NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

YÜKSEK GERİLİM

MARTI

Yüksek Gerilim
Özgün Adı: Live Wire
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen : Derya Engin
Editör : Çiğdem Uyanık
Düzelti : Levent Çeviker
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Polisiye, Gerilim
Kitap No : 1002

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-348-960-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 2011
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

YÜKSEK GERİLİM

Çeviren: Derya Engin

MARTI

Anne'e, çünkü en güzeli henüz yaşanmadı.

1

En acı gerçek, demişti Myron'a arkadaşı bir keresinde, yalanların en zararsızından bile iyidir.

Myron hastane yatağında yatan babasına bakarken bunu düşündü. On altı yıl öncesine, babasına en son yalan söylediği zamana gitti; o yalan kalp kırıklığına ve perişanlığa, trajik gelgitlere neden olmuş ve sonunda bir felakete dönüşmüştü.

Babasının gözleri kapalıydı, nefesi hırıltılı ve düzensizdi. Her yerinden hortumlar çıkıyordu. Myron babasının koluna baktı. Çocukken babasının çalıştığı Newark'taki depoya ziyarete gidişlerini, babasının gömlek manşetlerini yukarı kıvırıp kocaman masasında oturuşunu hatırladı. Bu kollar o zaman kıvrık kol manşetlerini zorlayacak, kaslarına turnike yapılıyormuş izlenimini verecek kadar güçlüydü. Şimdi ise kasları süngerimsi, yaşla beraber sönmüş gibi duruyordu. Myron'ın kendini güvende hissettiği o geniş göğüs hâlâ yerindeydi, ama artık bir el üstüne bastırsa, kuru bir dal gibi kırılacaktı. Babasının tıraşsız yüzünde, her zamanki kirli

sakalı yerine beyaz lekeler vardı, çenesinin etrafındaki deri sarkmış, üzerine büyük gelmiş bir pelerin gibi duruyordu.

Myron'ın annesi, Al Bolitar'ın kırk üç yıllık eşi, yatağın kenarında oturuyordu. Parkinson hastalığı yüzünden titreyen elleri kocasının ellerini tutuyordu. Oldukça narin görünüyordu. Annesi gençliğinde Gloria Steinem'le birlikte sutyenini yakan, üzerinde "Bir Kadının Yeri Evidir... bir de Senato" yazan tişörtler giyen, tam bir feministti. Şimdi ikisi de, Ellen ve Al Bolitar (Annesi hep "Biz El-Al'ız, İsrail havayolu şirketi gibi," diye espri yapardı) yaşlılıktan hırpalanmış, hayata tutunan, yaşlanan çiftlerin çoğundan daha şanslı bir şekilde buradalardı; belki şans tam da buydu!

Tanrı'nın da bir mizah anlayışı var.

"Ee," dedi annesi, Myron'a alçak sesle. "Hemfikir miyiz?"

Myron cevap vermedi. En acı gerçeğe karşılık yalanların en güzeli. Myron ağzının payını, on altı yıl önce herkesten çok sevdiği bu harika adamdan almıştı. Ama hayır, o kadar da basit değildi. En acı gerçek yıkıcı olabilirdi. Dünyasını sarsabilirdi.

Hatta öldürebilirdi.

O nedenle babası, hayatta herkesten çok kıymet verdiği bu adam, gözlerini kırpıştırarak açarken, başını kaldırıp en büyük oğluna yalvaran, neredeyse çocuksu bir şaşkınlıkla bakınca, Myron da annesine bakıp yavaşça başını salladı. Sonra gözyaşlarını içine akıttı ve kendini babasına son bir yalan söylemeye hazırladı.

2

ALTI GÜN ÖNCE

"Lütfen Myron, yardımına ihtiyacım var."

Bu, Myron için fantezi gibiydi: Endamlı, şahane ve tehlikede bir kadın, eski bir Bogey filminden fırlamışçasına ofisinde bir o yana bir bu yana dolaşıyordu. Ancak bu dolaşma değil, daha çok paytak paytak yürümek demekti ve o endam da, şahane kadının sekiz aylık hamile olmasından kaynaklanıyordu ki bu da maalesef bütün fanteziyi ortadan kaldırıyordu.

Adı, Trevantino'nun kısaltmasıyla, Suzze T idi ve emekli bir tenis yıldızıydı. Turnuvanın seksi, kötü kızı olmuştu ve oyunundan çok, kışkırtıcı kıyafetleri, piercingleri ve dövmeleriyle anılıyordu. Yine de Suzze şampiyonluk elde etmiş ve sponsorluklardan tonlarca para kazanmıştı. En çarpıcı olan da, üstsüz kadınların çalıştığı bir kahve barı zinciri olan La-La-Latte'nin sözcüsü (Myron bu benzetmeyi seviyordu) ol-

ması ve üniversiteli çocukların gelip kıs kıs gülerek "ekstra süt" istemeleriydi. Güzel zamanlardı.

Myron kollarını iki yana açtı. "Ben senin için buradayım, Suzze, yedi-yirmi dört, bunu biliyorsun."

Myron'ın M'si, Bolitar'ın B'si ile kurduğu, sporcuları, oyuncuları ve yazarları temsil ettiği MB Reps'in yuvası olan, Park Caddesi'ndeki ofisindelerdi. İşi adında gizliydi.

"Sadece bana ne yapabileceğimi söyle."

Suzze adımlarını hızlandırdı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Myron tam konuşacaktı ki Suzze elini kaldırdı. "Olur da, 'Baştan başla,' filan dersen, testislerinden birini koparıveririm."

"Sadece birini mi?"

"Artık nişanlısın. Zavallı nişanlını düşünüyorum."

Suzze'nin hızlanmış adımları yeri dövmeye başlayınca, Myron içten içe, kısa süre önce yenilettiği ofisinde doğurmasından korkmaya başladı.

"Ah, halı," dedi Myron. "Yeni."

Suzze kaşlarını çattı, biraz daha yürüdü ve ojeli tırnaklarını yemeye başladı.

"Suzze?"

Durdu. Göz göze geldiler.

"Anlat bana," dedi.

"Nerede tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

Myron başını salladı. Hukuk fakültesinden mezun olalı daha birkaç ay olmuştu ve şirketini yeni kuruyordu. O zamanlar MB Reps, MB SportsReps olarak anılıyordu. Sebebi

de Myron'ın o zamanlar sadece sporcuları temsil etmesiydi. Oyuncuları, yazarları ve sanat dünyasından ya da ünlülerden diğer isimleri de temsil etmeye başlayınca, adından Sports'u atıp MB Reps olarak kısalttı.

Yaptığı iş yine adında gizliydi.

"Elbette," dedi.

"Baş belasıydım, değil mi?"

"Harika bir tenis dehasıydın."

"Ve de baş belası. Hiç allayıp pullama."

Myron ellerini iki yana açtı. "On sekiz yaşındaydın."

"On yedi."

"On yedi, her neyse." Gözünün önüne Suzze'nin güneş altındaki hali geldi: atkuyruğu yapılmış sarı saçları, yüzünde hınzır bir gülümseme, topa sanki düşmanıymış gibi vuruşu... "Profesyonel oldun. Ergen erkekler yatak odalarına senin posterlerini astı. Efsaneleri yenmen beklendi senden. Annen ve baban aceleciliğin yeni tanımını yaptı adeta. Ayakta kalman mucize."

"Doğru," dedi.

"O zaman sorun ne?"

Suzze sanki karnı birdenbire çıkmış gibi eğilip karnına baktı. "Hamileyim."

"Evet, görebiliyorum."

"Hayat güzel, biliyor musun?" Ses tonu artık yumuşak ve hüzünlüydü. "Onca yıl sonra, bir baş belasıyken... Lex'i buldum. Yaptığı müzik hiç daha iyi olmamıştı. Tenis akademisi de harika gidiyor. Yani şimdi her şey çok iyi."

Myron bekledi. Suzze'nin gözleri karnında, mutluluk sebebi oymuş gibi onu okşuyordu, Myron da öyle geçirdi içinden. Sohbeti devam ettirmek için Myron, "Hamile olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Fiziksel olarak bebek taşıyor olma halini mi soruyorsun?"

"Evet."

Omuzlarını silkti. "Işık saçtığım filan yok. Yani, doğurmak üzereyim. Ama ilginç. Bazı kadınlar hamile olmayı seviyor."

"Sen sevmiyor musun?"

"Biri idrar kesemin üstüne buldozer park etmiş gibi hissediyorum. Hamile olmayı seven kadınların bunu kendilerini özel hissettirdiği için sevdiklerini düşünüyorum. Küçük birer ünlülermiş gibi. Çoğu kadın hayatını ilgi görmeden devam ettiriyor, ama hamile kalınca insanlar onların üzerine üşüşüyor. Bu çok acımasız gelebilir, ama hamile kadınlar alkışı seviyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım evet."

"Ben zaten alkış hakkımı fazlasıyla kullandım, sanırım." Pencereye yöneldi ve bir süre dışarı baktı. Sonra Myron'a doğru döndü. "Bu arada, göğüslerimin ne kadar kocaman olduğunu fark ettin mi?"

Myron, "Ee," dedi ve gerisini getirmemeye karar verdi.

"Bundan bahsetmişken, La-La-Latte'yle yeni bir fotoğraf çekimi için görüşsen mi acaba?"

"Stratejik olarak açıları belirlenmiş fotoğraflar mı olacak?"

"Kesinlikle. Bu yavrularla harika bir yeni kampanya olabilir." Yavrular derken neyi kastettiğini anlamamıştır diye de göğüslerini avuçladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence," dedi Myron, "batıyorsun."

Gözleri dolmuştu. "O kadar mutluyum ki."

"Evet, bunun sorun olduğunu görebiliyorum."

Gülümsedi. "Şeytanları dinlemeyi bıraktım. Annemle bile aramı düzelttim. Lex ve ben bebek sahibi olacağımıza bundan daha fazla sevinemezdik. İstiyorum ki o şeytanlar benden uzak dursun."

Myron doğruldu. "Tekrar kullanmıyorsun ya?"

"Tanrım, hayır. O şeytanlardan bahsetmiyorum. Lex ve ben o işi bıraktık."

Suzze'nin kocası Lex Ryder, HorsePower adıyla bilinen efsanevi bir müzik ikilisinin yarısıydı, ama doğruyu söylemek gerekirse olağanüstü karizmatik Gabriel Wire varken sönük kalan yarısıydı. Lex sorunlu olsa da iyi bir müzisyendi. Ama daima Gabriel, Daryl Hall'sa o Oates; Gabriel, George Michael'sa o Andrew Ridgeley; Pussycat Dolls'un Nicole Scherzinger'i yanında grubun diğer üyeleri nasıl kalıyorsa, o da Gabriel'ın yanında öyle kalıyordu.

"Nasıl şeytanlar o zaman?"

Suzze çantasını karıştırdı. Masanın diğer tarafından bakınca fotoğraf gibi görünüyordu. Bir süre ona baktı ve sonra Myron'a uzattı. Myron fotoğrafa bakıp ondan konuşmasını bekledi.

Sonunda, sırf bir şey söylemiş olmak için zaten bariz olanı dile getirdi: "Bu senin bebeğinin ultrasonu."

"Evet. Yirmi sekiz haftalık."

Yine sessizlik oldu. Bir kez daha Myron bozdu sessizliği. "Bebekle ilgili bir sorun mu var?"

"Bir şey yok. Oğlum gayet iyi."

"Oğlun mu?"

Suzze T gülümsedi. "Küçük bir adam doğacak."

"Çok güzel."

"Evet. Ah, burada olma sebeplerimden biri şu: Lex ve ben bunun üzerinde konuşuyoruz. İkimiz de bebeğimizin vaftiz babası sen ol istiyoruz."

"Ben mi?"

"Evet."

Myron hiçbir şey demedi.

"Ee?"

Bu kez gözleri dolan Myron'dı. "Şeref duyarım."

"Ağlıyor musun sen?"

Myron cevap vermedi.

"Kız gibisin," dedi Suzze.

"Senin neyin var, Suzze?"

"Belki de hiçbir şeyim yok." Sonra, "Sanırım biri beni mahvetmek istiyor," dedi.

Myron gözlerini ultrasondan ayırmadan, "Nasıl?" diye sordu.

Sonra Suzze, Myron'ın kalbinde uzunca bir süre boğuk bir sesle yankılanacak olan o iki sözcüğü gösterdi.

3

Bir saat sonra, kendisinden korkanların (ki bu çoğunluk oluyor) Win olarak bildiği III. Windsor Horne Lockwood, kasılarak Myron'ın ofisine girdi. Win öyle bir kasılarak yürürdü ki, ona siyah silindir şapka, frak ve eline bir de baston gerekirdi. Ama onun yerine pembe-yeşil bir Lilly Pulitzer kravat takmış ve mavi armalı bir ceket, üzerine de ete değse kesecekmiş gibi ütülenmiş bej bir pantolon giymişti. Ayağında mokasen ayakkabı vardı, çorapsızdı ve az önce SS *Old Money* ile yat gezintisine çıkmış gibi görünüyordu.

"Suzee T uğradı az önce," dedi Myron.

Win başını salladı, çenesini öne çıkardı. "Onu çıkarken gördüm."

"Üzgün mü görünüyordu?"

"Fark etmedim," dedi Win otururken. "Göğüsleri patlayacak gibiydi."

Win işte.

"Bir derdi var," dedi Myron.

Win arkasına yaslandı, her zamanki sakinliğiyle bacak bacak üstüne attı. "Anlat."

Myron bilgisayar monitörünü Win'in görebileceği şekilde çevirdi. Bir saat kadar önce Suzze T de benzer bir şey yapmıştı. O iki sözcüğü düşündü. Bir başlarına zararsızlardı, ama hayat bağlamla ilgiliydi. Bu bağlamda da o iki sözcük odayı buz gibi yaptı.

Win ekrana bakıp gözlerini kıstı ve elini iç cebine uzatıp okuma gözlüğünü çıkardı. O gözlüğü bir ay önce almıştı ve Myron bunun imkânsız olduğunu söylese de, o gözlük Win'i daha kibirli ve burnu havada gösteriyordu. Bir de onun acayip canını sıkıyordu. Win ve o yaşlı değillerdi, hem de hiç, ama gözlüğü ilk çıkardığında Win'in golf benzetmesini kullandı: "Hayatın resmen ikinci dokuz deliklik kısmındayız."

"Bir Facebook sayfası mı o?" diye sordu Win.

"Evet. Suzze bunu tenis akademisini tanıtmak için kullandığını söyledi."

Win biraz daha yaklaştı. "Bu onun ultrasonu mu?"

"Evet."

"Ultrason fotoğrafı nasıl oluyor da tenis akademisini tanıtıyormuş?"

"Ben de bunu sordum. Kişisel bir dokunuş gerektiğini söyledi. İnsanlar sadece tanıtım bilgisi okumak istemiyorlarmış."

Win kaşlarını çattı. "Bu yüzden fetüsün fotoğrafını mı koymuş?" Başını kaldırdı. "Sana mantıklı geliyor mu?"

Aslında gelmiyordu. Myron bir kez daha, Win'in oku-

ma gözlükleri bir yana, sosyal ağların yeni dünyasından bihaber olduklarını düşündüğünde de kendini yaşlı hissetti.

"Fotoğraftaki yorumlara bak," dedi Myron.

Win gözlerini devirdi. "İnsanlar ultrason fotoğrafına yorum mu yapıyor?"

"Oku sadece."

Win okudu. Myron bekledi. Sayfayı neredeyse ezberlemişti zaten. Toplamda yirmi altı yorum vardı, çoğunun da iyi dileklerden ibaret olduğunu biliyordu. Mesela Suzze'nin tipik bir sahne (tenis) manyağı anne örneği olan annesi şöyle yazmıştı: "Anneanne olacağım, millet! Oley!" Amy isimli biri "Ayy, çok tatlı!" yazmış, bir zamanlar HorsePower'da çalışmış eski bir davulcu da "Tıpkı babasına benziyor! ;)" diye espri yapmıştı. Kelvin adında biri "Tebrikler!" derken, Tami de "Bebek ne zaman doğacak, tatlım?" diye sormuştu.

Win alttan üçüncü yorumda durdu. "Komik adam."

"Hangisi?"

"Erik adındaki insan bozuntusu demiş ki," Win boğazını temizledi, ekrana yaklaştı. "'Bebeğin denizatına benziyor!' ve sonrasında da İsyankâr Erik 'LOL' yazmış."

"Sorun o değil."

Win sakinleşmedi. "İsyankâr Erik hâlâ bir ziyareti hak ediyor olabilir."

"Devam et."

"Peki." Win'in yüz ifadesi pek değişmedi. Hem işte hem de kavgada bir şey belli etmeme konusunda kendini iyi eğitmişti. Ama birkaç saniye sonra, Myron eski dostunun

gözlerinde bir karaltı gördü. Win başını kaldırdı. Myron da başını salladı. Çünkü artık Myron, Win'in de o iki sözcüğü gördüğünü biliyordu.

Sayfanın en altındalardı. O iki sözcük, ona hiçbir şey ifade etmeyen "Abeona S" tarafından yazılmış bir yorumdaydı. Profil resmi muhtemelen Çince harflerle yazılmış, sembol gibi bir şeydi ve hepsi büyük harflerle, hiçbir noktalama işareti olmadan, basit ama yürek burkan sözcükler yazıyordu:

"ONDAN DEĞİL."

Sessizlik.

Ardından Win, "Yowza," dedi.

"Kesinlikle."

Win gözlüğünü çıkardı. "O soruyu sormama gerek var mı?"

"Neymiş o soru?"

"Doğru mu bu?"

"Suzze, Lex'ten olduğuna yemin ediyor."

"Ona inanıyor muyuz?"

"İnanıyoruz," dedi Myron. "Önemi var mı?"

"Ahlaki anlamda yok, hayır. Benim tezimi sorarsan kısır bir pisliğin işi bu."

Myron başını salladı. "İnternetin iyi tarafı, herkese konuşma hakkı vermesi. Kötü tarafı ise herkese konuşma hakkı vermesi!"

"Korkaklar için harika bir kale ve anonim," diye ona hak verdi Win. "Suzze belki de Lex görmeden önce bu mesajı silmeli."

"Artık çok geç. Sorunun bir kısmı da bu. Lex ortalarda yok."

"Anladım," dedi Win. "O zaman Suzze onu bulmak mı istiyor?"

"Ve eve geri getirmek, evet."

"Ünlü bir rock yıldızını bulmak o kadar zor olmamalı," dedi Win. "Sorunun diğer kısmı ne?"

"Bunu kimin yazdığını bulmak istiyor."

"Bay Kısır Pislik'in gerçek kimliğini mi?"

"Suzze bunun göründüğünden daha büyük bir şey olduğunu, birinin gerçekten de onu mahvetmeye çalıştığını düşünüyor."

Win başını iki yana salladı. "Kısır pisliğin teki."

"Yapma. 'Ondan değil' yazdığı için mi? Bu çok hastalıklı."

"*Hastalıklı* bir kısır pislik. İnternetteki saçmalıkları mı okuyorsun? Herhangi bir habere bak ve altındaki ırkçı, homofobik, paranoyak 'yorumları' gör." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Ağlarsın."

"Biliyorum, ama bunu araştıracağıma söz verdim."

Win iç çekip gözlüğünü taktı ve ekrana yanaştı. "Bunu yazan Abeona S diye biri. Bunun bir takma isim olduğunu düşünebilir miyiz?"

"Evet. Abeona bir Roma tanrıçasının ismi. Ama S'nin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ya profil resmi? O sembol nedir?"

"Bilmiyorum."

"Suzze'ye sordun mu?"

"Evet. Bilmediğini söyledi. Çin alfabesi gibi duruyor."

"Belki çevirebilecek birini buluruz." Win arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Yorumun yapıldığı saati fark ettin mi?"

Myron başını salladı. "Gece üç on yedi."

"Çok geç."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Myron. "Sarhoşken mesaj atmanın sosyal ağdaki yansıması bile olabilir sadece."

"Sorunlu bir eski sevgili," dedi Win.

"Başka bir türü var mı zaten?"

"Suzze'nin çılgın geçmişini göz önünde bulundurursak birkaç aday olabilir gibi geliyor."

"Ama onlardan hiçbirinin böyle bir şey yapacağını düşünmüyor."

Win ekrana bakmaya devam etti. "O zaman ilk adımımız ne?"

"Sen ciddi misin?"

"Anlayamadım."

Myron yenilenmiş ofisinde dolaşmaya başladı. Broadway oyunlarının afişleri ve Batman koleksiyonu gitmişti. Badana yapılırken sökülmüştü ve Myron onları geri takıp takmamak konusunda kararsız kalmıştı. Bir tanesi dışında oynadığı zamanlardan kalma eski kupaları ve ödülleri de – şampiyonluk yüzükleri, çeşitli sertifikalar, Yılın Üniversite Oyuncusu Ödülü– gitmişti. Hemen önünde, Myron'ın, Boston Celtics'te profesyonel olarak oynayıp hayallerini gerçekleştirirken, dizini ciddi şekilde sakatladığı maç duruyordu.

Sports Illustrated onu "İşi Bitti Mi?" başlığıyla kapak yapmıştı ve daha onlar soruya cevap bulamamışken sonuç koca bir evet! olmuştu. Bu çerçeveli kapağı neden hâlâ sakladığını bilmiyordu. Soran olunca, bunun ofisine giren her süperstar için, her şeyin insanın elinden nasıl hızla gidebileceğine dair bir uyarı olduğunu söylüyordu, ama Myron bunun daha da derin bir mevzu olduğundan şüpheleniyordu.

"Bu senin her zamanki çalışma şeklin değil," dedi Myron.

"Ah, bir de bana sor."

"Burası genelde bana, özel ajan değil bir menajer olduğumu ve şirkete herhangi bir maddi kazanç sağlamayacağı için bununla uğraşmamamız gerektiğini söyleyeceğin zaman."

Win hiçbir şey demedi.

"Sonra sen de, bende kahraman kompleksi olduğundan şikâyet edip kendimi tatmin etmem için illaki birini kurtarmam gerektiğini söyleyeceksin. Son olarak da, ya da son zamanlarda diyelim, işlere burnumu sokmamın faydadan çok zarar getirdiğini, kurtarmaktan daha çok insana zarar verdiğimi, hatta onları öldürdüğümü söylüyorsun."

Win esnedi. "Bir şey mi demeye çalışıyorsun?"

"Bence çok açık ama yine de söyleyeyim: Neden bu kurtarma işiyle özellikle ilgilendin, hatta heyecanlandın? Geçmişte..."

"Geçmişte," diye sözünü kesti Win, "Her seferinde sana yardım ettim, değil mi?"

"Çoğunlukla, evet."

Win başını kaldırdı, işaretparmağıyla çenesine dokun-

du. "Bunu nasıl açıklayabilirim?" Durdu, düşündü, başını salladı. "İyi şeylerin sonsuza dek süreceğine inanmaya meyilliyiz. Tabiatımız bu. The Beatles, mesela. Ah, onlar hep bizimle olacak. 'The Sopranos', o dizi de hep gösterilecek. Philip Roth'un 'Zuckerman' serisi. Springsteen konserleri. İyi şeyler nadir görülür. Onların keyfine varılmalı, çünkü hepsi bizi çok erken bırakıp gidiyor."

Win ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Odadan çıkmadan önce dönüp arkasına baktı.

"Seninle bu işi yapmak," dedi Win, "o iyi şeylerden biri."

4

Lex Ryder'ın izini bulmak çok sürmedi.

Myron'ın MB Reps'teki ortağı Esperanza Diaz gece on birde arayıp, "Lex kredi kartını az önce Three Downing'te kullandı," dedi.

Myron sıklıkla yaptığı üzere, Yetmiş İkinci Cadde'nin köşesindeki Win'in efsanevi Dakota binasında, Central Park 'ın batısına bakan dairesinde kalıyordu. Win'in bir tane boş odası vardı, belki de üç. Dakota'nın tarihi 1884'e dayanıyordu ve bunu fazlasıyla belli ediyordu. Kaleye benzeyen yapının güzel, karanlık ve kusursuz bir depresif tarafı vardı. İşlemeli duvarlar, balkonlar, kolon süsleri, alınlıklar, parmaklıklar, yarım kubbeler, dökme demir, kemerler, süslemeli tırabzanlar ve basamaklı çatı pencereleri o kadar hissettirmeden birbirleriyle birleşiyordu ki, insanın üzerine üzerine gelmek yerine, insanı içine çeken, kusursuz bir karışım gibi görünüyordu.

"Nedir o?" diye sordu Myron.

"Three Downing'i bilmiyor musun?" diye sordu Esperanza.

"Bilmem mi gerekiyor?"

"Muhtemelen şu an şehrin en gözde barı. Diddy, süper-modeller, moda ikonları, öyle bir kitle gidiyor. Chelsea'de."

"Öyle mi?"

"Bu biraz moral bozucu," dedi Esperanza.

"Ne?"

"Senin kadar hırslı birinin her gözde mekânı bilmemesi."

"Diddy ve ben kulübe uzun, beyaz Hummer'la gidiyor ve arka girişi kullanıyoruz. Gizli gizli."

"Ya da nişanlanınca tarzın değişti," dedi Esperanza. "O zaman oraya gidip onu alacak mısın?"

"Pijamalarım var üstümde."

"Evet, çok hırslısın. Pijamanın ayak kısımları da var mı?"

Myron saatine tekrar baktı. Gece yarısından önce şehir merkezinde olabilirdi. "Çıkıyorum."

"Win orada mı?" diye sordu Esperanza.

"Hayır, hâlâ dışarıda."

"O zaman yalnız mı gidiyorsun?"

"Benim gibi leziz bir parçanın gece kulübünde yalnız olmasından endişe mi ettin?"

"İçeri girememenden endişe ettim. Orada buluşalım. Yarım saat sonra. On Yedinci Cadde'deki girişte. Etkileyici giyin."

Esperanza telefonu kapattı. Bu Myron'ı şaşırtmışı. Eskilerin her gece dışarıda olan, biseksüel partilerin kızı Esperanza, anne olduğundan beri asla gece geç saate kalmıyordu. İşini hep çok ciddiye almıştı, şimdi de MB Reps'in yüzde 49'una sahipti ve Myron'ın son dönemdeki tuhaf seyahatleri

yükünü artırmıştı. Ama on yıldan fazla süredir haz peşinde bir hayat sürdükten sonra Esperanza'nın her şeyi bırakıp, aşırı heteroseksüel Tom ile evlenmesi ve Hector adında bir oğlan doğurması, Caligula'yı* bile kıskandırırdı. Kırk beş saniye içinde Lindsay Lohan'dan Carol Brady'ye dönüşebilirdi.

Myron gardırobuna baktı ve popüler bir gece kulübüne giderken ne giyebileceğini düşündü. Esperanza etkileyici giyinmesini söylemişti, o nedenle denenmiş ve doğruluğu kanıtlanmış olanı, yani kot pantolon-mavi ceket-pahalı mokasen stilini denedi; zaten elinde ihtiyaca uygun bir tek bunlar vardı. Gardırobunda, şayet elektronik mağazasındaki bir satış görevlisi gibi görünmek istemiyorsa, kot ceket ve takım elbise dışında gerçekten de çok az şey vardı.

Batı Central Park'tan bir taksi tuttu. Manhattan taksi şoförlerinin klişesi hemen hemen hepsinin yabancı olması ve zar zor İngilizce konuşmasıydı. Klişe doğru olabilirdi ama Myron onlardan biriyle konuşmayalı en az beş yıl olmuştu. Son kanunlara rağmen, New York'taki her taksi şoförünün kulağında, yedi-yirmi dört takılı bir bluetooth ceptelefonu kulaklığı vardı ve hattın diğer ucunda her kim varsa onunla sessizce anadillerinde konuşurdu. Tavırları bir kenara, Myron bütün gün kiminle konuştuklarını merak ediyordu hep. Bu açıdan, onların çok şanslı kişiler olduğuna şüpheyle bakabilirdi insan.

---

* *Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus, daha çok Caligula takma adıyla bilinen, 37-41 yılları arasında görev yapmış, Julio-Claudian Hanedanı mensubu ve Roma İmparatorluğu'nun üçüncü imparatoru. Aşırı savurganlığı, tuhaflığı, ahlaksızlığı ve acımasızlığıyla tanınır. (ç.n.)*

Myron uzun bir kuyruk, kadife kordon gibi bir şey gördü, ama On Yedinci Cadde'deki adrese yaklaştıklarında herhangi bir gece kulübü tabelası yoktu. Sonunda "Three"nin üçüncü kat ve "Downing"in de önünde durduğu sözde yüksek binanın adı olduğunu fark etti. Birileri de MB Reps gibi Adı İşiyle Müsemma Okulu'na gitmişti.

Asansör üçüncü kata geldi. Kapılar açılır açılmaz Myron müziğin kuvvetli baslarını göğsünde hissetti. Çaresizce içeri girmek isteyenlerin oluşturduğu uzun kuyruk hemen orada başlıyordu. Söylendiğine göre, insanlar bu tip kulüplere iyi vakit geçirmek için gidiyordu, ama gerçek şu ki, çoğu kişi bir kuyrukta dikilip gecenin sonunda da acı şekilde, öğle yemeğinde okulun popüler çocuklarının masasında oturacak kadar havalı olmadıklarını hatırlıyordu. VIP müşteriler onları yok sayarak yanlarından geçip gidiyordu ve belki de bu onların içeri girmeyi daha çok istemelerine sebep oluyordu. Onların daha aşağılarda olan statüsünü gösteren kadife bir kordon vardı tabii ki, kordonun yanında da steroidlerle şişmiş, saçları usturaya vurulmuş, epeyce çalışılmış sert bakışlara sahip ızbandut gibi üç fedai duruyordu.

Myron en iyi kasıntı duruşunu takındı. "Selam, çocuklar."

Fedailer onu görmezden geldi. İçlerinde en iri olanı, gömleksiz şekilde siyah bir takım elbise giymişti. Gömleksiz. Ceketinin içinde gömlek yoktu. Göğsündeki tüyler özenle alınmıştı ve metroseksüel bir göğüs dekoltesine sahipti. Yaşları belki de yirmi bir olan dört kızla ilgileniyordu. Kızlar saçma sapan yükseklikte topuklu ayakkabılar giy-

mişlerdi ve salına salına yürümek yerine sendeliyorlardı. Elbiseleri takdir gerektirecek kadar kısaydı, ama bu gerçekten de yeni bir şey değildi.

Fedai onları hayvan pazarındaymışlar gibi kontrol edip yoklarken, kızlar da poz verip gülümsüyorlardı. Myron onun neredeyse kızlardan ağızlarını açmalarını isteyip dişlerini kontrol edeceğini düşündü.

"Üçünüz tamamsınız," dedi Dekolteli onlara. "Ama arkadaşınız fıçı gibi."

Fıçı gibi dediği kız muhtemelen otuz sekiz bedendi ve ağlamaya başladı. Evsizlere benzeyen üç arkadaşı çember oluşturup içeri onsuz girseler mi girmeseler mi diye konuşmaya başladı. Fıçı gibi olan kız hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Arkadaşları da omuz silkip içeri girdi. Üç fedai de sırıttı.

Myron, "Çok havalı," dedi.

Sırıtışlar ona doğru döndü. Dekolteli, Myron'la göz göze geldi ve başını çevirmedi. Dekolteli, Myron'ı baştan aşağı süzüp onu kusurlu buldu.

"Güzel kıyafet," dedi Dekolteli. "Trafik mahkemesine park bileti için mücadele etmeye mi gidiyorsun?"

Sımsıkı Ed Hardy tişörtleri giymiş iki ekürisi bundan hoşlanmıştı.

"Doğru," dedi Myron, Dekolteli'ye. "Gömleğimi evde bırakmalıydım."

Dekolteli'nin solundaki fedai ağzını şaşkınlıkla "O" şekline getirdi.

Dekolteli olan, hakem misali başparmağını kaldırdı. "Yolun sonu, dostum. Hatta sen iyisi mi çıkıp git."

"Buraya Lex Ryder'ı görmeye geldim."

"Burada olduğunu kim söylüyor?"

"Ben söylüyorum."

"Sen kimsin peki?"

"Myron Bolitar."

Sessizlik oldu. İçlerinden biri göz kırptı. Myron az kalsın "Ta-daa" diye bağıracaktı ama kendini tuttu.

"Ben onun menajeriyim."

"Adın listede yok," dedi Dekolteli.

"Ve kim olduğunu da bilmiyoruz," dedi Şaşkın O.

"O zaman, bay bay," dedi üçüncü fedai, beş etli parmağıyla.

"İroni," dedi Myron.

"Ne?"

"İroniyi anlamıyor musunuz?" diye sordu Myron. "İçeri asla kabul edilmeyeceğiniz bir yerin kapısını tutuyorsunuz, hatta bakıyorum da biraz insana benzeseniz bile devasa soytarılar gibi davranıyorsunuz."

Gözler kırpıştırıldı. Sonra kas duvarı gibi üç adam ona doğru yürüdü. Myron kanının donduğunu hissetti. Elleri yumruk oldu. Sonra parmaklarını serbest bırakıp sakince nefes almaya çalıştı. Daha da yaklaştılar. Myron geri çekilmedi. Dekolteli, yani lider olan, ona doğru eğildi.

"Artık gitsen iyi olur, dostum."

"Neden? Fıçı gibi miyim? Bu arada, cidden, bu kot popomu büyük mü gösteriyor? Bana söyleyebilirsiniz."

İçeri girmek isteyenlerin oluşturduğu uzun kuyruk, bu meydan okuma üzerine sessizliğe büründü. Fedailer birbir-

lerine baktı. Myron kendine çekidüzen verdi. Ne kadar da ürkütücü. Buraya öfkeli android kafalarla kavga etmeye değil, Lex'i bulmaya gelmişti.

Dekolteli gülümsedi. "Bak, bak, bak, burada bir komedyenimiz varmış."

"Evet," dedi Şaşkın O gülerek. "Komedyen. Ha-ha."

"Evet," dedi diğer eleman da. "Sen tam bir komedyensin, değil mi, komik adam?"

"Pekâlâ," dedi Myron, "madem kendimizi övüyoruz, aynı zamanda yetenekli bir solistim ben. Giriş parçam da genellikle 'Bir Soytarının Gözyaşları' oluyor, oradan da 'Lady'nin striptiz şarkısı versiyonuna geçiyorum; Lionel Richie'den ziyade Kenny Rogers gibi. Ortamda kuru kalan bir göz bile olmuyor."

Dekolteli, Myron'ın kulağına eğildi, arkadaşları hemen yanındaydı. "Seni bir güzel benzetmek zorunda olduğumuzun tabii ki farkındasındır."

"Sen de farkındasındır ki," dedi Myron, "o stereoidler yüzünden testislerin küçülüyor."

Sonra hemen arkasından Esperanza, "O benimle birlikte Kyle," dedi.

Myron döndü, Esperanza'yı gördü ve kolay olmasa da, yüksek sesle "Vay canına!" dememek için zor durdu. Esperanza'yı yirmi yıldır tanıyordu, onunla yan yana çalışmıştı ve bazen, birini her gün görüp de dost olunca, onun insanın dizlerinin bağını çözecek bir afet olduğunu unutuyordu insan. Tanıştıklarında Esperanza, Küçük Pocahontas diye bilinen, yarı çıplak bir güreşçiydi. Sevimli, kıvrak ve insa-

nın aklını uçuracak kadar seksiydi. Onun kişisel asistanı olmak ve geceleri okula gidip hukuk fakültesini bitirmek için GMK'nın (Güreşin Muhteşem Kadınları) parlak kızlarından biri olmayı bırakmıştı. Kariyerinde hızla tırmanmıştı ve artık MB Reps'te Myron'ın ortağıydı.

Dekolteli Kyle'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Poca? Kızım, gerçekten sen misin? Dondurma gibisin, insanın yalayası geliyor."

Myron başını salladı. "Güzel laftı, Kyle."

Esperanza öpsün diye yanağını uzattı. "Seni görmek de çok güzel," dedi.

"Uzun zaman oldu, Poca."

Esperanza'nın esmer güzelliği, ayın aydınlattığı gökyüzü, plajda gece yürüyüşleri, meltemde kıpırdayan zeytin ağaçları misaliydi. Halka küpe takmıştı. Uzun, siyah saçlarıyla kusursuz görünüyordu. İç gösteren beyaz bluzu cömertlik abidesi olarak üzerine oturuyordu; bir düğmesi daha açık olabilirdi, ama bu halde de pekâlâ iş görüyordu.

Üç fedai artık kenara çekilmişti. Bir tanesi kadife kordonu kaldırdı. Esperanza onu büyüleyici bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Myron peşinden giderken, Dekolteli Kyle kendini Myron'ın çarpacağı şekilde konumlandırdı. Myron kendini topladı ve Kyle'a sertçe çarptı. Esperanza, "Beyler," diye mırıldandı.

Dekolteli Kyle, Myron'a fısıldadı. "Henüz işimiz bitmedi, dostum."

"Öğle yemeği yeriz," dedi Myron. "Belki *South Pacific*'te halk gününe gideriz."

İçeri girerlerken Esperanza, Myron'a bakıp başını iki yana salladı.

"Ne?"

"Etkileyici giyin dedim. Beşinci sınıf öğrencisinin veli toplantısına gider gibisin."

Myron ayaklarını gösterdi. "Ferragamo mokasenlerle mi?"

"O mağara adamlarıyla ne yapacaktın öyle?"

"Bir kıza fıçı gibisin dedi."

"Sen de onun imdadına mı koştun?"

"Tabii ki hayır. Ama direkt yüzüne söyledi. 'Arkadaşların girebilir, ama sen fıçı gibisin,' dedi. Kim böyle bir şey yapar ki?"

Kulübün ana bölümü neon süslemeli ve karanlıktı. Bir kenarda büyük ekran televizyonlarlar vardı. Tabii, gece kulübüne gittiysen mutlaka televizyon izlemek istersin, diye düşündü Myron. Neredeyse Who'nun stadyum konserlerindeki kadar büyük ses sistemi insanın resmen kulaklarına saldırıyordu. DJ, "yetenekli" DJ'lerin normal bir şarkıyı alıp içine bir tür sentezlenmiş bas ile elektronik ritim koyup tam anlamıyla bozarak yaptığı "house" müzik çalıyordu. Myron'ın, Blue Öyster Cult'ın 1979'daki turnesinden sonra demode olduğunu düşündüğü bir lazer şovu vardı ve bir grup çırpı bacaklı genç kız, özel bir efektle yolda göreceğiniz herhangi bir Con Ed kamyonundan daha fazla buhar çıkaran dans pistinde oh-ah sesleri çıkarıyordu.

Myron sesini duyurmak için bağırdı ama faydasızdı. Esperanza onu sessiz bir yere götürdü, o kadar şeyin arasında internet erişimi olan terminaller vardı. Bütün istasyonlar

kapılmıştı. Myron yine başını iki yana salladı. Gece kulübüne internette sörf yapmak için mi gelir insan? Dans pistine geri döndü. Kadınlar bu dumanlı ışığın altında, çekici fakat yaşlarından büyük görünecekleri tarzda giyinmişlerdi. Kadınların çoğunun ceptelefonu elindeydi ve incecik parmaklarıyla mesaj yazıyorlar, koma halini aratmayacak bir umursamazlıkla dans ediyorlardı.

Esperanza'nın yüzü gülüyordu.

"Ne oldu?" dedi Myron.

Dans pistinin sağ tarafını gösterdi. "Şu kırmızılı pilicin kıçına bak."

Myron dans eden kırmızı popoya baktı ve bir Alejandro Escovedo şarkısının sözlerini hatırladı: "Onu en çok yürürken seviyorum." Myron ve Esperanza bu şekilde konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

"Hoş," dedi Myron.

"Harika?"

Esperanza başını salladı, hâlâ gülüyordu. "Böyle bir popoyla neler yaparım ben!"

Myron önce fazlaca erotik dansçıya, sonra da Esperanza'ya bakınca zihninde bir görüntü belirdi ve onu derhal gözünün önünden kovdu. Diğer konulara odaklandığı zamanlarda aklının başka yere kaymaması gerekiyordu. "Eminim kocanın hoşuna gidecektir."

"Evliyim diye ölmedim ya. Etrafa bakabilirim."

Myron onun yüzüne, yüzündeki heyecana, eski haline dönmüş gibi görünen tavrına baktı. İki yıl önce oğlu Hector doğ-

duğunda Esperanza birden anne rolüne bürünmüştü. Masası birden klasik, klişe fotoğraflarla doldu: Paskalya Tavşanı ve Hector, Noel Baba ve Hector, Disney karakterleri ve Hector ya da Hershey Park'taki çocuk trenleri. En iyi iş kıyafetlerinde bebek kusmuğu lekeleri vardı ve bunları saklamak yerine, onların nasıl olup da üstüne geldiklerini anlatıyordu. Kendine, geçmişini geride bıraktıracak, Maclaren bebek arabalarını, Montessori kreşlerini, bağırsak hareketlerini ve bebeğinin ilk ne zaman emeklediğini/yürüdüğünü konuşabileceği tam birer anne olan arkadaşlar buldu. Tüm dünyası küçülüp, tıpkı kendisinden önceki tüm anneler gibi –evet, bu cinsiyetçi bir cümle– bebek teninin minik karmaşasına dolmuştu.

"Pekâlâ, Lex neredediir?" diye sordu Myron.

"Muhtemelen VIP odalardan birinde."

"İçeri nasıl gireceğiz?"

"Bir düğme daha açacağım," dedi Esperanza. "Gerçekten, bir dakika yalnız başıma ilgileneyim. Sen tuvalete git. Seninle pisuara işeyemeyeceğine dair yirmi dolara bahse girerim."

"Ne?"

"Benimle iddiaya gir ve git," dedi, sağ tarafı göstererek.

Myron omuzlarını silkti ve tuvalete yöneldi. Mermerle kaplı tuvalet karanlıktı. Pisuara yöneldi ve Esperanza'nın neden bahsettiğini hemen anladı. Pisuarlar, polislerin sorgu odası gibi tek taraflı dev bir cama yerleştirilmişti. Yani, dans pistinden her şey görünüyordu. O umursamaz kadınlar

kelimenin tam anlamıyla ondan birkaç adım ötedeydi ve bir kısmı camın diğer tarafında kendini rahatlatmak üzere olan bir adama baktıklarının farkında olmadan (ya da belki de özellikle) üstlerini başlarını kontrol ediyordu.

Myron dışarı çıktı. Esperanza elini uzattı, avcu açıktı. Myron eline yirmi dolarlık banknotu sıkıştırdı.

"Hâlâ utanıp işeyemeyenlerdensin, anladım.

"Kadınlar tuvaleti de mi aynı?"

"Bilmek istemezsin."

"Ee, sırada ne var?"

Esperanza çenesiyle, geriye doğru yapıştırılmış saçlarıyla kendilerine doğru yürüyen adamı işaret etti. İş başvuru formunu doldururken, Myron, *Soyadı: Çöp. Adı: Avro* yazılmıştır diye şüphelendi. Myron adamın yağlı saçlarına baktı.

Avro sipsivri dişleriyle gülümsedi. "Poca, aşkım."

"Anton," dedi, abartılı bir sevinçle elini öpmesine izin vererek. Myron onun sivri dişlerini Esperanza'nın etini kemiğe kadar sıyırmak için kullanacağını düşündü.

"Sen hâlâ büyüleyici bir yaratıksın, Poca."

Bir komedi skecinden fırlamışçasına tuhaf, belki Macar, belki de Arap aksanıyla konuşuyordu. Anton tıraşsızdı ve yüzündeki kirli sakal onu memnuniyetsiz gösteriyordu. İçerisi mağara kadar karanlık olmasına rağmen, güneş gözlüğü takıyordu.

"Bu Anton," dedi Esperanza. "Lex'in şişe servisinde olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" dedi Myron, şişe servisinin ne anlama geldiğini hiç bilmeden.

"Bu taraftan," dedi Anton.

Vücut denizinde yüzdüler adeta. Esperanza onun önündeydi. Myron kafasını çeviren herkese ikinci kez bakıyordu. Kalabalığın içinde kıvrılırlarken, birkaç kadın Myron'a bakıp kalmıştı; ama bir, iki ya da beş yıl önceki kadar çok değillerdi. Bu da ona, yaşlanmakta olan bir atıcının hızlı toplarının yavaşladığını gösteriyordu. Belki de artık başka bir şey yapmak gerekiyordu. Belki kadınlar sadece Myron'ın artık nişanlı olduğunu, güzel Terese Collins tarafından piyasadan alındığını ve artık ancak bir göz ziyafeti olabileceğini fark etmişlerdi.

Evet, diye düşündü Myron. Öyle olmalı.

Anton başka bir odaya açılan kapı için anahtarını çıkardı. Belli ki orası başka bir dünyaydı. Kulüp, kocaman açılarla ve pürüzsüz yüzeylerle gösterişli hale getirilmişse de, bu VIP salon eski Amerikan genelevleri gibiydi. Bordo renkli, pelüş kanepeler, kristal avizeler, tavanda deri kaplamalar, duvarda yanan mumlar... VIP'ler kızları dans ederken izleyebilsin, hatta içlerinden bazılarını seçebilsinler diye, bu odanın da bir duvarı tek taraflı camdan yapılmıştı. Sıkı ve yarım korseler giymiş, erotik film oyuncularına benzeyen birkaç kadın ellerinde şampanya şişeleriyle dolaşıyordu ve Myron o an "şampanya servisi" teriminin ne anlama geldiğini anladı.

"Şişelere mi bakıyorsun?" diye sordu Esperanza.

"Ee, sayılır."

Esperanza başını salladı, iri göğüslü modele gülümsedi.

"Hımm... Ben de kendim için küçük bir şişe servisi alırım, anlamışsındır."

Myron düşündü. Sonra: "Ben almam. İkiniz de kadınsınız, değil mi? O nedenle şişe göndermesine dahil olmak istediğimden emin değilim."

"Tanrım, ne kadar da düz bir adamsın."

"Neden bana şişelere mi bakıyorsun, diye sordun?"

"Çünkü Cristal marka şampanya servis ediyorlar," dedi Esperanza.

"Yani?"

"Kaç şişe görüyorsun?"

Myron etrafına bakındı. "Bilmem, dokuz, belki de on."

"Burada bir tanesini açtırmak sekiz bin dolar, bir de bahşiş var."

Myron elini göğsüne götürdü, kalbi tekliyormuş gibi yaptı. Lex Ryder'ın rengârenk, güzel kadınlar seçkisiyle süslü kanepede uzandığını fark etti. Odadaki diğer adamlar yaşlanmakta olan bir müzisyenim diye bağırıyordu adeta; uzun dalgalı saçlar, bandanalar, sakal, incecik kollar, yumuşak karınlar. Myron onlara doğru yürüdü.

"Merhaba, Lex."

Lex başını yana devirdi. Bakıp, gereğinden fazla keyifle "Myron!" diye bağırdı.

Lex yerinden kalkmaya çalıştı ama yapamadı, bunun üzerine Myron ona elini uzattı. Lex, Myron'ın elini tutup ayağa kalktı ve erkeklerin ancak sarhoş olduklarında yaptığı gibi salyalar akıtarak, coşkuyla ona sarıldı. "Ah, dostum, seni görmek ne güzel."

HorsePower, Lex ve Gabriel'ın memleketi Melbourne, Avustralya'da house müzik yapan bir grup olarak başlamıştı. Adı Lex'in soyadı olan Ryder (Horse-Ryder) ve Gabriel'ın soyadı olan Wire'dan (Power-Wire) geliyordu, ama daha başladıkları andan itibaren, her şey Gabriel'dı. Gabriel Wire'ın kesinlikle mükemmel bir sesi vardı ve neredeyse doğaüstü bir karizmaya sahip, inanılmaz yakışıklı bir adamdı. Ama aynı zamanda bu efsanevi duruşunu daha da yücelten, tarifi zor, anlaşılmaz, "ancak görünce anlaşılabilecek" bir özelliği de vardı.

Onun gölgesinde yaşamak Lex için zor olmalı, diye düşünürdü Myron hep, kim olursa olsun zordu. Elbette teknik olarak konuşmak gerekirse Lex de ünlü ve zengindi, bütün şarkılar Wire-Ryder ortak yapımıydı, ama Myron onun finans işlerini yürüttüğü için, Gabriel yüzde 75 alırken, Lex'in payının yüzde 25 olduğunu biliyordu. Tabii ki kadınlar hâlâ ona bayılıyor, erkekler onunla arkadaş olmak istiyordu, ama Lex aynı zamanda tam bir gece adamıydı ve alakasızlık konusunda ikinci adam olmakla ilgili yapılacak tüm esprilerin odağıydı.

Gabriel Wire on beş yıldan da uzun bir süre önce, trajik bir skandala imza atıp gözlerden tamamen uzaklaşmış olsa da, HorsePower hâlâ büyüktü, hatta her zamankinden de büyüktü. Birkaç paparazzi fotoğrafı ve çokça dedikodu haricinde, onca zaman Gabriel Wire'ın neredeyse hiç izine rastlanmamıştı; turnelere katılmamış, röportaj vermemiş, basına çıkmamış, halkın arasında görülmemişti. Tüm bu gizlilik, halkın Wire'a olan açlığını daha da artırmıştı.

"Sanırım artık eve dönme vakti geldi, Lex."

Myron'ın sadece içkiden kalınlaşmış olmasını umut ettiği bir sesle, "Hayır Myron," dedi. "Yapma bunu. Eğleniyoruz. Biraz eğlenemez miyiz, dostum?"

Onay veren birkaç ses daha çıktı. Myron etrafına baktı. Adamlardan bir ya da iki tanesiyle daha önce tanışmış olabilirdi, ama tek tanıdığı Lex'in uzun süredir korumalığını ve asistanlığı yapan Buzz'dı. Buzz, Myron'la göz göze geldi ve "Ne yapabilirsin ki?" der gibi omuzlarını silkti.

Lex kolunu Myron'ın omzuna attı. "Otur, eski dostum. Bir şeylcr içelim, rahatla, kafanı dağıt."

"Suzze senin için endişeleniyor."

Lex, "Öyle mi?" diyerek kaşını kaldırdı. "Onun için eski ayak işlerini yapan adamı beni alsın diye mi gönderdi?"

"Teknik olarak senin de ayak işlerini yapan adamım, Lex."

"Ah, menajerlik. Mesleklerin en paragöz olanı."

Lex'in üzerinde siyah pantolon, siyah deri yelek vardı ve az önce Rockers R Us'tan alışveriş yapıp gelmiş gibi görünüyordu. Saçları artık beyazlamış ve kısacık kesilmişti. Kendini kanepeye geri atıp, "Otur, Myron," dedi.

"Neden çıkıp biraz yürümüyoruz, Lex?"

"Sen benim de ayak işlerimi yapan adamsın, değil mi? Sana otur dedim."

Haklıydı. Myron bir yer buldu ve yumuşacık minderlerin arasına gömüldü. Lex sağ tarafında bir düğmeyi çevirdi ve müziğin sesi kısıldı. Biri Myron'ın eline bir kadeh şampanya tutuşturdu ve hep yaptıkları gibi birazını da döktü.

Sıkı korseli kadınların –kabul edelim ki hangi çağda olursak olalım, bu geçerliliği olan bir kılıktı– çoğu fark ettirmeden, adeta duvarların içinde kaybolup gitmişti sanki. Esperanza, daha içeri girer girmez gözüne kestirdiği kadınla konuşuyordu. Odadaki diğer adamlar, mağara adamlarının ateşi bulduktan sonraki hayran bakışlarıyla bu iki kadının cilveleşmesini izliyordu.

Buzz tuhaf kokan bir sigara içiyordu. Myron'a dönüp sigarayı ona uzattı. Myron başını iki yana salladı ve Lex'e doğru döndü. Lex sanki biri ona kas gevşetici vermiş gibi sırtüstü uzanmıştı.

"Suzze sana yorumu gösterdi mi?" diye sordu Lex.

"Evet."

"Ee, sen ne düşünüyorsun, Myron?"

"İnsanlarla kafa bulmaya çalışan bir deli bence."

Lex şampanyasından koca bir yudum aldı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Myron, "ama ne olursa olsun, yirmi birinci yüzyıldayız."

"Yani?"

"Yani, çok da önemli bir şey değil. Eğer endişen buysa, bir DNA testi yaptırırsın ve babası olup olmadığın kesinleşir."

Lex yavaşça başını salladı, koca bir yudum daha aldı. Myron menajer duruşundan sıyrılmaya çalıştı, ama şişede 750 ml vardı, yani yaklaşık 25 onstu ve 8000 doları bölersen, ons başı 320 dolardı.

"Nişanlandığını duydum," dedi Lex.

"Evet.

"Hadi buna içelim."

"Ya da birer yudum alalım. O daha ucuz."

"Rahat ol, Myron. Bok gibi param var."

Doğruydu. İçtiler.

"O zaman seni rahatsız eden ne, Lex?"

Lex bu soruyu duymazdan geldi. "Nasıl oldu da senin müstakbel eşinle tanışmadım ben?"

"Uzun hikâye."

"Nerede şimdi?"

Myron ciddiyetinden bir şey kaybetmedi. "Yurtdışında."

"Sana evlilikle ilgili bir tavsiye vereyim mi?"

"İnternetteki aptal babalık dedikodularına inanmaya ne dersin?"

Lex gülümsedi. "İyiydi."

Myron "Eh işte," dedi.

"Ama tavsiyem şu: Birbirinize karşı açık olun. Tamamen açık."

Myron bekledi. Lex devam etmeyince, "Bu mudur?" diye sordu Myron.

"Daha derin bir şey mi bekliyordun?"

Myron omuzlarını silkti. "Biraz."

"Sevdiğim bir şarkı var," dedi Lex. "Sözleri şöyle: 'Kalbin paraşüt gibidir'. Neden, biliyor musun?"

"Sanırım bu söz aklın paraşüt gibi olmasıyla alakalı; ancak açıkken işe yarıyor."

"Hayır, o sözü biliyorum. Şu daha iyi: 'Kalbin paraşüt gibidir; ancak düşerken açılır.'" Gülümsedi. "Güzel, değil mi?"

"Sanırım."

"Hepimizin arkadaşı var, mesela benim buradaki arkadaşlarım. Onları seviyorum, onlarla parti yapmayı seviyorum, havadan, sudan, spordan, seksi popolardan konuşuyoruz, ama onları bir yıl, hatta hiç görmesem hayatımda bir şey değişmez. Tanıdığımız çoğu insan için aynı şey geçerli."

Bir yudum daha aldı. Arkalarındaki kapı açıldı. Bir grup kıkırdayan kadın girdi içeri. Lex başını iki yana salladı ve hep birlikte geri çıktılar. "Sonra da," diye devam etti, "nadiren, gerçek bir arkadaşın olur. Buzz gibi işte. Onunla her şeyi konuşuruz biz. Birbirimiz hakkındaki gerçekleri biliriz, her hasta, ahlaksız kusurumuza kadar. Senin böyle arkadaşların var mı?"

"Esperanza utanınca çişimi yapamadığımı bilir," dedi Myron.

"Ne?"

"Boş ver. Devam et. Ne dediğini anlıyorum."

"Doğru, yani bunlar gerçek arkadaşlar. Kafanın içindeki hastalıklı saçmalıkları, çirkin şeyleri bile bilirler." Doğruldu, artık konuya giriyordu. "Tuhaf olan ne biliyor musun? Tamamen açık olduğunda ne oluyor, biliyor musun?"

Myron başını iki yana salladı.

"Arkadaşın seni daha da çok seviyor. Diğer herkesle rezilliğini gizleyen bir duvar koyuyorsun arana ve seni sevmelerini sağlıyorsun. Ama gerçek arkadaşlara o rezilliği gösteriyorsun ve onlar bunu önemsiyorlar. O duvardan kurtulunca, daha çok bağlanıyoruz. O zaman bunu neden herkesle yapmıyoruz, Myron? Sana soruyorum."

"Sanırım bunu sen bana söyleyeceksin."

"Kahretsin, keşke bilsem." Lex koca bir yudum aldı, başını düşünceyle yana attı. "Ama şu var: O duvar, tabiatı gereği bir yalandan ibaret. Çoğunlukla varlığı sorun değil ama en çok sevdiğin kişiye kendini açamazsan, kusurlarını göstermezsen, bağ kuramazsın. İşin aslı, sır saklıyor olursun. O sırlar da insanı çürütüp yok eder."

Kapı tekrar açıldı. Dört kadın ve iki adam ellerinde pahalı şampanyalarla, kıkırdayarak içeri girdi.

"Ee, sen Suzze'den hangi sırları saklıyorsun?" diye sordu Myron.

Başını iki yana salladı. "Bu iki taraflı bir şey, dostum."

"O zaman Suzze senden ne saklıyor?"

Lex cevap vermedi. Odanın diğer ucuna bakıyordu. Myron onun baktığı yere bakmak için döndü.

Sonra onu gördü.

En azından gördüğünü sandı. VIP salonun diğer ucu bir an için mum ışığıyla aydınlandı ve sonra dumanaltı oldu. Myron onu büyümüş karnı, yanaklarından süzülen yaşlar ve parmaklarının arasından akan kanlarla en son on altı yıl önce, o karlı gecede görmüştü. Onların peşinden gitmemişti bile, ama son olarak Güney Amerika'da bir yerlerde yaşadıklarını duymuştu.

Odanın iki ucunda bir saniye için göz göze geldiler, daha fazla değil. Ne kadar imkânsız görünse de, Myron biliyordu.

"Kitty?"

Sesi müzikten duyulmadı, ama Kitty duraksamadı bile. Gözleri, belki de korkudan, biraz daha açıldı ve sonra hemen

döndü. Kapıya koştu. Myron hızla yerinden kalkmaya çalıştı, ama insanı içine gömen kanepe onu yavaşlattı. Ayağa kalktığında Kitty Bolitar –Myron'ın kardeşinin eşi, ondan fazlaca şey alıp götüren kadın– kapıdan çıktı.

5

Myron onun peşinden koştu.

VIP salonun çıkışına vardığında, gözünün önüne bir görüntü geldi: Myron on bir, kıvırcık saçlı kardeşi Brad de altı yaşında, beraber kaldıkları yatak odasında ev tipi potayla basketbol oynuyorlardı. Potanın arkası ince kartondan, top da yuvarlak süngerden yapılmıştı. Potanın halkası, yapışması için yalanması gereken iki tane turuncu vantuzla gardırop kapağına tutturulmuştu. İki kardeş takımlar uydurup onlara takma isimler ve kişiler ekleyerek saatlerce oynardı. Atıcı Sam, Sıçrayan Jim ve Hoplayan Lenny vardı, Myron da ağabey olarak iyi oyuncularla kötü oyunculardan oluşan sahte bir evren yaratıp aksiyonu kontrol ediyor, dramayı artırıp düdük çalındığı anda atılan basketler yerleştiriyordu oraya. Ama çoğunlukla, maçın sonunda Brad'in kazanmasına izin verirdi. Gece olunca ranzalarına yatarlar –Myron üstte, Brad altta– ve spor spikeri gibi konuşup maç sonrası yorumlar yaparlardı.

Bu hatırayı hatırlamak yüreğini yeniden dağladı.

Esperanza onu koşarken gördü. "Ne oldu?"

"Kitty."

"Ne?"

Açıklamaya zaman yoktu. Kapıyı itti ve çıktı. Tekrar sağır edici müzikle, kulübün içindeydi. İçindeki yaşlı adam, şayet kimse birbirini duyamıyorsa bu nasıl sosyalleşmek, diyordu. Artık, bütün dikkati Kitty'yi bulmaya odaklanmıştı.

Myron bir doksan üç santim boyundaydı, böylece parmak uçlarına kalkıp tüm kalabalığı tarayabildi. Kitty sandığı kişiden eser yoktu. Üzerinde ne vardı? Turkuvaz renkli bir bluz.

Oradaydı. Arkası dönüktü. Kulübün çıkışına doğru gidiyordu.

Myron hızlanmalıydı. İnsanların arasından geçerken pardonlar havada uçuştu ama çok kişi vardı. Kesik kesik yanan ışık ve lazerler işini iyice zorlaştırıyordu. Kitty'nin burada ne işi vardı ki? Yıllar önce Kitty de bir tenis dehasıydı, Suzze'yle birlikte çalışıyordu. İlk öyle karşılaşmışlardı zaten. İki eski arkadaş yeniden görüşmeye başlamış olabilirdi, ama yine de bu Kitty'nin kardeşi olmadan kulüpte olmasını açıklayabilir miydi?

Yoksa Brad de mi buradaydı?

Daha hızlı hareket etmeye başladı. Kimseye çarpıp itmek istemiyordu, ama tabii ki bu imkânsızdı. Pis bakışlar ve "Hey!" ya da "Yangından mal mı kaçırıyorsun?" çığlıkları yükseliyordu, Myron bunları umursamayıp devam etti. O an, her şey sürekli koştuğun ama asla bir yere varamadığın, ayaklarının aniden ağırlaştığı ya da kara saplandığı bir rüya gibiydi.

"Of!" diye bağırdı bir kız. "Salak herif, ayağıma bastın!"

"Pardon," dedi Myron, hâlâ oradan çıkmaya çalışıyordu.

Myron'ın omzuna kocaman bir el uzandı ve onu olduğu yerde döndürdü. Biri onu arkasından sertçe ittiğinde, neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Myron dengesini buldu ve *Jersey Shore: 10 Yıl Sonra Yeniden Buluşma** için yapılan açık seçmelerle yüzleşmeye hazırlandı. Saç köpüğü, bronz pudralar, alınmış kaşlar, tüyleri alınmış göğüsler ve şişirilmiş kaslardan bir seçmeyle karşı karşıyaydı. Yüzlerinde sert adam küçümsemesi, her an orasındaki burasındaki kılları tıraş eden, üstüne başına dikkat eden bir görünümleri vardı. Yüzlerine yumruk atmak canlarını yakardı; saçlarını bozmaksa daha çok.

Dört, beş belki de altı kişiydiler –anlaşılmaz bir memnuniyetsizlik ve aşırı bir Axe parfüm kokusu içinde birbirlerine bulanmış gibiydiler– ve bir kızın ayağını kurtararak erkek olduklarını kanıtlamak istiyorlardı.

Myron hâlâ, her zamanki gibi diplomatikti. "Özür dilerim, çocuklar," dedi. "Ama bu acil bir durum."

Pisliğin teki, "Ya, yangın nerede? Sen burada yangın filan görüyor musun, Vinny?"

Vinny: "Evet, yangın nerede? Çünkü ben görmüyorum. Sen görüyor musun Slap?"

Slap daha konuşamadan Myron, "Evet, anladım. Yangın filan yok. Bakın, tekrar çok özür dilerim, ama gerçekten çok acelem var," dedi.

Slap yine de araya girdi. "Hayır, ben de yangın filan görmüyorum."

---

* *2009 ile 2012 yılları arasında ABD'de MTV'de gösterilen bir reality şov. (ç.n.)*

Buna zaman yoktu. Myron yürümeye başladı –kahretsin, Kitty ortalıkta yoktu– ama adamlar önünü kesti. Pislik herif, eli hâlâ Myron'ın omzundayken iyice sıktı. "Sandra'dan özür dile."

"Ah, 'Çok özür dilerim'in neresini anlamadınız?"

"Sandra'dan," dedi tekrar.

Myron kızın elbisesine ve yanındakine bakınca onun babasından yeterince sevgi görmediği çıkarımını yaptı. O rahatsız edici itişten kurtulmak için omzunu silkti. "Çok özür dilerim, Sandra."

Bunu söyledi, çünkü o an için yapılabilecek en iyi şey buydu. Hızlanmak ve oradan gitmek zorundaydı. Ama Myron biliyordu. Bunu yüzlerindeki kırmızılıkta, gözlerindeki ıslaklıkta görebiliyordu. Hormonları devreye girmişti. O nedenle onu ilk iten çocuğa doğru döndüğünde, suratına doğru gelen yumruğu görünce hiç şaşırmadı.

Kavgalar normalde sadece saniyeler sürerdi ve o saniyeler üç şeyle doluydu: şaşkınlık, kaos ve panik. O nedenle insanlar kendilerine doğru gelen bir yumruk gördüklerinde doğal olarak aşırı tepki verirler. Ya çömelirler ya da kendilerini var güçleriyle geri atarlar. Bu hatadır. Dengenizi kaybederseniz ya da önünüzü göremezseniz, elbette tehlike daha da büyür. İyi dövüşçüler tek bir sebeple vurur, zarar vermek için değil, rakibine dengesini kaybettirmek için.

O nedenle Myron'ın yumruktan kaçma hareketi sadece birkaç santimetre aşağı eğilerek oldu. Sağ eli zaten havadaydı. Havalı bir karate hareketiyle sert bir yumruk atmanız

gerekmez. Sadece yönünü biraz değiştirmeniz gerekir. Myron da bunu yaptı.

Myron'ın amacı basitti: Bu adamı en az yaygara ve hasarla yere düşürmek. Myron yumruğunun yönünü değiştirdi ve işaretparmağı ile ortaparmağını açıp saldırganın boğazının hemen altındaki yumuşak kısma sertçe vurdu. Hareketi çok hızlıydı. Jerzieli Çocuk'tan hırıltılı bir ses yükseldi. İçgüdüsel olarak iki eli de boğazına gitti, tamamen savunmasız kaldı. Normal bir kavgada, eğer böyle bir şey olursa, bu, Myron'ın saldıran kişiye ağzının payını vereceği an demekti. Ama şu an istediği bu değildi; o buradan çıkıp gitmek istiyordu. O nedenle, Myron bir sonraki hamlesine hazırlanmadan, çocuğun yanından geçip ortamdan uzaklaşmak istedi. Ama artık tüm kaçış yolları tutulmuştu. Kalabalık kulübün kavga kokusunu alan müdavimleri oraya yaklaşmıştı ve bir insan evladını dövmek ya da sakat bırakmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Başka bir el uzanıp onu omzundan tuttu. Myron onu silkeledi. Biri bacaklarına uzandı ve onu bileklerinden tutup yere düşürmek istedi. Myron dizlerini kırdı. Bir elini, yerden destek alıp dengesini sağlamak için kullandı. Öteki elini de açıp adamın burnuna avuç içiyle vurdu. Adam, Myron'ın bacaklarını bıraktı. Artık müzik durmuştu. Biri çığlık attı. Birileri düşmeye başladı.

Bu hiç iyi değildi.

Şaşkınlık, kaos ve panik. Kalabalık bir gece kulübünde, bunlar daha da yoğundur ve saçma bir şekilde bulaşıcıdır. Yakınlarda biri birini iter ve panikler. Biri yumruk atar. İn-

sanlar toplanır. O pasif eylemin görece güvenliğinden keyif alan izleyiciler de artık zarar görme yolunda olduklarını fark eder, kaçmaya başlar, diğerlerine çarpar. Kargaşa.

Biri Myron'ın kafasının arkasına vurdu. Döndü. Başka biri karnına vurdu. Myron'ın eli içgüdüsel olarak uzandı ve adamı bileğinden yakaladı. En iyi dövüş tekniklerini bilebilir ve en iyileri tarafından eğitilmiş olabilirsiniz, ama muhteşem bir el-göz koordinasyonuyla doğmuş olmanın yerine konacak bir şey yoktur. Basketbol günlerinde dedikleri gibi, "yüksekliği öğretemezsin." Anne ve babalar ne kadar denerse denesin, asla çocuklarına koordinasyonu, atletikliği ya da rekabetçi içgüdüyü öğretemez.

Bu sebeple Myron Bolitar, muhteşem sporcu, o bileği hemen kendine çekebilirdi. Adamı kendisine doğru çekti ve o hızla, koluyla adamın suratına vurdu.

Adam yere düştü.

Çığlıklar ve panik arttı. Myron döndü ve insan seli içinde, Kitty sandığı kişiyi kapıda gördü. Ona yöneldi ama aralarında Myron'ı içeri girerken epey zorlayan iki tanesinin de bulunduğu fedailerin ortasında kayboldu. Artık sayıca fazla olan fedailer Myron'a yönelmişlerdi.

A-ha.

"Vay, çocuklar, yavaş olun bakalım." Myron ellerini havaya kaldırıp kavga etmek gibi bir niyeti olmadığını belli etti. Yakına geldiklerinde de Myron'ın elleri hâlâ havadaydı. "Başka biri başlattı."

Bir tanesi kollarının altından kendi kollarını geçirip kafası-

nı tutmaya çalıştı ama çok amatörce bir hamleydi. Myron sakince ondan kurtuldu ve şöyle dedi: "Bitti mi, tamam mı? Bu..."

Üç fedai onu sertçe yere düşürdü. Dışarıdaki adamlardan biri onun üzerine çullandı. Başka bir tanesi bacaklarını tekmeledi. Üzerine çullanan adam kolunu Myron'ın boğazına dayadı. Myron çenesini göğsüne doğru çekip onu bloke etti. Adam biraz daha zorlandı, güç almak için sosisli sandviç kokan nefesiyle Myron'a daha da sokuldu. Bir tekme daha. Yüzünü iyice yakına getirdi. Myron hemen döndü ve dirseğiyle adamın kafasını yakaladı. Adam küfredip geri çekildi.

Myron doğrulmaya başladığı sırada, göğüskafesinde sert ve metal bir şey hissetti. Ne olduğunu düşünmek için saniyenin onda biri, belki de ikisi kadar zamanı oldu. Ardından da Myron'ın kalbi patladı.

En azından hissettiği buydu. Sanki göğüskafesinin içinde bir şey gümlemişti, biri her bir sinirine elektrik yüklü kablolar yerleştirmişti ve otonom sinir sistemine spazmlar gönderiyordu. Myron'ın dizlerinin bağı çözüldü. Kolları iki yana düştü, artık direnecek gücü kalmamıştı.

Şok tabancası.

Myron iskeleye vurmuş bir balık gibi yere düştü. Başını kaldırdığında Dekolteli Kyle'ın kendisine sırıttığını gördü. Kyle elini tetikten çekti. Acı dindi ama sadece bir saniyeliğine. Diğer fedailer de kulüpteki kimse göremesin diye etrafında toplandıktan sonra, Kyle bir kez daha tabancayı onun göğsüne doğrultup çalıştırdı. Myron'ın çığlığı, ağzını kapatan bir el yüzünden boğuk boğuk çıkıyordu.

"İki milyon volt," dedi Kyle.

Myron şok tabancalarıyla ilgili bilgi sahibiydi. Tabancayı kullanırken zarar vermek için değil, sadece etkisiz hale getirmek için elinizin tetikte ancak birkaç saniye kalması gerekirdi, daha fazla değil. Ama yüzünde manyak bir gülümseme bulunan Kyle elini çekmeyip tetiğe basmaya devam etti. Acı artıp dayanılmaz olmuştu. Myron'ın tüm vücudu titreyip sarsılmaya başladı. Kyle elini hâlâ tetikte tutuyordu. Fedailerden biri, "Hey, Kyle?" dediyse de, Kyle, Myron'ın gözleri kayana ve her yer kararana dek devam etti.

6

Saniyeler sonra Myron birinin onu kaldırdığını ve itfaiyeci gibi omzunun üzerinde taşıdığını hissetti. Gözleri kapalı, vücudu pelte gibiydi. Bilinci kapanmak üzereydi ama nerede olduğunun, başına ne geldiğinin farkındaydı. Adeta sinir uçlarından vurulmuştu. Tükenmiş hissediyor ve titriyordu. Onu taşıyan adam iri yarı ve kaslıydı. Kulüpteki müziğin yeniden başladığını ve birinin mikrofonda, "Tamam, arkadaşlar, çılgın gösteri bitti! Partiye geri dönelim!" dediğini duydu.

Myron öylece durdu ve adamın kendisini taşımasına izin verdi. Direnmedi. Bu zamanı kendini toplamak, düzelmek ve plan yapmaya başlamak için kullandı. Bir kapı açılıp kapandı. Müzik sesi azaldı. Myron kapalı gözleriyle ışığın daha da parlaklaştığını hissedebiliyordu.

Onu taşıyan iri adam, "Onu şimdi dışarı atmalıyız, değil mi Kyle? Bence ağzının payını aldı, sence?" dedi.

Myron'a elektrik verilirken "Hey, Kyle" diyen sesti bu. Ses tonunda hafif bir korku vardı. Myron bundan hiç hoşlanmadı.

Kyle, "Onu yere indir, Brian," dedi.

Brian da şaşırtıcı bir nezaketle öyle yaptı. Myron soğuk zemine uzanmış, gözleri henüz açılmamış şekilde hızlı bir hesap yaptı ve sonraki adımların ne olacağına karar verdi: Gözlerini kapalı tut, bayılmış gibi yap ve sonra gizlice elini cebindeki BlackBerry'ye uzat.

Doksanlarda, ceptelefonları daha yeni yeni normalleşmeye başladığında, Myron ile Win, iletişimin teknolojik ve yer yer hayat kurtaran bir şeklini geliştirmişti: Biri ya da diğerinin başı dertte olduğunda (burada: Myron), ceptelefonunun hızlı aramasındaki 1 tuşuna basıyordu ve diğeri (burada: Win) telefonu sessizde tutup dinliyor, harekete geçiyor ya da en azından ötekine yardım ediyordu. O zamanlar, on beş yıl önce, bu teknolojik bir hileydi.

Bu da tabii ki, bunu bir sonraki seviyeye taşımak anlamına geliyordu. Artık, modern gelişmelerle, Myron ve Win birbirlerinin arkalarını daha etkili yollarla kollayabiliyorlardı. Win'in teknoloji uzmanlarından biri, onların BlackBerry'lerini ceptelefonlarının çekmediği yerlerde kullanabilmeleri için çift taraflı bir telsiz, hem ses hem de görüntü kaydeden bir cihaz haline getirmişti, üstüne üstlük diğerinin o an nerede olduğunu bulabilmesi için o telefonlara GPS özelliği de eklemişti. Bunların hepsi de tek bir tuşla devreye giriyordu.

Myron elini cebindeki BlackBerry'ye uzattı. Kapalı gözleriyle, elini cebine sokmasına yetecek kadar dönebilmek için inliyormuş gibi yaptı.

"Bunu mu arıyorsun?"

Konuşan, Dekolteli Kyle'dı. Myron kırpıştırıp gözünü

açtı. Zemin formika ve bordo renkteydi. Duvarlar da bordoydu. Üzerinde bir kutu kâğıt mendil duran bir masa vardı. Başka da mobilya yoktu. Myron, Kyle'a döndü. Kyle sırıtıyordu.

Elinde de Myron'ın BlackBerry'si vardı.

"Teşekkürler," dedi Myron. "Evet, onu arıyordum. Atıver hadi."

"Ah, hiç sanmıyorum."

Odada, hepsinin kafası kazınmış, her biri spor salonunda fazlaca çalışmış ve steroid basmış üç fedai daha vardı. Myron bir tanesinin ürkmüş olduğunu fark etti; o, kendisini taşıyan kişi olmalıydı. Korkmuş adam, "Her şey yolunda mı diye bakmak için ön tarafa geri dönsem iyi olur," dedi.

Kyle, "Öyle yap, Brian," dedi.

"Aslında arkadaşı, o seksi kadın güreşçi, onun burada olduğunu biliyor."

"Onu merak etme," dedi Kyle.

"Ben olsam ederdim," dedi Myron.

"Anlayamadım?"

Myron doğrulmaya çalıştı. "Pek televizyon izlemiyorsun, değil mi Kyle? Ceptelefonu sinyallerinden adamın yerini buluyorlar hani? Şimdi de öyle olacak. Ne kadar sürer bilmiyorum, ama..."

Kyle y kaldırıp iki adım geri adım atarak kapatma tuşuna bastı ve telefonun kapanışını izledi. "Öyle mi diyorsun?"

Myron cevap vermedi. Korkmuş Koca Adam odadan çıktı.

"Birincisi," dedi Kyle, Myron'a cüzdanını atarken, "lüt-

fen Bay Bolitar'a çıkışa kadar eşlik edin. Sizden bir daha asla buraya gelmemenizi rica ediyoruz."

"Gömlek giymeme sözü versem bile mi?"

"İki adamım arka çıkışa kadar sana eşlik edecek."

Bu merak uyandıran bir gelişmeydi, yani gitmesine izin vermeleri. Myron, bu kadar kolay olacaksa oyuna son vermeye karar verdi. Durumun basitliğinden şüphelenmişti aslında. İki adam Myron'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "BlackBerry'm ne olacak?"

"Mekândan çıktığında alabileceksin," dedi Kyle.

Adamlardan biri Myron'ın sağ, diğeri de sol kolunu tuttu. Onu koridora çıkardılar. Kyle peşinden gitti, kapıyı arkalarından kapattı. Hepsi odadan çıkınca da, "Tamam, güzel, bu kadar. Onu geri getirin," dedi.

Myron kaşlarını çattı. Kyle tekrar aynı kapıyı açtı. İki adam Myron'ı daha sıkı tuttu ve onu odaya sürüklemeye başladı. Myron direnince, Kyle ona şok tabancasını gösterdi. "İki milyon volt daha mı istiyorsun?"

Myron bunu istemiyordu. Bordo odaya geri döndü. "Ne bu şimdi?"

"Gösterinin bir parçası," dedi Kyle. "Lütfen uzak köşeye doğru git." Myron söyleneni hemen yapmayınca, Kyle şok tabancasını çalıştırdı. Myron sırtını Kyle'a dönmeden geri sıçradı. Kapının kenarında küçük bir masa vardı. Kyle ve iki fedai masaya doğru gitti. Bir kutu kâğıt mendil ve ameliyat eldiveni çıkardılar. Myron onların eldivenleri giyişini izledi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi Myron, "plas-

tik eldivenler beni hafiften uyarıyor. Öne doğru eğilmem de gerekecek mi?"

"Savunma mekanizması," dedi Kyle, eldivenleri gereğinden fazla bir keyifle eline geçirirken.

"Ne?"

"Savunma mekanizması olarak mizahı kullanıyorsun. Korkun arttıkça çenen de açılıyor."

Terapist bozuntusu fedai diye düşündü Myron, bir bakıma onun tezini de doğrulayarak.

"O zaman anlayacağın şekilde anlatayım," dedi Kyle neşeli bir ses tonuyla. "Buraya dayak odası diyoruz biz. Rengi de o yüzden bordo. Birazdan fark edeceğin üzere, kan görünmüyor."

Kyle durdu ve gülümsedi. Myron öylece bekledi.

"Kendi rızanla bu odadan çıkışını kaydettik. Tahmin edeceğin üzere, kamera şu anda kapalı. Yani, resmi kayıt bu; nispeten zarar görmeden ve kendi rızanla çıktın. Ayrıca onlara senin saldırdığına dair görgü tanıklarımız var, biz sadece seni tehdit olarak gördük ve senin başlattığın çıngara müdahale ettik. Önlerine koyduğumuz her türlü belgeyi memnuniyetle imzalayacak müdavimlerimiz ve çalışanlarımız var. Kimse senin iddianı desteklemez. Başka sorun var mı?"

"Sadece bir tane," dedi Myron. "Gerçekten de 'çıngar' sözcüğünü mü kullandın sen?"

Kyle gülümsemesini bozmadı. "Savunma mekanizması," dedi tekrar.

Üç adam dağıldı, yumruklar sıkıldı, kaslar hazırlandı. Myron biraz daha köşeye çekildi.

"O zaman planın ne, Kyle?" diye sordu Myron.

"Çok basit, Myron. Senin canını yakacağız. Ne kadar direnirsen o kadar kötü olur. En azından hastanelik olacaksın. Bir süre kan işeyeceksin. Bir ya da iki kemiğini kırabiliriz. Ama yaşayacaksın ve muhtemelen de iyileşeceksin. Eğer direnirsen, seni etkisiz hale getirmek için şok tabancasını kullanacağım ve bu sana çok acı verecek. O zaman da seni daha çok ve daha sert döveceğiz. Anlatabildim mi?"

Biraz daha yaklaştılar. Elleri boştaydı. Bir tanesi boynunu kütletti. Dekolteli Kyle ceketini çıkardı. "Kirlenmesini istemiyorum," diye açıkladı. "Kan lekesi filan olmasın şimdi."

Myron alt tarafını işaret etti. "Ya pantolonun?"

Kyle artık üstsüzdü. Göğüs kaslarını dans ettirerek bir rahatlama hareketi yaptı. "Onu merak etme."

"Ah, ama ediyorum," dedi Myron.

Sonra, adamlar biraz daha yaklaşınca, Myron gülümsedi ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Bu hareket adamları durdurdu. Myron, "Size yeni Blackberry'mi anlatmış mıydım? GPS özelliğini? İki taraflı uydu telsizini? Hepsi tek tuşla devreye giriyor."

"BlackBerry'n," dedi Kyle, "kapalı."

Myron başını iki yana salladı ve yarışma programında yanlış cevap verilince duyulan zart sesini çıkardı. BlackBerry'nin tiz hoparlöründen Win'in sesi duyuldu: "Hayır, Kyle, korkarım değil."

Üç adam da donup kaldı.

"Sana durumu açıklayayım," dedi Myron, en neşeli

Kyle ses tonuyla. "O zaman sen bile anlarsın. Bu yeni özellikleri devreye sokmak için hangi tuşa mı basmak gerek? Bildin: kapatma tuşu. Kısacası, konuşulan her şey kaydedildi. Ayrıca GPS de açık. Ne kadar uzaktasın, Win?"

"Şimdi kulübün girişine geldim. Üçlü görüşmeyi de açtım. Esperanza'da sessiz hatta. Esperanza?"

Sessize alma tuşu açıldı. Telefonun hoparlöründen kulüp müziği duyuldu. Esperanza, "Myron'ı dışarı sürüklediklerı yan kapıdayım. Ah, bilin bakalım ne oldu? Burada eski bir arkadaşımı buldum, polis memuru Roland Dimonte. Arkadaşım Kyle'a merhaba de, Rolly," dedi.

Bir erkek sesi: "Bolitar'ın çirkin, hasarsız suratını otuz saniye içinde görürsem iyi olur, pislik."

En fazla yirmi saniye sürdü.

"O olmayabilir," dedi Myron.

Myron ve Win Dakota'ya geri döndüklerinde saat gece ikiydi. Zengin insanların "çalışma odası" dediği, Louis bilmem ne ahşap mobilyalar, mermer büstler, büyük antika bir küre ve deri ciltli ilk baskı kitapların yer aldığı kütüphanesi olan odada oturdular. Myron kolçağında altın düğmeler olan bordo koltuğa oturdu. Kulüpte işler düzeldiğinde, Kitty ortadan kaybolmuştu, tabii Myron'ın gördüğü gerçekten oysa. Lex ve Buzz da yok olmuştu.

Win deri ciltli bir ilk baskı kitabın sahte kapağını açıp buzdolabına ulaştı. Bir çikolatalı içecek çıkarıp Myron'a

attı. Myron yakaladı ve çalkalayınız talimatını okuyup aynen öyle yaptı. Win içki rafını açıp kendine The Last Drop adında özel bir konyak doldurdu.

"Yanılmış olabilirim," dedi Myron.

Win kadehini kaldırıp ışığa tuttu.

"Yani, on altı yıl oldu, değil mi? Saçları başka renkti. Oda karanlıktı ve onu sadece bir saniye gördüm. O nedenle, gerçekten de hepsini üst üste koyunca, öyle olmayabilir."

"*O* olmayabilir," dedi Win.

Win işte.

"Ayrıca o Kitty'ydi," dedi Win.

"Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum. Sen öyle hatalar yapmazsın. Başka hatalar yaparsın, evet. Ama bu tür hatalar, asla."

Win konyağından bir yudum aldı. Myron içeceğinin bir kısmını mideye indirdi. Soğuk, çikolatalı, tatlı. Üç yıl önce Myron, mide zarını delen kahvelerin hepsini bırakmış, bir tek en sevdiği bu içecekten vazgeçmemişti. Yurtdışında olduğu stresli zamanlardan sonra eve döndüğünde de tadından ziyade rahatlamak için yine bunu içiyordu. Şimdi yine sevmişti.

"Bir yandan, hiç önemi yok," dedi Myron. "Kitty uzun süredir hayatımın bir parçası değil. "

Win başını salladı. "Ya öte yandan?"

Brad. Öte yandan Brad vardı; ilk yandan, iki yandan, her yandan. Onca yıl sonra küçük kardeşine kavuşma şansı vardı. Myron biraz durdu, sonra oturduğu yerde kıpırdandı. Win onu izledi ve hiçbir şey demedi. Sonunda Myron, "Bu

tesadüf olamaz. Kitty'nin aynı gece kulübünde, hatta aynı VIP salonunda Lex'le birlikte olması," dedi.

"Pek olası görünmüyor," dedi Win. "O zaman bir sonraki adımımız ne?"

"Lex'i bulmak. Kitty'yi bulmak."

Myron içeceğinin etiketine baktı ve bir kez daha "peynir altı suyu" nedir diye düşündü. Akıl durur. Geçiştirir, zikzaklar çizer, kola kutularındaki tutarsızlıkları bulur, tek derdi kaçınılmaz olandan kaçınmaktır. Bunu, Livingston, New Jersey'deki, artık kendisine ait olan o evde bu içeceği ilk denediğinde düşünmüştü. Brad de ağabeyi ne yaparsa onu yapmak isteyen bir küçük kardeş olduğu için her seferinde o da isterdi. Arka bahçede saatlerce basket attığı, konsantre olabilsin diye Brad'in ribaundlarına izin verdiği zamanları düşündü. Myron orada atış ve hamleler yapar, Brad'den pas alarak saatler geçirir, sonra yine bir başına çalışırdı. Myron bu anların bir dakikasından bile pişman değilken, önceliklerini düşünmek zorundaydı; pek çok üst düzey sporcunun önceliklerini... O kadar hayran olduğumuz "tek bir amaca adanmış olma" hali aslında saplantılı şekilde kendinle ilgilenmekti. Bunda hayran olunacak ne var ki?

Bir çalar saat biplemesi konuşmalarını böldü. BlackBerry'cilerin bir sebepten "Antilop" adını verdiği, kulak tırmalayan bir sinyal sesiydi bu. Myron BlackBerry'sine baktı ve bu rahatsız edici sesi kesti.

"Anladığın üzere," dedi Win, ayağa kalkıp. "Gitmem gereken bir yer var."

"Gecenin ikisinde mi? Bana kızın adını söylemek ister misin?"

Win gülümsedi. "Belki sonra."

Orada bir bilgisayara ihtiyacı olduğu için, Amerika saatiyle gecenin ikisi –Angola'da sabahın yedi buçuğu– Myron'ın nişanlısı Terese Collins'e ulaşabileceği tek zamandı.

Myron Skype'ı açıp bekledi. Bir dakika sonra, bir video penceresi açıldı ve Terese göründü. Heyecanlandı ve birden içi ferahladı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi ona.

"Güzel bir giriş cümlesi."

"Hep bu cümleyle giriş yaparım."

Terese nişan yüzüğü görülebilsin diye ellerini masanın üzerinde birleştirmiş halde oturmuştu ve beyaz bluzu, atkuyruğu yaptığı kahverengi –özünde sarışındı– saçlarıyla harika görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Myron, "Bu gece bir müşterimleydim," dedi.

"Kiminle?"

"Lex Ryder."

"HorsePower'ın sönük yarısı mı?"

"Onu severim. İyi adamdır. Bana iyi evliliğin sırrının açık olmaktan geçtiğini söyledi."

"Seni seviyorum," dedi Terese.

"Ben de seni seviyorum."

"Lafını kesmek istemezdim ama birden ağzımdan kaçıracak kadar çok seviyorum seni. Daha önce bunu hiç yaşamamıştım. Bu şekilde hissetmek için fazla yaşlıyım."

"Biz hep on sekiziz ve hayatlarımızın başlamasını bekliyoruz," dedi Myron.

"Bu çok klişe."

"Klişelere bayılırsın."

"Doğru. Demek Lex Ryder birbirimize açık olmamızı söyledi. Öyle değil miyiz?"

"Bilmiyorum. Bu teoriyi kendi hatalarından yola çıkarak kurmuş. Birbirimize açık olmalıymışız –bizim en kötü tarafımız– çünkü bu bizi daha insan ve bu sebeple daha yakın kılarmış."

Myron ona konuşmanın ayrıntılarını anlattı. Bitirince de Terese, "Mantıklı," dedi.

"Ben seninkileri biliyor muyum?" diye sordu Myron.

"Myron, Paris'teki o otel odasına ilk gittiğimiz anı hatırlıyor musun?"

Sessizlik oldu. Hatırlıyordu.

"O zaman, evet," dedi yumuşak bir tonla, "sen benim kusurlarımı biliyorsun."

"Ben kimsenin yanında işeyemem, mesela."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Koca bir kahkaha attı.

"Myron?"

"Efendim."

"Seni seviyorum. Karın olmak için sabırsızlanıyorum.

Sen iyi bir adamsın, belki de şimdiye dek tanıdığım en iyi adamsın. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bana ne söyleyebilirsin ki? Lex'in dediği şeyi çürütebilir bu. Çürütmeyebilir de. Dürüstlük de çok abartılıyor. O nedenle kendine işkence etme. Seni her koşulda seveceğim ben."

Myron arkasına yaslandı. "Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun?"

"Umurumda değil. Bana yine ne kadar güzel olduğumu söyle. Buna bayılıyorum."

7

Three Downing bu gecelik kapanıyordu. Win, Manhattan'ın sabahın dördündeki yapay ışıklarında gözlerini kırpıştırarak, müdavimlerin sendeleyerek dışarı çıkmasını izledi. Bekledi. Birkaç dakika sonra Myron'a şok tabancasıyla saldıran koca adamı gördü. Koca adam –Kyle– birini kirli çamaşır torbası gibi dışarı atıyordu. Win sakinliğini korudu. Myron'ın haftalarca ortadan kaybolduğu, muhtemelen de işkence gördüğü ve Win'in en yakın arkadaşına yardım edemediği veya bunun intikamını alamadığı zamana gitti. O korkunç çaresizlik hissini hatırladı. Philadelphia Main Line'ın varlıklı banliyölerindeki gençliğinde, ondan nefret ettiği için ona işkence edip dövdüklerinden beri bu şekilde hissetmemişti. Win o zaman bir daha asla bu şekilde hissetmeyeceğine dair kendine yemin etmişti. Sonra bunun için bir şey yaptı. Şimdi, bir yetişkin olarak da aynı kural geçerliydi.

Canın yanarsa sen de saldır. Büyük intikam. Ama bir amaç uğruna. Myron bu doktrine pek katılmıyordu. Sorun

değildi. Arkadaşlardı, en yakın arkadaşlar hem de. Birbirleri için adam öldürebilirlerdi. Ama aynı insan değillerdi.

"Selam, Kyle," diye seslendi Win.

Kyle başını kaldırdı ve kaşlarını çattı.

"Biraz yalnız görüşebilir miyiz?" diye sordu Win.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Normalde çok şakacıyımdır, adeta Dom DeLuise'imdir*, ama bu gece şaka yapmıyorum. Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Kyle dudaklarını yaladı. "Bu kez ceptelefonu yok mu?"

"Yok. Şok tabancası da yok."

Kyle etrafına baktı, düşman hattı temiz mi diye kontrol etti. "O polis de gitti mi?"

"Çoktan."

"O zaman sadece sen ve ben mi varız?"

"Sadece sen ve ben," diye tekrar etti Win. "Aslında, bu düşünce meme uçlarımı sertleştirdi."

Kyle biraz daha yaklaştı. "Kimi tanıdığın umurumda değil, yakışıklı çocuk," dedi Kyle. "Senin kıçını yere indireceğim."

Win gülümsedi ve ona yolu göstermesini işaret etti. "Ah, sabırsızlanıyorum."

Uyku eskiden Myron için bir kaçıştı.

Ama artık öyle değildi. Saatlerce yatakta uzanıp tavana bakıyor ve gözlerini kapatmaktan korkuyordu. Bu, onu geri

** Dominick "Dom" DeLuise, ABD'li aktör, komedyen, yapımcı ve yönetmen. (ç.n.)*

gitmekten korktuğu yere götürüyordu. Bununla baş etmesi, belki bir psikoloğa gitmesi gerektiğini biliyordu, ama aynı zamanda bunu yapmayacağını da biliyordu. Klişe, ama Terese ona iyi geliyordu. Onunla uyuduğunda gece terörü ona uğramıyordu.

Alarm çalıp onu o ana getirdiğinde ilk düşüncesi, gözlerini kapatmaya çalıştığı zamankiyle aynıydı: Brad. Tuhaftı. Kardeşini düşünmeden günler, bazen haftalar, hatta belki aylar geçiriyordu. Birbirlerinden uzaklaşmaları onu biraz kederlendiriyordu. Yas zamanlarında bize zamanın her şeyin ilacı olduğu söylenmiştir hep. Saçmalık. Aslında, yıkılırsın, yas tutarsın, hiç susmayacağını düşündüğün ana dek ağlarsın ve sonra hayatta kalma içgüdünün devreye girdiği noktaya gelirsin. Durursun. Acı çok büyük olduğu için, artık "oraya gitmene" engel olursun. İnkâr edersin. Ama gerçek anlamda iyileşmezsin.

Dün gece Kitty'yi görmek Myron'ın inkâr psikolojisini baltaladı ve makarayı geri sardı. Peki, şimdi ne olacaktı? Basit: Ona Kitty ve Brad hakkında bir şeyler söyleyebilecek olan o iki kişiyle konuşacaktı. Telefona uzandı ve Livingston, New Jersey'deki evini aradı. Annesi ve babası bir haftalığına Boca Raton'dan ziyarete gelmişti.

Telefonu annesi açtı. "Alo?"

"Selam, anne," dedi Myron, "nasılsın?"

"Harikayım tatlım. Sen nasılsın?"

Ses tonu o kadar hassastı ki sanki yanlış cevap verse kalbi kırılıverecekmiş gibiydi.

"Ben de harikayım." Ona Brad'i sormayı düşündü, ama

hayır, bu da aynı şeye sebep olurdu. "Bu akşam belki seni ve babamı yemeğe çıkarırım diye düşündüm."

"Nero'nun Yeri olmaz," dedi. "Nero'nun Yeri'ne gitmek istemiyorum."

"Pekâlâ."

"İtalyan yemeği havamda değilim. Nero'nun Yeri İtalyan mutfağı."

"Tamam. Nero'nun Yeri yok."

"Sana hiç oldu mu?"

"Ne oldu mu?"

"Bir yemeği istemediğin zamanlar? Mesela şimdi ben İtalyan yemeklerini hiç istemiyorum."

"Evet, anladım. Ne yemek istiyorsun?"

"Çin yemeği yiyebilir miyiz? Florida'daki Çin yemeklerini sevmiyorum. Çok yağlılar."

"Tabii ki. Baumgart'ın Yeri nasıl?"

"Ah, onların kung pao tavuklarını seviyorum. Ama, Myron, bir Çin restoranı için Baumgart'ın Yeri nasıl bir isim öyle? Musevi bir şarküteri ismi gibi."

"Eskiden öyleydi," dedi Myron.

"Gerçekten mi?"

Ona bu ismin nereden geldiğini en az on kez anlatmıştı. "Acele çıkmalıyım, anne. Altıda evde olurum. Babama söyle."

"Tamam. Kendine dikkat et, tatlım."

Yine aynı hassas ses tonu. O da annesinden aynı şeyi istedi. Telefonu kapattıktan sonra bu akşamın teyidini almak için babasına mesaj atmaya karar verdi. Bunu yaptığı için

kendisini kötü hissediyordu, sanki annesine ihanet ediyormuş gibi geliyordu, ama hafızası... inkâr etmeye yeterdi, değil mi?

Myron hemen bir duş aldı ve giyindi. Myron, Angola'dan döndüğünden beri, Esperanza'nın yoğun baskılarıyla işe yürüyerek gelmeyi âdet edinmişti. Batı Yetmiş İki'den Central Park'a girdi ve güneye yöneldi. Esperanza yürümeyi seviyordu, ama Myron bundan hiç hoşlanmazdı. Mizacı bir adım üstüne başka bir adım atmakla kafasını boşaltmaya, sinirlerini yatıştırmaya ya da kendini teselli etmeye uygun değildi. Ama Esperanza bunun zihnine iyi geleceği konusunda onu ikna etti ve kendisine üç hafta için söz verdirdi. Yazık ki Esperanza yanılıyordu, çünkü belki de Myron oyunu adil oynamıyordu. Myron zamanının çoğunu kulağında Bluetooth'la, müşterileriyle konuşarak, parktaki çoğu insanın yaptığı gibi geçiriyordu. Yine de aynı anda birden çok iş yapıyor olmak ona kendini iyi hissettiriyordu. O nedenle, kafasında bu düşünceyle, Bluetooth'u kulağına yerleştirip Suzze T'yi aradı. Telefonu ilk çalışta açtı.

"Onu buldun mu?" diye sordu Suzze.

"Bulduk. Sonra kaybettik. Three Downing diye bir gece kulübü duydun mu daha önce?"

"Tabii ki."

Tabii ki. "Neyse, Lex dün gece oradaydı." Myron onu VIP salonda bulduğunu anlattı. "Sır saklamak ve açık olmamaktan muhabbet açtı."

"Ona bu gönderinin doğru olmadığını söyledin mi?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Sohbetimiz yarıda kaldı." Heckscher Oyun Parkı'ndaki çeşmede yaramazlık yapan çocukların yanından geçti. Bu güneşli günde başka bir yerde daha mutlu çocuklar olabilirdi, ama bundan şüpheliydi. "Sana bir şey sormak zorundayım."

"Sana zaten söyledim. Bebek onun."

"Dün gece, o kulüpte, Kitty'yi gördüğüme yemin edebilirim."

Sessizlik oldu.

Myron durdu. "Suzze?"

"Buradayım."

"Kitty'yi en son ne zaman gördün sen?" diye sordu Myron.

"Kardeşinden ne kadar zaman önce kaçtı?"

"On altı yıl önce."

"O halde cevap on altı yıl."

"O zaman onu gördüğümü mü sandım?"

"Ben öyle bir şey demedim. Aslında, eminim ki odur."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Yakınlarında bilgisayar var mı?" diye sordu Suzze.

"Hayır. Tıpkı salak bir hayvan gibi ofise yürüyorum. Beş dakikaya orada olurum."

"Boş ver! Taksiye binip akademiye gelebilir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum zaten."

"Ne zaman?"

"Dersim başlamak üzere. Bir saat sonra?"

"Tamam."

"Myron?"

"Ne oldu?"

"Lex nasıl görünüyordu?"

"İyi görünüyordu."

"İçimde kötü bir his var. Sanırım her şeyi berbat edeceğim."

"Etmeyeceksin."

"Ediyorum, Myron."

"Bu kez değil. Menajerin buna izin vermeyecek."

"Vermezsin," dedi, ama ses tonundan başını iki yana salladığını görebiliyordu adeta. "Eğer bunu senden başkası demiş olsaydı, bunun şimdiye dek duyduğum en saçma şey olduğunu söylerdim. Ama sen söyleyince... Hayır, üzgünüm, gerçekten de çok saçma."

"Bir saat sonra görüşürüz."

Myron hızlandı ve Locke-Horne Binası'na –evet, Win' in tam adı Windsor Horne Lockwood'du ve okulda ona ne diyorlardı, hesabını siz yapın– girdi ve on ikinci kata çıkmak için asansöre bindi. Kapılar MB Reps'in resepsiyon bölümüne açıldı. Bazen, yanlışlıkla o kata çıkan çocuklar kapı açıldığında, gördükleri manzara karşısında çığlık atıyorlardı.

Koca Cyndi. MB Reps'in olağanüstü resepsiyonisti.

Teen Beat'teki idolünü görmüşçesine, küçük bir kız çocuğu tizliğindeki sesiyle, "Günaydın, Bay Bolitar!" diye bağırdı.

Koca Cyndi bir doksan beş boyundaydı ve dört günlük "arınma" diyetini yeni tamamlamış olduğu için yüz kırk kiloya inmişti. Elleri kürek kadardı. Kafası tuğlayı andırıyordu.

"Selam, Koca Cyndi."

Kendisine sadece Cyndi ya da, ee, Koca şeklinde hitap etmesi için ısrar etmişti ve onca yıllık tanışıklıklarına

rağmen, resmiyeti sevdiğinden, ona Bay Bolitar diye hitap ediyordu. Koca Cyndi bugün kendini daha iyi hissediyor, diye düşündü. Diyet Koca Cyndi'nin normalde neşeli olan tutumunu etkilemişti. Konuşmaktan ziyade homurdanmaya başlamıştı. Normalde Joseph and the Technicolor Dreamcoat* afişini andıran makyajı, doksanların gotik tarzıyla yetmişlerin Kiss tarzının karışımı bir siyah-beyaza dönmüştü. Şimdi, her zamanki gibi, altmış dört renkli boya kalemi kutusunu suratına koyup ısıtıcıyı çalıştırmış gibi görünüyordu.

Koca Cyndi ayağa fırladı ve Myron onun giydiği şeyi –büstiyer ve esnek vücut taytı– görünce adeta geri sıçradı. Elbisesi galiba şifondu, ama tüm vücudunu parti flamalarına sarmaya çalışmış gibi görünüyordu. Göğüslerinin üzerinden başlayan gevşek krepon kâğıtları döne döne kalçalarına kadar iniyor ve kalçasının hemen bitiminde sonlanıyor gibi görünüyordu. Kumaşta yırtıklar vardı, sanki Bruce Banner Hulk'a dönüşmeden önce spor yapmış da elbise yırtılıp parçaları sallanmaya başlamıştı. Cyndi ona gülümsedi ve bir ayağının üzerinde hızlıca döndüğü an sanki dünyanın ekseni kaydı. Kuyruksokumunun hemen üzerinde baklava şekilli bir pencere vardı.

"Beğendiniz mi?" diye sordu.

"Sanırım."

Koca Cyndi ona doğru döndü, ellerini krepon kâğıtlı kalçasına götürdü ve surat astı. "Sanırım mı?"

"Harika."

"Kendim tasarladım."

** Sözlerini Time Rice'ın yazdığı, müziklerini Andrew Lloyd Webber'in bestelediği ünlü bir müzikal. (ç.n.)*

"Çok yeteneklisin."

"Sizce Terese de beğenir mi?"

Myron ağzını açtı, sonra durdu ve vazgeçti. A-ha.

"Sürpriz!" diye bağırdı Koca Cyndi. "Bu nedime elbiselerini ben tasarladım. Bu ikinize hediyem."

"Henüz tarih bile belirlemedik.

"Gerçek moda zamana karşı koyar, Bay Bolitar. Beğenmenize çok sevindim. Denizköpüğü rengi yapacaktım, ama sanırım fuşya daha sıcak bir renk. Ben de sıcak biriyim. Terese de öyle bence, ya sizce?"

"Öyle," dedi Myron. "Fuşyaya bayılır."

Koca Cyndi ona koca ağzındaki minik dişleriyle hafifçe gülümsedi, çocukları korkutan da buydu. Myron da ona gülümsedi. Tanrım, bu koca, deli kadını seviyordu.

Myron soldaki kapıyı gösterdi. "Esperanza içeride mi?"

"Evet, Bay Bolitar. Geldiğinizi haber vereyim mi?"

"Ben veririm, teşekkürler."

"Ona beş dakika sonra prova için yanına gideceğimi de söyler misiniz?"

"Söylerim."

Myron kapıya hafifçe vurup içeri girdi. Esperanza masasında oturuyordu. Üzerinde fuşya elbise vardı, ama onda, stratejik yırtıklarla daha çok *Bir Milyon Yıl Önce* filmindeki Raquel Welch gibi duruyordu. Myron kıkırdadı.

"Tek kelime edersen," dedi Esperanza, "ölürsün."

"Ben mi?" dedi Myron otururken. "Denizköpüğü sana daha çok yakışırmış sanırım. Sen sıcak tonların insanı değilsin."

"Öğlen bir toplantımız var," dedi.

"O zaman yine gelirim ve umarım o zamana kadar üzerini değiştirmiş olursun. Lex'in kredi kartlarından bir şey çıktı mı?"

"Hayır."

Esperanza ona bakmadı, gözleri gereğinden fazla konsantrasyonla masanın üzerindeki kâğıttaydı.

"Ee," dedi Myron, ilgisiz görünmeye çalışarak. "Eve kaçta döndün?"

"Merak etme, babacığım. Sokağa çıkma yasağını delmedim."

"Onu kastetmedim."

"Eminim öyledir."

Myron onun masasındaki klişe ama gerçek aile fotoğrafları dizisine baktı. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır, Dr. Phil, istemem."

"Tamam."

"Sakın bana o muafazakâr suratı yapma. Dün gece flörtten öteye gitmedim."

"Seni yargılayacak değilim."

"Evet ama yargılıyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Suzze'nin tenis akademisine. Win'i gördün mü?"

"Sanırım henüz gelmedi."

Myron bir taksiye atlayıp batıya, Hudson Nehri'ne doğru gitmeye başladı. Suzze T'nin tenis akademisi Chelsea Piers'e yakındı ve dev, beyaz bir baloncuk gibi görünüyordu. Kortlara girdiğinizde baloncuğu şişirmek için kullanılan

hava basıncı insanın kulaklarını tıkıyordu. Her biri eğitmenleriyle çalışan genç kadınlarla dolu dört kort vardı. Suzze sekiz aylık hamile haliyle birinci kortta, güneşle yıkanmış, atkuyruklu iki sarışın kıza fileye nasıl yaklaşacaklarını anlatıyordu. İkinci kortta sağ el vuruşu, üçüncüde sol el vuruşu ve dördüncüde de servisler çalışılıyordu. Biri köşelere hedef belirler gibi hulahoplar bırakmıştı. Suzze, Myron'ı fark etti ve ona bir dakika vermesini işaret etti.

Myron kortları gören bekleme salonuna geçti. Tenis eteği giymiş anneler oradaydı. Tenis, izleyicilerin de sanki her an oynamak için çağırılacaklarmışçasına, oyuncular gibi giyinmeyi sevdikleri tek spordu. Yine de tenis eteği giymiş annelerde, Myron her ne kadar bunun doğru bir şey olmadığını bilse de, seksi bir şey vardı. O nedenle baktı. Gözlerini dikmedi. Bunu yapmak için fazla entelektüeldi. Ama baktı.

Şehvet, şayet söz konusu şey buysa, hızla dağıldı. Anneler kızlarına o kadar dikkatle bakıyorlardı ki sanki her atışta hayatları değişiyordu. Pencereden Suzze'ye bakıp öğrencilerinden biriyle beraber kahkaha attığını görünce, Suzze'nin "doğuştan zalim" tanımının üstünü örtmek için "azimli" ya da "odaklanmış" gibi sözcükler kullanan annesini hatırladı. Kimileri bu ebeveynlerin, hayatlarını çocukları üzerinden devam ettirdikleri için aşırıya kaçtıklarına inanıyor, ama kendilerine o kadar da duyarsız davranmadıkları için aslında durum pek öyle değil. Suzze'nin annesi bir tenisçi yaratmak istedi ve bunu yapmanın en iyi yolunun çocuğuna keyif veren ya da özsaygısını artıran her şeyi bir kenara atıp, onu sadece raketi

nasıl savurduğuna odaklamak olduğunu düşündü. Rakibini yenersen iyisin. Kaybedersen hiçsin. Sevgisini gizlemekten daha fazlasını yaptı. Onuruna dair her şeyi de geride tuttu.

Myron insanların her türlü sorunları için ebeveynlerini suçladığı bir çağda büyümüştü. Çoğu aynaya bakıp kendini toplamak yerine ancak sızlanırdı. Kendileri hariç herkeste ve her şeyde kusur bulan suçlama nesli. Ama Suzze T'nin durumu farklıydı. Acıyı da, yıllar süren mücadeleyi de, tenise dair her şeye kafa tutmayı da, bırakıp gitmeyi isteyip ama aslında maçları çok sevmeyi de görmüştü. Kortlar onun için hem işkence odası hem de kaçış yeri olmuştu ve bunu çözmek zordu. Sonunda, kaçınılmaz şekilde, uyuşturucuya ve kendini mahveden davranışlara yöneldi, ta ki oyunu hakkıyla oynadığı halde sonunda aynaya bakıp kendi cevabını bulana kadar.

Myron oturup bir tenis dergisinin sayfalarını karıştırdı. Beş dakika sonra, çocuklar kortlardan çıkmaya başladı. Baloncuğun basınçlı havasından çıkar çıkmaz gülümsemeleri uçup gitti, başları annelerinin zorlayıcı bakışlarıyla öne eğildi. Suzze de arkalarından çıktı. Bir anne onu durdurdu, ama Suzze çok durmadı. Hiç hız kesmeden Myron'ın yanına geldi ve ona peşinden gelmesini işaret etti. Hareketli hedef, diye düşündü Myron. Bir ebeveynin yakalanması daha zor.

Ofisine girdi ve Myron'ın arkasından kapıyı kapattı.

"İşe yaramıyor," dedi Suzze.

"Nedir o?"

"Akademi."

"Bana çok yoğun gibi gelmişti," dedi Myron.

Suzze kendini koltuğuna attı. "Bana harika bir konsept gibi gelmişti, en iyi oyuncular için onların nefes almalarına, yaşamalarına ve daha rahat olmalarına olanak tanıyan bir tenis akademisi. Aksine karşı çıktım, çünkü öyle bir ortamda daha uyumlu, daha mutlu insanlar olacaktı, ama bunun onları uzun vadede daha iyi tenisçiler yapacağını da düşünmüyordum."

"Yani?"

"Uzun vadenin ne olduğunu kim bilebilir? Ama gerçek şu, konseptim işe yaramıyor. Daha iyi oyuncular olmuyorlar. Tekdüze ve sanata, tiyatroya, müziğe ya da arkadaşlara ilgi duymayan çocuklar en iyi oyuncular oluyor. Kazananlar, senin beynini dağıtmak, seni mahvetmek isteyen ve merhamet etmeyenler oluyor."

"Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

"Sen inanmıyor musun?"

Myron hiçbir şey demedi.

"Bunu anne-babalar da görüyor. Çocukları burada daha mutlu. Hemen pişmiyorlar, ama daha iyi oyuncular da yoğun acemi kamplarından çıkıyor."

"Bu kısa vadede geçerli bir düşünce," dedi Myron.

"Olabilir. Ama yirmi beş yaşına geldiklerinde pişmiş olurlarsa da zaten kariyer yapmak için geç kalmış oluyorlar. Derhal kazanmalılar. Biz bunu anlıyoruz, değil mi, Myron? İkimiz de atletik açıdan şanslıydık, ama senin o savaşçı içgüdün, seni daha iyi bir insan yapmasa da tam bir mücadeleci yapan şey olmasaydı elit olman zordu."

"Biz öyleydik mi diyorsun yani?" diye sordu Myron.

"Hayır, benim annem vardı."

"Ya benim?"

Suzze gülümsedi. "NCAA finallerinde seni Duke takımında oynarken gördüğümü hatırlıyorum. Yüzündeki ifade... Kaybetmektense ölmeyi tercih ederdin."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Myron tenis kupalarına, Suzze'nin başarısını temsil eden parlak ıvır zıvırlara baktı. Sonunda Suzze, "Dün gece gerçekten de Kitty'yi gördün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Ya kardeşini?"

Myron başını iki yana salladı. "Brad de belki oradaydı, ama onu görmedim."

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Myron koltuğunda yer değiştirdi. "'Ondan değil' diye Kitty'nin yazdığını mı düşünüyorsun?"

"Bu ihtimali düşünüyorum."

"Hemen bir sonuca varmayalım. Bana göstermek istediğin bir şey olduğunu söyledin. Kitty'yle ilgili."

"Doğru." Dudaklarını yemeye başladı ve bu Myron'ın yıllardır görmediği bir şeydi. Bekledi, ona biraz zaman tanıdı. "Dün konuştuktan sonra, araştırmaya başladım."

"Neyi araştırmaya?"

"Bilmiyorum, Myron," dedi, sesinde bir sabırsızlık seziliyordu. "Herhangi bir şey, bir ipucu, her neyse."

"Peki."

Suzze bilgisayarına bir şeyler yazmaya başladı. "O ya-

lanın yazılı olduğu, kendi Facebook sayfama bakmaya başladım. İnsanların sana nasıl hayran olduklarına dair hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Sadece orada kaydolduklarını biliyorum."

"Doğru. Ben de senin önerdiklerini düzenlemeye karar verdim. Eski erkek arkadaşlarımı, tenis rakiplerimi ya da kovulmuş müzisyenleri araştırmaya başladım, yani bize zarar vermek isteyebilecek birilerini."

"Ve?"

Suzze hâlâ bir şeyler yazıyordu. "Fan sayfasına son dönemde kayıt yaptıran kişileri incelemeye başladım. Yani, şu an kırk beş bin takipçim var. O yüzden biraz zaman aldı. Ama sonunda..."

Fareyi tıkladı ve bekledi. "Tamam, işte. Üç hafta önce giriş yapan birinin profiline denk geldim. Bana oldukça tuhaf geldi, hele de bana dün gece söylediklerini düşününce."

Ayağa kalkıp bilgisayar ekranına doğru gelen Myron'a işaret etti. Profil sayfasının en üstünde kalın harflerle yazan ismi gördüğünde o kadar da şaşırmadı.

Kitty Hammer Bolitar.

8

Kitty Hammer Bolitar.

Kendi ofisine dönünce Myron Facebook sayfasına daha yakından baktı. Profil fotoğrafını görünce hiçbir soruya yer kalmadı: Kardeşinin karısıydı. Daha yaşlıydı, tabii. Biraz daha yıpranmıştı. Tenis günlerindeki sevimliliği biraz azalmıştı, ama yüzünde hâlâ o arsız güzellik duruyordu. Bir süre ona baktı ve onu ne zaman düşünse doğal olarak yüzeye çıkmaya başlayan nefreti bastırmaya çalıştı.

Kitty Hammer Bolitar.

Esperanza içeri girdi ve tek kelime etmeden onun yanına oturdu. Myron'ın yalnız kalmak isteyeceğini düşünebilirdi. Esperanza onu iyi tanıyordu. Ekrana baktı.

"İlk müşterimiz," dedi.

"Evet," dedi Myron. "Dün gece kulüpte onu gördün mü?"

"Hayır. Ona seslendiğini duydum, ama döndüğümde gitmişti."

Myron sayfadaki gönderilere baktı. Seyrekti. Birileri Ma-

fia Wars ya da Farmville oynuyor, birileri de test çözüyordu. Myron, Kitty'nin kırk üç arkadaşı olduğunu gördü. "İlk iş," dedi. "Arkadaş listesinin bir çıktısını alıp tanıdığımız birileri var mı diye bakalım."

"Tamam."

Myron "Brad ve Kitty, Bir Aşk Hikâyesi" yazan albüm ikonuna tıkladı. Sonra yanında Esperanza'yla fotoğraflara bakmaya başladı. Bir süre ikisi de konuşmadı. Myron tıkladı, baktı, tıkladı. Bir hayat. Gördüğü buydu. Bu sosyal ağlarla dalga geçerdi ve hiç edinmemişti, tüm bu şeylerin içeriğinin tuhaf, hatta yarı-sapkın olduğunu düşünüyordu, ama burada gördüğü şey, önünden geçip duranlar, tam bir hayattı, belki de bu durumda iki.

Kardeşinin ve Kitty'nin hayatı.

Myron, Brad ve Kitty'nin yaşlanışını izledi. Namibya'da bir kum tepeciğinde, Katalonya'da kanyondan geçerken, Paskalya Adası'nda etrafı gezerken, Cusco'da yerlilere yardım ederken, İtalya'da yamaç dalışı yaparken, Tazmanya'da sırt çantalarıyla gezerken, Tibet'te arkeolojik kazı yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Bazı fotoğraflarda, Myanmar'daki dağ köylüleriyle beraber çektirdiklerinde olduğu gibi, Kitty ile Brad'in üstünde yerel kıyafetler vardı. Diğerlerinde, üzerlerinde cepli şortlar ve tişörtler vardı. Sırt çantaları hemen hemen hep yanlarındaydı. Brad ve Kitty sıklıkla yanak yanağa poz vermişlerdi, neredeyse birinin gülüşü diğerine değiyordu. Brad'in saçları kıvırcık bir tomar halindeydi ve zaman zaman Rastafaryanlar ile karıştırılabilirdi. Kardeşi

pek değişmemişti. Myron, kardeşinin burnuna baktı ve artık daha yamuk olduğunu fark etti, ama belki de sadece ışıktandı.

Kitty zayıflamıştı. Artık daha ince ve narin görünüyordu. Myron tıklamaya devam etti. Onu mutlu etmesi gereken tek gerçek, Brad ve Kitty'nin her karede yüzlerinin parlıyor oluşuydu.

Esperanza onun aklını okumuş gibi, "Acayip mutlu görünüyorlar," dedi.

"Evet."

"Ama bunlar tatil fotoğrafları. Buradan hiçbir çıkarım yapamazsın."

"Tatil değil," dedi Myron. "Onların hayatları bu."

Noel'i Sierra Leone'de geçirmişlerdi. Sitka, Alaska'da Şükran Günü. Laos'ta festival benzeri bir şey. Kitty mevcut adresine "Yeryüzünün Bilinmeyen Köşeleri", mesleğine de "Artık Daha İyi Bir Dünya Arayışında Olan Eski, Zavallı Bir Tenis Dehası" yazmıştı. Esperanza onun "mesleğini" gösterip elini ağzına götürerek şaşırmış gibi yaptı.

O ilk albüme bakmayı bitirdiklerinde, Myron fotoğraf sayfasına gitti. İki albüm daha vardı, birinin adı "Ailem", diğerininki de "Hayatımızdaki En Güzel Şey, Oğlumuz Mickey" idi.

Esperanza, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"O zaman devam edelim."

Myron, Mickey albümüne tıkladı ve küçük fotoğraflar açıldı. Bir an için eli farenin üzerinde, öylece bakakaldı. Esperanza da öylece durdu. Sonra, neredeyse istemsiz olarak,

Myron, Mickey'nin doğduğu zamandan başlayıp çocuğun neredeyse on beş yaşına geldiği zamana dek uzanan fotoğraflara tıklamaya başladı. Esperanza yakından bakmak için eğildi, fotoğrafların yana doğru kayışını izledi, alçak sesle "Tanrım," dedi.

Myron hiçbir şey demedi.

"Geri git," dedi.

"Hangisine?"

"Hangisi olduğunu biliyorsun."

Gitti. Mickey'nin basketbol oynadığı fotoğrafa gitti. Basketbol oynadığı çok fazla fotoğraf vardı; Kenya'da, Sırbistan'da, İsrail'de, ama bu fotoğrafta geriye doğru sıçrayıp şut atıyordu. Bileği bükülü, top da alın hizasındaydı. Kendinden daha uzun olan rakibi onu bloke etmek için uzanmış ama başaramamıştı. Mickey sıçramış, ama kendine uzanan rakibin elinden kaçmak için de aynı zamanda kendini geri itmişti. Myron neredeyse topun onun elinden nazikçe çıkışını, kusursuz bir geri dönüşle yükselişini görmüştü.

"Zaten ortada olanı dile getirebilir miyim?" diye sordu Esperanza.

"Getir bakalım."

"Bu senin hareketin. Bu senin fotoğrafın olabilir."

Myron cevap vermedi.

"Tabii o zamanlar böyle aptal bir perma yaptırmadıysan."

"Perma değildi."

"Tabii, doğru, yirmi iki yaşına gelince seni terk eden doğal dalgalardı."

Sessizlik oldu.

"Şimdi kaç yaşındadır?" diye sordu Esperanza.

"On beş."

"Senden daha uzun görünüyor."

"Olabilir."

"Onun bir Bolitar olduğuna şüphe yok. Vücudunu senden almış, ama gözleri babanınkine benziyor. Babanın gözlerini beğeniyorum. Hayat dolu."

Myron hiçbir şey demedi. Sadece hiç tanımadığı yeğeninin fotoğrafına baktı. İçini saran duyguları önce hazmetmeye çalıştı, sonra da her şeyi oluruna bıraktı.

"Ee," dedi Esperanza, "bir sonraki adımımız ne?"

"Onları bulacağız."

"Neden?"

Myron bu sorunun cevabının açık olduğunu biliyordu ya da belki de iyi bir cevabı yoktu. Her iki koşulda da öylece bıraktı. Esperanza odadan çıktıktan sonra Myron, bu kez daha yavaş bir şekilde, tekrar Mickey'nin fotoğraflarına baktı. Bitirince de mesaj tuşuna bastı. Kitty'nin profil resmi belirdi. Ona bir mesaj yazdı, sildi, tekrar yazdı. Kelimeleri yanlıştı. Her zamanki gibi. Ayrıca mesaj çok uzundu, çok fazla açıklama içeriyordu, fazla mantıklı ve yol göstericiydi, bir de içinde çok fazla "öte yandan" vardı. Bunun üzerine son olarak sadece üç kelime yazdı.

"Lütfen beni affet."

Baktı, başını iki yana salladı ve sonra, fikrini değiştiremeden, gönder tuşuna bastı.

* * *

Win hiç gelmedi. Eskiden Lock-Horne Güvenlik'in ticari katının köşe ofisini kullanırdı, ama Myron hatırı sayılır bir süre keyifsiz olunca, Esperanza'ya destek olmak ve müşterilerin hâlâ emin ellerde olduklarını hissetmelerini sağlamak amacıyla MB Reps'e (hem maddi hem de manevi anlamda) taşınmıştı.

Win'in ofise uğramaması ya da haber vermemesi alışılmadık bir durum değildi. Win son zamanlarda olmasa da, bir süredir ortadan kayboluyordu ve ne zaman kaybolsa, genellikle sonucu hiç iyi olmuyordu. Myron onu aramaya yeltendi, ama Esperanza'nın daha önce de dediği gibi, o ikisinin de annesi değildi.

Günün geri kalanı müşterilerle geçti. Bir tanesinin morali transfer edildiği için bozuktu. Bir tanesinin de transfer edilmek istediği için morali bozuktu. Birinin morali bir film galasına gitmek için kendisine limuzin sözü verilmiş olmasına rağmen normal bir araba verildiği için bozuktu. Diğerinin Phoenix'te bir otelde kaldığı ve oda anahtarını bulamadığı için morali bozuktu. "Neden anahtar yerine bu aptal kartları kullanıyorlar, Myron? O püsküllü, büyük anahtarları hatırlar mısın? Onları hiç kaybetmedim. Bundan sonra beni öyle anahtarları olan otellere yerleştir, tamam mı?"

"Tabii ki," dedi Myron.

Bir menajerin pek çok şapkası vardı: arabulucu, iş bitirici, arkadaş, finans danışmanı (bunun çoğunu Win yapıyor-

du), emlak danışmanı, alışveriş danışmanı, seyahat danışmanı, hasar kontrolörü, marka pazarlamacısı, şoför, bebek bakıcısı, ebeveyn figürü... Ama müşterilerin en sevdiği şey, bir menajerin kendisinden çok onun yararına çalışmasıydı. On yıl önce, bir takımın sahibiyle yaşanan gergin bir görüşme sırasında, müşteri Myron'a, "Söylediği şeyi şahsi almıyorum," demişti ve Myron da, "Menajerin alıyor," demişti. Müşterisi de gülümsemişti. "Bu yüzden seni asla bırakmayacağım." Bu da menajer-yetenek ilişkilerini büyük ölçüde özetliyordu.

Saat altıda, Myron Livingston, New Jersey diye bilinen banliyö cennetindeki evinin sokağına girdi. Manhattan'ı çevreleyen çoğu banliyö gibi Livingston da bir zamanlar tarım arazisiydi ve geri kalmış bölge olarak görülüyordu, ta ki 1960'ların başında biri oraya gitmenin büyükşehirden yarım saat bile sürmediğini fark edinceye kadar. Ardından iki katlı evlerle kuşatıldı ve fethedildi. Burayı son birkaç yılda malikâneler sarmıştı, ama henüz onun sokağına gelmemişti. Myron köşeden ikinci, bildiği, hayatının büyük bir kısmını geçirdiği evin önüne park ettiğinde, evin kapısı açıldı ve annesi göründü.

Çok değil, birkaç yıl önce annesi, o geldiğinde sanki serbest bırakılmış bir savaş esiri misali koşarak gelirdi. Bugün ise kapıda duruyordu. Myron onu yanağından öptü ve ona sımsıkı sarıldı. Parkinson yüzünden hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. Babası da arkasında durmuş onları izliyor, her zamanki gibi sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Myron onu da yanaklarından öptü, hep öyle yaparlardı.

Onu gördüklerine çok memnun olmuşlardı ve evet, onun yaşında, bunu aşmış olması gerekirdi, ama aşmamıştı.

Ne olur ki? Altı yıl önce, babası Newark'taki depodan emekli olmuştu ve annesiyle babası güneye, Boca Raton'a taşınmaya karar vermiş, Myron da çocukken yaşadığı evi satın almıştı. Evet, psikologlar bu duruma gelişme bozukluğu ya da kesilmemiş göbekbağı yorumları yapabilirlerdi, ama Myron taşınmayı pratik bir çözüm olarak görmüştü. Çok şey yaşamışlardı. Kalacak bir yere ihtiyaçları vardı. İyi bir yatırımdı, Myron'ın gayrimenkulü yoktu. Şehirden kaçmak istediğinde buraya gelebilirdi, buraya gelmezse Dakota'da kalabilirdi.

Myron Bolitar, kendi mantığını uydurma üstadıydı.

Her neyse. Kısa süre önce evde bazı tadilatlar yaptırmış, banyoyu değiştirmiş, duvarları daha doğal bir renge boyatmış, mutfağı yeniden tasarlatmış ve çoğu şeyi değiştirmişti; anne ve babasının merdivenden çıkıp inmesine gerek kalmasın diye alt kattaki odayı onlara süit olarak hazırlatmıştı. Annesinin ilk tepkisi: "Bu, satış değerini düşürecek mi?" diye sormak olmuştu. Düşürmeyeceğine onu ikna ettikten sonra –bu arada düşürüp düşürmeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu– annesinin içine sinmişti.

Televizyon açıktı. "Ne izliyorsunuz?" diye sordu Myron.

"Baban ve ben artık canlı hiçbir şey izlemiyoruz. Programları kaydetmek için DMV cihazı kullanıyoruz."

"DVR," diye düzeltti babası.

"Teşekkür ederim, Bay Televizyon, Bay Ed Sullivan, bayanlar baylar. DMV, DVR, her neyse. Bir programı kaydediyoruz, Myron, sonra reklamlarını atlayarak izliyoruz. Zaman kazandırıyor." Bunun zekâ belirtisi olduğunu göstermek ister gibi elini şakağına götürdü.

"Ee, ne izliyordunuz?"

"Ben," dedi babası bu sözcüğe vurgu yaparak, "hiçbir şey izlemiyordum."

"Evet, şuradaki Bay Entelektüel hiç televizyon izlemez. The Carol Burnett Show setini isteyen ve Dean Martin şovlarını özleyen adam bu."

Babası sadece omuzlarını silkti.

"Annen," diye devam etti annesi, bu üçüncü şahıs ağzıyla konuşmaktan keyif alarak, "daha havalı, daha güncel reality şovlar izliyor. Bana kızabilirsin, ama ben bu şekilde devam ediyorum hayatıma. Zaten, Kourtney Kardashian'a da mektup yazmayı düşünüyorum. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Diyelim ki biliyorum."

"Demeyelim. Biliyorsun. Utanma. Hâlâ, dev bir paskalya ördeği gibi görünen takım elbiseler giyen o sarhoş salakla birlikte olması ne büyük utanç. Güzel bir kız. Çok daha iyisini bulabilirdi, değil mi?"

Myron ellerini ovuşturdu. "Ee, kim acıktı?"

Baumgart'ın Yeri'ne gittiler ve bir sürü atıştırmalıkla birlikte kung pao tavuk söylediler. Anne ve babası eskiden barbekü konusunda futbolcu iştahına sahipti, ama artık iştahları azalmıştı, yiyecekleri yavaş çiğniyorlardı, hareketleri ağırlaşmıştı.

"Nişanlınla ne zaman tanışacağız?" diye sordu annesi.

"Yakında."

"Bence, Khloe ve Lamar'ınki gibi büyük bir düğün yapmalısınız."

Myron babasına sorgular gibi baktı. Babası da açıklarcasına, "Khloe Kardashian," dedi.

"Ve," diye ekledi annesi, "Kris ve Bruce Lamar'la düğünden önce tanışacaktı, ama daha o ve Khloe birbirlerini adamakıllı tanımıyordu! Sen Terese'i on yıldır filan tanıyorsun."

"Onun gibi bir şey."

"Ee, nerede yaşayacaksınız?" diye sordu annesi.

Babası, "Ellen," dedi o ses tonuyla.

"Sen sus bakayım. Nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Myron.

"Burnumu sokmak istemem," diye başladığı sözleri burun sokma çabasından başka bir şey değildi, "ama ben olsam artık eski evimizi elde tutmazdım. Yani, orada yaşamayın. Tuhaf görünüyor, tüm o eklemeler filan. Kendinize ait yeni bir eviniz olsun."

Babası: "El..."

"Bakalım, anne."

"Ben sadece söylüyorum."

Yemek bittikten sonra Myron onları yine arabayla eve bıraktı. Annesi yorgun olduğunu söyleyerek biraz uzanmak için izin istedi. "Siz erkek erkeğe konuşun." Myron babasına baktı, endişeliydi. Babası ona endişelenmemesini söyleyen bir bakışla karşılık verdi. Kapı kapanırken parmağını havaya kaldırdı. Birkaç dakika sonra Myron, Kardashianlardan biri olduğunu tahmin ettiği tiz bir ses duydu: "Aman Tanrım, eğer o elbise biraz daha fahişe işi olsaydı, tam bir utanç kaynağı olurdu."

Babası omuz silkti. "Şu an takıntılı halde. Zararı yok."

Arkadaki ahşap verandaya çıktılar. Verandanın inşa edilmesi neredeyse bir yıl sürmüştü ve artık tsunamiye bile dayanacak kadar sağlamdı. Dışarıdaki minderi solmuş sandalyelere geçtiler ve Myron'ın hâlâ oyun alanı olarak gördüğü arka bahçeye baktılar. O ve Brad saatlerce oynarlardı. Çift gövdeli ağaç ilk kaleydi, tamamen kahverengiye dönmüş çimenlik alan ikinciydi, üçüncü de yere gömülü bir taştı. Eğer topa gerçekten sert vururlarsa, top Bayan Diamond'ın sebze bahçesine iner, o da ev elbisesi denen şeyle çıkıp, evinden uzak durmaları için onlara bağırıp çağırırdı.

Myron üç ev yukarıdaki partiden gelen bir kahkaha duydu. "Lubetkinler barbekü mü yapıyor?"

"Lubetkinler dört yıl önce taşındı," dedi babası.

"Peki, şimdi kim oturuyor orada?"

Babası omuz silkti. "Ben artık burada oturmuyorum."

"Doğru. Eskiden bütün barbekü partilerine davet edilirdik."

"Bizim zamanımızda," dedi babası. "Çocuklarımız küçükken, tüm komşularımızı tanırken, aynı okula giden çocuklarımız varken ve aynı takımlarda oynarlarken. Artık başkalarının devri. Böyle olması gerek. Zamanı gelince bazı şeyleri bırakman gerek."

Myron kaşlarını çattı. "Kurnaz olan hep sen oldun."

Babası güldü. "Evet, bunun için üzgünüm. Yeni rolümdeki sorun ne ki?"

Myron "Nereden biliyorsun?" kısmını atladı çünkü bir anlamı yoktu. Daha önce hiç golf oynamamasına rağmen,

babasının üzerinde beyaz bir golf tişörtü vardı. Beyazlamış göğüs kılları tişörtün V yakasından dışarı taşıyordu. Myron doğrudan göz kontağı kurmaktan pek hoşlanmadığı için başını çevirdi.

Myron direkt konuya girmeye karar verdi. "Yakın zamanda Brad'den haber aldın mı?"

Babası, Myron'ın ağzından onun adını duyduğuna şaşırdıysa da –Myron babasına en son kardeşini soralı on beş yılı geçmişti– belli etmedi. Buzlu çayından bir yudum aldı ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Bir e-posta aldık, ee, belki bir ay önce."

"Neredeymiş?"

"Peru'da."

"Ya Kitty?"

"Kitty mi?"

"Onunla beraber miymiş?"

"Öyle sanıyorum." Babası dönüp ona baktı. "Neden sordun?"

"Sanırım dün gece New York'ta Kitty'yi gördüm."

Babası arkasına yaslandı. "Sanırım bu mümkün."

"Burada olsalardı seni aramazlar mıydı?"

"Olabilir. Ona e-posta atıp sorabilirim."

"Sorabilir misin?"

"Tabii. Bana sebebini söyleyecek misin?"

Sakinliğini korudu. Kitty'yi gördüğünde Lex Ryder'ı arıyordu. Myron konuşurken, babası kafasını salladı. Bitirince de babası, "Onlardan pek haber almıyorum. Bazen aylar geçiyor. Ama iyi. Kardeşin yani. Mutluydu diye düşünüyorum," dedi.

"Mutlu muydu?"

"Anlayamadım?"

"'Mutluydu' dedin. Neden mutlu demedin?"

"Son birkaç e-postasında," dedi babası, "farklılardı, bilmiyorum. Belki biraz sertti. Yeni haberlerle doluydu. Ama yine de ona pek yakın değilim. Beni yanlış anlama. Onu seviyorum. Seni sevdiğim kadar onu da seviyorum. Ama pek yakın değiliz."

Babası buzlu çayından bir yudum daha aldı.

"Yakındınız," dedi Myron.

"Hayır, pek değil. Tabii ki küçükken hayatının büyük bölümü bizdik."

"Bunu ne değiştirdi peki?"

Babası gülümsedi. "Kitty'yi suçluyorsun."

Myron bir şey demedi.

"Terese ile çocuk yapacak mısınız?" diye sordu babası.

Konu değişince şaşırdı. Myron ne diyeceğini bilemedi. "Bu hassas bir soru," dedi yavaşça. Terese'in başka çocuğu olamayacaktı. Bunu anne ve babasına henüz söylememişti, çünkü onu doğru doktorlara götürene dek bunu kendi de kabul etmek istememişti. Her koşulda bu konuyu açmak için doğru bir zaman değildi. "Yaşlandık sayılır, ama kim bilir?"

"Yine de sana ebeveynlikle ilgili bir şey söyleyeyim; o kişisel gelişim kitaplarında ya da anne-baba dergilerinde yazmayan bir şey." Babası döndü ve daha da yaklaştı. "Biz ebeveynler önemimizi fazlaca abartıyoruz."

"Mütevazılık ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum. Annen ve benim dünyadaki en harika ebeveynler olduğumuzu düşündüğünü biliyorum. Bundan memnunum. Gerçekten. Belki de sen çoğu kötü şeyi görmezden geliyorsundur."

"Ne gibi?"

"Şimdi hatalarımı tekrar dile getirmeyeceğim. Konu bu değil zaten. Biz iyi ebeveynleriz, sanırım. Çoğu öyledir. Çoğu ellerinden geleni yapar ve hata yaparlarsa da bu çok fazla uğraşmaktandır. Ama gerçek şu, biz ebeveynler çoğunlukla otomatikleşmişizdir. Arabayı kontrol eder ve eksik var mı diye bakarız. İşler durumda tutarız onu, yağını kontrol ederiz, yola hazır olduğundan emin oluruz. Ama araba arabadır. Araba zaten ya Jaguar ya Toyota ya da Prius'tur. Bir Toyota'yı Jaguar'a çeviremezsin."

Myron yüzünü ekşitti. "Toyota'yı Jaguar'a çevirmek mi?"

"Ne demeye çalıştığımı biliyorsun. Çok iyi bir benzetme olmadığını biliyorum. Şimdi düşündüm de, yargı cümlesi gibi durduğu için o kadar da uygun değil, yani sanki Jaguar, Toyota'dan daha iyiymiş gibi oldu. Öyle değil. Farklı ihtiyaçlara göre farklı özellikleri var. Bazı çocuklar utangaç olur, bazıları girişken, bazıları kitap kurdu, bazıları da sporcu, her neyse. Onları nasıl büyüttüğümüzün bunla pek ilgisi yoktur. Onlara değerler kazandırabiliriz tabii, ama mevcut olanı değiştirmeye kalktığımızda her şeyi berbat ederiz."

"Sen ne zaman," dedi Myron, "bir Toyota'yı Jaguar'a çevirmeye kalktın?"

"Ukalalık etme."

Kısa süre önce, Angola'ya kaçmadan ve çok farklı şartlar altındayken, Terese de onunla aynı tartışmayı yapmıştı. Doğa, insanın yetiştirilme şeklinden üstündür, diye ısrar etmişti. Onun fikri hem rahatlatıcı hem de ürperticiydi, ama bu durumda, babası onunla birlikte verandada otururken, Myron buna hiç inanmıyordu.

"Brad evde kalacak ya da bir yerde sabit durabilecek biri değildi," dedi babası. "Hep kaçma arzusu vardı. Onun dolaşması gerekiyordu. Ataları gibi bir göçebeydi, sanırım. O yüzden annenle ben onu bıraktık. Siz çocukken, ikiniz de muhteşem sporculardınız. Sen rekabet peşindeydin. Brad değildi. Bundan nefret etti. Bu onu senden daha zayıf ya da daha üstün yapmıyor, sadece farklıydı. Tanrım, yoruldum. Yeter. Umarım bunca yıl sonra kardeşini bulmaya çalışmak için iyi bir sebebin vardır?"

"Var."

"Güzel. Çünkü söylediklerime rağmen, ikinizin birbirinizden ayrı düşmeniz, hayatım boyunca çektiğim en büyük yürek sızılarından biri. O nedenle kavuştuğunuzu görmek güzel olur."

Sessizlik oldu ve bu sessizliği Myron'ın çalan ceptelefonu bozdu. Arayanın dün gece Three Downing'de onlara yardım eden NY Polis Teşkilatı polisi Roland Dimonte olduğunu görünce şaşırdı. Dimonte eski bir arkadaştı. "Bunu açmam gerek," dedi Myron.

Babası ona açmasını işaret etti.

"Alo?"

"Bolitar?" dedi Dimonte. "Onun bu saçmalığa bir son verdiğini düşünmüştüm."

"Kimin?"

"Kim olduğunu biliyorsun. O sapık Win nerede?"

"Bilmiyorum."

"Güzel, onu bulsan iyi olur."

"Neden, ne oldu?"

"Büyük bir sorunumuz var, olan bu. Onu derhal bul."

9

Myron acil servis odasının metal fileli penceresinden içeri baktı. Roland Dimonte sol tarafında duruyordu. Dimonte, hem çiğneme tütünü hem de bir şişe Hai Karate devirmiş gibi, iğrenç kokuyordu. Manhattan'ın Hell's Kitchen mahallesinde doğup büyümüş olmasına rağmen, Dimonte kovboy gibi gezmeyi seviyordu, şu an bile üstünde dar, üzeri zımbalı bir gömlek ve San Diego Charger'ın amigosundan çalınmış gibi duran çizmeler vardı. Saçı, yerel bir televizyon kanalında spor yorumları yapan eski bir hokey oyuncusu gibi aslan yelesi modeliydi. Myron, Dimonte'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Yatakta sırtüstü yatmış, gözleri açık ve tavana bakan, en az üç yerinden tüpler çıkan kişi, Three Downing'in baş fedaisi, Dekolteli Kyle'dı.

"Ne oldu ona?" diye sordu Myron.

"Pek çok şey," dedi Dimonte. "Ama mesela hasar gören böbreği. Doktor bunun 'ciddi bir karın travması' sonucu olduğunu söylüyor. İronik, değil mi?"

"Nasıl ironik?"

"Şöyle, bu arkadaşımız bir süre kan işeyecek. Belki dün akşamı hatırlarsın. Kurbanımız sana da aynı şeyi söylemişti." Dimonte gösteriş yapmak için kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Ne yani, bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Dimonte kaşlarını çattı. "Bir an için beyni süngere dönmüş bir ahmak olmadığımı düşünelim, olur mu?" Elinde boş bir kola kutusu vardı. Tütünün suyunu onun içine tükürdü. "Hayır, senin yaptığını düşünmüyorum. İkimiz de kimin yaptığını biliyoruz."

Myron çenesiyle yatağı işaret etti. "Kyle ne dedi?"

"Saldırıya uğradığını söyledi. Bir grup adam kulübe girip ona saldırmış. Yüzlerini hiç görmemiş, eşkal veremiyor, o nedenle şikâyetçi de olmuyor."

"Belki de doğrudur."

"Evet, eski karılarımdan birinin nafaka çekini istememesi kadar doğru."

"Ne dememi istiyorsun, Rolly?"

"Onu kontrol altına aldığını sanıyordum."

"Win'in yaptığından emin değilsin."

"İkimiz de onun yaptığını biliyoruz."

Myron pencereden bir adım uzaklaştı. "Şöyle diyeyim. Onun yaptığına dair bir kanıtın yok."

"Elbette var. Kulübün dışını gören bir bankanın güvenlik kamerası kaydı var. Her yeri görüyor. Win'in bu iri göğüslü arkadaşımıza yaklaşırken görüntüsü var. Bir süre

konuşuyorlar ve sonra birlikte kulübe giriyorlar." Dimonte durdu, başını çevirdi. "Tuhaf."

"Ne?"

"Win genelde daha tedbirlidir. Sanırım yaşlandıkça çaptan düşüyor."

Hiç de değil, diye geçirdi Myron içinden. "Ya kulübün içindeki güvenlik kameraları?"

"Ne olmuş onlara?"

"Win ve Kyle'ın kulübe girdiklerini söyledin. İçerideki kasetlerde ne var?"

Dimonte yine kutuya tükürdü, beden dili bir şeyleri gizlemek için uğraşıyordu. "Hâlâ inceliyoruz."

"Ah, bir an için beyni süngere dönmüş bir ahmak olmadığımı düşünelim."

"Yoklar, tamam mı? Kyle kendisine saldıran adamların kayıtları da almış olduğunu söylüyor."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Ona bir bak, Bolitar."

Myron baktı. Kyle'ın gözleri hâlâ tavandaydı. Gözleri nemliydi.

"Dün gece onu bulduğumuzda, senin üzerinde kullandığı şok tabancası yanı başında duruyordu. Aşırı kullanımdan pili bitmişti. Titriyordu, neredeyse taş kesilmişti. Altına yapmıştı. On iki saat boyunca konuşamadı. Ona Win'in fotoğrafını gösterdiğimde öyle bir ağlamaya başladı ki, doktorlar onu susturmak için sakinleştirici vermek durumunda kaldı."

Myron dönüp Kyle'a baktı. Şok tabancasını, tetiğe basar-

ken Kyle'ın gözlerindeki parıltıyı, kendi sonunun da bu yatak olmasına ramak kalışını düşündü. Sonra dönüp Dimonte'ye baktı. Ses tonu duygusuzdu. "Vay canına. Onun için çok üzgünüm."

Dimonte başını iki yana salladı.

Myron, "Artık gidebilir miyim?" dedi.

"Dakota'ya mı dönüyorsun?"

"Evet."

"Bir adamımız orada Win'i bekliyor. Geldiğinde onunla biraz sohbet etmek istiyorum."

"İyi akşamlar, Bay Bolitar."

Myron, Dakota'nın meşhur, ferforje demir kapısından rüzgâr gibi girerken kapıcıya, "İyi akşamlar, Vladimir," dedi. Kapının önünde duran, Dimonte tarafından gönderilmiş bir polis arabası vardı. Myron, Win'in dairesine geldiğinde ışıklar loştu.

Win, elinde konyak kadehiyle deri berjer koltukta oturuyordu. Myron onu gördüğüne şaşırmadı. Geçmişi olan pek çok eski binada olduğu gibi, Dakota'nın da gizli alt geçitleri vardı. Win'in ona gösterdiği, Columbus Caddesi yakınlarındaki yüksek bir binanın bodrum katından başlayıp Central Park sınırındaki bloğa kadar uzanan bir tane vardı. Myron, Vladimir'in Win'in orada olduğunu bildiğinden emindi, ama bir şey söylemezdi. Polisler Vladimir'e Noel ikramiyesini vermemişlerdi.

Myron, "Ben de burada oturmuş, dün gece seks yap-

mak için dışarı çıktığını düşünüyordum. Şimdi öğreniyorum ki Kyle'ı benzetmek içinmiş," dedi.

Win gülümsedi. "İkisini de yapamayacağımı kim söyledi?"

"Buna hiç gerek yoktu."

"Sekse mi? Evet, asla gereği yoktur, ama bu bir erkeği durdurmaz, değil mi?"

"Komiksin."

Win ellerini birleştirdi. "Kyle'ın o bordo odaya attığı ilk adamın sen olduğunu mu sanıyorsun ya da hastanelik olmadan çıkan ilk adamın?"

"O kötü bir adam, ne olmuş?"

"O çok kötü bir adam. Geçen yıl hakkında üç tane saldırı şikâyeti olmuş, hepsinde de kulüpten görgü tanıkları aklanmasını sağlamış."

"Bu yüzden olayı sen mi ele aldın?"

"Öyle yaptım."

"Senin işin değil bu."

"Ama çok hoşuma gidiyor."

Şimdi bunu tartışmanın bir anlamı yoktu. "Dimonte seninle konuşmak istiyor."

"Biliyorum. Ama ben onunla konuşmak istemiyorum. O yüzden avukatım yarım saat sonra onu arayacak ve elinde bir tutuklama emri olmadıkça kendisiyle görüşmeyeceğimi iletecek. Bu kadar."

"Bunu yapmamalıydın desem bir şey değişecek mi?"

"Dur," dedi Win, tiyatrocular gibi konuşmaya başlamadan önce. "Sen başlamadan önce, kemanımı hazırlayayım."

"Ona ne yaptın tam olarak?"

"Şok tabancasını buldular mı?" diye sordu Win.

"Evet."

"Nerede?"

"Nerede derken? Hemen yanında."

"*Yanında* mı?" dedi Win. "En azından kendi için bir şey yapabilmiş olmalıydı."

Sessizlik oldu. Myron buzdolabına gitti ve bir çikolatalı içecek aldı. Televizyon ekranında Blu-ray Disk logosu yanıp sönüyordu.

"Kyle nasıldı?" dedi Win, kadehindeki konyağı sallarken. Yanakları kızarmıştı. "Bir süre kan işeyecek. Belki bir ya da iki kemiği kırıktır. Ama önünde sonunda iyileşecek."

"Ama konuşamıyor."

"Ah, hayır. Asla konuşamayacak."

Myron oturdu. "Sen ürkütücü bir adamsın."

"Kendimi övmeyi sevmem," dedi Win.

"Yine de akıllıca bir hareket değildi."

"Yanlış. Çok akıllıca bir hareketti."

"Nasıl yani?"

"Hatırlaman gereken şeyler var. Bir," –Win parmağını havaya kaldırdı– "ben asla masum insanlara zarar vermem, ancak bunu fazlasıyla hak edenleri affetmem. Kyle da bu sınıfa giriyor. İki," –diğer parmak havaya kalktı– "bunu bizi korumak için yapıyorum. İnsanlara ne kadar çok korku salarsam, o kadar güvendeyiz demektir."

Myron az kalsın gülümseyecekti. "O yüzden sokak ka-

merasına yakalattın kendini," dedi. "Herkesin sen olduğunu bilmesini istedin."

"Yine, kendimi övmekten hoşlanmıyorum, ama evet. Üç," dedi Win üçüncü parmağını da kaldırarak, "bunları hep intikam almaktan farklı sebeplerle yapıyorum."

"Adalet gibi mi?"

"Bilgi toplamak gibi." Win kumandayı aldı ve televizyonu gösterdi. "Kyle dün gece bana bütün kayıtları verme nezaketini gösterdi. Bütün gün de Kitty ve Brad Bolitar'ı görür müyüm diye onları inceledim."

Vay canına. Myron ekrana döndü. "Ve?"

"Hâlâ inceliyorum," dedi Win, "ama şu ana dek çıkanlar pek hayırlı değil."

"Anlatsana."

"Göstermek varken niye anlatayım?" Win bir kadeh daha konyak koydu ve Myron'a gösterdi. Myron istemedi. Win omuz silkti, kadehi onun yanına bıraktı ve uzaktan kumandadaki oynatma tuşuna bastı. Ekranda yanıp sönen logo kayboldu. Bir kadın göründü. Win durdurdu. "Bu, yüzünün en iyi görünen hali."

Myron öne eğildi. Güvenlik kameralarının en kötü yanı, kameralar yükseğe yerleştirildiği için yüzleri çok iyi göremiyor olmanızdı. Bu mantıksız gelebilirdi, ama muhtemelen daha iyi bir alternatif yoktu. Bu görüntü hafif bulanık, yakınlaştırılmış haldeydi ve Myron birinin onun yüzünü o görüntüden kesip yakınlaştırdığını düşündü. Her durumda kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"Tamam, artık Kitty olduğunu biliyoruz," dedi Myron. "Ya Brad?"

"Ondan eser yok."

"O zaman, senin ifadenle konuşacak olursam, hayırsız olan nedir?"

Win biraz düşündü. "Belki de 'hayırsız' doğru bir tabir değildir," dedi.

"Nasıl demeliyiz?"

Win işaretparmağını çenesine götürdü. "Çok, ama çok kötü."

Myron ürperdi ve yine ekrana döndü. Win uzaktan kumandada bir tuşa daha bastı. Kamera açısı uzaklaştı. "Kitty beraberinde yaklaşık on kişiyle kulübe akşam on buçukta girmiş. Lex'in tayfası da diyebiliriz."

Oradaydı, turkuvaz bluzu ve solgun yüzüyle. Video iki ya da üç saniyede bir fotoğraf çekenlerden olduğu için görüntü kesik kesikti, o nedenle de çevirmeli defterler ya da kaleden kaleye koşan, Babe Ruth* eski kayıtları gibi bir etki yaratıyordu.

"Bu da VIP salonunun küçük bir odasında saat on kırk yedide çekilmiş."

O ve Esperanza gelmeden kısa süre önce, diye düşündü Myron. Win ileri atlama tuşuna bastı ve donmuş bir görüntüye geldi. Yine kamera açısı yukarıdaydı. Kitty'nin yüzü zor görünüyordu. Başka bir kadınla ve uzun saçlarını atkuyruğu yapmış bir erkekle beraberdi. Myron onları tanımıyordu.

* *Amerikalı beyzbol efsanesi. (ç.n.)*

Atkuyruklu adamın elinde bir şey vardı. İp olabilir. Win oynatma tuşuna bastı ve bu kısa filmdeki oyuncular hayat buldu. Kitty kolunu uzattı. Atkuyruklu ona yaklaştı ve ipi... hayır, ip değildi... kolunun üst kısmına sarıp bağladı. Sonra iki parmağıyla onun koluna vurdu ve bir şırınga çıkardı. Atkuyruklu, Kitty'nin koluna bariz bir ustalıkla iğneyi batırıp sıvıyı zerk ederken ve kolundaki bağı çözerken Myron'ın içi sızladı.

"Vay canına," dedi Myron. "Bu çok yeni, onun için bile."

"Evet," dedi Win. "Kokainden eroin bağımlılığına geçmiş. Etkileyici."

Myron başını iki yana salladı. Şoka girmiş olması gerekirdi, ama yazık ki girmedi. Facebook fotoğraflarını, o koca gülümsemeleri, aile seyahatlerini düşündü. Yanılmıştı. Bu yaşamak değildi. Yalandı. Koskoca, eski bir yalan. Klasik Kitty.

"Myron?"

"Evet."

"En kötü kısmı bu değil," dedi Win.

Myron eski dostuna bakakaldı.

"Bunu izlemek pek kolay olmayacak."

Win abartmayı seven biri değildi. Myron televizyona döndü ve Win'in oynatma tuşuna basmasını bekledi. Gözünü ekrandan ayırmadan içeceğini bardak altlığının üzerine bıraktı ve elini uzattı. Win hazırda dursun diye ona da konyak koymuştu. Myron artık istiyordu, bir yudum aldı, gözlerini kapatıp boğazını yakmasını bekledi.

"On dört dakika ileri atlıyorum," dedi Win. "Kısacası, onu VIP salonuna girerken görüşünden öncesine gidiyorum."

Win sonunda oynatma tuşuna bastı. Görüntü aynıydı, yukarıdan, yine aynı oda. Ama bu kez odada sadece iki kişi vardı: Kitty ve o atkuyruklu adam. Konuşuyorlardı. Myron dönüp Win'e baktı hemen. Win'in yüzünden, her zamanki gibi, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ekranda, atkuyruklu adam parmaklarını Kitty'nin saçlarında dolaştırmaya başladı. Myron öylece izliyordu. Kitty adamın boynunu öpmeye başladı, oradan göğsüne indi ve bir yandan da gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, ta ki başı görüntüden kaybolana dek. Adam kafasını geriye attı. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Kapat," dedi Myron.

Win uzaktan kumandaya bastı. Ekran karardı. Myron gözlerini kapadı. Aynı anda içini üzüntü ve öfke kapladı. Şakakları atmaya başladı. Başını ellerinin arasına koydu. Win yanına gelmişti, bir elini onun omzuna koydu. Hiçbir şey demedi. Öylece bekledi. Birkaç dakika sonra Myron ağzını açtı ve doğruldu.

"Onu bulacağız," dedi Myron. "Ne olursa olsun onu derhal bulacağız."

"Hâlâ Lex'ten eser yok," dedi Esperanza.

Kısıtlı uykuyla geçen bir geceden daha sonra, Myron masasında oturuyordu. Vücudu ağrıyor, başı zonkluyordu. Esperanza karşısına geçip oturdu. Koca Cyndi kapıdan başını uzattı ve görme problemi olan birinin çekingen diyebileceği bir şekilde gülümsedi. Parlak, mor bir yarasa kız kos-

tümü giymişti, Yvonne Craig'in televizyon dizisinde meşhur ettiği kostümün büyük beden kopyasıydı. Kumaş dikiş yerlerinden patlayacak gibi duruyordu. Koca Cyndi bir kulağının arkasına kalem sıkıştırmıştı, diğerinde de Bluetooth vardı.

"Kredi kartında hiç hareket yok," dedi Esperanza. "Ceptelefonu kullanımı yok. Aslında, ceptelefonundan GPS sinyalini bulabilelim diye telefon şirketindeki arkadaşımı da aradım. Ama kapalıymış."

"Peki."

"Ayrıca Kitty'yi ve Three Downing'i iyi bilen o uzun atkuyruklu adamın kim olduğunu da araştırıyoruz. Koca Cyndi birkaç saat sonra onun görüntüsüyle birlikte kulübe gidecek ve çalışanlara soracak."

Myron, Koca Cyndi'ye baktı. Koca Cyndi gözlerini kırpıştırdı. Arkasını dönmüş ve güneşe doğru yürüyen iki tarantula düşünün, öyle işte.

"Aynı zamanda kardeşini ve Kitty'yi de araştırdık," diye devam etti Esperanza. "Amerika'da hiçbir şey yok. Kredi kartı, ehliyet, mülk, evlilik ya da boşanma kaydı, hiçbir şey yok."

"Benim başka bir fikrim var," dedi Myron. "Buzz'la konuşalım."

"Lex'in grup arkadaşı mı?"

"O, grup arkadaşından da fazla. Bu arada Buzz'ın gerçek adı Alex I. Khowaylo. Onun kredi kartlarına ve telefon kayıtlarına bakalım, onunki kullanılıyor olabilir."

"İzninizle," dedi Koca Cyndi, "bir telefonum var." Koca Cyndi Bluetooth'una dokundu ve resepsiyonist ses tonunu

takındı. "Efendim, Charlie? Tamam, evet, teşekkür ederim." Myron, Charlie'nin alt kattaki güvenlik görevlisi olduğunu biliyordu. Koca Cyndi Bluetooth'una tekrar dokunup kapattı. "Shears'tan Michael Davis asansörle yukarı geliyormuş."

"Kabul edecek misin?" diye sordu Esperanza.

Myron başını salladı. "Onu içeri al."

Shears, Gillette ve Schick ile birlikte tıraş bıçağı pazarına hükmediyordu. Michael Davis pazarlamadan sorumlu müdür yardımcısıydı. Koca Cyndi geleni karşılamak için asansörün orada bekledi. Gelenler genelde asansörün kapısı açılıp da Koca Cyndi'yi karşılarında gördüklerinde irkilirdi. Michael'da öyle olmadı. Durmadı bile, hızla Koca Cyndi'yi geçip doğrudan Myron'ın ofisine yöneldi.

"Bir sorunumuz var," dedi Michael.

Myron kollarını iki yana açtı. "Can kulağıyla seni dinliyorum."

"Shear Delight Seven'ı bir hafta içinde pazardan çekiyoruz."

Shear Delight Seven bir tıraş bıçağıydı ya da Shear pazarlama departmanına inanırsak, "tıraşta yenilik teknolojisi"ne ek "daha ergonomik bir tutuş", "profesyonel tıraş bıçağı sabitleyici" (Myron'ın bunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu), "yedi adet daha ince, keskin bıçak" (çünkü diğer bıçaklar kalın ve keskin değil) ve "mikro-nabız hareketi" (titreşimli) vardı.

Reklam kampanyasında Myron'ın profesyonel futbol ligi defans oyuncusu Ricky "Pürüzsüz" Sules yer almıştı.

Slogan şöyleydi: "İki kat pürüzsüz olun." Myron gerçekten de anlamıyordu. Televizyon reklamında Ricky tıraş oluyor, pornocu rolü oynuyormuş gibi gülümsüyor, Shear Delight Seven'ın ona "mümkün olan en yakın, en rahat tıraşı" sağladığını söylüyordu. Ardından seksi bir kız mırıldanarak, "Ah, Pürüzsüz..." diyor ve parmaklarını onun yanaklarında gezdiriyordu. Kısacası, her üç firmanın da 1968'den beri yaptığı reklamların aynısıydı.

"Ricky ve ben harika gittiği görüşündeyiz."

"Ah, öyle," dedi Davis. "Ya da öyleydi. Yani, talep çok fazla."

"Ee?"

"Çok iyi gidiyor."

Myron ona baktı, daha fazlasını söylemesini bekledi. Söylemeyince de Myron, "Bu nasıl bir sorun oluyor?" diye sordu.

"Biz tıraş bıçağı satıyoruz."

"Biliyorum."

"Yani paramızı bu şekilde kazanıyoruz. Gerçek ustura satarak kazanmıyoruz. Yani, teknik olarak usturaları bir kenara bırakıyoruz. Yan ürünlerini satıyoruz, yani sadece bıçakları."

"Doğru."

"Bu durumda insanların bıçaklarını haftada bir değiştirmesi gerek. Ama Shear Delights bizim beklediğimizden daha uzun süre kullanılıyor. Tek bıçağı altı-sekiz hafta kullananları duyuyoruz. Böyle bir şey olamaz."

"O kadar iyi bir bıçak yapmış olamazsınız."

"Kesinlikle."

"Ve bu yüzden, bütün kampanyayı iptal mi edeceksiniz?"

"Ne? Hayır, tabii ki etmeyeceğiz. Üründen muazzam bir geri dönüş elde ettik. Müşteriler seviyor. Yapacağımız şey yeni, iyileştirilmiş bir ürün sunmak. Yeni, kayganlaştırıcı bir şeritle birlikte Shear Delight Seven Plus; hayatınızın en iyi tıraşı için. Yavaş yavaş pazara sürüyoruz. Zaman içinde de yenilerini sunmak için Shear Seven'ları kaldırıyoruz."

Myron iç çekmemeye çalıştı. "Ve, bakalım anlamış mıyım, Plus bıçaklar normali kadar dayanıklı değil."

"Ama," –Davis parmağını kaldırdı ve gülümsedi– "tüketiciye rahatlatıcı bir şerit de sunuyor. O rahatlatıcı şerit mümkün olan en rahat tıraşı sağlıyor. Yüzüne spa etkisi gibi."

"Tıraş bıçaklarının ayda bir değil de hafta bir değişmesini gerektiren bir spa."

"Harika bir ürün. Ricky bunu sevecek."

Myron burada ahlaki bir duruş sergileyecekti ama vazgeçti. Onun işi, müşterinin çıkarını temsil etmekti ve söz konusu şey sponsorluklarsa, bu mümkün olan en çok parayı veren müşteri olacaktı. Evet, daima düşünecek etik konular vardı. Evet, Ricky'ye Plus ve normal olan arasındaki farkı olduğu gibi anlatacaktı. Karar Ricky'nindi ama daha fazla para söz konusuyken, bunu yapacağına şüphe yoktu. Bunun toplumu reklam yoluyla kandırmak olduğunu söyleyip sızlanan insanlar olabilir, ama insanların bunun aynısını yapmayan bir ürün ya da pazarlama kampanyası bulması çok zor.

"Bu durumda," dedi Myron, "yeni ürün için Ricky'yi kiralamak istiyorsunuz."

"Nasıl yani, kiralamak derken?" Davis, saldırıya geçmiş gibi. "Zaten kontratımız var."

"Ama ondan reklamı yeniden çekmesini istiyorsunuz. Yeni Plus bıçaklarla."

"Evet, tabii ki."

"O zaman," dedi Myron, "Ricky yeni reklam için yüzde yirmi daha almalı."

"Nasıl yüzde yirmi daha?"

"Shear Delight Seven için ona ödediğinizin yüzde yirmi fazlası."

"Ne?" diye bağırdı Davis, kalp krizi geçiriyormuş gibi elini kalbine götürdü. "Şaka mı yapıyorsun? Sadece teknik olarak ilkinin yeniden çekilmesi bu. Avukatlarımız sözleşme dahilinde ona reklamı yeniden çektirebileceğimizi ve karşılığında da bir kuruş fazla ödemeyeceğimizi söylüyor."

"Avukatlarınız yanılıyor."

"Yapma. Mantıklı olalım. Cömert insanlarız biz, değil mi? Bu sebeple, buna mecbur olmasak bile, halihazırda aldığının yüzde onunu ikramiye gibi verebiliriz."

"Yetmez," dedi Myron.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Seni tanıyorum. Komik adamsındır, Myron. Şu an espri yapıyorsun bana, değil mi?"

"Ricky mevcut tıraş bıçağından memnun," dedi Myron. "Eğer ona yepyeni bir reklam kampanyasıyla, yeni bir ürün vermeyi istiyorsan, kesinlikle daha fazla para alması gerek."

"Daha fazla mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Shear'ın Yılın Kirli Sakallı Son Erkeği seçildi. Bu da değerini artırdı."

"Ne?" Artık çok öfkelenmişti. "Ona bu ödülü biz verdik!"

Ve olaylar gelişir.

Yarım saat sonra, Michael Davis bıyık altından küfürler ederek oradan çıkarken, Esperanza, Myron'ın odasına geldi.

"Lex'in arkadaşı Buzz'ı buldum."

10

Adiona Adası sekiz kilometre genişliğinde, üç nokta iki kilometre uzunluğundaydı ve bir keresinde Win'in dediği gibi, WASP'ın* merkez üssüydü. Massachusetts sahilinin altı buçuk kilometre açığındaydı. Nüfus İdaresi'ne göre, adada yıl boyunca 211 kişi ikâmet ediyordu. Bu sayı, yaz aylarında Connecticut'tan, Philadelphia'dan ve New York' tan asilzadeler jetle ya da feribotla akın edince artıyordu; tam sayıyı söylemek zordu, ama rahatlıkla birkaç katına çıkıyordu. Yakın zamanda, Adiona Golf Sahası *Golf Magazine*'in en iyi yirmi beş golf sahası listesinde yer aldı. Bu onları sevindirmekten ziyade üzdü, çünkü Adiona Adası onların mahrem dünyalarıydı. Orayı ziyaret etmenizi, hatta oradan haberinizin olmasını bile istemiyorlardı. Evet, "halka açık" bir feribot vardı, ama feribot küçüktü ve hareket saatlerini anlamak güçtü. Bir şekilde oraya varmayı başarsanız da adadaki plajlar ve çoğu alan halka kapalı ve korumalıydı. Adiona Adası'nda tek

* *White Anglo-Saxon Protestant. Avrupa kökenli Protestan orta sınıf beyaz Amerikalılar. (ç.n.)*

restoran vardı, Teapot Lodge, ama orası da restorandan çok bardı. Bir tane pazar, bir tane market, bir tane de kilise vardı. Otel, pansiyon ya da kalacak herhangi bir yer yoktu. Çoğu Tippy'nin Kulübesi, The Waterbury ya da Üçgen Ev gibi sevimli isimler verilmiş malikâneler hem özel hem de abartısızdı. Şayet bir tane almak isterseniz alabilirdiniz; –burası özgür bir ülke– ama hoş karşılanmaz, "kulübe" dahil edilmezdiniz; tenis kortlarına ya da plajlara alınmadığınız gibi, Teapot Lodge'da kendini beğenmişlik de yapamazdınız. Ya bu özel gruba davet edilirdiniz ya da toplumdan dışlanmış olmayı kabul etmeniz gerekirdi, çoğunlukla da kimse yalnız olmayı seçmezdi. Bu ada gerçek korumalardan çok, Eski Dünya'nın onay vermeyen çatık kaşlarıyla koruyordu kendini.

Gerçek bir restoran yoksa kalantorlar nasıl yemek yiyorlardı? Yardımla hazırlanan yemekleri yiyorlardı. Akşam yemeği partileri normal bir işti, neredeyse sırayla gidiyordu, bugün sıra Bab'daydı, başka bir akşam da Fletcher'ın evinde, cuma gecesi Conrad'ın yatında, cumartesi de Windsor'un mekânında. Eğer burada yazlıyorsanız –"yaz"ı fiil olarak kullanmak da bir ipucu– yüksek ihtimalle babanız ya da büyükbabanız da burada yazlamıştır. Hava okyanustan ve asil kan parfümünden ağırlaşmıştı.

Adanın diğer tarafında, iki tane gizemli, çitlerle çevrili alan vardı. Biri çimenli tenis sahasına yakındı ve askeriyeye aitti. Kimse orada ne döndüğünü tam olarak bilmiyordu, ama gizli operasyonlar ya da Roswell-benzeri gizlilik gibi söylentilerin ardı arkası kesilmiyordu.

Diğer kapalı mülk ise adanın güney ucundaydı. Arazinin sahibi HorsePower'ın eksantrik, aşırı inziva halindeki solisti Gabriel Wire'dı. Wire'ın yerleşkesi tam bir sırdı, seksen beş dönüm arazi güvenlik görevlileri ve en son güvenlik kamerası teknolojisiyle korunuyordu. Wire bu adadaki istisnaydı. Tek başına, uzak ve toplumdan dışlanmış halinden memnun gibi görünüyordu. Aslında, Myron, Gabriel Wire'ın bunu özellikle istediğini düşündü.

Yıllar içinde, eğer anlatılanlar doğruysa, adanın soyluları toplumdan uzaklaşmış bu rock yıldızını kabullenmişti. Bazıları Gabriel Wire'ı markette alışveriş yaparken gördüklerini iddia ediyordu. Kimileri de akşamüstleri, plajın sakin bir kısmında ya tek başına ya da çarpıcı bir güzelle birlikte sıkça yüzdüğünü söylüyordu. Gabriel Wire'a dair her şey gibi, hiçbir şey teyit edilemezdi.

Wire'ın evine tek gerçek gidiş, yaklaşık beş bin "Uzak Dur" tabelasıyla ve bariyerli bir güvenlik görevlisi kulübesiyle çevrili toprak bir yoldan yapılıyordu. Myron tabelaları umursamadı çünkü o, kuralları çiğnemeye bayılan bir çılgındı. Özel bir tekneyle geldikten sonra, satış fiyatı çeyrek milyon dolar olan, tek kelimeyle muhteşem Wiesmann Roadster MF5 marka arabayı, Win'in Aidona Adası'nda bir yeri olan kuzeni Baxter Lockwood'dan ödünç almıştı. Myron arabayı güvenlik kulübesine sürmemek için kendini zor tuttu, ama muhtemelen Bax arabada çizik olmasından hiç hoşlanmazdı.

Güvenlik görevlisi kitaptan başını kaldırdı. Üç numaraya vurulmuş saçları ve güneş gözlüğüyle adeta bir asker gibi

duruyordu. Myron elini kaldırıp salladı ve Matt Damon'ın ilk zamanlarındaki utangaç hali gibi, otuz iki dişiyle birden gülümsedi. Çok büyüleyiciydi.

Görevli, "Geri dön ve buradan git," dedi.

Hata. Bu gülümseme ancak kadınlar üzerinde işe yarıyordu. "Eğer kadın olsaydın, kesin büyülenmiştin."

"O gülümsemeyle mi? Ah, büyülendim. Ama içimde saklıyorum. Geri dön ve git."

"Evi arayıp beni isteyip istemediğini öğrenmen gerekmez mi?"

"Ah." Görevli elini telefon gibi tutup konuşuyormuş gibi yaptı. Sonra da kapatıp "Geri dön ve git," dedi.

"Buraya Lex Ryder'ı görmeye geldim."

"Hiç sanmıyorum."

"Adım Myron Bolitar."

"Diz mi çökmeliyim?"

"Bariyeri kaldırmanı tercih ederim."

Görevli kitabını bıraktı ve yavaşça doğruldu. "Hiç sanmıyorum, Myron."

Myron böyle bir şey beklemişti. Son on altı yılda, Alista Snow adındaki genç kadının ölümünden beri, ancak bir avuç insan Gabriel Wire'ı görmüştü. O zamanlar, bu trajedi ilk yaşandığında, medya bu karizmatik adamın fotoğraflarıyla dolup taşmıştı. Birileri bunun onun tercihi olduğunu iddia etmişti, en azından Gabriel Wire taksirle adam öldürmekten yargılanmalıydı, ama tanıklar onun lehinde konuştu ve Alista Snow'un babası bile adalet aramaktan vazgeçti. Sebep ne

olursa olsun, ister aklanmış, ister de örtbas edilmiş olsun, bu olay Gabriel Wire'ı sonsuza dek değiştirmişti. Kaçmış ve söylentilere bakılırsa, Howard Hughes'ı* bile kıskandıracak bir gizlilik perdesi altında Amerika'ya geri dönmeden önce, sonraki iki yılını Tibet ve Hindistan'da geçirmişti.

Gabriel Wire o zamandan beri toplum içinde görülmemişti.

Ah, çok sayıda dedikodu vardı tabii. Wire'ın adı aya ayak basma, JFK suikastı ve Elvis'in görülmesi gibi pek çok komplo teorisine karıştı. Kimileri kılık değiştirip özgürce dolaştığını, sinemaya, kulüplere ve restoranlara gittiğini söylüyordu. Bazıları estetik ameliyat yaptırdığını ya da meşhur kıvırcık saçlarını kazıtıp keçi sakal bıraktığını, bir kısım insan da Adiona Adası'nın o kuytu köşesinde yaşamayı sevdiğini ve içeri gizlice süpermodelleri, güzel kadınları aldığını iddia ediyordu. Bir günlük gazetenin, ünlü bir genç yıldızın annesiyle telefonda "Adriona'da Gabriel ile" geçen hafta sonunu konuştuğu telefon görüşmesi kayıtlarını yayımladığı son dedikoduya iyice inanılmıştı, ama Myron da dahil pek çok kişi, bu olayın genç yıldızın film galasından bir hafta önce yaşanmasından, pis bir koku almıştı. Bazen bir paparazzi, Gabriel'ın bir yerde olacağına dair haber uçururdu, ama fotoğraf hiç net olmazdı ve her seferinde BU GABRIEL Mİ? başlıkları atılırdı. Diğer dedikodulara göre ise Wire hastanede hatırı sayılır bir zaman geçirmişti, görünmemesinin sebebi de zaten ortada olmamasıydı: Güzel

* *Çevreyle ilişkisini keserek kapalı bir hayat yaşaması ve ölümüne kadar hiç kimseye görünmemesiyle ün salmış, ABD'li iş adamı, havacı, film yönetmeni, film yapımcısı ve dünyanın en varlıklı insanlarından biri. (ç.n.)*

yüzü Bombay'da bir bar kavgasında paramparça edilmişti.

Gabriel Wire'ın ortadan kaybolması HorsePower'ın sonu olmadı. Tam aksine yaradı aslında. Elbette ki Gabriel Wire efsanesi büyüdü. İnsanlar herhangi bir zengin adam olsaydı Howard Hughes'ı hatırlayacak mıydı? Paul McCartney'nin ölüm dedikoduları Beatles'a zarar verdi mi? Eksantriklik satıyor. Gabriel, Lex'in de yardımıyla, müzik üretimlerini sabit tuttu ve artık turneye çıkamadıkları için biraz gelir kaybı yaşamış olsalar da albüm satışları bunun üzerine çıktı.

"Buraya Gabriel Wire'ı görmek için gelmedim," dedi Myron.

"Güzel," dedi görevli, "çünkü onu hiç duymadım."

"Lex Ryder'ı görmem gerek."

"Onu da tanımıyorum."

"Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?"

"Dönüp gittikten sonra," dedi görevli, "istersen makak maymunlarıyla seks bile yapabilirsin."

Myron ona baktı. Adamda tuhaf bir şey vardı, ama üstüne gidemedi. "Sen sıradan bir kiralık polis değilsin."

"Hımm." Görevli kaşını kaldırdı. "Gülümsemenden büyülenmedim diye mi?"

"Karşılıklı büyülenme."

"Eğer seksi bir piliç olsaydın, muhtemelen şu anda soyunuyor olurdum."

Evet, kesinlikle sıradan bir kiralık polis değildi. Bir profesyonelin gözleri, davranışları ve sakinliği vardı onda. Burada bir tutarsızlık vardı.

"Adın ne?" diye sordu Myron.

"Tahmin et bakalım. Dene. Bir tahminde bulun."

"Dön ve git mi?"

"Bingo."

Myron direnmemeye karar verdi. Geri adım attı, gizlice modifiye edilmiş Casus-Win BlackBerry'sini çıkardı. Üzerinde yakınlaştırma özelliği olan bir kamera vardı. Yolun sonuna doğru gitti, kamerayı kaldırdı ve görevlinin birkaç kare fotoğrafını çekti. E-posta yoluyla Esperanza'ya gönderdi. O ne yapacağını bilirdi. Sonra telefonunda adının kayıtlı olması gereken Buzz'ı aradı: "Sana Lex'in nerede olduğunu söylemeyeceğim."

"Birincisi, ben iyiyim," dedi Myron. "Dün gece kulüpte bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"İkincisi, bana Lex'in nerede olduğunu söylemek zorunda değilsin. İkiniz de Wire'ın Adiona Adası'ndaki evindesiniz."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Telefonunun GPS'inden. Aslında, şu anda kapının dışındayım."

"Dur, adada mısın sen?"

"Evet."

"Bir şey fark etmez. İçeri giremezsin."

"Gerçekten mi? Win'i arayabilirim. Eğer bunu kafamıza koyarsak, bir yolunu buluruz."

"Dostum, baş belasısın sen. Bak, Lex eve gitmek istemiyor. Bu onun hakkı."

"Doğru dedin."

"Söylemem gerekir mi bilmiyorum ama sen onun menajerisin. Onun çıkarını da düşünmen gerek."

"Yine doğru dedin."

"Kesinlikle. Sen evlilik danışmanı değilsin."

Hem evet, hem hayır. "Onunla beş dakikalığına konuşmam lazım."

"Gabriel içeri kimseyi almıyor. Benim bile misafir kulübesinden çıkmama izin verilmiyor."

"Misafir kulübesi mi var?"

"İki tane. Bence bir tanesinde kızları tutuyor, her seferinde birini alıyor."

"Kızlar mı?"

"Ne yani, doğrusunu söyleyip 'kadınlar' mı demeliydim? Hey, o hâlâ aynı Wire. Kızların yaşını da bilmiyorum. Zaten, kimsenin tünel dışında, kayıt stüdyosuna ya da ana binaya geçmesine izin yok. Burası ürkütücü bir yer, Myron."

"Kardeşimin karısını tanıyor musun?"

"Kardeşinin karısı kim?"

"Kitty Bolitar. Onu Kitty Hammer diye de biliyor olabilirsin. Dün gece sizinle birlikte Three Downing'deydi."

"Kitty senin kardeşinin karısı mı?"

"Evet."

Sessizlik oldu.

"Buzz?"

"Bir saniye bekle." Tam bir dakika geçtikten sonra Buzz telefona geri geldi. "Teapot'u biliyor musun?"

"Adadaki bar mı?"

"Lex yarım saat sonra seninle orada buluşacak."

* * *

Myron adadaki tek barın, Win'in ofisi gibi asillere layık mobilyalarla döşeli olmasını bekliyordu: koyu renk ağaçlar, bordo deri, antika ahşap bir küre, şarap sürahileri, ağır kristaller, Doğu'ya özgü halılar, belki bir tilki avına ait tablolar. Ama öyle değildi. Teapot Lodge, Irvington, New Jersey'nin pis mahallelerinde bir içki yuvası gibiydi. Her şey eski püskü görünüyordu. Pencereler neon bira markası logolarıyla doluydu. Yerlerde talaş, köşede de bir patlamış mısır standı duruyordu. Aynalı disko topu bulunan küçük bir dans pisti bile vardı. Ses sisteminden, Bobby Darin'den "Mack the Knife" yükseliyordu. Dans pisti doluydu. Yaş aralığı, "yeni reşit olmuş"tan "bir ayağı çukurda olan"a kadar genişti. Erkeklerin üzerinde ya mavi gömlek ile omuzlarına bağladıkları kazaklar ya da Myron'ın sadece golf şampiyonlarında gördüğü yeşil ceketler vardı. Estetik ameliyat olmadığı ya da botoks yaptırmadığı halde gayet iyi görünen kadınlar, pembe Lilly Pulitzer tunikler ve göz alıcı beyaz pantolonlar giymişlerdi. Yüzler hem gösterdikleri çabadan hem de içkilerden kıpkırmızıydı.

Bu ada çok tuhaftı.

Bobby Darin'in "Mack the Knife" şarkısının hemen ardından, bir âşığın yanışını ve o sözde âşığın yalan söylemesini bile sevdiğini anlatan bir Eminem ve Rihanna düeti geldi. Beyazların dans edemediğine dair bir klişe vardır, ama

o klişe burada çok sağlam ve sarsılmaz bir yer bulmuştu kendine. Şarkı değişiyordu, ama dans adımları buna hiçbir şekilde uyum sağlamıyordu. Ritim duyguları bile yoktu. Erkeklerin çoğu dans ederken, kumda performans sergileyen dinozor ya da Frankenstein gibi görünüyordu.

Barmenin geriye doğru taranmış, önlerden açılmış saçları ve şüpheci bir gülümsemesi vardı. "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Bira," dedi Myron.

Saçları geriye doğru taranmış adam ona bakıp bekledi.

"Bira," dedi Myron tekrar.

"Evet, seni duydum. Daha önce kimsenin istediğini duymamıştım."

"Bira mı?"

"Sadece 'bira' diyerek. Genelde bir marka istenir. Bud, Michelob ya da herhangi bir şey."

"Öyle mi, elinizde ne var?"

Barmen milyonlarca isim sıralamaya başladı. Myron, yüksek ihtimalle adı hoşuna gittiği için onu Flying Fish Pale Ale'de durdurdu. Bira da muhteşem çıkmıştı, ama Myron zaten bu işin uzmanı değildi. Bir grup, genç kız gibi görünen güzel kadının yakınındaki ahşap bir masaya geçti. Gerçekten de yaşlarını anlamak güçtü. Kadınlar bir İskandinav dili konuşuyordu, Myron yabancı dil konusunda bundan daha fazlasını anlayacak kadar iyi değildi. Birkaç kırmızı suratlı adam onları dans pistine sürükledi. Bakıcılar ya da daha net tabiriyle dil öğrenmek için gelip bir yandan da bakıcılık yapan kadınlar olduklarını anladı Myron.

Birkaç dakika sonra barın kapısı açıldı. İki tane iri yarı adam yangın söndürmeye gidermiş gibi hışımla içeri girdi. İkisinde de pilot güneş gözlüğü, kot pantolon ve dışarısı otuz yedi derece olmasına rağmen deri ceket vardı. Karanlık bir barda güneş gözlüğü takmak, gayreti bir düşünün. Adamlardan biri sola doğru bir adım attı, diğeri de sağa. Sağdaki başını salladı.

Lex içeri girdi, korumaların dikkat çekmesinden rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu. Myron elini kaldırdı ve hafifçe ona doğru salladı. İki koruma ona doğru yürümeye başladı ama Lex onları durdurdu. Bundan pek hoşnut olmuş gibi görünmüyorlardı, ama yine de kapıda kaldılar. Lex hızla gelip masaya geçti.

"Gabriel'ın adamları," dedi Lex, açıklamak istercesine. "Onların da gelmesi için ısrar etti."

"Neden?"

"Çünkü o gittikçe paranoyaklaşan bir şizofren, bu yüzden."

"Bu arada, kapıdaki adam kimdi?"

"Hangi adam?"

Myron onu tarif etti. Lex'in beti benzi attı.

"Kapıda mıydı o? Muhtemelen girerken bir sensörü harekete geçirmişsindir. Normalde içeride oluyor."

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Pek arkadaş canlısı biri değil."

"Onu daha önce de gördün mü?"

"Bilmiyorum," dedi Lex hemen. "Bak, Gabriel koruması hakkında konuşmamdan hoşlanmaz. Dediğim gibi, paranoyak o. Unut gitsin, önemli değil."

Myron için sorun yoktu. Buraya bir rock yıldızının hayatı hakkında bilgi almaya gelmemişti. "İçki ister misin?"

"Yok, bu akşam geç saate kadar çalışacağız."

"O zaman neden saklanıyorsun?"

"Saklanmıyorum. Çalışıyoruz. Hep böyle yaparız. Gabriel ve ben onun stüdyosunda yalnız buluşuyoruz. Müzik yapıyoruz." İki iri yarı korumaya baktı. "Peki, sen burada ne arıyorsun, Myron? Sana zaten söyledim: Ben iyiyim. Bu seni ilgilendirmez."

"Bu artık sadece sen ve Suzze'yle alakalı değil."

Lex iç çekip arkasına yaslandı. Yaşlanmakta olan çoğu rock yıldızı gibi, bir deri bir kemik kalmıştı, cildi ağaç kabuğuna dönmüştü. "Ne yani, birdenbire senle de mi alakalı oldu?"

"Kitty hakkında bilgi istiyorum."

"Dostum, ben onun bekçisi değilim."

"Sadece bana onun nerede olduğunu söyle, Lex."

"Hiçbir fikrim yok."

"Adres ya da telefon numarası yok mu?"

Lex başını iki yana salladı.

"O zaman nasıl oldu da beraber Three Downing'e gittiniz?"

"Sadece o yoktu," dedi Lex. "Bir düzine insandık."

"Diğerleri benim umurumda değil. Kitty'nin sizin yanınızda ne işi vardı diye sordum."

"Kitty eski bir dost," dedi Lex, abartılı bir omuz silkmeyle. "Durduk yere aradı ve gece dışarı çıkmak istedi. Ben de ona nerede olduğumuzu söyledim."

Myron ona baktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Durduk yere gece dışarı çıkmak için seni mi aradı? Yapma lütfen."

"Bak, Myron, bu soruları neden soruyorsun? Neden nerede olduğunu kardeşine sormuyorsun?"

Sessizlik oldu.

"Ah," dedi Lex, "anladım. Bunu kardeşin için mi yapıyorsun?"

"Hayır."

"Ağdalı laflar etmeyi sevdiğimi bilirsin, değil mi?"

"Bilirim."

"İşte basit bir tane: İlişkiler karmaşıktır. Özellikle de gönül işleri. İnsanların kendi işlerini kendilerinin halletmelerine izin vermen gerek."

"O nerede, Lex?"

"Sana söyledim. Bilmiyorum."

"Onu Brad'e sordun mu?"

"Kocasına mı?" diye kaşlarını çattı Lex. "Şimdi bunu söyleme sırası bende: 'Dalga geçiyorsun, değil mi?'"

Myron ona güvenlik kamerası görüntülerinden elde ettiği, atkuyruklu adamın fotoğrafını verdi. "Kitty kulüpte bu adamla beraberdi. Onu tanıyor musun?"

Lex baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sizin gruptandı."

"Hayır," dedi Lex, "değildi." İçini çekti, bir peçete aldı ve onu parçalara ayırmaya başladı.

"Bana neler olduğunu anlat, Lex."

"Hiçbir şey olmadı. Yani, pek bir şey olmadı." Lex bara doğru baktı. Dar bir golf tişörtü giymiş tıknaz bir adam, bakıcılardan biriyle konuşuyordu. Tears for Fears'ın "Shout" şarkısı çalıyordu ve bardaki herkes bir oraya bir buraya sallanıyordu.

Myron bekledi, Lex'e biraz zaman verdi.

"Bak, Kitty beni aradı," dedi Lex. "Konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Çok çaresiz geliyordu sesi. Bilirsin, geçmişimiz eskiye dayanır. O günleri hatırlıyorsun, değil mi?"

Bir zamanlar rock tanrıları tenis yıldızlarıyla partiler yapardı. Myron hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş, yeni açtığı ajansı için müşteriler arayan biri olarak bunun bir kısmında yer almıştı. O yüzden kardeşi Brad de, üniversitedeki ilk yılından önceki yaz aylarında ağabeyine "stajyerlik" yapıyordu. O yaz umut vaat eden bir yaz olmuştu. Sonu da hayatının aşkının onun kalbini kırması ve Brad'in sonsuza dek hayatından çıkmasıyla geldi.

"Hatırlıyorum," dedi Myron.

"Neyse, ben Kitty'nin sadece hal hatır sormak istediğini sandım. Eski günlerin hatırına. Ona hep üzülmüşümdür, biliyorsun işte, kariyeri kül olup gitti. Sanırım ben de meraklanmıştım. Gittiğinden beri on beş yıl olmuştu."

"Öyle bir şey."

"Bunun üzerine Kitty bizimle gece kulübünde buluştu ve hemen bunun doğru olmadığını anladım."

"Ne açıdan?"

"Tir tir titriyordu. Gözleri buğuluydu ve onu görür görmez uyuşturucu bağımlısı olduğunu anladım. Ben uzun zaman önce bıraktım. Suzze ve ben o savaşı çoktan kazandık. Kitty, üzgünüm ama hâlâ kullanıyordu. Beni görmeye değil, mal almaya gelmişti. Artık o taraklarda bezim olmadığını söylediğimde benden para istedi. Bunun için de hayır dedim. O da kendi yolunu buldu."

"Kendi yolunu mu buldu?"

"Evet."

"Kendi yolunu buldu derken?"

"Neresini anlamadın, dostum? Bu basit bir denklem. Kitty bir bağımlı ve biz onu iyi edemezdik. O da bunun üzerine kendine yardımcı olacak biriyle takılıp işini görecekti."

Myron atkuyruklunun fotoğrafını kaldırdı. "Bu adam mı?"

"Sanırım."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra bir şey olmadı."

"Kitty'yle eski arkadaş olduğunuzu söyledin."

"Evet, ne olmuş?"

"Ona yardım etmeyi düşünmedin mi?"

"Nasıl edeyim ki?" dedi ellerini havaya doğru açıp. "Gece kulübünde arabuluculuk mu yapacaktım? Onu zorla rehabilitasyona mı götürecektim?"

Myron bir şey demedi.

"Sen bağımlıları tanımazsın."

"Bağımlı olduğun zamanları hatırlıyorum," dedi Myron. "Gabriel'la birlikte bütün paranızı uyuşturucu ve kumarda harcadığınızı hatırlıyorum."

"Uyuşturucu ve kumar. Bunu seviyorum." Lex gülümsedi. "Sen nasıl oldu da bize hiç yardım etmedin?"

"Belki de etmeliydim."

"Yok, edemezdin. İnsanların kendi yollarını kendisi bulması gerek."

Myron merak etti. Alista Snow'u ve Gabriel Wire ile olan ilişkisinde daha önce araya girseydi acaba ona yardım edebilir miydi, diye de merak etti. Az kalsın bunu söyleyecekti, ama neye yarardı ki?

"Hep bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun," dedi Lex, "ama dünyanın belli bir akışı var. Bunu bozarsan, her şey iyice kötüleşir. Bu her seferinde senin kavgan değil, Myron. Kusura bakmazsan sana kendi geçmişinden küçük bir örnek vereceğim."

"Bakmam," dedi Myron, ama daha ağzından çıktığı anda buna pişman oldu.

"O kadar yıl önce seninle tanıştığımda, ciddi bir kız arkadaşın vardı, değil mi? Jessica bilmem ne. Yazar olan."

Pişmanlık şekillenip büyümeye başladı.

"Ve aranızda bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. O zaman yirmi dört, yirmi beş filan mıydın?"

"Ne demeye çalışıyorsun, Lex?"

"Sıkı bir basketbol hayranıydım, o nedenle bütün hikâyeni de biliyordum. Boston Celtics'in ilk seçmeleri. Yıldız olacaktın, bütün gezegenler sıraya girmişti. Sonra, bam, sezona hazırlık maçında dizini sakatladın ve kariyerin oracıkta bitti."

Myron yüzünü ekşitti. "Ah, ne demeye çalışıyorsun?"

"Sadece bir saniye dinle, tamam mı? Bunun üzerine

Harvard hukuk fakültesine gittin ve sonra bu tenis oyuncularını müşteri olarak almak için Nick'in tenis kampına geldin. IMG ve TruPro gibi büyük adamlara karşı hiç şansın yoktu. Yani, sen kimsin ki? Yeni mezun olmuşsun. Ama Kitty'yi aldın, en büyük kazancın oldu ve sonra da o oynamayı bırakınca Suzze'yi aldın. Bunu nasıl yaptığını biliyor musun?"

"Bunun konuyla ilgisini hiç anlamadım."

"Sadece beni dinle. Nasıl, biliyor musun?"

"İyi bir sunum yaptım, sanırım."

"Hayır. Onları da benimle aynı şekilde elde ettin, spordan başka alanlara da kayacağını duyduğum zaman. Sende ahlaklı bir şey var, Myron. İnsan bunu hemen anlıyor. Evet, toplantıda iyisin ve kabul edelim ki finanstan sorumlu adamının Win olması senin iyi bir başlangıç yapmanı sağlıyor. Ama seni diğerlerinden ayıran şey, senin bizi önemsiyor olduğunu bilmemiz. Başımız dertte olsa, bizi kurtaracağını biliriz. Bizden para çalmak yerine kolunu kaybetmeyi tercih edeceğini biliriz."

"Saygı duyuyorum hepsine," dedi Myron, "ama hâlâ nereye varmaya çalıştığını anlamadım."

"Suzze kavga ettiğimiz için seni aradı, sen de koşa koşa geldin. Senin işin bu. Bunun için tutuyoruz seni. Ama aksi durumlar için daha farklı bir felsefem var: Her şey dalga dalga yayılır."

"Vay canına, bunu bir kenara not alabilir miyim?" Myron cebinden kalem çıkarıp yazıyormuş gibi yaptı. "Her şey... dalga dalga yayılır. Harika, tuttum bunu."

"Ukalalık etmeyi kes. Demek istediğim şey, insanların

başkalarının işlerine burunlarını sokmamaları gerektiği. İyi niyetli olsa bile! Bu hem tehlikeli hem de saldırganca. Sen ve Jessica o büyük sorununuzu yaşarken, bizim burnumuzu sokup sana yardım etmeye çalışmamızı ister miydin?"

Myron ona tepkisizce baktı. "Benim kız arkadaşımla yaşadığım sorunları, senin karın hamileyken ortadan kaybolmanla mı kıyaslıyorsun?"

"Sadece şu açıdan bak: Böyle bir gücün olduğunu düşünmek gözükaralık ve tam anlamıyla egomanyaklık. Suzze ve benim aramda olanlar artık seni ilgilendirmiyor. Buna saygı duymak zorundasın."

"Artık seni bulduğuma ve iyi olduğunu öğrendiğime göre, buna saygı duyuyorum."

"Güzel. Kardeşin ya da karısı senden yardımını istemedikçe, bir gönül işine burnunu sokmuş olursun. Kalp de savaş alanı gibidir. Irak'a ya da Afganistan'a gitmişsin gibi. Kahraman olacağını ve insanları kurtaracağını sanırsın, ama aslında işleri daha da berbat edersin."

Myron yine ona boş boş baktı. "Kardeşimin karısıyla olan ilişkimi deniz aşırı ülkelerdeki savaşlarla mı kıyasladın sen şimdi?"

"Aynen, burnunu sokuyorsun. Hayat bir nehir gibidir ve akışını değiştirirsen, nereye gittiğinden sen sorumlu olursun."

Nehir. İçini çekti. "Dur lütfen."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak."

"Yani Kitty'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?"

İçini çekti. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlememişsin."

"Hayır, dinledim," dedi Myron. "Ama bazen insanların başı derde girer. Bazen kurtarılmaları gerekir. Bazen de bunu istemeye cesaretleri olmaz."

Lex başını salladı. "Bunun ne zaman olduğunu bilmek," dedi, "Tanrı'nın işi gibi sanki."

"Ben de her seferinde doğru çağrıya kulak vermiyorum."

"Kimse vermez. O yüzden bunu bırakmak en iyisi. Ama eğer işine yarayacaksa sana şu kadarını söyleyebilirim. Kitty sabah gideceğini söyledi. Şili'ye mi, Peru'ya mı ne geri dönecekmiş. Bana kalırsa, yardım etmek istiyorsan bile partiye biraz geç kalmış olabilirsin."

11

"Lex iyi," dedi Myron.

Suzze ve Lex, New Jersey'de, Hudson Nehri kıyısındaki yüksek bir binanın çatı katını almıştı. Çatı katı tüm katı kapsıyordu ve ortalama bir mağaza büyüklüğündeydi. Saate rağmen –Adiona Adası'ndan döndüğünde saat gece yarısı olmuştu– Suzze giyinmiş, devasa teraslarında onu bekliyordu. Bir terastan beklediğiniz tek şey muazzam Manhattan'ın gökdelen manzarasıyken –zaten sadece bu görülebiliyordu– burası Kleopatra koltuklar ve pelüş sandalyeler, Yunan heykelleri, Fransız canavar heykelcikleri, Roma kemerleriyle oldukça abartılıydı.

Myron doğrudan eve gitmek istemişti. Artık Lex'in iyi olduğunu bildikleri için konuşacak bir şey de yoktu, ama Suzze telefonda tuhaf bir şekilde onun gelmesini istemişti. Bazı müşterilerle samimiyetin gereği yoktu. Ama Suzze sıradan bir müşteri değildi.

"Bana Lex'in ne dediğini söyle."

"Gabriel'la birlikte yeni albümleri için şarkı kaydı yapıyorlar."

Suzze yazın sisi arasından Manhattan manzarasına baktı. Elinde bir kadeh beyaz şarap tutuyordu. Myron buna ne diyeceğini bilemedi –hamilelik ve şarap– o nedenle sadece boğazını temizledi.

"Ne oldu?" dedi Suzze.

Myron kadehi gösterdi. Bay İmacı.

"Doktor bir tane içmekte sorun olmadığını söyledi," dedi.

"Öyle mi?"

"Bana öyle bakma."

"Bakmıyorum."

Kemerin altından manzaraya baktı, elleri karnındaydı. "Buraya daha iyi parmaklıklar yaptırmamız gerek. Bebeğin yolda olduğunu düşününce... Arkadaşlarımın bile burada içki içmesine izin vermiyorum."

"İyi fikir," dedi Myron. Hâlâ geçiştiriyordu. Sorun değildi. "Bak, Lex'e ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Biraz tuhaf davrandığını kabul ediyorum, ama aynı zamanda bunun beni ilgilendirmediğine de beni ikna etti. Sen benden onun iyi olup olmadığını öğrenmemi istedin. Ben de öğrendim. Onu eve dönmeye zorlayamam."

"Biliyorum."

"Başka ne var peki? Hâlâ 'Ondan değil' notunu yazanın kim olduğunu..."

"Onu kimin yazdığını biliyorum," dedi Suzze.

Bu onu şaşırtmıştı. Yüzüne baktı ve başka bir şey demeyince, "Kim?" diye sordu.

"Kitty."

Şaraptan bir yudum aldı.

"Emin misin?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Başka kim intikam ister ki?" diye sordu.

Havanın nemi Myron'ın üstüne ağır bir battaniye misali çökmüştü. Suzze'nin karnına baktı ve o karınla bu sıcakta dolaşmak nasıldır diye merak etti.

"Neden senden intikam almak istesin ki?"

Suzze duymazdan geldi. "Kitty harika bir oyuncuydu, değil mi?"

"Sen de öyleydin."

"Onun gibi değildim. O şimdiye dek gördüğüm en iyi oyuncuydu. Ben profesyonel oldum, birkaç turnuva kazandım, dört yılı ilk onda bitirdim. Ya Kitty? O en iyilerden biri olabilirdi."

Myron başını iki yana salladı. "Bu asla olmazdı."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Kitty yanlış yaptı. Uyuşturucu, partiler, yalanlar, manipülasyonlar, kendini beğenmişlik, kendine zarar veren bir tutum."

"Gençti. Hepimiz gençtik. Hepimiz hatalar yaptık."

Sessizlik oldu.

"Suzze?"

"Efendim?"

"Bu gece beni neden görmek istedin?"

"Anlatmak için."

"Neyi?"

Ona doğru yürüdü, kollarını açtı ve sarıldı. Myron ona sımsıkı sarıldı, kendisine değen karnının sıcaklığını hissetti. Tuhaf mıydı, bilmiyordu. Ama sarılmaları sürdükçe, kendini iyi, tedavi oluyor gibi hissetmeye başladı. Suzze başını Myron'ın göğsüne yasladı ve bir süre öyle bekledi. Myron da ona sarılıp bekledi.

Sonunda Suzze, "Lex yanılıyor," dedi.

"Ne konuda?"

"Bazen insanların yardıma ihtiyacı olur. Beni kurtardığın geceleri hatırlıyorum. Bana böyle sarıldın. Dinledin. Beni hiç yargılamadın. Belki sen bilmiyorsun ama benim hayatımı yüz kez kurtardın."

"Hâlâ senin yanındayım," dedi Myron alçak sesle. "Bana hangi konuda yanıldığını söyle."

Suzze öylece durdu, kulağını göğsüne yasladı. "Kitty ve ben on yedi olmak üzereydik. O yıl küçükler turnuvasını kazanmayı çok istiyordum. Açık'a geçmek istiyordum. Kitty en büyük rakibimdi. Beni Boston'da yenince, annem çılgına döndü."

Myron, "Hatırlıyorum," dedi.

"Annemle babam bana rekabette her şeyin adil olduğunu söylemişti. Kazanmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorsun sen. Sonuna kadar. Dünyadan Duyulan Atış'ı bilir misin? Bobby Thomson'ın 1950'lerdeki maç sayısı hani?"

Konunun değiştirilmesi onu rahatsız etti. "Evet, tabii. Ne olmuş ona?"

"Hile yapmış, babam öyle dedi. Thomson. Yani hepsi

birlikte yapmış. İnsanlar artık bunun ancak steroidle mümkün olduğunu düşünüyor. Ama o eski New York Giants ince eleyip sık dokuyordu. Diğer atıcılar beyzbolun adını lekelediler. Celtics'i yöneten, seni seçmelere çağıran adam, takımın soyunma odasına gidip işleri iyice kızıştırdı. Belki bu hile değildir. Belki sadece elinden geleni sonuna kadar yapmaktır."

"Sen de sonuna kadar gittin mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Rakibimle ilgili söylentiler yaydım. Onu olduğundan da kevaşe biri gibi tanıttım. Hayatına stres sokup dikkatini dağıtmaya çalıştım. Sana bebeğinin Brad'den olmayabileceğini bile söyledim."

"Bana bunu söyleyen tek kişi sen değildin. Ayrıca Kitty'yi ben de tanıyorum. Onun hakkındaki düşüncelerimi senin bana anlattıklarına dayandırmadım zaten. Berbat biriydi, değil mi?"

"Ben de öyleydim."

"Ama sen kardeşimi kullanmıyordun. Onu hayatına sokup sonra başkalarıyla yatmıyordun."

"Ama sana bunu anlatmaya çok hazırdım, değil mi?" Suzze başını onun göğsüne iyice yasladı. "Sana neyi söylemedim, biliyor musun?"

"Ne?"

"Kitty kardeşini sevdi. Gerçekten ve derinden. Ayrıldıklarında oyunu kötüleşti. Kendini oyuna veremedi. Ben de onu daha çok parti yapmaya ittim. Brad'in ona göre olmadığını, hayatına bakması gerektiğini söyledim."

Myron, Kitty, Brad ve Mickey'nin Facebook'taki mutlu fotoğraflarını ve bunun nasıl olabileceğini düşündü. Zihnini o mutlu fotoğraflarda tutmak istedi, ama aklı nereye istiyorsa oraya gidiyordu. Şu an aklı, Three Downing'in özel bir odasında Kitty ve Atkuyruklu'nun göründüğü o videodaydı. "Kitty de hatalar yaptı," dedi, sesindeki acı tonu kendi bile duyarak. "Söylediklerin ya da söylemediklerin durumu değiştirmez. Brad'e her konuda yalan söyledi. Uyuşturucu kullanması konusunda yalan söyledi. O minik dramlarımdaki rolümle ilgili yalan söyledi. Doğum kontrol hapı kullandığı konusunda bile yalan söyledi."

Ama son kısmı söylerken, ağzından çıkan sözcükler mevcut duruma uymadı. Kitty yeni Martina, Chrissie, Steffi, Serena, Venus olma yolundaydı ve onun sonu hamilelik oldu. Belki de onun iddia ettiği gibi kazaydı. Ortaokul düzeyinde sağlık bilgisi alan herkes doğum kontrol haplarının koruma oranının yüzde yüz olmadığını bilir. Ama Myron bu bahaneyi hiçbir zaman inandırıcı bulmadı.

"Lex tüm bunları biliyor mu?" diye sordu.

"Tüm bunları mı?" Gülümsedi. "Hayır."

"Bana bunun büyük bir şey olduğunu söyledi. 'İnsanların sırları vardır ve bu sırlar çürüyüp güveni yok eder. Tam bir şeffaflık olmadan iyi bir ilişki süremezsin. Eşinin tüm sırlarını bilmen gerekir,' dedi."

"Bunu Lex mi dedi?"

"Evet."

"Çok hoş," dedi. "Ama yine yanılıyor."

"Nasıl yani?"

"Hiçbir ilişki tam bir şeffaflıkla yürümez." Suzze yüzünü onun göğsünden kaldırdı. Myron yanaklarından süzülen yaşları gördü, gömleğindeki ıslaklığı hissetti. "Hepimizin sırları var, Myron. Herkes gibi sen de biliyorsun bunu."

Myron Dakota'ya geri döndüğünde, sabahın üçüydü. Kitty'nin, "Lütfen beni affet" mesajına cevap verip vermediğini kontrol etti. Vermemişti. Lex'in ona doğruyu söylemiş olma ihtimalini –aynı zamanda Kitty'nin de Lex'e doğruyu söylemiş olma ihtimalini– düşünerek, Esperanza'ya bir e-posta göndermiş ve JFK'den ya da Newark'tan Kitty'nin adına Güney Amerika'ya herhangi bir uçuş görünüp görünmediğini kontrol etmesini istemişti. Terese çevrimiçi mi diye bakmak için bilgisayarı açtı. Değildi.

Terese'i düşündü. Lex'in bahsettiği eski sevgilisi Jessica Culver'ı düşündü. Myron'la birlikte olduğu yıllar boyunca evliliğin kendisine göre olmadığını iddia ettikten sonra, Jessica yakın dönemde Stone Norman adında bir adamla evlenmişti. Yüksek sesle söylemek gerekirse Stone*. Nasıl bir isimdi bu? Arkadaşları ona muhtemelen "Taşçı" ya da "Taş Adam" diye hitap ediyordu. Eski sevgililerini, hele de içlerinden evlenmek istediklerini düşünmek hiçbir yere varmayacak bir şeydi, o nedenle Myron kendini durmaya zorladı.

Yarım saat sonra Win eve geldi. Son kız arkadaşı, Mee adındaki Asyalı model gibi uzun kadın da yanındaydı. Üçün-

* *İngilizce taş. (ç.n.)*

cü biri daha vardı, Myron'ın daha önce görmediği, güzel bir Asyalı kadın.

Myron, Win'e baktı. Win kaşlarını oynattı.

Mee, "Merhaba, Myron," dedi.

"Merhaba, Mee."

"Bu arkadaşım, Yu."

Myron iç çekmemek için kendini zor tuttu ve, "Merhaba," dedi. Yu başını salladı. İki kadın odadan çıktıktan sonra Win, Myron'a sırıttı. Myron sadece başını iki yana salladı. "Yu mu?"

"Evet."

Win, Mee'yle ilk başladığında onun adıyla espriler yapmaktan çok hoşlanıyordu. "*Mee çok azgın... Şimdi Mee zamanı... Bazen sadece Mee ile sevişmek istiyorum.*"

"Yu ve Mee* mi?" dedi Myron?

Win başını salladı. "Harika değil mi sence de?"

"Hayır. Bütün gece neredeydin?"

Win maksatlı şekilde ona doğru yaklaştı. "Yu ile Mee arasında..."

"Efendim?"

Win sadece gülümsedi.

"Ah." Myron içini çekti. "Anladım. İyiymiş."

"Mutlu ol. Eskiden sadece Mee vardı. Ama sonra bir şey fark ettim. Yu da var."

"Bu durumda Yu ile Mee birlikte."

---

* *Okunuşları İngilizcede You an Me'yle aynı. Türkçe karşılıkları, Sen ve Ben. (ç.n.)*

"İşte şimdi kaptın," dedi Win. "Adiano Adası seyahatin nasıldı?"

"Şimdi mi dinlemek istiyorsun?"

"Yo ve Mee bekleyebilir."

"Kızları diyorsun yani?"

"Kafan karıştı, değil mi?"

"Sapıklığa hiç girmeyelim."

"Merak etme. Ben yokken Yu, Mee'yi oyalar." Win oturdu, parmaklarını birleştirdi. "Bana neler öğrendiğini anlat."

Myron anlattı. Bitirince de Win, "Lex'in aşırı tepki verdiğini düşünüyorum," dedi.

"Sen de mi öyle hissettin?"

"Bir erkek bu kadar fazla felsefe yapıyorsa, bir şeyler gizliyor demektir."

"Kitty'nin sabah Şili'ye ya da Peru'ya gittiğini söylediği son cümleye ne demeli?"

"Sana hedef şaşırtıyor. Kitty'den uzak durmanı istiyor."

"Sence nerede olduğunu biliyor mu?"

"Biliyorsa şaşırmam."

Myron, Suzze'nin şeffaflık ve herkesin sırlarının olduğuyla ilgili söylediklerini düşündü. "Ah, bir şey daha var." Myron BlackBerry'sini kurcaladı. "Gabriel Wire'ın kapıda çalışan bir görevlisi var. Bana tanıdık geldi ama kim olduğunu çıkaramadım."

Fotoğrafı açıp Win'e BlackBerry'yi uzattı. Win bir süre görüntüyü inceledi.

"Bu da," dedi Win, "hiç hoş değil."

"Onu tanıyor musun?"

"Adını yıllardır duymamıştım." Win Blackberry'yi geri verdi. "Ama Evan Crisp'e benziyor. Tam bir profesyonel. En iyilerden biri."

"Kimin için çalışıyordu?"

"Crisp hep serbest çalışır. Ache kardeşler ciddi bir sorun olduğunda onu devreye sokardı."

Ache kardeşler, Herman ve Frank, eskinin önde gelen gangsterlerinden ikisiydi. Sonunda RICO gelip onlara son vermişti. Büyük kardeşlerinden pek çoğu gibi, Frank Ache maksimum güvenlikli bir cezaevinde yatıyordu ve neredeyse unutulmuştu. Şimdilerde yetmişinde olması gereken Herman, iddianameden sıyrılmayı başarmış ve haram parasını kendini aklamak için kullanmıştı.

"Bir tetikçi mi?"

"Bir bakıma," dedi Win. "Crisp kaslara ek olarak zekâ da gerektiğinde devreye giriyor. Eğer birinin ortalığı ayağa kaldırmasını veya bir mekâna ateş açmasını istiyorsan, o zaman adamın Crisp olmamalı. Eğer birinin ölmesini ve herhangi bir şüphe çekmeden ortadan kaybolmasını istersen, o zaman Crisp'i ararsın."

"Şimdi Crisp, Gabriel Wire için kiralık polis gibi mi çalışıyor?"

"Öyle değildir," dedi Win. "Orası küçük bir ada. Adaya ayak bastığın anda Crisp'in haberi olmuştur ve yerini alıp seni beklemiştir. Benim düşüncem, senin fotoğraf çektiğini ve onun kimliğini öğrendiğimizi anladığı yönünde."

"Bizi korkutmak için," dedi Myron.

"Evet."

"Ama biz öyle kolay korkmayız."

"Evet," dedi Win hafifçe gözlerini döndürerek. "Biz çok maçoyuz."

"Tamam, o zaman ilk olarak Suzze'nin sayfasına bu tuhaf gönderi geldi, muhtemelen de Kitty yazdı. Sonra Lex'in Kitty'yle buluşması var. Crisp'in Wire için çalıştığını biliyoruz. Buna ek olarak Lexi, Gabriel Wire'ın evinde saklanıyor ve galiba bize yalan söylüyor."

"Bunları bir araya getirince nasıl bir sonuca ulaşıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Myron.

"Senin liderimiz olmana şaşmamalı." Win ayağa kalktı, kendine bir kadeh konyak koydu, Myron'a da bir çikolatalı içecek fırlattı. Myron içeceği ne çalkaladı ne de açtı. Sadece soğuk kutuyu elinde tuttu. "Ama Lex'in yalan söylüyor olma ihtimali, sana verdiği ana mesajın da yanlış olduğu anlamına gelmiyor."

"Ne mesajıymış o?"

"Bu işe iyi niyetle burnunu sokuyorsun. Ama yine de burnunu sokuyorsun. Kardeşin ve Kitty ne yaşarsa yaşasın, belki de senin orada yerin yok. Sen uzun zamandır onların hayatında değilsin."

Myron bunu düşündü. "Benim hatamdı belki de."

"Ah, lütfen," dedi Win.

"Ne?"

"Senin hatanmış. O zaman, mesela Brad'e senin ona asıldığını söylediğinde gerçeği mi söylüyordu?"

"Hayır."

Win ellerini iki yana açtı. "O zaman?"

"Belki o da bana saldırıyordu. Onun hakkında korkunç şeyler söyledim. Brad'i tuzağa düşürmekle, onu kullanmakla suçladım. Bebeğin ondan olduğuna inanmadım. Belki de bu yalanı kendini korumak için söyledi."

"Buuu," –Win keman çalıyormuş gibi yapmaya başladı– "huuu."

"Onun yaptığı şeyi savunmuyorum. Ama belki ben de işleri berbat ettim."

"Tanrı aşkına, sen nasıl berbat etmiş olabilirsin?"

Myron bir şey demedi.

"Devam et," dedi Win. "Bekliyorum."

"Burnumu sokarak, dememi istiyorsun."

"Bingo."

"Belki de bu özür dilemek için bir şanstır."

Win başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Öncelikle, işleri nasıl berbat ettin? Burnunu sokarak. Nasıl telafi etmek niyetindesin? Burnunu sokarak."

"O zaman o güvenlik kamerasında gördüklerimi unutmalı mıyım?"

"Ben olsam unuturdum." Win içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ama, nedense senin bunu beceremeyeceğini biliyorum."

"O zaman ne yapacağız?"

"Her zaman yaptığımızı. En azından sabah. Bu akşam için planlarım var."

"Yine Yu ve Mee arasında mı olacak?"

"Yine bingo diyecektim ama kendimi tekrar etmekten nefret ederim."

"Biliyorsun," dedi Myron, sözcüklerini özenle seçmeye çalışarak, "burada ahlak bekçiliği yapacak ya da seni yargılayacak değilim."

Win bacak bacak üstüne attı. Bunu yaptığında pantolonun ütüsü mükemmel duruyordu. "Ah, çok şenlikli olacak."

"Mee'nin bildiğim diğer kadınlardan daha uzun süredir hayatında olduğunun farkındayım, en azından fahişelere olan ilgin azaldığı için seviniyorum."

"'Üst düzey eskortlar' terimini kullanmayı tercih ediyorum."

"Süper. Geçmişte kadın avcısı, bir sefa pezevengi gibi..."

"Sefa pezevengi bir kadın avcısı," dedi Win, sefa pezevengi edasıyla gülümseyerek. "'Sefa pezevengi' lafını hep sevmişimdir, ya sen?"

"Sana uyuyor," dedi Myron.

"Ama?"

"Yirmilerimizde ya da otuzlarımızdayken bu bir şekilde... bilmiyorum, cazipti."

Win bekledi.

Myron çikolatalı içecek kutusuna baktı. "Unut gitsin."

"Şimdi," dedi Win, "beni yıllardır tanıyan biri olarak, zavallı durumda olduğumu düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Biraz durulmamı istiyorsun."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, Win."

Win ellerini iki yana açtı. "Mutluyum zaten."

Myron ona boş boş baktı. "Diğer odada Yu'nun olduğundan bahsediyorsun ama hâlâ, değil mi?"

O sefa pezevengi gülümseme yine yüzündeydi. "Beni hatalarımla sev."

"Bir de tabii Mee var."

Win ayağa kalktı. "Endişelenme, eski dostum. Ben mutluyum." Win yatak odası kapısına doğru yürümeye başladı. Birden durdu, gözlerini kapattı, sıkıntılı görünüyordu. "Ama hakkın var."

"Ne konuda?"

"Belki de mutlu değilimdir," dedi, yüzü uzaklara giderken. "Belki sen de değilsindir."

Myron bekledi, neredeyse içini çekecekti. "Devam et. Söyle."

"Belki de artık Yu ve Mee'yi mutlu etme zamanı gelmiştir."

Diğer odaya girip gözden kayboldu. Myron bir süre elindeki içecek kutusuna baktı. Hiç gürültü yoktu. Win sağ olsun ki yıllar önce odasını ses geçirmez hale getirmişti.

Sabah yedi buçukta, Mee saçı başı dağılmış şekilde sabahlığıyla odadan çıkıp kahvaltı hazırlamaya başladı. Myron'a bir şey isteyip istemediğini sordu. Myron nazikçe reddetti.

Saat sekizde telefonu çaldı. Numaraya baktı ve arayanın Koca Cyndi olduğunu gördü.

"Günaydın, Bay Bolitar."

"Günaydın, Koca Cyndi."

"Sizin atkuyruklu torbacı dün gece kulüpteydi. Ben de onu takip ettim."

Myron kaşlarını çattı. "Yarasa kız kostümüyle mi?"

"Karanlıktı. Geceye karıştım."

Görüntü gözünün önüne geldi ama şükür ki çabucak da gitti.

"Size Yvonne Craig'in bunu yapmama bizzat yardım ettiğini söylemiş miydim?"

"Yvonne Craig'i tanıyor musun?"

"Ah, biz eski arkadaşız. Bana kumaşının tek taraftan esneyen bir kumaş olduğunu söyledi. Likra kadar ince, neopren kadar da kalın olmayan bir korse kumaşındanmış. Bulmak çok zor oldu."

"Eminim."

"Yvonne'un *Uzay Yolu*'nda aşırı seksi yeşil kadın rolünde oynadığını biliyor muydunuz?"

"Marta, Orion köle kız," dedi Myron, çünkü kendini tutamadı. Konuya geri dönmek istiyordu. "Peki, şimdi nerede bu torbacı?"

"Ridgewood, New Jersey'deki Thomas Jefferson Ortaokulu'nda Fransızca öğretmenliği yapıyor."

12

Mezarlık okul bahçesine bakıyordu.

Ergenliğe adım atmak üzere olan çocuklarla dolu bir okulu ölülerin yattığı bir yerin tam karşısına dikmek kimin aklına gelmişti acaba? Çocuklar bu mezarlığın yanından geçiyorlar ya da her gün oraya bakıyorlardı. Onları rahatsız ediyor muydu mezarlık? Onlara ölümlü olduklarını hatırlatıyor muydu? Son nefeslerini ne zaman verecekler, büyüyüp de kendi sonları da orası olacak mı diye düşünüyorlar mıydı acaba? Yoksa daha çok mezarlık, onlarla hiçbir ilgisi olmayan, soyut, her gün gördükleri sıradan bir yer gibi miydi?

Okul, mezarlık. Hayatın iki ucuna bakın.

Koca Cyndi, hâlâ yarasa kız kostümüyle, bir mezarın yanına çömelmiş, başını eğmiş, omuzlarını sarkıtmış halde duruyordu. Uzaktan onu Volkswagen Beetle sanabilirdi insan. Myron yaklaşınca, Cyndi ona gözünün ucuyla baktı ve, "Gizleniyorum," diye fısıldadı, sonra yine eğildi.

"Ee, tam olarak neredeymiş bu Atkuyruklu?"

"Okulda, iki yüz yedi numaralı odada."

Myron okula doğru baktı. "Uyuşturucu satan bir Fransızca öğretmeni mi?"

"Öyle görünüyor, Bay Bolitar. Utanç verici, değil mi?"

"Öyle."

"Gerçek adı Joel Fishman. Prospect Park'ta oturuyor, buradan çok uzak değil. Evli ve iki çocuğu var; biri kız, diğeri erkek. Yirmi yıldan uzun süredir Fransızca öğretmenliği yapıyor. Gerçek bir sabıkası yok. Sekiz yıl önce alkollü araç kullanmaktan aldığı bir ceza var. Altı yıl önce belediye meclisinde görev almış."

"Bir vatandaş."

"Bir vatandaş, evet, Bay Bolitar."

"Bunca bilgiyi nasıl topladın?"

"Önce onu ayartmayı düşündüm, beni evine götürür filan diye. Bilirsiniz işte. Yatak sohbeti. Ama kendimi bu şekilde ortaya atmamı istemeyeceğinizi tahmin ettim."

"Vücudunu asla kötü amaçlar için kullanmana izin vermem, Koca Cyndi."

"Sadece günah için mi?"

Myron gülümsedi. "Kesinlikle."

"Bunun üzerine kulüpten çıkınca onu takip ettim. Toplu taşıma kullandı, son tren iki on yedideydi. Beechmore Yolu yetmiş dört numaradaki evine yürüdü. Adresi Esperanza'ya bildirdim."

Oradan da her şeyi öğrenmesi için birkaç tuşa basması yetmişti. Erkekler ve kızlar, bilgisayar çağına hoş geldiniz. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Joel Fishman kulüpte Aşk diye biliniyor."

Myron başını iki yana salladı.

"Ve atkuyruğu da takma."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, Bay Bolitar, yapmıyorum. Sanırım onu tanınmamak için takıyor."

"Ya şimdi?"

"Bugün okul yok, sadece öğretmenlerin konferansları var. Normalde burada güvenlik çok sıkıdır, ama eminim veliymiş gibi yapabilirsin." Elini kaldırıp gülümsedi. "Esperanza'nın dediğine göre, o kot ve mavi ceketle buna çok uygunmuşsunuz."

Myron ayaklarını gösterdi. "Ferragamo mokasenlerle mi?"

Yolun karşısına doğru yürümeye başladı ve kapıya yönelen birkaç veli görene dek bekledi. Sonra onları yakaladı ve tanıyormuş gibi selam verdi. Onlar da aynı şekilde selam verdi. Myron kapıyı tuttu, velilerden kadın olan girdi, erkek Myron'ın geçmesi için ısrar etti, Myron da ağız dolusu bir veli kahkahası attı.

Koca Cyndi de nasıl saklanacağını bildiğini düşünüyordu.

Bir imza kâğıdı ve masada bir güvenlik görevlisi vardı. Myron yürüdü, David Pepe olarak imza attı ve soyadını okunmayacak şekilde yazdı. Bir yapışkanlı etiket çıkardı ve üzerine "David" yazdı, altına da daha küçük harflerle "Madison'ın Babası". Myron Bolitar, Binbir Surat, Kılık Değiştirme Üstadı.

Devlet okullarının gittikçe daha küçük görünmesi dışın-

da hiçbir şeyinin değişmediğine dair eski bir laf vardır. Her yerinden eskilik akar, muşamba zemin, metal dolaplar, ahşap sınıf kapıları, metal fileli pencereler. 207 numaralı odaya geldi. Kapının camında bir tabela asılıydı ve içerisi görünmüyordu. Tabelada RÉUNION EN COURS. NE PAS DÉRANGER yazıyordu. Myron'ın Fransızcası o kadar iyi değildi, ama ikinci cümlenin ona beklemesi gerektiğini söylediğini anladı.

Gözleri bir çizelge aradı, ders saatlerini, veli isimlerini filan listeleyen bir şey. Hiçbir şey yoktu. Ne yapacağını düşündü. Çoğu kapının önünde lamine kaplı ikişer tane sandalye vardı. Sandalyeler sağlam, kullanışlı ve en az bir dal parçası kadar rahat görünüyordu. Myron onlardan birinde bekleyip beklememek arasında kaldı, ama ya bir sonraki toplantının velileri gelirse ne olacaktı?

Onun yerine koridorda volta atıp gözünü kapıdan ayırmamaya karar verdi. Sabah 10.20'ydi. Myron çoğu toplantının yarım saat ya da on beş dakika içinde bittiğini varsaydı. Bu bir tahmindi, ama muhtemelen iyi bir tahmin; toplantı başına on beş dakika, belki de otuz. En kısasından onar dakika. Her koşulda bir sonraki toplantı on buçukta olacaktı. Mesela saat 10.28'de Myron kapıya doğru gidecek ve on buçukta içeri girmeye çalışacaktı.

Myron Bolitar, Usta Plancı.

Ama veliler 10.25'te geldi ve öğlene kadar da bu şekilde devam etti. Kimse onun etrafta dolaştığını fark etmesin diye de toplantılar başladığında alt kata iniyor, tuvaletlerde saklanıyor ve merdivenlerde bekliyordu. Gerçekten de sıkılmaya

başlamıştı. Myron çoğu babanın kot pantolon ve mavi ceket giydiğini fark etti. Gardırobunu değiştirmeliydi.

Sonunda öğle olunca bir boşluk oldu. Myron kapıda bekledi ve içerideki veliler çıkarken gülümsedi. Şu ana dek Joel Fishman hiç görünmemişti. Velilerin biri çıkıp diğeri girerken odada bekliyordu. Veliler kapıyı çalıyordu, Fishman da "*Entrez*" diyordu.

Bu kez Myron kapıyı çaldı ama içeriden cevap gelmedi. Tekrar çaldı. Yine cevap gelmedi. Myron kapının kolunu çevirip içeri girdi. Fishman masasında oturmuş, sandviç yiyordu. Masada bir kutu kola, bir paket de Fritos vardı. Atkuyruğu olmadan ne kadar da farklı görünüyordu. Solmuş sarı gömleği kısa kolluydu ve kumaşı o kadar inceydi ki içindeki atleti görünüyordu. 1991'de çok moda olan o UNICEF çocuk kravatlarından takıyordu. Saçları kısaydı ve yana ayrılmıştı. Bir kulüp torbacısı değil, tam bir Fransızca öğretmeni gibi görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi Fishman, rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Veli toplantıları birde başlayacak."

Biri daha bu zekice kılık değiştirmiş haline kanmıştı. Myron, Fritos'u gösterdi. "Acıkıyor musun?"

"Anlayamadım?"

"Yani kafan uçtuğunda. Acıkıyor musun?"

"Anlayamadım?"

"Çok da açık söylemiştim... Boş ver. Benim adım Myron Bolitar. Sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Kim?"

"Myron Bolitar."

Sessizlik oldu. Myron az kalsın cümlesine bir "ta-daa" da ekleyecekti ama kendini tuttu. Olgunluk işte.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Fishman.

"Tanımıyorsun."

"Çocuğunuz benim sınıflarımdan birinde değil. Bayan Parsons da Fransızca derslerine giriyor. Belki de orada olmanız gerek. İki yüz on bir numaralı oda."

Myron kapıyı arkasından kapattı. "Bayan Parsons'ı aramıyorum. Aşk'ı arıyorum."

Fishman ağzındaki lokmayla donup kaldı. Myron yürümeye başladı, veli sandalyesini aldı, etrafında dolandı ve sandalyeye ters oturdu. Bay Gözdağı. "Çoğu erkek orta yaş krizine girince saçını atkuyruğu yapar. Ama sende sevdim, Joel."

Fishman ağzında her ne varsa yuttu. Kokudan ton balığı olduğu anlaşılıyordu. Tam buğday ekmeği olduğunu gördü Myron. Marul, domates. Myron o sandviçi onun için biri mi hazırladı, yoksa kendi mi hazırladı diye merak etti, sonra da böyle şeyleri merak ettiği için hayıflandı.

Fishman yavaşça kolaya uzandı, zaman kazanmak istiyordu, koladan bir yudum aldı. Sonra da, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Myron. "Küçük bir şey, gerçekten. Aptalca inkârları geçebilir miyiz? Gerçekten bu bize zaman kazandıracak, bir de gelecek velileri bekletmek istemem."

Myron ona kulüpte çekilen görüntülerden birinin fotoğrafını attı.

Fishman fotoğrafa baktı. "Bu ben değilim."

"Evet, bu Aşk."

"Bu adamın atkuyruğu var."

Myron içini çekti. "Bir iyilik istemiştim sadece."

"Polis misin?"

"Hayır."

"Bunu sorduğumda doğru cevap vermen gerek," dedi. Doğru değildi, ama Myron onu düzeltme gereği bile duymadı. "Kusura bakma, ama beni biriyle karıştırıyorsun."

Myron masaya uzanıp adamın alnını masaya çarpmak istedi. "Dün gece Three Downing'de yarasa kız kostümlü iri yarı bir kadın gördün mü?"

Fishman hiçbir şey demedi ama yüzünü de iyi saklayamıyordu zaten.

"Seni eve kadar takip etti. Bütün kulüp ziyaretlerini, uyuşturucu sattığını, senin..."

Tam o sırada Fishman çekmecesinden bir silah çıkardı.

Bu ani hareket Myron'ı savunmasız bıraktı. Okula bakan bir mezarlık, bir de sınıfında insana silah çeken bir öğretmen... Myron hata yapmıştı, bu konuda kendine fazla güvenmiş ve gardını düşürmüştü. Büyük hata.

Fishman hızla masaya doğru eğildi, silah Myron'ın yüzüne birkaç santimetre uzaklıktaydı. "Kıpırdama yoksa o lanet kafanı uçururum."

Biri yüzünüze silah doğrulttuğunda, dünya bir anda küçülüp o namlunun ucundaki minik deliğe girer. Özellikle ilk kez biri size göz hizanızda silah doğrultuyorsa, tek gördüğünüz şey o deliktir. Dünyanız odur. Sizi kaskatı bırakır. Yer,

zaman, boyutlar, duyular artık hayatınızın etkenleri değildir. Sadece o siyah delik önemlidir.

Myron düşündükçe zaman yavaşladı sanki.

Geri kalansa bir saniye bile sürmedi.

Birincisi: "Tetiği çeker mi" hesabını yap. Myron silahı geçip Fishman'ın gözlerine baktı. Açık ve nemliydi, yüzü de parlıyordu. Ayrıca Fishman ona okulda hâlâ insanlar varken silah çekmişti. Eli titriyordu. Parmağı tetikteydi. Bu parçaları birleştirince karşınıza basit bir gerçek çıkıyor: Adam deliydi ve sizi gerçekten de vurabilirdi.

İkincisi: Karşındakini iyi tanı. Fishman evli, iki çocuklu bir öğretmendi. Geceleri havalı bir gece kulübünde uyuşturucu satmak bunu pek değiştirmiyordu. İyi bir dövüş eğitimi almış olma ihtimali uzak görünüyordu. Ayrıca son derece amatör bir hamle yapmış, Myron'ın yüzüne silah dayamış, masaya öyle eğilerek de dengesini bozmuştu.

Üçüncüsü: Hamlene karar ver. Gözünde canlandır. Eğer saldıran kişi yakında değilse, odanın diğer ucundaysa ya da birkaç adımdan daha uzak mesafedeyse, hiç seçeneğin yoktur. Filmlerde nasıl savaş sanatı teknikleri görürseniz görün, onu silahsız bırakmanıza imkân yoktur. Beklemeniz gerekir. Yine de bu A seçeneğiydi. Myron gerçekten de kıpırdamadan durabilirdi. Bu beklenirdi. Onunla konuşabilirdi. Her şeyden önce okuldalardı ve burada silah kullanmak için sadece deli değil, zırdeli olmanız gerekirdi.

Ama Myron gibi, yılların getirdiği deneyimle, eğitimli, profesyonel bir sporcunun reflekslerine sahip bir adamsanız, B seçeneğine ciddi ciddi bakarsınız: Rakibini silahsız bırak.

B'yi seçerseniz, tereddüt edemezsiniz. B'yi seçerseniz, hemen hareket etmeli ve bunun bir olasılık olduğunu aklına bile getiremeden, geri çekilmeden ya da tedbirli davranmadan işinizi halletmelisiniz. Şimdi, Myron'a silah çekip de kıpırdamamasını söylediği saniye Joel Fishman hâlâ adrenalin pompalıyordu ve bu da...

Dördüncüsü: Yap.

Şaşırtıcı şekilde –belki de değil– silahlı bir adamı etkisiz hale getirmek, bıçaklı bir adamı etkisiz hale getirmekten daha kolaydır. Bıçağa doğru hamle yaparsanız, avuç içinizi kesebilirsiniz. Bıçakları tutmak zordur. Silahın kendisinden ziyade bileğe ya da kola doğru hamle yapmanız gerekir. Hataya pek yer yoktur.

Myron için bir adamı silahsız bırakmanın en iyi yolu iki aşamadan oluşuyordu. Bir, Fishman herhangi bir tepki vermeden, Myron kendini hızla onun vuruş alanından uzaklaştırmalıydı. Çok uzaklaşmamanız da lazım, zaten bu söz konusu değil. Yıldırım hızıyla sağa, Myron'ın baskın olan eline doğru kayması gerekiyordu. Burada saldırganın taşıdığı silahın türüne bağlı olarak kullanılabilecek çok sayıda karmaşık teknik vardı. Mesela kimileri, o silahın patlamasını önlemek için başparmakla silahın horozunu tutmak gerektiğini söyler. Myron buna hiçbir zaman inanmadı. Çok az zaman vardı ve çok fazla hassasiyet gerekiyordu, bir yarı otomatik silahla mı yoksa bir tabancayla mı başa çıkmanız gerektiğini anlamak için hızlıca düşünmeniz gerektiği de cabası.

Myron daha basit bir şey yaptı. Ama çocuklar, eğer pro-

fesyonel eğitim almadıysanız ve fiziksel olarak yeteneğiniz yoksa, bunu evde denemeyin. Myron güçlü eliyle silahı aldı. O kadar. Yaramaz bir çocuğun elinden oyuncağını alır gibi. Büyük bir güç ve atletik beceri kullanarak eliyle vurup silahı aldı. Silahı güvenli hale getirdikten sonra dirseğini kaldırıp Fishman'ın suratına vurdu ve onu sandalyeye geri düşürdü.

Myron masanın üzerine atlayıp sandalyeyi geri itti. Fishman sertçe sırtüstü düştü. Sürünerek sandalyeden kalkmaya çalıştı. Myron onun üzerine atlayıp göğsüne oturdu. Dizleriyle de Fishman'ın kollarını yere bastırdı, birbirini haklamaya çalışan iki kardeş gibi. Eski yöntemler.

"Sen kafayı mı yedin?" diye sordu Myron.

Cevap gelmedi. Myron, Fishman'ın kulaklarına eğilip tekrar söyledi. Fishman dehşet içinde bağırdı ve toparlanmaya çalıştı, çaresizdi. Myron, Kitty'yle olan videoyu, adamın yüzündeki tatmin olmuş sırıtışı hatırladı ve Fishman'ın yüzüne sert bir yumruk attı.

"Silah dolu değil!" diye bağırdı Fishman. "Kontrol et! Lütfen."

Myron adamın çırpınan kollarına bastırmaya devam ederek kontrol etti. Fishman doğruyu söylüyordu. İçinde mermi yoktu. Myron silahı odanın bir ucuna attı. Bir yumruk daha atmak için elini sıktı. Ama Fishman artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sadece ağlamak, yaltaklanmak ya da korkmak değildi bu. Bir yetişkinde görmeyeceğiniz türden bir ağlamaydı. Myron onun üzerinden çekildi, ama hâlâ hazırda bekliyordu, her an bir saldırı gelebilirdi.

Fishman kıvrılıp top gibi oldu. Ellerini yumruk yaptı,

gözlerine götürdü ve hıçkırmaya devam etti. Myron bekledi.

"Özür dilerim, dostum," dedi Fishman, hıçkırıklarının arasından güçlükle. "Berbat biriyim. Gerçekten, gerçekten özür dilerim."

"Bana silah çektin sen."

"Ben berbat biriyim," dedi tekrar. "Anlamıyorsun. Her şeyin içine ettim."

"Joel?"

Burnunu çekmeye devam etti.

"Joel?" Myron ona doğru bir fotoğraf daha uzattı. "Fotoğraftaki kadını görüyor musun?"

Elleri hâlâ gözündeydi.

Myron'ın ses tonu sertti. "Bak, Joel."

Fishman yavaşça ona dokundu. Yüzü gözyaşlarından ve sümükten sırılsıklamdı. Aşk, Manhattan'ın sert torbacısı, koluyla yüzünü sildi. Myron onu beklemeyi denedi, ama adam öylece bakıyordu.

"Birkaç gece önce, Three Downing'de bu kadınla beraberdin," dedi Myron. "Bana neden bahsettiğimi bilmediğini söylemeye kalkarsan, ayakkabımı çıkarıp sana onunla vururum. Beni anladın mı?"

Fishman başını salladı.

"Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerini kapadı. "Düşündüğün gibi değil."

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Adını biliyor musun?"

"Sana söylemeli miyim, emin değilim."

"Ayakkabı diyorum, Joel. Çıkarıp vururum."

Fishman yüzünü sildi, başını iki yana salladı. "Bu hiç senin tarzın gibi durmuyor."

"Bu da ne demek?"

"Hiç. Sadece bana artık vurmayacağını düşünüyorum."

Eskiden olsa, diye düşündü Myron, saniyesinde hakkından gelirdim. Ama şimdi, evet, Fishman haklıydı. Vurmayacaktı.

Myron'ın tereddüt ettiğini görünce Fishman, "Bağımlılığın ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Ah çocuk. Bu konuşma nereye gidiyordu acaba? "Evet, Joel, biliyorum."

"Şahsi deneyimlerinden mi?"

"Hayır. Bana uyuşturucu bağımlısı olduğunu mu söyleyeceksin, Joel?"

"Hayır. Yani, tabii ki kullanıyorum. Ama olay bu değil." Başını yana eğdi, birden meraklı bir öğretmen edası takındı. "Bağımlılar ne zaman yardım aramaya çıkar, bilir misin?"

"Mecbur kalınca."

Hoşuna gitmiş gibi güldü. Myron Bolitar, örnek öğrenci. "Kesinlikle. Dibe vurduklarında. Bu olay da öyle oldu. Şimdi anlıyorum. Artık bir sorunum olduğunu biliyorum ve yardım alacağım."

Myron ukalalık etmek üzereydi ama kendini tuttu. Bilgi almaya çalıştığın adam konuşuyorsa, ona hiç dokunmamak en iyisiydi. "Bu yararlı bir hareket gibi geliyor bana," dedi Myron, öğürmemek için kendini zor tutarak.

"İki çocuğum ve harika bir karım var. Baksana."

Fishman elini cebine uzatırken Myron üzerine atladı. Fishman başını salladı, daha yavaş hareket etti, bir takım anahtar

çıkardı. Myron'a fotoğraflı bir anahtarlık uzattı. Fona bakılırsa Six Flags Great Adventure'da çekilmiş bir aile fotoğrafıydı bu. Bayan Fishman inanılmaz güzeldi. Joel diz çökmüştü. Sağında sarışın, beş-altı yaşlarında, insanı gülümseten bir gülüşe sahip olduğu için Myron'ın dudak kenarlarını bile hareket ettiren bir kız vardı. Diğer tarafında kızdan belki de iki yaş küçük bir de erkek çocuk vardı. Çocuk utangaçtı, yüzünün yarısını babasının omzunun arkasına saklamıştı.

Anahtarlığı geri verdi. "Güzel çocuklar."

"Teşekkür ederim."

Myron babasının bir zamanlar kendisine söylediği bir şeyi hatırladı: İnsanların, hayatlarını mahvetmeye yönelik muazzam bir kapasitesi vardır.

Myron yüksek sesle, "Sen pisliğin tekisin, Joel," dedi.

"Ben hastayım," diye düzeltti. "Arada fark var. İyileşmek de istiyorum."

"Kanıtla."

"Nasıl?"

"Üç akşam önce birlikte olduğun kadından bahsederek bana iyileşmeye hazır olduğunu gösterebilirsin."

"Ona kötülük etmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Ayakkabımı çıkarıp kafana vurmayacağımı bildiğin gibi."

Joel Fishman anahtarlığa baktı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Joel?"

"Tüm kalbimle bunu atlatmak istiyorum."

"İstediğini biliyorum."

"Atlatacağım da. Tanrı'ya yemin ederim. Yardım alaca-

ğım. Dünyanın en iyi kocası ve babası olacağım. Sadece bir şansa ihtiyacım var. Anlıyorsun, değil mi?"

Myron kusmak istedi. "Anlıyorum."

"Ben sadece... Beni yanlış anlama. Hayatımı seviyorum ben. Ailemi ve çocuklarımı seviyorum. Ama on sekiz yıldır her sabah kalkıp bu okula geliyorum ve Fransızca öğretiyorum. Öğrenciler bundan nefret ediyorlar. Hiç önemsemiyorlar. Başladığımda, işlerin nasıl olacağına dair bir düşüncem vardı, onlara çok sevdiğim bu dili öğretecektim. Ama öyle olmuyor. Sadece A alıp geçmek istiyorlar. O kadar. Her derste, her yıl. Bu dansı birlikte yapıyoruz. Amy ve ben hiç iki yakamızı bir araya getiremedik. Aynı şey, bilirsin. Her gün. Her yıl. Aynı angarya. Yarın nasıl olacak? Aynı. Her gün aynı, ta ki ölene dek."

Durdu ve bakışlarını kaçırdı.

"Joel?"

"Bana söz ver," dedi Fishman. "Eğer sana yardım edersem beni ispiyonlamayacağına dair bana söz ver." İspiyonlamak. Sanki sınavda kopya çeken öğrencilerinden biriymiş gibi. "Bana bu şansı ver, lütfen. Çocuklarımın hatırına."

"Eğer bana bu kadınla ilgili bildiğin her şeyi anlatırsan," dedi Myron, "ispiyonlamam."

"Bana söz ver."

"Söz."

"Onunla üç gece önce kulüpte tanıştım. Uyuşturucu istedi. Ben de ayarladım."

"Ayarladım derken, ona uyuşturucu verdin."

"Evet."

"Başka?"

"Başka bir şey yok."

"Sana adını söyledi mi?"

"Hayır."

"Ya telefon numarası? Tekrar uyuşturucu isterse diye?"

"Vermedi. Tek bildiğim bu. Üzgünüm."

Myron inanmadı. "Sana ne kadar ödedi?"

"Anlayamadım?"

"Uyuşturucu için, Joel. Sana ne kadar para ödedi?"

Yüzü bulandı. Myron görebiliyordu. İşte yalan gelmişti. "Sekiz yüz dolar," dedi Fishman.

"Nakit mi?"

"Evet."

"Üzerinde sekiz yüz dolar mı taşıyordu?"

"Visa ya da MasterCard kabul etmiyorum," dedi bir yalancının gülüşüyle. "Evet, tabii ki."

"Sana parayı nerede verdi?"

"Kulüpte."

"Ona uyuşturucuyu verdiğin zaman mı?"

Gözleri biraz kısıldı. "Elbette."

"Joel?"

"Ne?"

"Sana o fotoğrafları gösterdiğimi hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş onlara?"

"Güvenlik kameralarından aldık onları," dedi Myron. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Fishman'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Açıkça söylemek gerekirse," dedi Myron, "ben alıp verilen sıvılar gördüm, nakit değil."

Joel Fishman yeniden ağlamaya başladı. Ellerini dua eder pozisyona getirdi, anahtarlık parmaklarının arasından tespih gibi sarkıyordu."

"Eğer bana yalan söyleyeceksen," dedi Myron, "sözümü tutmak için ortada hiçbir sebep görmüyorum."

"Anlamıyorsun."

Yine anlama mevzusuna gelmişti.

"Yaptığım şey korkunçtu. Utanıyorum. Sana o kısmı anlatma gereği görmedim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu tanımıyorum. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Fishman yine sızlanmaya başladı, anahtarlığı vampirden kendini korumaya çalışan biri gibi tutuyordu. Myron bekledi, seçeneklerini düşündü. Ayağa kalktı, odada yürüdü ve silahı cebine koydu. "Seni ihbar edeceğim, Joel."

Ağlama durdu. "Ne?"

"Sana inanmıyorum."

"Ama doğruyu söylüyorum."

Myron omuzlarını silkti ve kapı koluna uzandı. "Ayrıca bana yardım ettiğin de yok. Anlaşma böyleydi."

"Ama ne yapabilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum. Beni neden bunun için cezalandırıyorsun?"

Myron omuzlarını silkti. "Ben böyleyim." Kapının kolunu çevirdi.

"Bekle."

Myron beklemedi.

"Dinle beni, olur mu? Sadece bir saniye."

"Zaman yok."

"Hiçbir şey söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Ne biliyorsun, Joel?"

"Onun ceptelefonu numarasını," dedi. "Ama lütfen sözünü tut, olur mu?"

13

"Peşin ödemeli bir ceptelefonu," dedi Esperanza. "Takibini yapmak mümkün değil."

Lanet olsun. Myron Ford Taurus'unu mezarlık otoparkına çekti. Koca Cyndi ön koltuğa sıkışmış, sanki hava yastığı patlamış gibi görünüyordu. Evet, bir Ford Taurus. Rengi: Metalik Atlantis Yeşili. Myron yanlarından geçerken, süpermodeller bayılıyordu.

"Alış noktası Edison, New Jersey'deki bir T-Mobile mağazası," dedi Esperanza. "Nakit ödenmiş."

Myron arabayı döndürmeye başladı. Joel Fishman'ı bir iyilik daha yapması için ziyaret etme zamanı gelmişti. Aşk onu gördüğüne çok memnun olacaktı.

"Bir şey daha var," dedi Esperanza.

"Dinliyorum."

"'Ondan değil' gönderisinin yanındaki tuhaf sembolü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Önerdiğin gibi, bu sembolü bir HorsePower hayran sayfasında paylaşıp birileri onun ne olduğunu biliyor mu diye sordum. Evelyn Stackman adında bir kadın cevap verdi ama telefonda konuşmadı."

"Neden?"

"Söylemedi. Yüz yüze görüşmek istedi."

Myron yüzünü buruşturdu. "Bir sembol için mi?"

"Öyle."

"Sen ilgilenmek ister misin?" diye sordu Myron.

"Beni duymadın galiba," dedi Esperanza. "Kadın, dedim. Bir kadınla konuşmaya istekli olmayan bir kadın."

"Ah," dedi Myron. "O zaman benden tüm oyunlarımı ve erkekliğimi kullanıp ağzından laf almak için onu baştan çıkarmamı istiyorsun."

"Evet," dedi Esperanza, "öyle diyelim."

"Ya eşcinselse?"

"Senin her koşulda işe yarayan oyunların ve çekiciliğin olduğunu sanmıştım."

"Evet, elbette. Saçmaladım."

"Evelyn Stackman, Fort Lee'de oturuyor. Bu öğleden sonraya bir buluşma ayarlayacağım."

Telefonu kapattı. Myron motoru durdurdu. "Haydi," dedi Koca Cyndi'ye. "Bir ortaokul öğrencisinin velileri gibi görünmeliyiz."

"Ah, çok eğlenceli." Ardından Koca Cyndi bunu düşündü. "Bir saniye, kızımız mı var, oğlumuz mu?"

"Hangisini isterdin?"

"Sağlıklı olduğu sürece fark etmez."

Okula girdiler. Sınıfın önünde iki veli duruyordu. Koca Cyndi ağlanarak "minik Sasha'larının Fransızca dersiyle ilgili acil soruları" olduğunu ve sadece bir saniye süreceğini söyleyerek izin istedi. Myron karışıklıktan faydalanıp sınıfa yalnız girdi. Joel'in Koca Cyndi'yi görüp de oracıkta donup kalmasına gerek yoktu.

Tabii ki Joel Fishman onu gördüğüne hiç sevinmedi. "Ne bok istiyorsun yine?"

"Onu arayıp bir buluşma ayarlamanı istiyorum."

"Neden buluşacakmışız?"

"Bilmem, bir uyuşturucu satıcıymışsın gibi yapıp mal isteyip istemediğini sormaya ne dersin?"

Joel kaşlarını çattı. Karşı çıkacaktı ama Myron başını iki yana salladı. Joel hızlıca düşündü ve bundan kurtulmanın en iyi yolunun işbirliği yapmak olduğuna karar verdi. Cep telefonunu çıkardı. Rehberinde "Kitty" diye kayıtlıydı, soyadı yoktu. Myron kulağını telefona yanaştırdı. Hattın diğer ucunda o çekingen, ürkek sesi duyunca yüzü düştü. Buna şüphe yoktu: Bu ses kardeşinin karısına aitti.

Fishman rolünü bir sosyopat kusursuzluğunda icra etti. Ona tekrar buluşmak isteyip istemediğini sordu. O da evet dedi. Myron, Fishman'a başını salladı. Fishman, "Tamam, güzel, senin evine gelirim. Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

"O olmaz," dedi Kitty.

"Neden?"

Sonra Kitty, Myron'ın kalbini donduran bir şey fısıldadı: "Oğlum evde."

Fishman iyi gidiyordu. İstediği başka bir zaman gelip "paketi" bırakabileceğini söyledi, ama Kitty de aynı ölçüde temkinliydi. Paramus'ta bulunan Garden State Plaza Alışveriş Merkezi'ndeki atlıkarıncada buluşmak için sözleştiler. Myron saatine baktı. Evelyn Stackman'la "Ondan değil" gönderisindeki sembolü konuşmaya yetecek kadar zamanı vardı, sonra Kitty'yi görmeye gidebilirdi.

Myron bu gerçekleştiğinde ne yapacağını düşündü, yani Kitty'yle buluştuğunda. Birden karşısına çıkıp onunla yüzleşmeli miydi? O hassas soruları sormalı mıydı? Belki hiç görünmemeliydi. Belki de o gelir gelmez Fishman buluşmayı iptal etmeli ve ardından Myron onu eve kadar takip etmeliydi.

Yarım saat sonra Myron arabayı Fort Lee'deki Lemoine Caddesi'ndeki mütevazı bir tuğla evin önüne çekti. Koca Cyndi arabada kaldı ve iPod'unu dinledi. Myron yürümeye başladı. Evelyn Stackman daha Myron zili çalmadan kapıyı açtı. Barbara Streisand'ın *Bir Yıldız Doğuyor*'daki halini anımsatan, ellili yaşlarda perma saçlı bir kadındı.

"Bayan Stackman? Ben Myron Bolitar. Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın onu içeri davet etti. Oturma odasında eskimiş, yeşil bir kanepe, açık renk kiraz ağacından bir duvar piyanosu ve HorsePower konser afişleri vardı. Bir tanesi yirmi yıldan da eski, Hollywood Bowl'daki ilk konserlerinin afişiydi. Poster hem Gabriel Wire hem de Lex Ryder imzalıydı. Gabriel'ın el yazısıyla "Horace ve Evelyn'e, ikiniz de harikasınız" yazıyordu.

"Vay canına," dedi Myron.

"Bana onun karşılığında on bin dolar teklif ettiler. Parayı alabilirdim, ama..." Durdu. "Google'da sizi arattım. Basketboldan anlamam, onun için adınızı bilmiyordum."

"Zaten çok uzun zaman önceydi."

"Şimdi Lex Ryder'ın işlerini mi yönetiyorsunuz?"

"Ben menajerim. Aslında biraz daha farklı. Ama, evet, onunla çalışıyorum."

Buna kafa patlattı kadın. "Beni takip edin." Onu bodrum katına giden merdivenlere götürdü. "Kocam, Horace. Gerçek bir hayrandı."

Küçük bodrum katının tavanı o kadar alçaktı ki Myron dik duramıyordu. Gri bir şilte ile siyah fiberglas standın üzerinde duran bir televizyon vardı. Bodrum katının geri kalanı HorsePower'dı. Yemek masanız tüm aileyi ağırlamaya yetmediğinde açtığınız türden katlanır bir masanın üzeri HorsePower'a ait şeylerle kaplıydı: fotoğraflar, albüm kapakları, nota dosyaları, konser reklamları, gitar penaları, bagetler, gömlekler, bebekler. Myron zımbalı siyah gömleği tanıdı.

"Gabriel onu Houston'daki bir konserinde giydi," dedi.

İki tane katlanan sandalye vardı. Myron "Wire'ın görüldüğüne dair" birkaç günlük gazetede yer alan fotoğrafları gördü.

"Bu kadar dağınık olduğu için kusura bakmayın. O Alista Snow trajedisinden sonra Horace'ın kalbi çok kırıldı. Gabriel'ın paparazziler tarafından görülmelerini inceliyordu. Aslında Horace bir mühendisti. Matematik ve bulmacalar konusunda üstüne yoktu." Gazeteleri gösterdi. "Hepsi sahte."

"Nasıl yani?"

"Horace görüntülerin gerçekten de Gabriel'a ait olmadığını kanıtlamanın bir yolunu buldu. Bunun gibi. Gabriel Wire'ın sağ elinin arkasında bir yara izi vardı. Horace orijinal negatifi buldu ve bunu büyüttü. Yara izi yoktu. Bunda da matematiksel bir denklem izledi –nasıl açıklayacağımı sormayın– ve adamın kırk dört numara giydiğini anladı. Gabriel Wire kırk altı buçuk giyiyordu."

Myron başını salladı, hiçbir şey söylemedi.

"Kocamın bu saplantısı tuhaf geliyordur."

"Hayır, pek değil."

"Diğer erkekler spor müsabakalarını takip eder, yarış pistlerine gider ya da pul toplar. Horace ise HorsePower'ı seviyordu."

"Ya siz?"

Evelyn gülümsedi. "Ben de hayrandım, sanırım. Ama Horace gibi değil. Bu beraber yaptığımız bir şeydi. Konser için kamp kurardık. Işıkları kısıp sözlerin arkasındaki gerçek anlamları arardık. Size çok anlamlı gelmeyebilir, ama öyle bir geceyi tekrar yaşamak için her şeyimi verirdim."

Yüzü gölgelendi. Myron konuya girmeli mi girmemeli mi emin olamadı, ama evet, belki de girmeliydi.

"Horace'a ne oldu?" diye sordu.

"Geçtiğimiz ocak ayında vefat etti," dedi, çatallanan sesiyle. "Kalp krizi. Karşıdan karşıya geçerken. İnsanlar ona araba çarptığını sanmış. Ama Horace oracıkta, yaya geçidine yığılıp öldü. Öylece. Gitti. Henüz elli üç yaşındaydı. Lise âşıklarıydık biz. İki çocuğumuzu da bu evde büyüttük.

Yaşlılığımız için planlar yaptık. Postanedeki işimden daha yeni emekli olmuştum, böylece daha çok gezebilecektik."

Hızlı bir "Ne yapabilir ki insan?" diyen gülümsemesiyle baktı ve gözlerini kaçırdı. "Hepimizin yaraları ve acıları var. Yolumuza devam edip gülümsüyor ve her şey yolundaymış gibi yapıyoruz. Yabancılara nazik davranıyor ve onlarla aynı yolu paylaşıyoruz, süpermarkette aynı kuyrukta bekliyoruz, içimizdeki acıyı ve çaresizliği gizliyoruz. Çok çalışıyoruz, planlar yapıyoruz ve çoğunlukla da, hepsi cehennemi boyluyor."

"Başınız sağ olsun," dedi Myron.

"Bu kadar detaya girmemeliydim."

"Sorun değil."

"Bu şeyden kurtulmam gerektiğini biliyorum. Bırakmalıyım. Ama henüz yapamıyorum."

Myron ne diyeceğini bilemeyip klasik bir cevap verdi: "Anlıyorum."

Kadın zorla gülümsedi. "Ama siz aslında sembolü öğrenmek istiyorsunuz."

"Eğer mümkünse."

Evelyn Stackman yürüdü ve dosya dolabını açtı. "Horace anlamını bulmaya çalıştı. Sanskritçeye, Çinceye, hiyerogliflere ve bu tip şeylere baktı. Ama hiçbir yerde bulamadı."

"Bu sembolü ilk nerede gördünüz?"

"Sembolü mü?" Evelyn dolaba uzandı ve CD kapağı gibi bir şey çıkardı. "Bu albümü biliyor muydunuz?"

Myron baktı. Bir albüm kapağı için, nasıl denir, sanat eseriydi adeta. Bunu hiç görmemişti. Üstünde "LIVE WIRE"

yazıyordu. Altında da daha küçük harflerle HORSEPOWER CANLI, MADISON SQUARE GARDEN yazıyordu. Ama insanın gözüne takılan bu değildi. Yazıların altında Gabriel Wire ve Lex Ryder'ın tuhaf bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta ikisi de belden yukarı görünüyor, üstleri çıplak ve kollarını göğüslerinin üzerinde bağlamış şekilde sırt sırta duruyorlardı. Lex solda, Gabriel sağdaydı, ikisi de albümlerini alacak olanlara bakmak için dönmüştü.

"Alista Snow trajedisi olmadan kısa süre önce, canlı bir albüm kaydı yapacaklardı," dedi Evelyn. "O zaman da onlarla mıydınız?"

Myron başını iki yana salladı. "Ben daha sonra geldim."

Myron bakmaktan kendini alamadı. Gabriel ve Lex'in gözlerinde "erkek göz kalemi" vardı. Her ikisine de fotoğrafta eşit yer verilmişti, hatta gözün doğal olarak ilk baktığı yer olduğunu düşünürsek, Lex'in solda olması daha bile iyiydi onun için. Ama burada fark edilen, hissetmekten kendinizi alamadığınız şey, gözlerinizin sanki fotoğrafın o kısmında ışıl ışıl bir şey varmışçasına Gabriel Wire'a gitmesiydi. Myron bunun heteroseksüel bir saygı olduğuna inanıyordu ve Wire acayip yakışıklıydı. Bakmaktan ziyade insanın gözlerini yuvalarından fırlatıyor, ilgi çekiyor ve tekrar tekrar baktırıyordu.

Başarılı müzisyenlerin farklı güçleri vardı, ama rock yıldızları, sporcu ve oyuncu rakipleri gibi, soyut özellikleri de vardı. Bu da Gabriel'ın bir müzisyenden rock efsanesine dönüşmesini sağlayan şeydi. Gabriel'ın neredeyse doğaüstü bir karizması vardı. Sahnede, hatta yüz yüzeyken aklınızı

başınızdan alırdı. Burada, hiç basılmamış bir albümün kapağında bile, bunu yine hissedebiliyordu insan. Bu sadece iyi görünmekten fazlasıydı. O cayır cayır yanan gözlerde hassasiyeti, trajediyi, öfkeyi, zekâyı görebiliyordunuz. Onu dinlemek istiyordunuz. Onun hakkında daha fazlasını bilmek istiyordunuz.

Evelyn, "Büyüleyici, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Yüzünün mahvedildiği doğru mu?"

"Bilmiyorum."

Gabriel'ın yanında, fazlaca poz vermeye çalışmış bir Lex vardı. Gergin kollarını birleştirmiş, sanki pazılarını göstermeye çalışıyor gibiydi. Sıradan yüz hatlarına sahip normal görünüşlü biriydi ve belki, ona dikkatle bakarsanız, Lex'in hassas, tutarlı, istikrarlı olan olduğunu anlıyordunuz, yani sıkıcı olan. Gabriel hipnotize eden uçarı yang ise, Lex de ayakları yere basan yin'di. Yine de, uzun ömürlü tüm grupların dengeye ihtiyacı vardı, değil mi?

"Burada sembolü göremiyorum," dedi Myron.

"Kapağa hiç koymadılar." Evelyn dosya dolabına geri döndü. Etrafı iple sarılı sarı bir zarf çıkardı. İpi başparmağını ve işaretparmağını kullanarak çıkardı, durdu ve başını kaldırdı. "Size bunu göstersem mi göstermesem mi, hâlâ bilemiyorum."

"Bayan Stackman?"

"Evelyn."

"Evelyn. Lex'in Suzze T ile evli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"Biri ona zarar vermek istiyor. Sanırım Lex'e de. Ben de kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

"Bu sembolün de bir ipucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir, evet."

"Sen iyi bir adama benziyorsun."

Myron bekledi.

"Horace'ın tam bir koleksiyoncu olduğunu söylemiştim. Onun en sevdiği parçalar, eşi benzeri olmayanlardı. Birkaç yıl önce, fotoğrafçı Curk Burgess onu aradı. Alista Snow ölmeden bir hafta önce, Burgess şu an baktığın o fotoğrafı çekti."

"Anladım."

"Ama o gün çok fazla kare çekmişti elbette. Uzun bir fotoğraf çekimiydi. Sanırım Gabriel daha riskli bir şey istemiş, bunun üzerine bunların bir kısmını çıplak çekmişler. Birkaç yıl önce özel bir koleksiyoncunun Marilyn Monroe'nun porno filmini kimse görmesin diye aldığını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Horace'ın yaptığı da aşağı yukarı böyle bir şeydi. Negatifleri satın aldı. Gerçekten buna gücümüz yetmiyordu, ama bağlılığının derecesi buydu." Onun elindeki albüm kapağını gösterdi. "Burada aslında çırılçıplaktı, ama kestiler."

Sarı zarfı açtı, bir fotoğraf çıkardı ve ona gösterdi. Myron baktı. İkisi de yandan çekilmişti, evet çıplaklardı ve gölgeler öyle iyi düşürülmüştü ki, incir yaprağı vazifesi görmüştü.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Gabriel'ın, kalçasının üst kısmındaki işareti görüyor musun?"

Evelyn ona bir fotoğraf daha verdi, diğerinin aşırı büyütülmüş haliydi. Orada, sağ kalçasında, Gabriel Wire'ın efsanevi kasıklarında bir dövme vardı.

Suzze'nin Facebook sayfasına "Ondan değil" yazan gönderideki sembolün tam olarak aynısıydı.

14

Garden State Plaza Alışveriş Merkezi'nde Kitty'yle buluşmasına daha iki saat vardı. Myron, George Washington Köprüsü'nün yanındaki otobüs durağına doğru ilerlerken Koca Cyndi'ye Evelyn Stackman'dan öğrendiklerini anlattı.

"Merak ettim," dedi Koca Cyndi.

"Ne?"

Koca Cyndi yüzünü ona dönmek için koltukta kıpırdandı. "Bildiğiniz gibi, Bay Bolitar, bir rock grubunun peşinde yıllar geçirdim."

Bilmiyordu. Güreşin Muhteşem Kadınları New York bölgesindeki WPIX Channel'da en parlak günlerini yaşarken, Koca Cyndi, Koca Şef Mama olarak biliniyordu. İkili takım olarak, Koca Cyndi'nin Koca Şef Mama'sı ve Esperanza'nın Küçük Pocahontas'ı kıtalararası şampiyonlardı, "kıtalararası" her ne demekse. İyi insanlardı. Küçük Pocahontas genellikle yanına birini daha alsın diye, kötü rakibi gözüne kum atmak, "yabancı madde" kullanmak gibi kural

dışı bir şey yaptığı için kazanırdı ve sonra, kalabalık çılgınlar gibi izler, bu dumanı tüterek yanan bebeğe yapılan haksızlık üzerine çığlıklar atıp bağırırken, Koca Şef Mama da kükrer ve halatların üzerinden atlayarak ayaklarının dibindeki izdihamla, bebek gibi partnerini kurtarmaya gelir, sonra Küçük Pocahontas ile Koca Şef Mama dünyanın düzenini sağlar ve tabii ki Kıtalararası İkili Takım lakabını da elden bırakmazlardı.

Çok eğlenceli.

"Grup peşinde mi koşuyordun?"

"Ah, evet, Bay Bolitar. Hem de nasıl!"

Gözlerini yine kırpıştırdı. Myron başını salladı. "Bilmiyordum."

"Çoğu rock yıldızıyla seks yaptım."

"Peki."

Sağ kaşını kaldırdı. "*Pek çok*, Bay Bolitar."

"Anladım."

"Sizin en sevdiklerinizle bile."

"Tamam."

"Ama ben hiç öpüşünce her şeyi anlatan biri olmadım. Ketumluk timsaliyimdir."

"Bu güzel."

"Ama Doobie Brothers'taki en sevdiğiniz gitaristi biliyor musunuz?"

"Ketumluk, Koca Cyndi."

"Doğru. Pardon. Ama bir yere varmaya çalışıyordum. Pamela des Barres, Tatlı Connie'nin –Grand Funk şarkısı, Bebe

Buell'i hatırlıyor musunuz?– ve yol göstericim Ma Gellan'ın adımlarını izledim. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Ma Gellan kendini rock yıldızı kartografı olarak görüyordu. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Gözlerini devirmemeye çalıştı. "Kartografın harita yapan kişi olduğunu biliyorum."

"Doğru, Bay Bolitar. Ma Gellan rock yıldızlarının topografik ve topolojik çıplak vücut haritalarını yapıyordu."

"Ma Gellan," dedi Myron, konuyu anlayarak. Az kalsın homurdanacaktı. "Macellan gibi mi?"

"Hemen anlıyorsunuz, Bay Bolitar."

Herkes ukalaydı.

"Haritaları muhteşemdir, çok detaylı ve net. Yara izlerini, piercing'leri, anormallikleri, vücut kıllarını, fazlalıkları ve eksiklikleri bile gösteriyor."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Alçı Döken Cyntia'yı biliyor musunuz? Eskiden penislerin alçıdan kalıplarını dökerdi. Bu arada, grupların liderleriyle ilgili söylenenler doğru. Daima Tanrı vergisi özellikleri oluyor. Ah, çok meşhur bir İngiliz grubunun solistininki hariç, kim olduğunu söylemeyeceğim, ama küçük bir kedi gibi sarkık onunki."

"Buradan bir yere mi varmaya çalışıyorsun?"

"Önemli bir yere, Bay Bolitar. Ma Gellan, Gabriel Wire'ın topografik haritasını yaptı. Adam büyüleyiciydi, yüzü de, vücudu da. Ama dövmesi yoktu. Üzerinde hiçbir iz yoktu."

Myron bunu düşündü. "Evelyn Stackman'ın fotoğrafı tamamen ortadan kaybolmadan birkaç hafta önce çekilmişti. Belki de onu yaptıktan, ee, onun üzerinde çalıştıktan sonra yaptırmıştır."

"Olabilir," dedi Koca Cyndi. Arabadan inerken araba Çakmaktaşlar'ın jeneriğinde Fred'in o kaburgalarla yaptığı gibi çatırdadı ve döndü. "Ma'yla konuşmamı ister misiniz?"

"İsterim. Sana bir taksi çevirmemi istemediğinden emin misin?"

"Otobüsü tercih ediyorum, Bay Bolitar."

Bunun üzerine, hâlâ üzerinde duran yarasa kız kostümüyle sıraya geçti. Kimse ona ikinci kez dönüp bakmadı. New York-New jersey-Connecticut eyalet üçlüsüne hoş geldiniz. Buraya gelenler, yerlilerin genelde umursamaz, soğuk ya da kaba olduğunu düşünür. Gerçek şu ki, inanılmaz kibarlardır. Aşırı nüfuslu bir yerde yaşıyorsanız, insan kendi alanlarını bırakmayı, onların mahremiyetlerine izin vermeyi öğrenir. Burada etrafınız insanlarla doludur, ama yine de yalnız olmaktan keyif alabilirsiniz.

Garden State Plaza Alışveriş Merkezi yedi yüz bin metrekarelik alanıyla, Paramus, New Jersey'de perakende alışveriş merkezlerinin göbeğinde yer alıyordu. "Paramus" sözcüğü Lenape Amerikan Yerlileri'nden geliyordu ve "verimli toprağın mekânı" ya da "başka bir mega mağaza için yer açın" anlamına geliyordu. Paramus ABD'deki en fazla alışveriş merkezine sahip yerdi ve Myron'ın tahmini yakınından bile geçmiyordu.

Arabayı park edip saatine baktı. Kitty'nin gelişine daha bir saat vardı. Midesi guruldadı. Restoran seçeneklerine göz gezdirdi ve atardamarlarının sertleşmeye başladığını hissetti: Chili's, Johhny Rockets, Joe's American Bar & Grill, Nathan'ın meşhur sosisli sandviçleri, KFC, McDonald's, Sbarro ve aynı restoranlar olduğunu düşündüğü Blimpie hem de Subway. California Pizza Kitchen'a oturdu. Neşeli garsonun kendisine başlangıç satma girişimini umursamadı ve uluslararası pizza malzemelerinin tamamına –Jamaica usulü kuru et, Taylan usulü tavuk, Japon patlıcanı– baktıktan sonra sade bir salamlı pizza tercih etti. Garson hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Alışveriş merkezi alışveriş merkezidir. Burası devasaydı, ama çoğu alışveriş merkezini öne çıkaran şey benzerlikleriydi. Gap, Old Navy, Banana Republic, JCPenney, Nordstrom, Macy's, Brookstone, AMC Theatres, anladınız işte. Tuhaf, aşırı özel, mesela mum gibi tek tip ürünler satan ya da moronlukta ödül kazanabilecek mağazalar oluyordu; nasıl oluyor da para kazanabiliyorlardı? Myron artık koridorun ortasında ucube, kiosk benzeri mağazalar olduğunu fark etti. Parfüm Sarayı ve Piercing Pagoda vardı. Bir mankafanın insanın üzerine doğru uçurduğu, uzaktan kumandalı helikopterlerin ve diğer oyuncakların satıldığı en az dört mağaza vardı. Evet, dört. Gerçek hayatta bunları kullanan bir çocuk gördünüz mü?

Myron atlıkarıncaya doğru yürürken, önlerine gelen herkesi kocaman açılmış gözleriyle durdurup, "Vay canı-

na, aradığımız kişi sensin! Hiç modellik yapmayı düşündün mü?" diyen "sahte yetenek avcıları"nı barındıran en çirkin, şerefsiz, alışveriş merkezi kabinini gördü. Myron durdu ve komisyon peşindeki düzenbazların kalabalığın içinde yollarını buluşlarını, Myron'ın tahmininee lobotomi izi olan yerine, "eğitim programlarına kabul etmek" üzere yeterince saf, çok da belirgin olmayan bir arama ve büyük kataloglarda yer alıp hemen reklamlarda oynayabilmeleri için dört yüz dolarlık "fotoğraf portföylerini" satın aldırmaya çalışma gayretlerini izledi.

Doğru. O televizyon reklamı Nijerya kaynaklı bir banka hesabıyla mı geliyor?

Myron hangisi daha can sıkıcı, karar veremedi, bu genç hayal tacirleri insanların şöhret arzusunu sömürmeyi ya da kurbanlarının kendilerine bu derece ihtiyaç duymalarını önemsemiyorlar mıydı?

Yeter. Myron bunun kendine zaman kazandırma yöntemi olduğunu biliyordu. Kitty on beş dakikaya gelecekti. Brad'le ikisinin Livingston, New Jersey'de büyürlerken en sevdikleri mağaza olan, yazılı bira ve shot bardakları, cinsel içerikli yazılar ve acayip, mavi ışıklı posterler satan Spencer's Gifts'te vakit geçirse mi geçirmese mi karar veremedi. Sonra yine Brad ve Kitty'yi son gördüğü zamanı düşündü. Ne yaptığını düşündü. Brad'in gözlerindeki şaşkın, yaralanmış bakışı, Kitty'nin parmakları arasından sızan kanı düşündü.

Bu düşünceleri zihninden savdı ve bir kenara, Kitty'nin onu göremeyeceği bir yere geçti. Myron bir an, yüzünü giz-

lemek için bir gazete mi alsa diye geçirdi içinden, ama bir alışveriş merkezinde gazete okuyan insan kadar dikkat çeken başka biri olamazdı.

On beş dakika sonra, Myron, Foot Locker'ın mankeninin arkasından atlıkarıncayı izlerken Kitty geldi.

15

Win'in özel jeti, Fox Hollow Havalimanı'ndaki tek piste indi. Asfaltta siyah bir limuzin bekliyordu. Win kasılarak hostesi Mee'yi öptü ve uçağın merdivenlerinden indi.

Limuzin onu federal mahkûmların kötülerinin de kötülerini barındıran, Lewisburg, Pensilvanya'daki Birleşik Devletler Cezaevi'ne bıraktı. Win'i bir gardiyan karşıladı ve onu maksimum güvenlikli hapishaneden G bloğuna ya da daha iyi bilinen adıyla "Mafya Koğuşu"na götürdü. John Gotti orada yatmıştı. Al Capone da öyle.

Win tesisin ziyaretçi odasına geçti.

"Oturun lütfen," dedi gardiyan.

Win oturdu.

"Kurallar şöyle," dedi gardiyan. "El sıkışmak yok. Dokunmak yok. Herhangi bir fiziksel temas yok."

"Ya Fransız öpücüğü?" diye sordu Win.

Gardiyan kaşlarını çattı ama o kadar. Win onu hemen toparladı. Yani, gardiyan bariz şekilde bu adamın niyetinin

ciddi olduğu sonucuna varmıştı. Lewisburg'un Faz 1 ve Faz 2 dedikleri mahkûmlarla ancak videolu görüşmeler için izin veriyorlardı. Faz 3 mahkûmlar temasa izin verilmeyen görüşmelere alınıyordu. Ancak nasıl bu kategoriye girildiği net olmayan Faz 4 mahkûmların aileleriyle "temaslı ziyaretlerine" izin veriliyordu. Manhattanlı eski mafya lideri Frank Ache, Win'in ziyareti sebebiyle Faz 3'e alınmıştı. Win'e bu da uygundu. Adamla fiziksel temasa girmek gibi bir derdi yoktu.

Ağır kapı açıldı. Frank Ache prangası, parlak turuncu hapishane tulumuyla içeri girdiğinde Win bile şaşırdı. En iyi zamanlarında –nereden baksanız yirmi yıldan fazladır– Frank gözüpek, ölümcül ama demode bir mafya patronuydu. Etkileyici bir figür sergilemişti. İri yarı, geniş göğüslü, canavar kamyon rallisi için fazlaca yapış yapış olan kadife eşofmanlar giyen bir adamdı. Scorsese'in onun hayatına dair bir film çekmek istediğine ve Tony Soprano'nun bazı yönlerden Frank'e dayandığına dair söylentiler vardı, ama Frank'in kendisini seven bir ailesi yoktu ya da Soprano'nun yarısı kadar bile insan değildi. Frank Ache'in adı korku salardı. Tehlikeli bir katil, insan öldürüp hiçbiri için pek af dilememiş biriydi. Ama hapishanenin insanları büzüştürüp küçültmek gibi bir özelliği vardı. Ache bu duvarların içinde kalınca yirmi beş-otuz kilo vermişti. Sarkmış, yaşlı bir dal gibi kuru ve kırılgan görünüyordu. Frank Ache ziyaretçisine doğru yürüdü ve gülümsemeye çalıştı.

"Üçüncü Windsor Horne Lockwood," dedi. "Burada ne bok yiyorsun?"

"Nasılsın, Frank?"

"Umurundaymış gibi!"

"Hayır, hayır, senin iyi olmanı hep önemsemişimdir."

Frank Ache buna biraz fazla uzun ve yüksek sesle kahkaha attı. "Sana hiç vurmadığım için şanslısın. Hep ağabeyim durdurdu beni, biliyorsun."

Win biliyordu. O siyah gözlere baktı ve boşluğu gördü.

"Artık Zoloft alıyorum," dedi Frank, onun aklını okumuş gibi. "Buna inanabiliyor musun? Beni intihar gözetiminde tutuyorlar. Anlamadın, değil mi?"

Win bunu, ilaç içecek ya da intihar edecek diye mi yoksa intiharı önlemek için mi yaptıklarını anlamadı. Umurunda da değildi. "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Win.

"Hiç arkadaş olduk mu biz?"

"Hayır."

"O zaman?"

"İyilik," dedi Win. "Derler ya, iyilik yap, iyilik bul."

Frank Ache durdu. Burnunu çekti, dev ellerinden birini yüzünü silmek için kullandı. Kafasının tepesindeki saçlar tamamen dökülmüştü, yanlar duruyordu. Koyu, zeytin rengi teni, yağmur fırtınası sonrasında griye dönen bir cadde gibiydi.

"Sana, iyilik yapacağımı düşündüren nedir?"

Win cevap vermedi. Detaylara gerek yoktu. "Ağabeyin suçlamalardan nasıl yırttı?"

"Bunu mu bilmek istiyorsun?"

Win bir şey demedi.

"Neyi değiştirir ki bu?"

"Eğlendir beni, Frank."

"Herman'ı tanırsın. Havalıdır. Ben serseri gibi görünüyordum."

"Gotti havalı görünüyordu."

"Hayır, değildi. Pahalı takım elbiseler giymiş bir mantar gibi görünüyordu."

Frank Ache gözlerini kaçırdı, gözleri nemliydi. Elini yine yüzüne götürdü. Yine burnunu çekti, sonra bu koca, korkutucu adamın yüzü buruştu. Ağlamaya başladı. Win onun kendisini toplamasını bekledi. Ache biraz daha ağladı.

Sonunda: "Kâğıt mendilin filan var mı?" diye sordu.

"Parlak turuncu tulumunu kullan," dedi Win.

"Burada olmak nasıl bir şey, biliyor musun?"

Win bir şey demedi.

"Bir buçuğa iki buçukluk bir hücrede tek başıma oturuyorum. Günün yirmi üç saati orada oturuyorum. Bir başıma. Yemeklerimi orada yiyorum. Bir saatliğine bahçeye çıktığımda dışarıda kimse olmuyor. Bir tek ses duymadan günlerim geçiyor. Bazen gardiyanlarla konuşmaya çalışıyorum. Bana tek kelime etmiyorlar. Günler geçiyor. Tek başıma oturuyorum. Kimseyle konuşmuyorum. Öleceğim güne kadar da böyle olacak." Tekrar ağlamaya başladı.

Win az kalsın yine keman çalıyor gibi yapacaktı ama kendini tuttu. Adam konuşuyordu, konuşmaya ihtiyacı vardı, öyle görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. Yine de: "Kaç kişiyi öldürdün, Frank?"

Bir an için ağlamayı bıraktı. "Bizzat ben mi, emrini verdiklerim de dahil mi?"

"Sen seç."

"Beni biliyorsun. Bizzat yirmi mi, otuz mu ne."

Yediği trafik cezalarından bahsediyordu sanki. "Şu an senin için daha da üzülüyorum," dedi Win.

Eğer Frank sinirlendiyse de belli etmedi. "Hey, Win, komik bir şey duymak ister misin?"

Konuşurken de bir yandan öne eğiliyordu, herhangi bir söz duymak ya da temas hissetmek için yanıp tutuşarak. İnsanlar hakkındaki en büyüleyici şey, Frank Ache gibi bir kalpsizin bile yalnız bırakıldığında diğer insanlara ihtiyaç duymasıydı. "Meydan senin, Frank."

"Adamlarımdan Bobby Fern'i hatırlıyor musun?"

"Hımm, olabilir."

"Koca, şişko olan? Meatpacking District'te yaşı küçük kızları çalıştırıyordu hani?"

Win hatırladı. "Ne olmuş ona?"

"Beni burada ağlarken gördün, değil mi? Artık saklamaya çalışmıyorum. Yani, ne yararı var ki? Ne demek istediğimi biliyorsun. Ağlıyorum. Ne olmuş? Gerçek şu, hep ağlardım. Bir yere kaçıp tek başıma ağlardım. O zamanlar bile. Nedenini bilmiyorum. İnsanlara zarar vermek bana kendimi iyi hissettiriyordu, ondan değildi, ama sonra, bir gün *Aile Bağları*'nı izlerken ağladım. O diziyi hatırlıyor musun? Titremeli hastalığı olan çocuk vardı hani?"

"Michael J. Fox."

"Doğru. O diziyi severdim. Kız kardeşi Mallory çok iyi parçaydı. Neyse, o diziyi izliyordum, son sezon olmalıydı ki dizideki baba kalp krizi geçirmişti. Çok üzücüydü, çünkü benim babamın ölümü de öyleydi. Çok önemli bir şey değil,

yani, aptal bir dizi sadece ama sonrasında kendimi bebek gibi ağlarken buldum. Her seferinde öyle oluyordu. O yüzden bir bahane bulup odadan çıkıyordum. Kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermedim. Benim dünyamı biliyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Bir gün ben öyle odadan çıkınca Bobby peşimden geldi ve beni ağlarken gördü." Frank artık gülümsüyordu. "Şimdi Bobby ile geçmişimi hatırlıyorum. Kız kardeşi beni sekste üçüncü sıraya geçiren ilk kişiydi. Sekizinci sınıfta. Harikaydı." Başını çevirdi, bu mutluluk bir anda kayboldu. "Neyse, Bobby geldi, beni ağlarken gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmen lazımdı. Ne yapacağını bilemedi. Bobby kimseye söylemeyeceğine yemin edip, üzülmememi, çünkü kendinin de sürekli ağladığını söyleyip durdu. Bobby'yi severdim. İyi adamdı. İyi bir ailesi vardı. Ben de öylece bırakmaya karar verdim."

"Hep prens olmuşsundur zaten," dedi Win.

"Doğru, tabii, denedim. Ama bilirsin işte, ne zaman Bobby'yle olsam utanıyordum. Bir şey yapmıyor ya da söylemiyordu, ama artık yanımda tedirgindi. Benimle göz göze gelemiyordu. Bobby çok güler yüzlüydü, kocaman bir gülümsemesi ve sesli bir kahkahası vardı. Ama artık gülümsediğinde ya da kahkaha attığında acaba benimle dalga mı geçiyor diye düşünüyordum. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Bu yüzden onu öldürdün," dedi Win.

Frank başını salladı. "Misina kullandım. Normalde pek

kullanmam. Az kalsın Bobby'nin kafasını koparacaktım. Ama yani, beni suçlayabilir misin?"

Win kollarını iki yana açtı. "Kim suçlayabilir ki?"

Frank yine yüksek sesle kahkaha attı. "Ziyarete gelmen çok güzel."

"Ah evet, güzel zamanlardı."

Frank biraz daha güldü.

Sadece konuşmak istiyor, diye düşündü Win. Gerçekten de zavallıydı. Eskiden dağ gibi olan bu adam o kadar düşmüş ve çaresiz kalmıştı ki, Win onu istediği gibi kullanabilecekti. "Az önce Herman'ın havalı göründüğünü söyledin. Senden daha yasal işler yapan biri gibi göründüğü için olmalı."

"Ya, öyle mi?"

"Detay verebilir misin?"

"Sen de oradaydın, ben ve Herman nasıldık, biliyorsun. Herman yasalara bağlı kalmak istedi. Şık partilere gitmek, eski golf kulüplerinde oynamak ve seninki gibi, yüksek katlı, şehrin göbeğindeki ofisine gitmek istedi. Gerçek işine kirli para karıştırdı, sanki birden para aklarmış gibi. Bu yüzden sonlara doğru sadece kumar ve tefeciliği idare etmek istedi. Sence neden?"

Win, "Daha az şiddet içerdiği için mi?" diye sordu.

"Hayır, bilakis, para toplamak daha şiddet içerikli bir iş." Frank Ache önce eğildi, Win nefesindeki çürümüşlük kokusunu alabiliyordu. "Kumar ve tefecilik ona kendini yasalara bağlı hissettiriyordu. Kumarhanelerde kumar oynanıyordu ve bu yasaldı. Bankalar borç veriyordu ve bu da yasaldı. O zaman neden Herman da aynısını yapmıyordu?"

"Ve sen?"

"Ben diğer işlerle ilgilendim. Fuhuş, uyuşturucu filan, ama sana Zoloft'un da eroin kadar iyi olduğunu söylemeliyim, bir sansarı bile silip süpürebilirim. Sakın bana fuhuşun da yasal olduğunu söyleme. En eski meslek. Düşününce, bir adam seks için neler ödemez ki?"

Win karşı çıkmadı.

"O zaman neden buradasın?" Frank gülümsedi, hâlâ ürkütücü görünüyordu. Win kaç kişinin öldüğünü ve onların son gördüğü şeyin bu gülümseme olduğunu düşündü. "Belki de Myron bu kez kimin kıçına parmağını soktu diye sormalıyım?"

Elini gösterme zamanıydı. "Evan Crisp'in."

Bunun üzerine Frank'in gözleri kocaman açıldı. "Vay."

"Evet."

"Myron, Crisp'le mi görüştü?"

"Öyle yaptı."

"Crisp de en az senin kadar ölümcül," dedi Frank.

"Göğsüm kabardı."

"Dostum, Crisp'le karşı karşıyasınız. Bunu izlemek eğlenceli olmalı."

"Sana DVD gönderirim."

Frank'in yüzünde bir karaltı belirdi. "Evan Crisp," dedi yavaşça, "burada olmamın ana sebeplerinden biri."

"Nasıl yani?"

"Bak, ikimizden biri –ben ya da Herman– yok olmalıydı. RICO nasıldır, bilirsin. Onlara bir günah keçisi lazımdı."

Günah keçisi, diye düşündü Win. Adamın, kendisini

ağlarken gören de dahil, bizzat kaç kişiyi öldürdüğüne dair bir fikri yoktu. Ama günah keçisiydi.

"Yani ya ben ya da Herman gidecekti. Crisp, Herman için çalışıyordu. Herman'ın tanıkları birdenbire ortadan kayboldu ya da ifadelerini geri aldı. Benimkilerde bu olmadı. İşte son."

"O yüzden sen içeri girdin?"

Frank yine öne eğildi. "Otobüsün önüne atladım."

"Bu arada, Herman mutlu ve yasalara uygun şekilde yaşamaya devam ediyor," dedi Win.

"Evet," dedi Frank.

Bir an için göz göze geldiler. Frank, Win'e hafifçe başını salladı.

"Evan Crisp," dedi Win, "artık Gabriel Wire için çalışıyor. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Wire mı? Tabii. Müziği katışıksız, yüzde yüz, A sınıfı saçmalık. Myron onu mu temsil ediyor?"

"Hayır, partnerini."

"Lex şey, değil mi? O da yeteneksizin teki."

"Crisp'in neden Gabriel Wire için çalıştığına dair herhangi bir fikrin var mı?"

Frank, küçük birer şeker gibi görünen minik dişleriyle gülümsedi. "Eski günlerde, Gabriel Wire her şeyi yapardı. Uyuşturucu, fuhuş, ama en çok da kumar."

Win tek kaşını kaldırdı. "Bak sen."

"İyilik neydi?"

"Yaptın bile."

Üzerine başka bir şey demedi. Başka bir şeye gerek yoktu.

"Wire, Herman'a çok şey borçluydu," dedi Frank. "Bir kere, on beş-yirmi yıl önceyi, Howard Hughes işine başlamadan öncesini hatırlıyorum da, onun payı yarım milyondan fazladır."

Win bunu bir süre düşündü. "Birilerinin Wire'ın yüzünü dağıttığına dair söylentiler var."

"Herman değil," dedi Frank başını iki yana sallayarak. "O kadar aptal değildir. Wire doğaçlama çalamaz, ama gülümsemesi bir sutyeni otuz yerinden açabilir. O yüzden hayır, Herman ona ekmek getiren kişiyle arasını bozmaz."

Odanın dışında, koridorda bir adam çığlık attı. Kapıdaki gardiyan yerinden kıpırdamadı. Frank de. Çığlık devam etti, daha da şiddetlendi ve sonra düğmesi kapatılır gibi bir anda durdu.

Win, "Crisp'in neden Wire için çalıştığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Ah, onun Wire için çalıştığından şüpheliyim," dedi Frank. "Fikrimi soracak olursan? Crisp, Herman için orada. Bay Rock'n'Roll'un borcunu kapattığından emin olmak için sahnede."

Win arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. "O zaman ağabeyinin hâlâ Gabriel Wire ile iş yaptığına mı inanıyorsun?"

"Yoksa neden Crisp onu kollasın ki?"

"Belki Evan Crisp yasal işlere dönmüştür diye düşündük biz. Belki de bir münzevinin güvenlik işini alıp rahat çalışmak istedi."

Frank yine gülümsedi. "Evet, bunu nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Ama yanılıyor muyum?"

"Biz asla yasal çalışmayız, Win. Gittikçe daha büyük riyakârlar haline geliriz. İtin iti yediği bir dünya bu. Hepimiz, senin kankan Myron bile, önemsediği az sayıda insan için bir milyon yabancıyı öldürebilir ve her kim farklı olduğunu söylerse, yalancıdır. Her gün şu ya da bu şekilde aynı şeyi yapıyoruz. Ya iyi bir çift ayakkabı alırsın ya da parayı Afrika'da kıtlık çeken çocukları kurtarmak için kullanırsın, ama nedense hep ayakkabı alınır. Hayat böyledir. Eğer bunu meşrulaştırdığımızı düşünürsek hepimiz birini öldürürüz. Bir adamın ailesi açlıktan ölüyordur. Başka bir adamı öldürürse, ekmeğini kazanıp çocuklarını kurtarabilir. Öldürmezse, ekmeğini kazanamaz ve ailesi ölür. Bu yüzden gidip adamı öldürür. Her seferinde. Ama görüyorsun ya, zengin adam bir somun ekmek için adam öldürmek zorunda değildir. O yüzden "Ah, öldürmek çok yanlış" der ve kimse kendisine zarar vermesin ya da kendisi, şişko ailesi için tuttuğu milyonlarca somuna dokunmasın diye kurallar koyar. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Ahlak özneldir," dedi Win esneyerek. "Felsefi bir bakış açısıyla, Frank."

Frank güldü. "Çok ziyaretçim olmuyor. Bunun tadını çıkarıyorum."

"Harika. O zaman söyle lütfen, Crisp ve ağabeyin ne yapıyor?"

"Gerçeği mi istiyorsun? Bilmiyorum. Ama Herman'ın parasının çoğunun nereden geldiğini açıklayabilir bu. RICO'cular gelip her şeyi yerle bir etmeye başlayınca, bütün kazançlarını dondurdular. Herman'ın bir yerlerde avukata, bir de Crisp'e para yediren sağlam bir ineği vardı. Gabriel Wire olabilir, neden olmasın?"

"Sorabilir misin?"

"Herman'a mı?" Frank başını iki yana salladı. "Pek gelmez."

"Ah, ne kadar üzücü. İkiniz eskiden çok yakındınız."

O sırada Win ceptelefonunun iki kez titrediğini hissetti. Bu iki kez titreme ancak acil durumlarda geçerli olan özel bir ayardı. Ceptelefonunu çıkardı, mesajı okudu ve gözlerini kapadı.

Frank Ache ona baktı. "Kötü haber mi?"

"Evet."

"Gitmen mi gerekiyor?"

Win ayağa kalktı. "Evet."

"Hey, Win? Yine gel, olur mu? Böyle konuşmak güzelmiş."

Ama ikisi de onun gelmeyeceğini biliyordu. Zavallı. Bir hücrede tek başına yirmi üç saat. Bunu bir insana yapmamak gerek, diye düşündü Win, en kötüsüne bile. Onu kenara çekip, kafasına bir silah dayamalı ve iki mermi sıkmalıydı. Tetiği çekmeden önce de, Frank gibi yozlaşmış biri bile, hayatının bağışlanması için yalvarırdı. İşler böyle yürüyordu. Hayatta kalma içgüdüsü her zaman öne çıkardı; insanlar, bütün insanlar, ölümle yüz yüze gelince hayatının bağışlan-

ması için yalvarırdı. Yine de o hayvanı denetim altına almak daha maliyetsiz, daha akıllıca ve sonuçta daha insancaydı.

Win gardiyana başını salladı ve uçağına gitmek üzere aceleyle yola çıktı.

16

Myron, Kitty'yi yer ayağının altından kayıp gidecekmiş gibi tedirginlikle alışveriş merkezinde yürürken izledi. Yüzü solgundu. Bir zamanlar belirgin olan çilleri yok olmuştu, ama sağlıklı görünmüyordu. Sanki biri ona elini kaldırmış da vuracakmış gibi ezilip büzülüyordu.

Myron bir an için, uğultulu alışveriş merkezinin gürültüsü kulaklarında çınlarken olduğu yerde durdu, Kitty'nin kendinden emin olduğu, kendine çok güvendiği, insana mükemmellik için yaratılmış olduğunu hissettiren o eski tenis günlerine gitti. Myron, Suzze ve Kitty'yi Albany'deki turnuva öncesinde vakitleri varken bunun gibi bir alışveriş merkezine götürdüğünü hatırladı. Yıldızları parlamakta olan iki tenis harikası bir süreliğine yetişkinlikten çıkıp iki genç kız gibi alışveriş merkezinde dolaşıp, yine genç kızların yaptığı şeyleri yaparak her cümlelerinde "yani" ve "bilirsin" gibi kelimeler kullanmaya, yüksek sesle konuşmaya, en aptal şeylere bile gülmeye başlamıştı.

Neydi yanlış olan diye düşünmek çok mu sıradandı?

Kitty'nin gözleri bir sağa bir sola gidiyordu. Sağ bacağı titremeye başlamıştı. Myron'ın bir karar vermesi gerekiyordu. Yavaş yavaş mı yaklaşmalıydı? Sadece bekleyip onu arabasına kadar takip mi etmeliydi? Direkt karşısına mı çıkmalı yoksa daha mı belli belirsiz yaklaşmalıydı?

Kitty arkasını döndüğünde Myron ona doğru yürümeye başladı. Adımlarını hızlandırdı, dönüp onu görmesinden ve kaçmasından korkuyordu. Macy's ve Wetzel Pretzels'in arasındaki köşeye yönelip hızlıca ilerlerken ona görünmemeyi başardı. BlackBerry'sinin titrediğini hissettiğinde Kitty'den iki adım uzaktaydı. Kitty sanki onun yaklaştığını hissetmiş gibi dönmeye başladı.

"Seni tekrar görmek güzel, Kitty."

"Myron?" Tokat yemiş gibi geri çekildi. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız gerek."

Ağzı açık kalmıştı. "Ne... Beni nasıl buldun?"

"Brad nerede?"

"Dur, burada olacağımı nereden biliyordun? Anlamıyorum."

Bunu ardında bırakmak istercesine hızlıca anlattı. "Aşk'ı buldum. Ondan seni arayıp buluşma ayarlamasını istedim. Brad nerede?"

"Gitmem gerek." Kitty onun yanından geçip gitmeye kalktı. Myron önüne geçti. Kitty sağa kaydı. Myron onu kolundan yakaladı.

"Bırak beni."

"Kardeşim nerede?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bu soru onu kendine getirdi. Nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Neden?"

"Ne demek neden? O benim kardeşim.".

"Benim de kocam," dedi birden dimdik durarak. "Ondan ne istiyorsun?"

"Sana söyledim. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Neden, benimle ilgili yeni şeyler uydurmak için mi?"

"Ben mi uyduruyorum? Bana kısır diyen sensin." Kendini tuttu. "Bak, her şey için özür dilerim. Her ne dediysem ve yaptıysam geçmişte bırakmak, telafi etmek istiyorum."

Kitty başını iki yana salladı. Arkasında atlıkarınca yeniden dönmeye başladı. Üzerinde belki yirmi çocuk vardı. Bazı ebeveynler de onlara eşlik ediyordu. Atın yanında durup çocuklarının emniyette olduğundan emin olmak istiyorlardı. Çoğu kenardan izliyor, çocuklarını görebilmek için kafaları daireler çiziyordu. Ne zaman birinin çocuğu dönüp hemen önüne gelse yüzleri parlıyordu.

"Lütfen," dedi Myron.

"Brad seni görmek istemiyor."

Ses tonu huysuz bir ergeninki gibiydi, ama sözleri yine de acıtıyordu. "Bunu o mu söyledi?"

Başını salladı. Myron onun gözünün içine bakmaya çalıştı, ama Kitty'nin bakışları ondan başka her yerdeydi.

Myron bir adım geri çekilmek ve duygularına hâkim olmak durumundaydı. Geçmişi unutmalıydı. Yaşananları unutmalıydı. Onunla bağ kurmaya çalışmalıydı.

"Keşke zamanı geri getirebilsem," dedi Myron. "Olanlardan ne kadar pişman olduğumu bilemezsin."

"Artık bir önemi yok. Gitmek zorundayım."

Bağ kur, diye düşündü. Bağ kurmak zorundasın. "Hiç pişmanlıkları düşünüyor musun, Kitty? Yani, hiç geçmişe dönüp, keşke şunu farklı yapsaydım belki de her şey, bütün dünyam farklı olurdu diye düşünüyor musun? Tıpkı ışıklardan sola değil de sağa dönseydim, demek gibi. Keşke o tenis raketini üç yaşımda elime almasaydım demen gibi mesela. Dizimi sakatlamasaydım, hiçbir zaman menajer olmazdım ve sen asla Brad'le tanışmazdın? Hiç böyle şeyleri düşünüyor musun?"

Onu kandırmak için söylenmiş ya da ezberlenmiş replikler olabilirdi bunlar, ama doğru olmadıkları anlamına gelmiyordu bu. Tükenmiş hissediyordu. Bir an için ikisi de orada öylece durdu, dünyaları etraflarında akıp giden alışveriş merkezi telaşının içinde kendi sessizliğindeydi.

Kitty sonunda ağzını açtığında ses tonu yumuşaktı. "Öyle olmuyor işte."

"Ne olmuyor?"

"Herkesin pişmanlıkları var," dedi gözlerini kaçırarak. "Ama geri dönmek istemiyor insan. Eğer sol yerine sağa dönseydim ya da o raketi elime hiç almasaydım Brad'le hiç tanışmayacaktım. O zaman da Mickey hiç olmayacaktı."

Oğlundan bahsedince gözleri doldu. "Başka ne olursa olsun, asla geri dönüp bunu riske atmak istemezdim. Tek bir şeyi değiştirebilecek olsam, buna altıncı sınıfta matematikten B değil de A almak da dahil, belki o zincirleme tepkime bir spermi ya da yumurtayı değiştirecekti, sonra da Mickey hiç olmayacaktı. Anlıyor musun?"

Hiç tanışmadığı yeğeninin adının geçmesi Myron'ın kalbine adeta kement atmıştı. Sesini titretmemeye gayret etti. "Mickey nasıl biri?"

Bir an için o uyuşturucu bağımlısı, tenisçi gitmiş, yüzüne renk gelmişti. "O dünyadaki en harika çocuk." Gülümsedi, ama Myron o gülümsemenin ardındaki yıkımı görebiliyordu. "Çok zeki, güçlü ve nazik. Beni her gün kendine hayran bırakıyor. Basketbol oynamayı seviyor." Dudaklarından minik bir kıkırdama yükseldi. "Brad onun senden daha iyi olabileceğini söylüyor."

"Onu oynarken izlemeyi çok isterim."

Sırtı gerildi ve yüzü sertçe çarpılan bir kapı gibi bir anda değişti. "Böyle bir şey olmayacak."

Onu kaybediyordu, yine taktik değiştirmesi, dengeyi sağlaması gerekiyordu. "Neden Suzze'nin duvarına 'Ondan değil' yazdın?"

"Neden bahsediyorsun sen?" diye karşı çıktı, ama sesinde suçlama yoktu. Çantasını açıp kurcalamaya başladı. Myron göz ucuyla baktı ve ezilmiş iki tane sigara paketi gördü. İçinden bir tane alıp ağzına götürdü ve ona bir şey söylemesini bekler gibi baktı. Myron bir şey demedi.

Kitty çıkışa yöneldi. Myron onun yanından ayrılmadı.

"Yapma, Kitty. Senin olduğunu biliyorum."

"Sigara içmem gerek."

İki restoranın, Ruby Tuesday ile McDonald's'ın arasından yürüdüler. McDonald's'ta en gösterişli Ronald McDonald heykellerinden biri masalardan birinde oturuyordu. Ronald'ın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, çok parlak boyanmıştı ve yanından geçerlerken göz kırpacak gibiydi. Myron bunun çocukların kâbuslarına girip girmediğini merak etti, çünkü ne zaman bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilemese böyle şeylere takılırdı.

Kitty çoktan çakmağını çıkarıp hazır etmişti. Sigarasından derin bir nefes çekti, gözlerini kapattı ve ardından uzunca bir duman üfledi. Arabalar boş park yeri ararken etraflarında dönüp duruyordu. Kitty bir nefes daha çekti. Myron bekledi.

"Kitty?"

"Onu yazmamalıydım," dedi.

İşte başlıyordu. Doğruladı. "Neden yaptın bunu?"

"Eski bir intikam, sanırım. Ben hamileyken, o kocama bebeğin ondan olmadığını söylemişti."

"Bunun üzerine sen de aynı şeyi mi yapmaya karar verdin?"

Puff! "O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti."

Sabahın 3.17'sinde. Ne olduğu belli. "Kafan ne kadar uçmuştu?"

"Ne?"

Hata. "Boş ver."

"Hayır, seni duydum." Kitty başını iki yana salladı, sigaranın kalanını kaldırıma attı ve ayağıyla çiğnedi. "Bu seni ilgilendirmez. Senin hayatımızın bir parçası olmanı istemiyorum. Brad de istemiyor." Yine gözlerinde bir şey çaktı. "Gitmem gerek."

İçeri girmek için döndü, ama Myron ellerini onun omuzlarına koydu.

"Neler oluyor, Kitty?"

"Çek ellerini üzerimden."

Çekmedi. Ona baktı ve kurduğu bağ her ne ise onu yitirdiğini gördü. Artık köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünüyordu. Köşeye sıkışmış, kinci bir hayvan gibi.

"Çek –Ellerini– Üzerimden!"

"Brad'in buna katlanması mümkün değil."

"Neye? Seni hayatımızda istemiyoruz. Sen bize yaptıklarını unutmak istiyor olabilirsin..."

"Sadece beni dinle, olur mu?"

"Çek ellerini üzerimden! Hemen!"

Onunla konuşulmuyordu. Myron'a çılgınca öfkeliydi. Myron da tepesinin tasının atmak üzere olduğunu hissediyordu. Onun yaptığı onca korkunç şeyi, nasıl yalan söylediğini, kardeşini nasıl kaçırdığını düşündü. Kulüpte nasıl eroin aldığını ve sonra da Joel Fishman'la yaptıklarını düşündü.

Sesi artık sınırdaydı. "Senin gerçekten de beyin hücrelerin filan mı yandı, Kitty?"

"Ne diyorsun sen?"

Myron öne eğildi, yüzünü ona iyice yaklaştırdı. Dişlerini sıkarak, "Seni torbacın üzerinden buldum. Uyuşturucu almak için Lex'in etrafında dolanıyorsun."

"Sana bunu Lex mi söyledi?"

"Bence önce kendine bir bak, her yerinden akıyor," dedi Myron, tiksintisini artık gizleyemeyerek. "Bana kullanmadığını söyleyecek değilsin ya?"

Gözlerine yaşlar doldu. "Neyimsin sen benim, uyuşturucu danışmanım mı?"

"Seni nasıl bulduğumu bir düşün."

Kitty şaşkınlıkla gözlerini kıstı. Myron bekledi. Sonra anladı. Başını salladı.

"Kulüpte ne yaptığını biliyorum," dedi Myron, kendini kaybetmemeye çalışarak. "Video görüntüsü bile var elimde."

Kitty başını iki yana salladı. "Bir şey bildiğin yok."

"Ben ne gördüğümü biliyorum."

"Seni orospu çocuğu. Şimdi anlıyorum." Gözlerindeki yaşları sildi. "Onu Brad'e göstermek istiyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır."

"Buna inanamıyorum. Beni videoya mı aldın?"

"Ben almadım. Kulüp. Güvenlik kamerası."

"Bunun izini mi sürdün? Seni aşağılık piç!"

"Hey," diye tersledi Myron, "eroin versin diye adamın tekine gece kulübünde oral seks yapan ben değilim."

Kitty tokat yemiş gibi geri çekildi. Aptal. Myron kendini tutamamıştı. Yabancılarla nasıl konuşulacağını, nasıl uzlaşılacağını biliyordu. Aileyle ise hep ters giderdi, değil mi?

"Ben öyle demek istemedim... Bak, Kitty, gerçekten de yardım etmek istiyorum."

"Yalancı. Bir kez olsun doğruyu söyle."

"Doğruyu söylüyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Onu demiyorum."

"Neyi diyorsun?"

Kitty'nin yüzünde uyuşturucu arayan bir bağımlının tüyler ürpertici, kurnaz gülüşü vardı. "Brad'i tekrar görsen ne derdin? Doğruyu söyle."

Bu onu kendine getirdi. Her şeyden önce, istediği neydi? Win onu hep sonuca odaklanması gerektiği konusunda uyarırdı. Amacını gerçekleştir. Bir: Suzze ondan Lex'i bulmasını istemişti. Buldu. İki: Suzze "Ondan değil" yazanın kim olduğunu bulmasını istemişti. Buldu.

Uyuşturucu bağımlısı olsa bile, Kitty'nin hakkı yok muydu? Brad'i görse ne diyecekti? Elbette ki özür dileyecek ve yeniden görmeye çalışacaktı. Ama ya sonra?

Videoda gördüğü şeyi sır olarak mı saklayacaktı?

"Tam da düşündüğüm gibi." Kitty'nin yüz ifadesi o kadar ukala ve zafer kazanmış gibiydi ki, Myron onun suratına bir tane vurmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu. "Ona benim fahişenin teki olduğumu söylerdin."

"Ona bir şey söylemek zorunda olduğumu düşünmüyorum, Kitty. Video zaten kendini anlatıyor, değil mi?"

Kitty onun yüzüne bir tokat attı. Uyuşturucular eski sporcu reflekslerine hiç zarar vermemişti. Tokat sertti, sesi yankılanmıştı. Kitty yine yanından geçip gitmek istedi. Kı-

zaran yanağıyla Myron uzanıp onu dirseğinden, biraz da sertçe yakaladı. Kitty çekilmeye çalıştı. Myron elini sıktı, basınç noktasına bastırıyordu. Kitty yüzünü buruşturdu ve "Ah, acıyor," dedi.

"İyi misiniz, hanımefendi?"

Myron döndü. Alışveriş merkezinin güvenliğinden iki adam oradaydı. Myron, Kitty'nin kolunu bıraktı. Kitty hızla alışveriş merkezine geri girdi. Myron peşinden gitmeye başladı, ama güvenlik görevlileri karşısına dikildi.

"Göründüğü gibi değil," dedi Myron onlara.

Umursamamak için fazla gençlerdi, ama yine de denediler. "Üzgünüm, efendim, ama biz..."

Açıklayacak vakit yoktu. Myron bir orta saha oyuncusu gibi, sağa çalım atıp koşarak onları geçti. "Hey! Dur!"

Durmadı. Koridorda koşmaya başladı. Güvenlik görevlileri de peşine takıldı. Atlıkarıncaya gelince durdu, soldaki Spencer's Gifts'e, karşıdaki Macy's'e, sağdaki Starbucks'a doğru baktı.

Yoktu.

Kitty gitmişti. Yine. Ama belki de bu daha iyiydi. Belki de yeniden düşünmenin, gerçekten de ne yapması gerektiğine karar vermenin zamanı gelmişti. Güvenlik görevlileri ona yetişti. Bir tanesi onun üzerine uçmaya hazırdı, ama Myron teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"Tamam, çocuklar. Gidiyorum."

Artık sekiz güvenlik görevlisi olmuşlardı, ama hiçbiri olay çıkarmak istemiyordu. Ona alışveriş merkezinden çıka-

na dek eşlik ettiler. Myron arabasına bindi. Tebrikler, Myron, diye düşündü. Gerçekten çok iyi idare ettin. Ama yine de, bir adım geri attığında, zaten yapacak ne kalmıştı ki? Kardeşini görmek istiyordu, ama onu bu konuda zorlamak onun hakkı mıydı? On altı yıl beklemişti. Biraz daha bekleyebilirdi. Kitty'yi boş ver. Ona o e-posta adresinden veya babası üzerinden ya da herhangi bir şekilde ulaşmaya çalışabilirdi.

Myron'ın telefonu çaldı. Kibar güvenlik görevlilerine el sallayıp elini cebine attı. Arayan kişi, LEX RYDER'dı.

"Alo?"

"Ah, Tanrım..."

"Lex?"

"Lütfen... acele et." Ağlamaya başladı. "Onu götürüyorum."

"Lex, sakin ol."

"Benim hatam. Aman Tanrım. Suzze..."

"Ne oldu Suzze'ye?"

"Onu rahat bırakmalıydın."

"Suzze iyi mi?"

"Neden rahat bırakmadın ki?"

Ağlamaya devam etti. Myron göğsünde buz gibi bir korku hissetti. "Lütfen Lex, beni dinle. Sakinleşmen gerek, sonra da bana ne olduğunu anlat."

"Acele et."

"Neredesin?"

Daha çok ağlamaya başladı.

"Lex? Nerede olduğunu bilmem gerek."

Boğulur gibi bir ses geldi, sonra hıçkırıklar ile tek bir sözcük duyuldu: "Ambulanstayım."

Lex'ten daha fazlasını öğrenmek mümkün olmadı.

Myron, Suzze'nin St. Anne's Tıp Merkezi'ne kaldırılmakta olduğunu öğrenmeyi başardı. Bu kadardı. Myron, Win'e mesaj attı ve Esperanza'yı aradı. "İlgileniyorum," dedi Esperanza. Myron GPS'inden hastaneyi bulmaya çalıştı, ama eli o kadar çok titriyordu ki, çok uzun sürdü ve arabayı sürmeye başladığında o lanet güvenlik özelliği bilgi girmesine izin vermedi.

New Jersey yolunda trafiğe takıldı, kornaya abanıp insanlara çekilmeleri için çıldırmış gibi elini kolunu sallayıp durdu. Sürücülerin çoğu onu görmezden geldi. Bazılarının muhtemelen trafikte aklını kaçırmış bir adam olduğunu düşünüp polise ihbar etmek için ceptelefonlarını çıkardığını görebiliyordu.

Myron, Esperanza'yı aradı. "Bir şey var mı?"

"Hastane telefonda bilgi vermiyor."

"Tamam, bir şey öğrenirsen ara beni. On, on beş dakikaya orada olurum."

On beş dakika sürdü. Hastanenin dolu ve bir o kadar karışık otoparkına girdi. Birkaç kez döndü ve sonra lanet etti. Birinin çıkışını engelleyecek şekilde yanına park etti ve anahtarları arabanın üzerinde bıraktı. Girişe doğru koştu, sigara içen hastane önlüklü kişileri geçip acil servise girdi. Hasta kabul masasında durdu, masada üç kişi vardı ve My-

ron tuvalete gitmesi gereken altı yaşında bir çocuk misali bir o ayağının, bir diğerinin üzerinde zıplayıp duruyordu.

Sonunda sıra ona geldi. Kadına neden orada olduğunu söyledi. Masanın arkasındaki kadın ona "ben neler gördüm" bakışı attı.

Teknolojik yardım gerektirecek bir ses tonuyla, "Aileden misiniz?" diye sordu.

"Onun menajeriyim ve yakın arkadaşıyım."

Kadın içini çekti. Myron bunun zaman kaybı olduğunu görebiliyordu. Gözleri etrafı taramaya başladı, Lex ya da Suzze'nin annesini görmeyi umuyordu. Uzak köşede ilçe baş dedektifi Loren Muse'u gördüğüne şaşırdı. Myron onunla, birkaç yıl önce Aimee Biel adlı genç kız ortadan kaybolduğunda tanışmıştı. Muse minik polis defterini çıkarmıştı. Köşeye gizlenmiş biriyle konuşup notlar alıyordu.

"Muse?"

"Kadın hemen ona döndü. Myron sağa doğru yürüdü. Artık Lex'le konuştuğunu görebiliyordu. Lex berbat görünüyordu, beti benzi atmıştı, gözleri boş bakıyordu, vücudunu yığılmış gibi duvara yaslamıştı. Muse hemen defteri kapattı ve Myron'a doğru yürüdü. Kısa bir kadındı, neredeyse bir elli santim boyundaydı ve Myron bir doksan üç santimdi. Myron'ın önünde durdu, başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Myron gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı.

"Suzze nasıl?" diye sordu Myron.

"Suzze öldü," dedi Muse.

17

Aşırı dozda eroin.

Myron, Muse'un yanında ayakta durup bulanık gözlerle, hayır dercesine başını iki yana sallayıp durarak dinledi. Sonunda konuşabildiğinde, "Ya bebek?" diye sordu.

"Yaşıyor," dedi Muse. "Sezaryenle alındı. Erkek. İyi görünüyor ama yenidoğan yoğunbakım ünitesinde."

Myron bu haberle biraz olsun teselli bulmaya çalıştı, ama yine de kazanan şaşkın ve hissiz hali olmuştu. "Suzze kendini öldürmezdi, Muse."

"Kaza da olabilir."

"Kullanmıyordu."

Muse, polislerin tartışmak istemediğinde yaptığı gibi başını salladı. "Soruşturacağız."

"Temizdi."

Yine hükmeder gibi başını salladı.

"Muse, söylüyorum işte."

"Ne dememi bekliyorsun, Myron? Soruşturacağız, ama

şu an her şey aşırı dozu gösteriyor. Evine zorla girilmemiş. Boğuşma yok. Kaldı ki oldukça zengin bir uyuşturucu kullanım geçmişi var."

"Mazide kaldı. Onun geçmişindeydi bu. Bebeği olacaktı."

"Hormonlar," dedi Muse. "Bize aptalca şeyler yaptırır."

"Yapma, Muse. Sekiz aylık hamile kaç kadın intihar etti?"

"Peki, kaç uyuşturucu bağımlısı gerçekten de bırakıp temizlendi?"

Kardeşinin, diğer bir bağımlı olan ve temizlenemeyen, çok sevdiği karısını düşündü. Bedenine yorgunluk çökmeye başlamıştı. Tuhaftır –belki de değildir– birden nişanlısını düşünmeye başladı. Güzel Terese. Aniden buradan kaçıp, her şeyi bırakmak istedi. Her şeyi bırakacaktı. Gerçeğe lanet olsundu. Adalete lanet olsundu. Kitty'ye, Brad'e, Lex'e ve herkese lanet olsundu. Angola'ya giden ilk uçağa binip tüm bu çılgınlığı ortadan kaldırabilecek tek kişiyle birlikte olacaktı.

"Myron?"

Muse'a odaklandı.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Myron.

"Suzze'yi mi?"

"Evet."

"Neden?"

Kendinden emin değildi. Belki de ölümünün gerçek olması için bunun kapanışına ihtiyaç –bu sözcükten de ne kadar nefret ediyordu– duyuyordu. Suzze'nin tenis oynarken sallanan atkuyruğunu düşündü. O muhteşem La-La-Latte reklamları için poz verişini, rahat kahkahasını, kortta sakız

çiğneyişini ve ondan vaftiz babası olmasını istediğinde yüzündeki ifadeyi düşündü.

"Ona borçluyum," dedi.

"Bunu sen mi soruşturacaksın?"

Başını iki yana salladı. "Vaka senindir."

"Vaka filan yok şu an. Aşırı dozda uyuşturucu var."

Koridora dönüp hasta kabul kanadındaki açık bir kapının önüne geldiler. Muse, "Burada bekle," dedi.

Muse içeri girdi. Dışarı çıktığında, "Hastanenin patoloğu yanında şimdi. Onu temizlemiş, yani, sezaryen sonrası," dedi.

"Tamam."

"Bunu yapıyorum," dedi Muse, "çünkü hâlâ sana bir iyilik borçluyum."

Myron başını salladı. "Tamamen ödenmiş sayabilirsin."

"Ödeşmek istemiyorum. Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam."

Muse kapıyı açtı ve onu odaya soktu. Adam sedyenin yanında duruyordu, Myron onun patolog olduğunu düşündü. Üzerinde hastane önlüğü vardı ve kıpırdamıyordu. Suzze sırtüstü yatıyordu. Ölüm sizi daha genç, daha yaşlı, daha huzurlu ya da acınası göstermez. Ölüm sizi boş, her şeyiniz uçup gitmiş ve aniden terk edilmiş bir ev gibi gösterir. Ölüm bir bedeni sandalye, dosya dolabı, kaya gibi bir şeye çevirir. Topraktan toprağa, değil mi? Myron bütün gerekçelere, hayatın devam ettiğine dair tüm laflara, Suzze'nin bir yansımasının koridorun sonundaki bebek odasında, çocuğunda yaşadığına

inanmak istiyordu, ama şu an bunların hiçbiri olmuyordu.

"Peki, onun ölmesini isteyecek birini tanıyor musun?" diye sordu Muse.

Kolay bir cevap verdi: "Hayır."

"Kocası fazlasıyla sarsılmış gibi görünüyor, ama karılarını öldürüp televizyonda Olivier'i izleyen kocalar gördüm. Zaten Lex, Adiona Adası'ndan özel jetle geldiğini iddia ediyor. Oraya vardığında Suzze'yi çıkarıyorlarmış. Zamanlamaları kontrol edebiliriz."

Myron hiçbir şey demedi.

"Ev onlarınmış, Lex ve Suzze'nin," diye devam etti Muse. "Henüz içeri birinin girip girmediğine dair kayıtları bilmiyoruz, ama o binada güvenlik çok yüksek. Eğer gerek görürsek daha detaylı inceleriz."

Myron cesede yaklaştı. Elini Suzze'nin yanağına koydu. Hiçbir şey olmadı; elini sandalyeye, dosya dolabına koymak gibiydi. "Kim haber verdi?"

"O kısım biraz tuhaf görünüyor," dedi Muse.

"Nasıl yani?"

"İspanyol aksanlı bir adam, Suzze'nin çatı katından aramış. Sağlık görevlileri oraya vardığında yokmuş. Binada yasadışı çalışan biri olduğunu ve başı derde girmesin diye ortadan kaybolmuş olabileceğini düşündük." Bu hiç mantıklı değildi, ama Myron şimdi buna girmek istemiyordu. Muse, "Onunla beraber uyuşturucu almış ve başının derde girmesini istememiş biri de olabilir. Hatta belki de torbacısı. Buna da bakacağız."

Myron patoloğa döndü. "Kollarına bakabilir miyim?"

Patolog, Muse'a döndü. Muse başını salladı. Patolog örtüyü kaldırdı. Myron damarlarına baktı. "İğneyi nereden yapmış?" diye sordu.

Patolog dirseğinin kıvrım yerinde bir morluk gösterdi.

"Eski izleri de görebiliyor musunuz?" diye sordu Myron.

"Evet," dedi patolog. "Çok eski."

"Yeni bir şey var mı?"

"Kollarında, hayır."

Myron, Muse'a baktı. "Yıllardır uyuşturucu kullanmadığı için."

"İnsanlar çok farklı yerlerden iğne yapıyor," dedi Muse. "En parlak zamanlarında bile, o tenis kıyafetleri içinde Suzze'nin görünmeyen yerlerinden iğne yaptığı konuşuluyordu."

"Bakalım o zaman."

Muse başını iki yana salladı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Kullanmadığını göstermeye çalışıyorum sana."

Patolog boğazını temizledi. "Gerek yok," dedi. "Ben zaten vücudunu detaylı şekilde inceledim. Eski izler gördüm, kalçasının üzerindeki dövmeye yakın bir yerde, ama yeni bir şey yoktu."

"Yeni bir şey yok," diye tekrarladı Myron.

"Bu yine de bunu kendi kendine yapmadığını kanıtlamıyor," dedi Muse. "Belki de bir seferlik yapmak istedi, Myron. Belki aslında temizdi ve atlatmıştı ya da bilerek yüksek doz kullandı."

Myron ellerini iki yana açtı, ona inanamadığını göstermek için. "Sekiz aylık hamileyken mi?"

"Tamam, peki, o zaman sen bana söyle: Onu kim öldürmek ister? Dahası nasıl? Dediğim gibi, boğuşma izi yok. Evine zorla da girilmemiş. Bana bunun intihar ya da kazara aşırı doz olmadığını gösteren tek bir şey söyle."

Myron ne kadarını söylemesi gerektiğini bilemedi. "Facebook'una biri bir şey yazdı," diye başladı. Sonra durdu. Omuriliğinden aşağı soğuk bir parmak indi sanki. Muse bunu gördü.

"Ne?" diye sordu.

Myron patoloğa döndü. "İğnelerini dövmesine yakın bir yerinden yaptığını söylemiştin, değil mi?"

Patolog yine Muse'a döndü.

"Dur bir saniye," dedi Loren Muse. "O Facebook gönderisiyle ilgili ne diyordun?"

Myron beklemedi. Kendisini onun Suzze olmadığı yönünde telkin etmeye çalıştı, ama bu kez gözlerinin dolduğunu hissetti. Suzze çok şey yaşamıştı, sonunda doğru yolu bulmuştu ve şimdi her şeye dokunmasına ramak kala gücünü toplaması gereken Myron olmuştu. Bahanelere lanet olsun. Suzze onun arkadaşıydı. Yardım etmesi için ona gelmişti. Suzze'ye borçluydu.

Muse karşı çıkamadan örtüyü çekti. Gözleri kalçasının üst kısmına gitti ve evet, oradaydı. Dövme. "Ondan değil"

gönderisindekiyle aynı dövme. Myron'ın Gabriel Wire'ın fotoğrafında gördüğü dövmenin aynısı.

"Ne oldu?" diye sordu Muse.

Myron kalçaya bakakaldı. Gabriel Wire ve Suzze'de aynı dövme vardı. Anlamı açıktı.

Muse: "Ne dövmesi o?"

Myron baş dönmesini yavaşlatmaya çalıştı. O gönderideki dövmeydi bu. Peki, Kitty bunu nereden biliyordu? Neden o sembolü gönderiye koymuştu? Tabii, bir de Lex karısında ve müzik partnerinde aynı dövmeler olduğunu bilmiyor muydu?

Parçaları birleştir. "Ondan değil" gönderisi. Hem Suzze hem de Gabriel Wire'ın kalçalarının üst kısımlarını süsleyen aynı sembol. Bu gönderinin Lex'i sarsmış olmasına şaşmamalı.

"Lex nerede?" diye sordu Myron.

Muse kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Gerçekten de benden saklayacak mısın?"

"Muhtemelen bir şey değil zaten. Bebeğin yanında mı?"

Kaşlarını çattı, bekledi.

"Başka bir şey söyleyemem," dedi Myron. "En azından şimdi değil."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ben bir avukatım, Muse. Hem Lex hem de Suzze için çalışıyorum."

"Sen menajersin."

"Aynı zamanda avukatım."

"Ah, hayır. Sakın Harvard diplomanı çıkarma şimdi bana. Hiç yeri değil. Hele de seni buraya getirip cesedi görmene izin verdikten sonra."

"Elim kolum bağlı, Muse. Müşterimle konuşmam gerek."

"Müşterinle mi?" Muse ona bakakaldı ve Suzze'nin cesedini işaret etti. "Devam et, ama seni duyar mı bilmiyorum."

"Ne tatlısın! Lex nerede?"

"Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Burada cinayet aramam gerektiğini söyleyen sendin," dedi Muse. "O zaman benim için şuna cevap ver: Eğer Suzze gerçekten de öldürüldüyse, benim birincil şüphelim kim?"

Myron hiçbir şey demedi. Muse elini kulağına götürdü. "Seni duyamıyorum, koca çocuk. Haydi, cevabı biliyorsun, çünkü bu tip durumlarda hep aynı şey olur: koca. Koca hep birincil şüphelidir. Ne o zaman, Myron? Ya müşterilerinden biri diğerini öldürdüyse?"

Myron eğilip Suzze'ye bir kez daha baktı. Ölmüştü. Myron da sanki artık kanı akmıyormuş gibi hissizdi. Suzze ölmüştü. Bu anlayabileceğinin ötesinde bir şeydi. Oracıkta yığılıp yere kapanarak ağlamak istiyordu. Odadan çıktı ve yenidoğan tabelalarını takip etti. Muse da peşinden gitti.

"Facebook gönderisiyle ilgili ne diyecektin?" diye sordu.

"Şimdi değil, Muse."

Sola giden oku izledi. Bebek odası soldaydı. Döndü ve pencereden baktı. Bir sırada, o tekerlekli akrilik beşiklerde, kafalarında bebek şapkası ve hepsi pembe-mavi çizgili battaniyelere sarılmış altı tane yenidoğan vardı. İncelemeye gireceklermişçesine sıraya dizilmişlerdi. Her birinde pembe ya da mavi renkte, üzerinde adı ve doğum zamanı yazan kartlar vardı.

Bebek odasının bir kısmı pleksiglasla ayrılmıştı ve orası yenidoğan yoğunbakım ünitesiydi. Orada şu an bir ebeveyn ve bir bebek vardı. Lex sallanan sandalyeye oturmuştu ama sandalye sallanmıyordu. Üzerinde sarı bir önlük vardı. Sol elini oğlunun başına koymuştu ve bir yandan onun sağ kolunu okşuyordu. Yüzünde, akan gözyaşlarının izi vardı. Myron uzunca bir süre orada durup onu izledi. Muse da onunlaydı.

"Neler oluyor, Myron?"

"Henüz bilmiyorum."

"Buna basın nasıl üşüşecek, hiçbir fikrin var mı?"

Çok da umurundaymış gibi. Kapıya doğru yürüdü. Bir hemşire onu durdurdu ve ondan ellerini yıkamasını istedi. Sonra ona sarı bir önlük ve aynı renkte maske taktı. Myron kapıyı sırtıyla itti. Lex başını kaldırmadı.

"Lex?"

"Şimdi değil."

"Sanırım konuşmalıyız."

Lex sonunda başını kaldırdı. Gözleri kan çanağıydı. Konuşurken ise sesi yumuşaktı. "Sana bırak demiştim, değil mi?"

Sessizlik oldu. Myron sözcüklerin acıtacağından emindi. Daha da sonra, sakinleşip uyumaya çalıştığında, suçluluk duygusu göğsüne doğru tırmanacak ve kalbini köpük bardak misali ezecekti. "Onun dövmesini gördüm," dedi Myron. "O gönderide de vardı."

Lex gözlerini kapadı. "Suzze hayatım boyunca sevdiğim tek kadındı. Şimdi gitti. Yani, sonsuza dek. Suzze'yi bir daha asla göremeyeceğim. Ona asla sarılamayacağım. Bu çocuk, senin vaftiz oğlun, annesini hiç tanımayacak."

Myron hiçbir şey demedi. Göğsünde bir sızı hissetti.

"Konuşmamız gerek, Lex."

"Bu gece değil." Ses tonu artık şaşırtıcı derecede nazikti. "Bu gece sadece burada oturmak ve oğlumu korumak istiyorum."

"Onu neden koruyacaksın?"

Cevap vermedi. Myron telefonunun titrediğini hissetti. Göz ucuyla baktı ve arayanın babası olduğunu gördü. Odadan çıktı ve telefonu kulağına götürdü. "Baba?"

"Radyoda Suzze'yi duydum. Doğru mu?"

"Evet. Şimdi hastanedeyim."

"Çok üzüldüm."

"Teşekkürler. Burada biraz işim var..."

"İşin bitince eve uğrayabilir misin?"

"Bu gece mi?"

"Mümkünse."

"Bir şey mi oldu?"

"Seninle bir şey konuşmam gerek," dedi babası. "Ne kadar geç olduğu önemli değil. Ayakta olacağım."

18

Myron hastaneden ayrılmadan önce avukatı oynadı ve Loren Muse'u müşterisi Lex Ryder'la yanında yasal danışmanı olmadan konuşmaması konusunda uyardı. Muse da ona bu işten çıkarını katlayacağını söyledi ama tam olarak bu sözcüklerle değil. Win ve Esperanza geldi. Win ona Frank Ache ile hapishanede yaptığı görüşmeyi anlattı. Myron bunu nereye koyacağını bilemedi.

"Belki de," dedi Win, "Herman Ache ile görüşmeliyiz."

"Belki de," dedi Myron, "Gabriel Wire ile görüşmeliyiz." Esperanza'ya döndü. "Şu en sevdiğimiz Fransızca öğretmenine bir bakalım, Suzze öldüğü sırada Aşk nerelerdeymiş görelim."

"Tamam," dedi Esperanza.

"Seni eve bırakabilirim," dedi Win.

Myron omuz silkti. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendini biraz geri çekmeliydi. Belki de Muse haklıydı. Suzze aşırı dozdan ölmüş olabilirdi. Dün gece, balkondan Manhat-

tan'a bakıp sırlara dair o konuşmayı yaparken, Kitty ve geçmişe dair onca pişmanlıkla bütün eski şeytanlarını bir araya toplamıştı. Belki de cevap bu kadar basitti.

Myron arabasına bindi ve Livingston'daki evine doğru yola koyuldu. Yolda olduğunu söylemek için babasını aradı. "Dikkatli kullan," dedi babası. Myron, babası ne konuşacaklarına dair belki bir ipucu verir diye ummuştu, ama vermedi. Radyo "sorunlu eski tenisçi Suzze T'nin" ölüm haberini veriyordu, Myron medyanın beceriksiz kısa haberlerine bir kez daha şaştı.

Myron eve geldiğinde ev karanlıktı. Üst kattaki yatak odasının –küçükken Brad'le paylaştıkları odanın– ışığı yanıyordu. Myron başını kaldırıp oraya baktı. Uzun zamandır orada durmaktan rengi solmuş, Livingston İtfaiyesi tarafından Carter idaresindeyken dağıtılmış Tot Finder çıkartmasının dış hatlarını gördü. Çıkartmanın üzerinde cesur bir itfaiyeci, uzun saçlı bir çocuğu kucağında taşıyarak kurtarıyordu. O oda artık Myron'ın evdeki çalışma odasıydı.

Arabasının farlarına Nussbaumların ön bahçe çimlerindeki "Satılık" tabelası takıldı. Oğulları Steve, Myron'ın liseden arkadaşıydı ve herkes ona ya "Nuss" ya da "Baum" diye hitap ederken, Myron için o, beraber vakit geçirmemiş olsalar da canayakın bir çocuktu. Nussbaumlar oranın en eski ailelerindendi, kırk yıl önce tarlaları yerleşim yerine dönüşünce gelmişlerdi. Nussbaumlar burayı seviyorlardı. Bahçeyle uğraşmayı, oyalanmayı ve arka bahçedeki kameriyede çalışmayı seviyorlardı. Bolitarlara bahçelerinde ye-

tiştirdikleri domateslerden fazlasını getiriyorlardı. Şimdi ise Nussbaumlar bile taşınıyordu.

Myron evin önüne yanaştı. Penceredeki hareketi gördü. Babası, her zamanki gibi onu izliyordu muhtemelen. Myron gençken, babası onun gece dışarı çıkmasına hiç yasak getirmemişti çünkü Myron sorumluluk sahibi olduğunu göstermişti. Al Bolitar pek uyumazdı; Myron, eve kaçta dönerse dönsün, babasının onu beklemediği bir gün bile bilmiyordu. Babası gözlerini kapamadan önce her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak istiyordu. Myron acaba hâlâ öyle mi diye merak etti ve küçük oğlu, Kitty'yle kaçıp da bir daha hiç geri dönmediği zaman uykusunun nasıl da değiştiğini düşündü.

Arabayı park etti. Suzze ölmüştü. İnkârlara düşen biri olmamıştı hiçbir zaman, ama yine de bunu beynine sokmakta zorlanıyordu. Hayatının yeni bir bölümüne başlayacaktı o: annelik. Sıklıkla anne ve babasının bu eve ilk geldikleri zamanı hayal ederdi. Babası Newark'taki tesiste yoğun şekilde çalışıyordu, annesi hamileydi. El-Al'ı genç, her zamanki gibi el ele beton patikada yürürken, bu iki katlı eve bakarken ve evet, yeni ailelerine yuva olacak, onların umutlarıyla hayallerini taşıyacak yeni ev burası olmalı, diye karar verişlerini canlandırırdı gözünde. Şimdi geri dönüp baktıklarında, acaba o hayalleri gerçek oldu mu yoksa pişmanlıkları mı vardı diye merak etti.

Kısa süre sonra Myron da evlenecekti. Terese'in çocuğu olmayacaktı. Bunu biliyordu. Hayatı boyunca bir ailenin hayalini kurmuştu: ev, çitler, iki arabalık garaj, iki-üç veya

dört çocuk, arka bahçede barbekü, garajda basketbol potası. Kısacası, Nussbaumlar, Brownlar, Lyonlar, Fonteralar ve El-Al Bolitarlar gibi buradaki insanların hayatını hayal etmişti. Belli ki böyle olmayacaktı.

Annesi, belli ki evi satmakta doğru bir karar vermişti. Sıkı sıkıya bağlı kalamazdı. Terese'i kendisiyle birlikte evde, ait olduğu yerde istiyordu, çünkü sonunda, ancak sevdiğiniz kişi dünyayı sizin için yok edebilirdi ve evet, bunun kulağa ne kadar klişe geldiğini biliyordu.

Myron beton patikadan yavaşça yürüdü, düşüncelere dalmıştı, belki de bu yüzden tehlikeyi önceden sezemedi. Ya da saldırgan işini iyi yapmıştı, sabırlıydı, karanlığa karışmış ve Myron iyice yakına gelene ya da dikkati dağılana kadar beklemişti.

Önce ışık yandı. Yirmi yıl önce, babası evin önüne hareket sensörlü lambalardan taktırmıştı. Anne ve babası için bu, elektriğin ya da televizyonun icadından sonra adeta bir mucizeydi. El-Al haftalarca bu yeni teknolojiyi test etmiş, yürüyerek ya da kasıtlı olarak sürünerek hareket sensörünü kandırıp kandıramayacaklarına bakmışlardı. Anne ve babası farklı açılardan farklı hızlarda yaklaşıp, ışık yandığı anda her seferinde yakalandıkları için kahkahalara boğulurlardı. Basit sevinçler işte.

Çalının arkasından her kim fırladıysa, hareket sensörüne yakalanmıştı. Myron ışığın yandığını gördü, bir gürültü duydu; bir rüzgâr hışırtısı, bir çabalama sesi, belki de sözcükler. Ona doğru döndüğünde ilk gördüğü şey, yüzüne doğru gelen bir yumruk oldu.

Eğilecek, kolunu yüzüne siper edecek vakti yoktu. Yumruk yüzüne inecekti. Myron yana döndü. Basit bir hesaptı. Yumrukla birlikte hareket et, ona doğru değil. Dönmek bir nebze işe yaramıştı ama bu sert yumruk belli ki güçlü bir adamdan geliyordu ki fena oturtmuştu. Myron bir an için yıldızları gördü. Başını iki yana salladı, önünü görmeye çalıştı.

Sinirli, homurdanan bir ses yükseldi: "Bizi rahat bırak."

Adam, Myron'ın kafasına bir yumruk daha savurdu. Ondan kaçmanın tek yolunun sırtüstü düşmek olduğunu anladı Myron. Düştü ve adamın parmakları kafasını sıyırarak geçti. Yine de acıtmıştı. Myron yuvarlanarak kendini toplayabileceği güvenli bir yere gidecekti ki bir ses daha duydu. Biri sokak kapısını açmıştı. Sonra da panik dolu bir ses geldi: "Myron!"

Kahretsin. Babasıydı.

Myron babasına seslenip olduğu yerde kalmasını, iyi olduğunu, içeri girip polisi aramasını, adam ne yaparsa yapsın dışarı çıkmamasını söyleyecekti.

Mümkün olmadı.

Myron daha ağzını bile açamadan babası koşar adımlarla gelmeye başladı.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı babası.

Myron, "Baba, hayır!" diye bağırdı.

Faydası yoktu. Oğlunun başı dertteydi ve ne zaman böyle bir şey olsa, babası kendini ortaya atardı. Myron hâlâ sırtüstü yatarken saldırganın siluetine baktı. Uzun bir adamdı, elleri yumruk şeklindeydi, ama Al Bolitar'ın sesine dön-

mek gibi bir hata yapmıştı. Beden dili şaşırtıcı şekilde değişmişti. Elleri birden gevşedi. Myron hızlı hareket etti. Ayağını kullanarak saldırganı ayak bileğinden yakaladı. Sertçe çevirip bileğini kıstıracak ve tendonunu her yerinden koparacaktı ki babasının saldırganın üzerine atıldığını –yetmiş dört yaşındaydı ve gerçekten atlamıştı– gördü. Saldırgan iri yarıydı. Babasının hiç şansı yoktu ve muhtemelen de bunun farkındaydı. Ama onun için hiç sorun değildi bu.

Myron'ın babası, oyun kurucuya saldıran savunma oyuncusu misali kollarını iki yana açtı. Myron tuttuğu ayak bileğini iyice sıktı, ama koca adam kendini savunmak için kılını bile kıpırdatmadı, Al Bolitar'ın onun dengesini yıkmasına izin verdi.

"Oğlumdan uzak dur!" diye bağırdı babası, kollarını saldırgana sarıp onunla beraber yere düşerken.

Myron hızlı davrandı. Dizlerinin üzerine kalktı, avuç içiyle adamın burnuna ya da gırtlağına hamle yapmak için hazırlandı. Artık babası da devreye girmişti, kaybedecek vakit yoktu. Bir an önce bu adamı etkisiz hale getirmeliydi. Adamın saçından tuttu, gölgelerin içinden çıkardı ve göğsünün üzerine oturdu. Myron elini yumruk yaptı. Tam yumruğunu saldırganın burnuna indirecekti ki adamın yüzüne ışık vurdu. Myron'ın gördüğü şey onu anında durdurdu. Saldırganın yüzü sola dönük, endişeyle Myron'ın babasına bakıyordu. Yüzü, yüz hatları… o kadar tanıdıktı ki.

Sonra Myron adamın –hayır, aslında çocuktu– tek bir sözcük söylediğini duydu: "Büyükbaba?"

Genç bir sesti, o homurtu da geçmişti.

Babası doğruldu. "Mickey?"

Myron, yeğeni ona döndüğü sırada başını aşağı eğdi. Göz göze geldiler, gözlerinin rengi onunkilere çok benziyordu ve Myron daha sonra, o an fiziksel bir şok yaşadığına yemin edecekti. Mickey Bolitar, Myron'ın yeğeni, eliyle saçını kenara çekip hızla sağa döndü.

"Çekil üzerimden."

Babasının nefesi kesilmişti.

Myron ve Mickey, ikisi birden şaşkındı. Myron ona kalkması için yardım etti. Yüzü kan ter içindeydi. "Ben iyiyim," dedi babası yüzünü buruşturup. "Beni bırak."

Mickey, Myron'a döndü. Myron bir doksan üç santimdi, Mickey de aşağı yukarı aynıydı. Çocuk yapılı ve güçlüydü –bugünlerde her çocuk ağırlık çalışıyordu– ama yine de çocuktu. Parmağını Myron'ın göğsüne bastırdı.

"Ailemden uzak dur."

"Baban nerede, Mickey?"

"Sana..."

"Seni duydum," dedi Myron. "Baban nerede?"

Mickey geriye doğru bir adım attı ve Al'a doğru baktı. "Özür dilerim, büyükbaba," dediğinde sesi o kadar genç geliyordu ki.

Babasının elleri dizlerinin üzerindeydi. Myron ona yardım etmek istedi ama babası onu geri çevirdi. Orada öylece

durdu, yüzünde gurura benzer bir ifade vardı. "Sorun değil, Mickey. Anlıyorum."

"Anlıyorum derken?" Myron, Mickey'ye döndü. "Bu da ne şimdi böyle?"

"Sadece bizden uzak dur."

Yeğenini ilk kez bu şekilde görmüş olmak şaşırtıcı ve ağırdı. "Bak, neden içeri girip bunu konuşmuyoruz?"

"Neden cehenneme gitmiyorsun sen?"

Mickey büyükbabasına son bir endişeli bakış attı. Al Bolitar iyi olduğunu söylemek ister gibi başını salladı. Ardından Mickey, Myron'a öldürmek ister gibi baktı ve koşarak karanlıkta kayboldu. Myron onun peşinden gidecekti, ama babası onu kolundan tuttu. "Bırak gitsin." Al Bolitar'ın yüzü kıpkırmızıydı ve zor nefes alıyordu, ama aynı zamanda da gülümsüyordu. "Sen iyi misin, Myron?"

Myron ağzına dokundu. Dudağı kanıyordu. "Ölmeyeceğim. Neden gülüyorsun sen?"

Babasının gözü Mickey'nin karanlığa karıştığı yöndeydi. "Çocuk cesur çıktı."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yapma," dedi babası. "Haydi, içeri girip konuşalım."

Alt kattaki oturma odasına gittiler. Myron'ın çocukluğunun büyük bir kısmında babasının özellikle kendine tahsis edilmiş, çok eskidiği için son zamanlarda her tarafını koli bandıyla tutturmak zorunda kaldığı dinozor bir Barcalounger uzanma koltuğu vardı. Bugünlerde "Multiplex II" adında beş parçalı, kendi içinde uzanma koltukları ve içe-

cekleri koymak için bölümleri olan bir koltuk takımı vardı. Myron onu, radyo reklamları içine sinmediği halde, Bob'un İndirimli Mobilyaları diye bir yerden almıştı.

"Suzze'ye gerçekten de çok üzüldüm," dedi babası.

"Teşekkür ederim."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Henüz değil, hayır. Üzerinde çalışıyorum." Babasının yüzü hâlâ arbededen kırmızıydı. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim."

"Annem nerede?"

"Carol Teyzen ve Sadie ile dışarıda."

"Bir bardak su alacağım," dedi Myron. "Sen?"

"Olur. Dudağına da biraz buz koy da şişmesin."

Myron mutfağa giden üç basamağı çıktı, iki bardak aldı ve ikisini de su sebilinden doldurdu. Buzlukta buz torbaları vardı. Bir tanesini aldı ve oturma odasına geri döndü. Babasına bardağı verip sağdaki uzanma koltuğuna geçti.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Myron. "Yeğenimi ilk kez görüyorum ve bana saldırıyor."

"Onu suçluyor musun?" dedi babası.

Myron doğruldu. "Anlayamadım?"

"Kitty beni aradı," dedi babası. "Alışveriş merkezinde onun karşısına çıktığını anlattı."

Myron tahmin etmeliydi. "Anlattı mı?"

"Evet."

"Mickey o yüzden mi saldırdı bana?"

"Onun annesine," –babası durdu, doğru sözcüğü bulmaya çalıştı, bulamadı– "kötü bir laf etmedin mi?"

"Ama o kötü."

"Ya birisi senin annen için aynı şeyi söylese? Nasıl tepki verirdin?"

Babası hâlâ gülüyordu. Kavganın adrenalininden ya da belki torunuyla gurur duyduğu için sarhoş gibiydi. Al Bolitar, Newark'ta fakir bir ailenin çocuğu olarak doğmuş, şehrin zor sokaklarında büyümüştü. On bir yaşındayken Mulberry Caddesi'ndeki bir kasabın yanında çalışmaya başlamıştı. Yetişkin hayatının büyük bir kısmını Newark'ın Kuzey Bölgesi'nde, Passaic Nehri kıyısındaki bir iç çamaşırı fabrikasında geçirmişti. Ofisi, hem o çalışanları hem de çalışanlar onu görebilsin diye tamamen camdandı ve bir asma kattaydı. Tesisi 1967'deki isyanlarda korumaya çalışmıştı, ama yağmacılar tesisi yakmıştı. Babası orayı neredeyse yeniden inşa edip geri döndükten sonra da bir daha ne çalışanlarına ne de şehre aynı gözle bakabilmişti.

"Bir düşün," dedi babası. "Kitty'ye söylediğin şeyi düşün. Birinin aynı şeyi annene söylediğini düşün."

"Benim annem Kitty değil."

"Bunun Mickey için bir önemi var mı sanıyorsun?"

Myron başını iki yana salladı. "Kitty söylediğim şeyi neden ona anlatmış ki?"

"Ne yani, annesi yalan mı söyleseydi?"

Myron sekiz yaşındayken, Burnet Hill İlkokulu'nun önünde Kevin Werner ile kavga etmişti. Anne ve babası müdürün odasında, Müdür Bay Celebre'den kavganın zararlarıyla ilgili uzunca bir nutuk dinlemişti. Eve geldiklerinde,

annesi tek kelime etmeden üst kata çıktı. Babası da aşağıda, bu odada kaldı. Myron ciddi bir ceza bekliyordu. Onun yerine babası ona doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı: "Kendini dışarı atıp müdahale etmeni gerektirecek bir durumda hissedersen, verdiğin kararı yargılamayacağım. Kavga etmen gerekiyorsa, et. Bundan asla kaçamazsın. Geri adım atamazsın." Tavsiyesi her ne kadar çılgınca ve şaşırtıcı görünmüş olursa olsun, Myron geçen yıllar içinde genelde kavgalardan kaçmış, "sağduyulu" olanı yapmıştı ve işin gerçeği –arkadaşlarının kahramanlık kompleksi diye adlandırdığı gerçek– hiçbir kavga onun canını geri çekilmek kadar yakmamıştı.

"Benimle bunu mu konuşmak istiyordun?" dedi Myron.

Babası başını salladı. "Onları rahat bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Bunu zaten biliyordun, ama kardeşinin karısına söylediğin o şeyi söylememeliydin."

"Ben sadece Brad'le konuşmak istemiştim."

"O ortalarda yok," dedi babası.

"Nerede?"

"Bolivya'da bir hayır görevinde. Kitty başka detay vermek istemedi."

"Belki bir sorun vardır."

"Brad ve Kitty arasında mı?" Babası bir yudum su içti. "Belki vardır. Ama bu bizi ilgilendirmez."

"O zaman Brad Bolivya'daysa, Kitty ile Mickey'nin burada ne işi var?"

"Tekrar Amerika'ya yerleşmek istiyorlar. Bu bölge ile Kaliforniya arasında kaldılar."

Bu da yalandı, Myron bundan emindi. Kitty, yaşlı ada-

mın kafasını karıştırıyordu. *Myron'ı yakamızdan düşürürsen belki sana yakın bir yerde otururuz. Ama bizi rahatsız etmesine izin verirsen ülkenin diğer ucuna gideriz*, gibi saçmalıklar söylemiştir.

"Neden şimdi? Onca yıl sonra neden geri döndüler ki?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Baba, çocuklarının mahremiyetlerini korumasını istiyorsun, biliyorum, ama bana kalırsa bu işlerine karışmama konusunu biraz abartıyorsun."

Güldü. "Onlara alan tanımalısın, Myron. Mesela sana da Jessica'yla ilgili neler hissettiğimi hiç söylemedim."

Yine eski kız arkadaşı. "Bir dakika, Jessica'yı sevdiğini sanıyordum."

"Hiç sevmezdim," dedi babası.

"Ama hiçbir şey söylemedin."

"Bana düşmezdi."

"Belki de söylemeliydin," dedi Myron. "Belki bu onca kalp kırıklığımı önlerdi."

Babası başını iki yana salladı. "Seni korumak için her şeyi yaparım," –gözü dışarı gitti, dakikalar önce yaşananları söylemek ister gibi– "ama hata yapmana izin vermek en iyisidir. Hatasız bir hayat yaşamaya değmez."

"Vaz mı geçmeliyim yani?"

"Şimdilik, evet. Brad ona ulaştığını biliyordur, Kitty söylemiştir. Ben de e-posta gönderdim zaten. Eğer sana ulaşmak isterse iletişime geçer."

Myron'ın aklına bir anı daha geldi: Brad yedi yaşın-

dayken yatılı bir kampta hor görülüyordu. Myron, Brad'in beyzbol sahasında tek başına oturuşunu hatırladı. Brad son dışarı atışını yapmış, hoyrat çocuklar da hep birlikte onun üzerine gitmişti. Myron onun yanına oturmak istemişti, ama Brad hem ağlayıp hem de Myron'a gitmesini söylemişti. İnsanın, sevdiğinin acısını dindirmek için birilerini öldürmek istediği anlardandı. Başka bir sefer, bütün Bolitar ailesinin sömestr tatili için Miami'ye gidişini hatırladı. O ve Brad aynı odada kalıyordu. Papağan Ormanı'nda geçirdikleri keyifli günün gecesinde, Myron ona okulu sormuş, Brad de birden ağlamaya başlayıp okuldan nefret ettiğini, hiç arkadaşının olmadığını söylemişti. Bu Myron'ın kalbini neredeyse bin parçaya bölmüştü. Ertesi gün, havuz kenarında otururlarken, Myron babasına bu konuda ne yapması gerektiğini sormuştu. Babasının tavsiyesi basitti: "Bu konuyu açma. Onu üzme şimdi. Bırak, tatilinin tadını çıkarsın."

Brad beceriksiz, sakar, geç olgunlaşan biriydi. Belki de sadece Myron'ın arkasından büyüyor olduğu içindi bu.

"Bizim yeniden bir araya gelmemizi istediğini sanıyordum," dedi Myron.

"İstiyorum. Ama bunu zorla yapamazsın. Onlara alan tanı."

Babası hâlâ az önceki arbede yüzünden nefes nefeseydi. Onu şimdi kırmanın gereği yoktu. Sabahı bekleyebilirdi. Ama sonra: "Kitty uyuşturucu kullanıyor," dedi Myron.

Babası kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Evet."

Babası çenesini ovaladı ve bu yeni gelişmeyi düşündü.

Sonra: "Yine de onları rahat bırakman gerek."

"Sen ciddi misin?"

"Bir zamanlar annende de ağrıkesici bağımlılığı olduğunu biliyor muydun?"

Myron hiçbir şey demedi, şaşkındı.

"Saat geç oluyor," dedi babası. Kanepeden kalkarken, "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Bekle, bu bombayı üzerime atıp gidecek misin?"

"Önemli bir şey değildi. Beni ilgilendiriyordu. Bu sorunu birlikte aştık."

Myron ne diyeceğini bilemedi. Ayrıca, Kitty'nin gece kulübünde yaptığı seks eyleminden bahsedecek olsaydı, acaba babası yine annesinden bir örnek mi verecekti, diye düşünmeden edemedi.

Bunu bu gecelik düşünme, diye geçirdi Myron içinden. Acele etmeye gerek yoktu. Sabaha kadar yeni bir şey olmayacaktı. Kapının önüne bir arabanın yanaştığını, ardından da kapısının kapandığını duydular.

"Annendir," dedi Al Bolitar ayağa kalkarken. Myron da kalktı. "Ona bu geceden bahsetme. Onun üzülmesini istemiyorum."

"Tamam. Hey, baba?"

"Efendim?"

"İyi indirdin onu yere."

Babası gülmemek için kendini zor tuttu. Myron onun yaşlanan yüzüne baktı. Anne ve babasının yaşlanmaya başladığını ilk fark ettiğindeki o ağır his, duygusallık çöktü yine

içine. Daha fazlasını söylemek istedi, ama bunların hepsini babasının da bildiğini biliyordu ve bu konuda daha fazlasını söylemek yakışıksız ve aşırı olacaktı. O anı öylece bırakıp nefes aldı.

19

Gece saat iki buçukta, Myron çocukluğunda Brad'le paylaştığı, hâlâ Tot Finder çıkartmasının asılı olduğu odaya gitmek üzere üst kata çıkıp bilgisayarı açtı.

Skype'a girdi. Ekranda Terese'in yüzü belirdiğinde her zamanki gibi heyecanlandı, evet, yine göğsünde bir hafiflik hissetti.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi.

Terese gülümsedi. "Açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen."

"Sen şimdiye dek tanıdığım en seksi adamsın ve şu an sırf yüzüne bakarak bile duvara tırmanacak gibi hissediyorum."

Myron biraz doğruldu. Alın size mükemmel bir ilaç. "İçim gıcıklanmasın diye kendimi zor tutuyorum," dedi. "Zaten iç gıcıklanması da tam ne demek, bilmiyorum."

"Açık konuşmaya devam edebilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen."

"Videoyla bir şey denemek istiyorum, ee, ama çok anlamıyorum. Sen biliyor musun?"

"İtiraf ediyorum ki ben de bilmiyorum."

"Bu, geri kafalıyız mı demek? Bilgisayarda, telefonda filan seks yapmıyorum da."

"Bir keresinde telefonda seksi denemiştim," dedi Myron.

"Ee?"

"Hayatımda hiç bu kadar çok utandığımı hatırlamıyorum. Çok uygunsuz bir yerde de kahkahayı patlamıştım."

"Tamam, o zaman hemfikiriz."

"Evet."

"Lafın gelişi söylemiyorsun, değil mi? Çünkü biliyorsun, yani, biz uzağız..."

"Lafın gelişi söylemiyorum."

"Güzel," dedi Terese. "Ee, ne var ne yok orada?"

"Ne kadar zamanın var?" diye sordu Myron.

"Sanırım yirmi dakika kadar."

"Bir on dakika kadar böyle konuşsak ve sonra anlatsam olur mu?"

Bilgisayar monitöründen bile, Terese ona dünyadaki tek erkekmiş gibi bakıyordu. Her şey yok olmuştu. Sadece ikisi vardı. "O kadar mı kötü?" dedi.

"Evet."

"Pekâlâ, yakışıklı. Sen başla, ben de devamını getireyim."

Ama işe yaramadı. Ona hemen Suzze'yi söyledi. Bitirdiğinde de Terese, "Ne yapacaksın peki?" diye sordu.

"Hepsi bitsin istiyorum. Çok yorgunum."

Terese başını salladı.

"Yine Angola'ya gelmek istiyorum. Seninle evlenmek ve orada kalmak istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum," dedi.

"Şimdi bir 'ama' gelecek."

"Hayır, öyle değil," dedi Terese. "Başka hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmez. Seninle olmayı tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum."

"Ama?"

"Ama orayı bırakamazsın. Sen öyle biri değilsin. Birincisi, Esperanza'yı ve işi öylece bırakamazsın."

"Ona hissemi satabilirim."

"Hayır, satamazsın. Satabilsen bile, Suzze hakkındaki gerçeği öğrenmen gerek. Kardeşine ne olduğunu öğrenmen gerek. Annen ve babanla ilgilenmen gerek. Her şeyi öylece bırakıp buraya gelemezsin."

"Sen de buraya gelemezsin," dedi Myron.

"Henüz değil, hayır."

"Bu ne demek o zaman?"

Terese omuzlarını silkti. "Berbat durumdayız. Ama sadece kısa bir süre için. Suzze'ye ne olduğunu öğrenip işleri yoluna koyacaksın."

"Bundan çok emin konuşuyorsun."

"Seni tanıyorum. Bunların hepsini yapacaksın. Sonra da, her şey yoluna girince, uzunca bir süre kalmak üzere gelirsin, olur mu?"

Terese tek kaşını kaldırdı ve ona gülümsedi. Myron da

ona gülümsedi. Omuz kaslarının gerçekten de gevşediğini hissedebiliyordu.

"Kesinlikle doğru," dedi.

"Myron?"

"Efendim?"

"Bunu hemen yap."

Myron sabah olunca Lex'i aradı ama cevap alamadı. Buzz'ı aradı. Yine cevap alamadı. İlçe Baş Dedektifi Loren Muse telefonuna cevap verdi, Myron hâlâ önceki karşılaşmalarında aldığı telefon numarasını saklıyordu. Myron onu Suzze ve Lex'in evinde, aşırı doz mahallinde buluşmaya ikna etti.

"Bir işe yarayacaksa," dedi Muse, "buluşalım."

"Teşekkür ederim."

Bir saat sonra, Muse onunla lobide buluştu. Asansöre binip en üst kata doğru çıkmaya başladılar.

"İlk otopsi raporuna göre," dedi Muse, "Suzze T aşırı dozda eroin kullanımına bağlı solunum durması sonucu ölmüş. Uyuşturucunun yüksek dozda kullanılması hakkında ne biliyorsun bilmiyorum ama uyuşturucu, kurbanın nefes alma yetisini nefes alamayacağı hale getirene dek azaltır. Kurbanın hâlâ nabzı atar ve nefes almadan birkaç dakika daha yaşar. Bebeğin hayatta kalmasını sağlayan da bu oldu sanırım, ama ben doktor değilim. Bünyesinde başka uyuşturucu çıkmadı. Kimse başına vurmamış ya da başka bir şey yapmamış, herhangi bir darp yok."

"Kısacası," dedi Myron, "yeni bir şey yok."

"Şey, bir şey var." Dün gece bahsettiğin gönderiyi buldum. Suzze'nin Facebook'unda. 'Ondan değil' yazan gönderi."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Onun," dedi, "doğru olabileceğini."

"Suzze doğru olmadığına yemin etti."

Muse gözlerini devirdi. "Tanrım, hiçbir kadın bebeğin babası konusunda yalan söylemez. Bir düşün. Diyelim ki bebek Lex Ryder'ın değil. Belki kendini suçlu hissediyordu. Belki de ortaya çıkmasından korkuyordu."

"Bebeğe babalık testi yapılabilirdi," dedi Myron. "Böylece emin olunurdu."

"Cinayeti soruşturan ben olsaydım bunu elbette ki *yapabilirdim*. Cinayet soruşturmasında olsaydım bunun için bir mahkeme kararı çıkartırdım. Ama dediğim gibi, değilim. Sana bir kadının neden yüksek dozda uyuşturucu aldığını anlamak için bir sebep sunuyorum. Bu kadar net, işte son."

"Belki Lex sana DNA testi için izin verir."

Muse, "Peki, peki, peki," dediği sırada asansör kata geldi.

"Ne?"

"Bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

"Lex'in başarılı avukatı olduğunu sanıyordum."

"Yani?"

"Yani, Lex çoktan bebeği alıp gitti," dedi Muse.

"Ne demek gitti?"

"Basbayağı." Terasa giden döner merdivenden çıktılar.

"Muse?"

"Senin gibi ışık saçan bir savunma avukatının bildiği üzere, Lex Ryder'ı elimde tutmak için bir gerekçem yok. Bu sabah erken saatte, doktorların uyarılarına rağmen, yeni doğmuş oğlunu hastaneden çıkarttı çünkü buna hakkı var. Arkadaşı Buzz'ı orada bıraktı ve kendisine eşlik etmesi için bir bebek hemşiresi tuttu."

"Nereye gittiler?"

"Ortada cinayet ya da bir şüpheli olmadığına göre, onu takip etmem için de bir sebep yok." Muse çatı katına çıktı. Myron da peşinden gitti. Muse kemerin yanındaki Kleopatra koltuğuna doğru yürüdü. Durdu, aşağı baktı ve sandalyeyi gösterdi.

Ses tonu son derece ciddiydi.

Myron pürüzsüz, fildişi sandalyeye baktı. Kan yoktu, kırışıklık yoktu, ölüme dair hiçbir iz yoktu. Sandalyede yaşananlara dair bir iz görmeyi beklemişti. "Onu buldukları yer burası mı?"

Muse başını salladı. "Şırınga yerdeydi. Kendinden geçmişti, hiç tepki vermiyordu. Şırıngadaki tek parmak izi ona ait."

Myron kemerden ileri doğru baktı. Uzakta Manhattan'ın gökdelen manzarası selam veriyordu. Su durgundu. Gökyüzü mor ve gri renkteydi. Gözlerini kapadı ve iki gece önceye gitti. Rüzgârın balkona vurduğu, Myron'ın Suzze'nin sözlerini neredeyse kulağında hissettiği geceye: "*Bazen insanların yardıma ihtiyacı olur... Belki sen bilmiyorsun, ama benim hayatımı yüz kez kurtardın.*"

Ama bu kez değil. Bu kez, Lex'in ricası üzerine, geri

çekilmişti, değil mi? Ona yapacağı iyiliği yapmıştı –"Ondan değil" mesajını yazanın kim olduğunu öğrenmişti, Lex'in nerede olduğunu biliyorlardı– ve Myron bu işe burnunu sokmamayı, Suzze'yi bir başına bırakmayı seçmişti.

Myron gözlerini manzaradan ayırmadı. "İspanyol aksanlı birinin 911'i aradığını mı söylemiştin?"

"Evet. Onların telsiz telefonlarından birini kullanmış. Alt kattaydı. Muhtemelen kaçarken düşürmüştü. Parmak izlerini kontrol ettik, ama üzerindeki her şey dağılmıştı. Elimizde Suzze'nin ve Lex'in parmak izleri vardı, hepsi bu. Sağlık görevlileri geldiğinde kapı hâlâ açıkmış. İçeri girmişler ve onu burada bulmuşlar."

Myron ellerini ceplerine soktu. Soğuk rüzgâr yüzüne çarpmıştı. "Yasadışı bir göçmen ya da teknik servis işçisi hakkındaki teorin mantıklı gelmiyor."

"Neden?"

"Bir temizlikçi ya da buradan geçen biri mi görecek onu? Kapı aralık, eve girmek mümkün ve sonra birden çatıya çıkmak mı geliyor aklına?"

Muse bunu düşündü. "Doğru söylüyorsun."

"Arayan kişinin o iğneyi yaptığı sırada da yanında olması daha yüksek bir ihtimal."

"Yani?"

"Yani derken?"

"Daha önce de dediğim gibi, ben meraktan değil, içinde bir suç olduğu için bu işteyim. Eğer bir arkadaşıyla birlikte uyuşturucu alıyorsa ve o kişi kaçtıysa, gerçekten de bunu so-

ruşturacak kişi ben değilim. Torbacıysa, tamam, o zaman belki onu bulabilir ve onun Suzze'ye uyuşturucu sattığını kanıtlayabilirim, ama aslında benim bulmaya çalıştığım bu değil."

"Önceki gece onunla birlikteydim, Suzze'yle."

"Biliyorum."

"Tam da bu çatıda, buradaydım. Çok canı sıkkındı, ama intihar edecek gibi değildi."

"Söylemiştin," dedi Muse. "Bir düşün, canı sıkkın, ama intihar edecek gibi değil. Bu oldukça iyi bir ayırım. Kayıtlara da hiç intihar edecek gibi olduğunu söylemedim. Ama canı sıkkındı, değil mi? Bu onun yeniden başlamasına sebep olabilirdi ve belki de öyle oldu."

Rüzgâr yine sert esti. Suzze'nin sesi –ona söylediği son şey bu muydu?– onu da getirdi: "*Hepimizin sırları var, Myron.*"

"Düşünecek bir şey daha var," dedi Muse. "Eğer bu bir cinayetse, şimdiye kadar gördüklerimin en aptalı. Diyelim ki Suzze'nin ölmesini istiyorsun. Diyelim ki bir şekilde kaba kuvvet kullanmadan da onun kendine eroin enjekte etmesini sağladın. Belki de kafasına silah dayadın, her neyse. Anlıyor musun?"

"Devam et."

"Neyse, onu öldürmek istemişse neden doğrudan öldürmemiş? Neden 911'i arayıp oraya vardıklarında hayatta olabilme ihtimalini düşünmüş? O yüzden, aldığı uyuşturucu miktarıyla, onu neden kemerin altına götürüp düşmesini

sağlamamış? Her iki durumda da, *yapmayacağın* şey sağlık görevlilerini aramak ya da kapıcı girsin diye kapıyı aralık bırakmak. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Myron.

"Mantıklı geliyor mu?"

"Geliyor."

"Dediklerimi çürütecek bir kanıtın var mı?"

"Bir tane bile yok," dedi Myron, söylediklerini kafasında toparlamaya çalışırken. "Şayet haklıysan, muhtemelen torbacısıyla dün iletişime geçti. Kim olduğuna dair bir ipucu var mı?"

"Henüz yok, hayır. Dün arabayla çıktığını biliyoruz. Garden State otobanından, 28. Yol civarında geçiş bileti var. Newark'a gitmiş olabilir."

Myron bunu düşündü. "Arabayı kontrol ettin mi?"

"Onun arabasını mı? Hayır. Neden?"

"Mahzuru yoksa ben edebilir miyim?"

"Anahtarları var mı?"

"Var."

Başını iki yana salladı. "Ah şu menajerler. Sen devam et. Benim işe dönmem gerek."

"Bir sorum daha var, Muse."

Muse bekledi.

"Sana dün gece avukat-müvekkil kartımı oynadığım halde neden bunları bana gösteriyorsun?"

"Çünkü şu an elimde bir vaka yok," dedi. "Bir de, eğer bir şey kaçırıyorsam, bir şekilde bu bir cinayetse, senin savunmada olmanın hiçbir önemi yok. Sen Suzze'yi düşünüyorsun. Onun katilinin elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermezsin."

Sessizce asansörle aşağı indiler. Muse giriş katta indi. Myron garaja devam etti. Uzaktan kumandaya bastı ve bip sesini dinledi. Suzze'nin bir Mercedes S63 AMG'si vardı. Kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Yabani çiçek kokulu bir parfüm geldi burnuna ve bu ona Suzze'yi düşündürdü. Torpido gözünü açtı, ruhsatı, sigorta kartını ve arabanın kullanım kılavuzunu gördü. Koltukların altına baktı, ne aradığını bilmiyordu. İpuçları olabilirdi. Tek bulabildiği bozuk paralar ve iki tane tükenmez kalemdi. Sherlock Holmes bunları Suzze'nin tam olarak nereye gittiğini bulmak için kullanabilirdi, ama Myron bunu yapamazdı.

Arabayı çalıştırdı, paneldeki GPS'i açtı. "Önceki rotalar"a bastı ve Suzze'nin gittiği son yerlerin listesini gördü. Sherlock Holmes, kıskançlıktan çatla. Son rota Kasselton, New Jersey'di. Hımm. Oraya gitmek için, Garden State otobanına çıkıp 146 numaralı çıkıştan çıkmak gerekiyordu.

Sondan ikinci veri Edison, New Jersey'de bir kavşaktı. Myron Blackberry'sini çıkardı ve çıkan adresleri oraya yazmaya başladı. Bitince de e-posta ile Esperanza'ya gönderdi. O, internetten bakıp içlerinde önemli olan bir şey var mı, söyleyebilirdi. Adreslerin yanında tarih yoktu, o nedenle

Myron'ın tek bildiği, Suzze'nin bu yerlere aylar önce gittiği ve GPS'i nadiren kullandığıydı.

Yine de bütün işaretler Suzze'nin Kasselton'a gittiğini gösteriyordu, hatta belki öldüğü gün bile. Bu, kısa bir ziyaret olabilirdi.

20

Kasselton'daki adres, en alt katı Kings Süpermarket olan, dört katlı bir alışveriş merkeziydi. Diğer üç katta Renato's Pizzeria, SnowCap adında kendi dondurmanı yapabildiğin bir dükkân ve önündeki kırmızı-beyaz tentesiyle, "Sal ve Kısa Joe'nun Yeri" adında, eski tip bir berber dükkânı vardı.

Peki, Suzze buraya neden gelmişti?

Elbette evine çok daha yakın süpermarketler, dondurmacılar ve pizzacılar vardı. Ayrıca Myron, Suzze'nin saçlarını Sal ya da Kısa Joe'nun yaptığından da şüpheliydi. O zaman neden buraya gelmişti? Myron durdu ve cevabın ona gelmesini bekledi. Aradan iki dakika geçti. Cevap gelmeyince Myron bunu kurcalamaya karar verdi.

Kings Süpermarket ile başladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Suzze T'nin fotoğrafını sağa sola gösterdi ve insanlara onu buralarda görüp görmediklerini sordu. Birkaç kişi Suzze'yi tenis günlerinden hatırladı. Birkaçı onu

dün gece haberlerde görmüştü ve Myron'ın polis olduğunu düşünmüşlerdi. Myron da düzeltmeye kalkmamıştı. Sonuç olarak, süpermarkette onu görmüş olan biri çıkmadı.

Keşif bir.

Myron dışarı çıktı. Otoparka baktı. En iyi tahmin ne? Suzze buraya uyuşturucu almak için gelmişti. Torbacılar, özellikle de banliyölerde, hep kamusal alanları kullanırlardı. Arabaları yan yana park edersin, pencereleri açarsın, biri diğer arabaya para atar, diğeri de uyuşturucu.

Bunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Suzze, önceki gece ona sırlardan bahseden ve çok hırslı olmaktan hayıflanan, iki gün önce ofisine gelip, "O kadar mutluyum ki," diyen, sekiz aylık hamile kadın, kendini öldürmek için uyuşturucu almaya, bu alışveriş merkezine mi gelmişti?

Maalesef, hayır, Myron buna inanmıyordu.

Belki bu otoparkta torbacıyla değil de başka biriyle buluşacaktı. Belki evet, belki hayır. Şu ana dek sağlam bir dedektiflik işi çıkarmıştı. Tamam, daha yapılacak işler vardı. Renato's Pizzeria kapalıydı. Berber dükkânı da zaten işini yapıyordu. Myron dükkânın ön camından yaşça daha büyük olan adamın lafları ağzında geveleğini, iyi niyetle bir şeylere karşı çıktığını ve son derece de mutlu göründüğünü fark etti. SnowCap dondurma dükkânına geçti. Biri pankart asıyordu: DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, LAUREN! Yaşları muhtemelen sekiz-dokuz civarındaki kızlar ellerinde hediye paketleriyle oraya giriyorlardı. Anneleri onların ellerinden tutmuş, yorgun, bezgin, mutlu görünüyorlardı.

Suzze'nin sesi: "O kadar mutluyum ki."

Suzze'nin hayatı bu olmalıydı, diye düşündü. Böyle olacaktı. Suzze'nin istediği buydu. İnsanlar aptalca şeyler yaparlar, kirli bir peçete gibi mutluluğu fırlatıp atarlar. Burada olan da bu olabilirdi; gerçek mutluluğa bu kadar yaklaşan Suzze, sanki istediği bu değilmiş gibi, onu elinin tersiyle itti.

Dondurmacının ön camından içeri baktı ve annelerinin ellerinden kurtulan küçük kızların birbirlerine sarılıp selamlaşmalarını izledi. Dükkânın içi bir renk ve telaş cümbüşüydü. Anneler köşeye, kahve makinesinin yanına geçti. Myron yine Suzze'yi orada, ait olduğu yerdeymiş gibi düşündü. O sırada tezgâhın arkasındaki adamın kendisine baktığını fark etti. Adam yaşça büyük, altmışlarındaydı, orta düzey bir yönetici göbeği ve takdire şayan şekilde taranmış saçları vardı. Daha çok şehirli bir mimarda görebileceğiniz türden, fazlaca asortik gözlüklerinin ardından Myron'a baktı ve sonra gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti.

Müdür, diye düşündü Myron. Muhtemelen hep bu şekilde camdan dışarı bakıyor, mekânını koruyor, işini sahipleniyordu. Harika. Myron elinde Suzze T'nin fotoğrafıyla kapıya yaklaştı. Geldiğinde, adam çoktan ona kapıyı açmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam.

Myron resmi gösterdi. Adam fotoğrafa baktı ve gözlerini kapadı.

"Bu kadını gördünüz mü?" diye sordu Myron.

Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Onunla dün konuştum."

Adam uyuşturucu satıcısına benzemiyordu. "Ne hakkında?"

Adam yutkundu, dönmeye kalktı. "Kızım," dedi. "Kızımı sordu."

"Benimle gelin," dedi adam.

Dondurma tezgâhını geçtiler. Tezgâhın arkasında çalışan kadın tekerlekli sandalyedeydi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bir müşteriye tuhaf isimli dondurma aromalarını ve onları hangileriyle karıştırabileceğini anlatıyordu. Myron soluna baktı. Parti tam gaz devam ediyordu. Kızlar sırayla dondurmalarını seçip, kendi lezzetlerini oluşturmak için onları karıştırıyorlardı. İki tane lise çağında kızın biri dondurmaları alıp koymaya yardım ederken, diğeri de çikolata parçacıklı, kurabiye hamurlu, bisküvili, şekerlemeli, yumuşak ayıcıklı, kuruyemişli, hatta tahıllı olanları karıştırıyordu.

"Dondurma sever misiniz?" diye sordu adam.

Myron ellerini iki yana açtı. "Kim sevmez ki?"

"Çok az insan... Tahtaya vur." Adam formika bir masanın üzerinden geçerken parmağını oraya vurdu. "Size hangisinden ikram edeyim?"

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

Ama adam bunu cevap olarak kabul etmedi. "Kimberly?"

Tekerlekli sandalyedeki kadın başını kaldırdı.

"Misafirimize bir SnowCap Potası yap."

"Tabii."

Dükkân SnowCap dondurma logosuyla kaplıydı. Bu is-

mi o koymuş olmalıydı. SnowCap. Snow. Myron adamın yüzüne bir kez daha baktı. Aradan geçen on beş yıl bu adama ne dost ne de düşman olmuştu, onunki normal bir yaşlılıktı, ama Myron artık parçaları birleştirebiliyordu.

"Siz Karl Snow'sunuz," dedi Myron. "Alista'nın babası."

"Siz polis misiniz?" diye sordu Myron'a.

Myron bir an tereddüt etti.

"Bunun önemi yok. Anlatacak bir şeyim yok zaten."

Myron üstelemeye karar verdi. "Bir cinayetin daha üstü örtülü kalmasına yardım mı edeceksiniz?"

Myron şok ya da öfke beklemişti, ama onun yerine adam şiddetle başını iki yana salladı. "Gazeteleri okudum. Suzze T yüksek dozdan ölmüş."

Daha da üsteleyebilirdi: "Doğru, sizin kızınız da öylece pencereden düşmüştü."

Myron daha ağzından çıktığı anda bu sözcüklerden pişman oldu. Erkenden, çok fazla şey söylemişti. Sinirlenmesini bekledi. Öyle bir şey olmadı. Karl Snow'un yüzü düştü. "Oturun," dedi. "Bana kim olduğunuzu söyleyin."

Myron, Karl Snow'un karşısına oturdu ve kendini tanıttı. Snow'un arkasında Lauren'ın doğum günü partisi gürültülü şekilde devam ediyordu. Myron bu bariz tezadı –kendi kızını kaybetmiş bir adam, başka bir kızın doğum günü için parti veriyordu– düşündü, ama sonra boş verdi.

"Haberlerde yüksek doz olduğunu söylediler," dedi Karl Snow. "Doğru mu?"

"Emin değilim," dedi Myron. "Bu yüzden araştırıyorum."

"Anlamıyorum. Neden siz? Neden polis değil?"

"Bana sadece buraya neden geldiğini söyler misiniz?"

Karl Snow arkasına yaslandı, gözlüğünü yukarı itti. "Bu konuşmaya başlamadan size bir şey sorayım. Suzze T'nin öldürüldüğüne dair herhangi bir kanıtınız var mı? Evet ya da hayır?"

"Şu var," dedi Myron, "sekiz aylık hamile olduğu ve aile kurmaya hazırlandığı gerçeği."

Etkilenmiş görünmüyordu. "Bu pek de kanıt gibi durmuyor."

"Haklısınız," dedi Myron. "Ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Suzze dün buraya geldi. Sizinle konuştu. Birkaç saat sonra da öldü."

Adam onun arkasına doğru baktı. Tekerlekli sandalyedeki kadın elinde devasa bir dondurmayla onlara doğru geliyordu. Myron yardım etmek için yerinden kalkacak oldu, ama Karl Snow başını iki yana salladı. Myron oturduğu yerde kaldı.

"Bir SnowCap Potası," dedi kadın, dondurmayı Myron'ın önüne bırakırken. "Tadını çıkarın."

Pota neredeyse arabanın bagajına bile zor sığardı. "Bu bir kişilik mi?" diye sordu Myron.

"Evet," dedi kadın.

Myron kadına baktı. "Anjiyo ameliyatı ya da insülin iğnesiyle beraber mi geliyor?"

Kadın gözlerini devirdi. "Vallahi! Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Karl Snow, "Bay Bolitar, kızım Kimberly ile tanışın," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdi Kimberly, insana ruhani bir varlık olduğunu hissettiren o gülümsemeyle. Bir ya da iki dakika konuştular –dükkân müdürü oydu, Karl sadece mekân sahibiydi– ve sonra Kimberly yine tezgâhın arkasına geçti.

Karl gözünü kızından ayırmadan, "O on iki yaşındayken, Alista..." Durdu, hangi sözcüğü kullanacağını bilemedi. "İki yıl önce anneleri meme kanserinden öldü. Durumu pek iyi kotaramadım. Çok içmeye başladım. Kimberly serebral palsi ile doğdu. Sürekli bakıma ihtiyacı vardı. Sanırım Alista arada kaynadı."

Sanki duymuş gibi, arkalarındaki partiden bir kahkaha patladı. Myron dönüp Lauren'a, doğum günü kızına baktı. Dudaklarının kenarındaki çikolata halkasıyla o da gülüyordu.

"Size ya da kızınıza zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi Myron.

"Eğer şimdi sizinle konuşursam," dedi yavaşça, "sizi bir daha görmeyeceğime dair bana söz vermeniz gerek. Medyanın tekrar hayatımıza girmesini istemiyorum."

"Söz veriyorum."

Karl Snow iki eliyle yüzünü ovaladı. "Suzze, Alista'nın ölümünü sordu."

Myron daha fazlasını anlatmasını bekledi. Anlatmayınca da, "Ne bilmek istedi?" diye sordu.

"Kızımı Gabriel Wire mı öldürdü diye sordu."

"Siz ne dediniz?"

"Bay Wire ile yaptığım özel görüşmenin ardından, artık

onun suçlu olduğuna inanmadığımı söyledim. Ona sonuçta bunun trajik bir kaza olduğunu ve buna inandığımı anlattım. Ayrıca bu görüşmenin son derece gizli olduğunu ve bundan daha fazlasını söylemeyeceğimi de belirttim."

Myron ona baktı. Karl Snow her şeyi önceden çalışılmış bir monotonlukta söylemişti. Myron, Snow'un kendisiyle göz göze gelmesini bekledi. Ama gelmedi. Onun yerine başını iki yana salladı ve yumuşak bir tonla, "Onun öldüğüne inanamıyorum," dedi.

Myron, onun Suzze'den mi yoksa Alista'dan mı bahsettiğini anlamadı. Karl Snow gözlerini kırpıştırdı, Kimberly'ye baktı. Kızına bakmak ona güç vermiş gibiydi. "Hiç evladınızı kaybettiniz mi, Bay Bolitar?"

"Hayır."

"O zaman klişeleri geçiyorum. Aslında, hepinizi geçiyorum. İnsanların beni nasıl gördüğünü biliyorum: kızının katilinin serbest kalması için yüklü miktarda para alan duygusuz baba."

"Öyle değil miydi?"

"Bazen bir çocuğu gizliden gizliye sevmeniz gerekir. Bazen de acınızı gizliden gizliye yaşamalısınız."

Myron bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, o yüzden bekledi.

"Dondurma yiyin biraz," dedi Karl, "yoksa Kimberly fark eder. Kafasının arkasında da gözleri var."

Myron kaşığa uzandı ve kurabiye kremalı gibi görünen ilk katla birlikte çırpılmış kremadan başladı.

"Güzel mi?"

"Harika," dedi Myron.

Adam tekrar gülümsedi. "Pota'yı Kimberly icat etti."

"O bir dâhi."

"O iyi bir evlat. Burayı da seviyor. Alista konusunda başarısız oldum. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

"Suzze'ye bunu mu söylediniz?"

"Kısmen. Onun o anki durumumu anlamasını istedim."

"Neydi?"

"Alista HorsePower'ı seviyordu ve her genç kız gibi Gabriel Wire'a bayılıyordu." Yüzünde bir şeyler değişti. Uzaklara baktı, düşüncelerde kayboldu. "Alista'nın doğum günü yaklaşıyordu. On altı olacaktı. Ona büyük bir parti yapacak param yoktu, ama HorsePower'ın Madison Square Garden'da konser vereceğini biliyordum. Çok konser vermediklerini sanıyordum –gerçekten de onları hiç takip etmiyordum– ama Dört Numaralı Yol'daki Marshalls Mağazası'nın bodrum katında Ticketmaster olduğunu biliyordum. Neyse, sabah beşte kalkıp sıraya girdim. Görmeniz lazımdı. Kuyrukta otuz yaşından büyük kimse yoktu, ben de orada konsere bilet almak için neredeyse iki saat bekledim. Gişeye geldiğimde kadın bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı. Önce bana biletlerin tükendiğini söyledi, sonra da 'Hayır, durun, sadece iki tane kalmış,' dedi. Hayatımda hiç, bir şey aldığım için bu kadar mutlu olmamıştım. Kısmet gibi, biliyor musunuz? Sanki zaten olacakmış gibi."

Myron belli belirsiz şekilde başını salladı.

"Bunun üzerine eve gittim ve Alista'nın doğum gününe daha bir hafta olduğu için beklemeye karar verdim. Kimberly'ye anlattım. İkimiz de söylemek için can atıyorduk. Yani, o biletler sanki cebimi yakıyordu. Hiç böyle bir şey yaşadınız mı? Birine çok özel bir şey alıp vermek için sabırsızlandınız mı?"

"Tabii ki," dedi Myron yumuşak bir ses tonuyla.

"İşte, Kimberly ve bana da öyle oldu. Sonunda arabaya atlayıp Alista'nın okuluna gittik. Park ettik ve Kimberly'yi tekerlekli sandalyesiyle aşağı indirdim. Alista çıkageldiğinde ise kanarya yakalayıp yemiş iki kedi gibi sırıtıyorduk. Alista şaşkın bir yüz ifadesiyle, ergenlerin yaptığı gibi bize baktı ve 'Ne?' dedi. Ben de sadece biletleri havaya kaldırdım" –durdu, o güne gitmişti adeta– "çığlık attı ve boynuma atlayıp sımsıkı sarıldı..."

Sesi kısıldı. Masanın üzerinden bir peçete aldı, gözlerine götürüp ağlamamak için direndi. Masaya bakıyordu.

"Neyse, Alista ve en yakın arkadaşını konsere götürdüm. Sonrasında arkadaşının evine gideceklerdi. Orada kalacaklardı. Ama kalmadılar. Gerisini de biliyorsun."

"Çok üzgünüm."

Karl Snow başını iki yana salladı. "Uzun zaman önceydi."

"Gabriel Wire'ı suçlamıyor musunuz?"

"Suçlamak mı?" Durdu ve bunu düşündü. "Gerçek şu ki, annesi öldükten sonra Alista'ya gerektiği gibi yol gösteremedim. Yani, kalabalıkta Alista'yı fark eden o grup görevlisini ne zaman araştırdım? O bir yabancıydı? Ya onu kulise götüren güvenlik görevlisi? Bir yabancıydı. Gabriel Wire, o

da bir yabancıydı. Ben onun babasıydım ve onu koruyamadım. Neden onların korumasını bekleyeyim ki?"

Karl Snow gözlerini kırpıştırdı ve bir an sağa doğru baktı.

"Suzze'ye bunu mu söylediniz?"

"Gabriel Wire'ın o gece yanlış bir şey yaptığına dair bir kanıt olmadığını söyledim, en azından polisin kanıtlayabileceği hiçbir şey yoktu. Bana bunu net şekilde anlattılar. Evet, Alista, Wire'ın oteldeki süitine gitti. Evet, onun balkonundan düştü, evet, otuz ikinci kattan düştü. Ama A noktasından B noktasına gitmek, o gerçeklerden yola çıkarak güçlü bir ünlüyü suçlamak, kanıyı güçlendirmekten bahsetmiyorum bile..." Omuzlarını silkti. "Düşünecek bir kızım daha vardı. Hiç param yoktu. Engelli bir çocuğu büyütmek ne kadar zor, biliyor musunuz? Ne kadar pahalı? SnowCap artık küçük bir zincir. Sermaye parasını nasıl buldum sanıyorsunuz?"

Myron anlamakta güçlük çekiyordu, ama sesi onun tahmin ettiğinden daha yüksek çıktı. "Kızınızın katilinden mi?"

"Anlamıyorsunuz. Alista öldü. Ölen ölmüştür. Artık onun için yapabileceğim bir şey yoktu."

"Ama Kimberly için hâlâ bir şeyler yapabilirdiniz."

"Evet. Ama gerçekte bu kadar da duygusuz bir durum değil. Parayı almamış olduğumu düşünün. Şimdi Wire olaydan kurtulmuştu, Kimberly de kötü durumda olacaktı. Bu şekilde, en azından Kimberly'ye iyi bakılıyor."

"Kusura bakmayın, ama bu acayip duygusuz bir tutum gibi geliyor kulağa."

"Dışarıdan bakan birine göre öyle, değil mi? Ben bir

babayım. Babaların da tek bir görevi vardır: çocuğunu korumak. Bu kadar. Bunu bir kez başaramadım, kızımın o konsere gitmesine izin verdim ve onu koruyup kollayamadım... Artık bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok." Durdu, gözündeki yaşı sildi. "Neyse, siz Suzze'nin ne bilmek istediğini sormuştunuz. Alista'yı Gabriel Wire'ın öldürüp öldürmediğini bilmek istedi."

"Bunu neden sorduğunu söyledi mi? Yani, neden onca yıl sonra?"

"Hayır." Göz kırptı, başını çevirdi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ona bu işin peşini bırakmasını söylemeliydim. Alista, Gabriel Wire'a bulaştı ve bakın, neler oldu."

"Yani siz şimdi...?"

"Hiçbir şey demiyorum. Haberlerde aşırı dozda eroin dendi. Buradan giderken çok sinirli görünüyordu, o yüzden çok da şaşırdığımı söyleyemeyeceğim."

Arkasında Lauren'ın arkadaşlarından biri ağlamaya başladı, hediye paketinde hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Karl Snow kargaşayı duydu. Hızla kızların yanına gitti, hepsi birilerinin kızıydı, hızla büyüyüp rock yıldızlarına âşık olacak olan kızlar. Ama şimdilik buradalardı, sadece dondurma ve doğru hediye paketini istiyorlardı.

21

Win, Herman Ache ile nasıl derhal buluşulabileceğini biliyordu.

III. Windsor Horne Lockwood, II. Windsor Horne Lockwood ve Windsor Horne Lockwood gibi, ağzında gümüş bir golf sopası tutacağıyla doğmuştu. Ailesi Philadelphia, Ardmore'daki Merion Golf Kulübü'nün asıl üyeleriydi. Win aynı zamanda düzenli olarak dünyanın bir numaralı golf sahası olarak gösterilen Pine Valley'e de üyeydi ve New York yakınlarında harika bir sahada oynamak istediği zamanlar için de, bir A. W. Tillinghast tasarımı, yirmi yedi delikli, dünyanın en iyi golf parklarına kafa tutan Ridgewood Golf Kulübü'ne üye olmuştu.

Eski gangster Herman Ache golfu çocuklarını sevdiğinden daha çok seviyordu. Bu abartılı gelebilir, ama Win'in cezaevine yaptığı son ziyaret düşünülünce, Herman Ache golfu kesinlikle kardeşi Frank'i sevdiğinden daha çok seviyordu. Bu sebeple Win o sabah Herman'ın ofisini aradı ve

onu aynı gün Ridgewood'da bir raunt oynamaya davet etti. Herman Ache tereddüt bile etmeden kabul etti.

Herman Ache, Win'in başka bir niyeti olduğunu anlayacak kadar kurnaz bir adamdı ama umursamadı. Bu Ridgewood'da oynama şansıydı; en varlıklı ve en güçlü mafya patronları için bile bulunmaz fırsattı. Ucunda Tillinghast'ın en efsanevi sahalarından birinde top atmak varsa, ağız dalaşına girebilir ve hatta federallerin dinleme tuzağına bodoslama dalabilirdi.

"Davet ettiğin için tekrar teşekkürler," dedi Herman.

"Benim için zevk."

"Bir Doğu" olarak bilinen ilk toptalardı. Sahada ceptelefonuna izin verilmiyordu, ama Win sahaya çıkmadan hemen önce Myron'la konuşmuş ve Karl Snow'la ilgili olanları öğrenmişti. Win buradan ne çıkaracağını bilemedi. Zihnini temizledi ve topun yanına geldi. Derin bir nefes verdi ve topu iki yüz doksan metrelik bölümün yarısına kadar attı.

Sırada, topu savuruşu bir felaket olan Herman Ache vardı. Sola, ağaçlara, neredeyse 17 Numaralı Yol'a doğru baktı.

Herman kaşlarını çattı. Sopaya baktı, suçlamaya hazırdı. "Biliyor musun? Barclay Açık'ta Tiger'ın* da bu deliğe aynı vuruşu yaptığını gördüm."

"Evet," dedi Win. "Sen ve Tiger bu topta bir numarasınız!"

Herman Ache eksik dişleriyle, sinirli şekilde gülümsedi. Yetmişlerinin sonlarında olmasına rağmen, üzerinde sarı bir Nike Dri-Fit golf gömleği ile son zamanların kötü golf

* *Tüm zamanların en başarılı golfçüsü Tiger Woods. (ç.n.)*

trendlerine uygun, jant kapağı büyüklüğünde tokaya sahip geniş, siyah bir kemer vardı.

Ache bir tur daha istedi –bu, Win'in, birinin davetlisiyken asla yapmadığı bir şeydi– ve top tutacağının üzerine bir top daha yerleştirdi. "Sana bir şey soracağım, Win."

"Sor lütfen."

"Bildiğin üzere ben yaşlı bir adamım."

Ache yine gülümsedi. Büyükbaba gibi davranmak istiyordu, ama eksik dişleriyle daha çok lemura benziyordu. Herman Ache'in kahverengiden çok turuncu tonda bir bronzluğu ve lüks, ancak parayla alınabilecek türden beyaz saçları vardı; yani, tepesindeki peruktu. Yüzü kırış kırış ve hareketsizdi. Botoks. Bolca hem de. Cildi çok yağlıydı, çok parlıyordu ve sanki Madame Tussaud onu boş gününde yapmış gibi duruyordu. Ama boynu onu ele veriyordu. Yumuşak, sarkık ve yaşlı bir adamın boynu gibi görünüyordu.

"Farkındayım," dedi Win.

"Muhtemelen de bildiğin üzere, çeşitli portföylerde ve çok sayıda yasal şirketin sahibi ve yöneticisiyim."

Eğer bir adam size bu şirketlerin "yasal" olduğunu söyleme gereği duyuyorsa, çok yüksek ihtimalle değildir.

Win anlıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Acaba bana burada üyelik için sponsor olur musun?" diye sordu Herman Ache. "Senin bağlantıların ve adınla, sanırım kabul etmekten de öteye gider bu."

Win beti benzi atmasın diye zor tuttu kendini. Hiç kolay olmasa da elini kalbinin üzerine götürüp geriye doğru çekilmemek için epey uğraştı. "Bunu konuşalım," dedi Win.

Herman topun arkasına geçti, gözlerini kıstı ve Yeni Dünya'yı arıyormuş gibi sahaya baktı. Topuna yavaşça dokundu, yanına geçti ve dört kez ağır ağır pratik yaptı. Golf takımlarını taşıyan yardımcıları birbirine baktı. Herman yine sahaya baktı. Eğer bu bir film olsaydı, saatin yelkovan ve akrebinin döndüğünü, takvim yapraklarının rüzgârda uçtuğunu, yaprakların sarardığını, kar yağdığını ve sonra güneşin doğup her şeyin yeniden yeşerdiğini görürdünüz.

Win'in Golf İncileri No.12: Golfte kötü olmak kesinlikle kabul edilebilirdi. Ama hem kötü hem de yavaş olmak asla kabul edilemezdi.

Herman sonunda atışını yaptı, top yine sola doğru gitti ve ağaca çarpıp oyun alanına düştü. Malzeme taşıyıcılar rahatlamış görünüyordu. Win ve Ache ilk iki deliği tamamen saçma şeylerden bahsederek geçirmişlerdi. Golf, doğası gereği, tamamen içine kendini dahil etmen gereken bir oyundu. Skorunu düşünürsün, başka hiçbir şey yoktur aklında. Bu pek çok açıdan iyi bir şeydi, ama sohbeti zenginleştirmek pek mümkün olmuyordu.

Üçüncü deliğin, yani meşhur beş tepeli alanın topuna geldiklerinde, ikisi de manzaraya, sessizliğe, yeşile ve dinginliğe baktı. Nefes kesiciydi. Bir an kimse hareket etmedi ve konuşmadı. Win derin derin nefes alıyordu, neredeyse gözlerini kapamıştı. Saha bir mabetti. Eğlenmek kolaydı ve evet, golf, denemelerin en zoruydu, en deneyimli katılımcıların bile aklını kaçırtabilirdi ama Win bunun gibi bir günde sahada olduğunda, onu çevreleyen yeşilliğe baktığında, kendini tepeden

tırnağa agnostik hissediyor, kutsandığını düşünüyordu.

"Win?"

"Efendim?"

"Teşekkür ederim," dedi Herman Ache. Gözünde yaş vardı. "Bunun için teşekkür ederim."

Win adama baktı. Büyü bozulmuştu. Bu anı paylaşmak istediği adam o değildi. Win yine de bir fırsat olduğunu düşündü. "Şu sponsorluk meselesi."

Herman Ache bağnaz bir umutla baktı Win'e. "Evet?"

"İşle ilgili üyelik kuruluna senin hakkında ne yazacağım?"

"Sana söyledim. Artık tamamen yasalım."

"Ah, ama geçmişini öğrenecekler."

"Birincisi, geçmiş geçmişte kaldı. O zaten ben değildim. Sana bir şey soracağım, Win: Şu anki Herman Ache ile beş yıl önceki Herman Ache arasında ne fark var?"

"Neden sen söylemiyorsun?"

"Ah, söyleyeceğim. Artık Herman Ache diye biri yok, fark bu."

"Anladım."

"Tüm o suçlar, onca şiddet bana ait değildi. Yapan Frank'ti. Onu tanıyorsun, Win. Frank kaba saba biri. Gürültücü ve şiddet dolu. Onu yola getirmek için elimden geleni yaptım. Bunca soruna sebep olan o. Kurula bundan bahsedebilirsin."

Golf kulübüne üyelik uğruna kardeşini satmak. Ne prens ama!

"Kardeşini bir kenara atmanın da üyelik kurulunda pek hoş karşılanacağını düşünmüyorum," dedi Win. "Burada aile değerlerine çok önem veriyorlar."

Bir ileri, bir geri. "Ah, onu bir kenara atmıyorum. Bak, ben Frank'i severim. O benim küçük kardeşim. Hep öyle olacak. Ona iyi bakıyorum. Hapiste olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Duydum, evet," dedi Win. "Onu ziyarete gidiyor musun?"

"Tabii, her zaman. Komik olan, Frank orada olmayı seviyor."

"Hapiste olmayı mı?"

"Frank'i tanırsın. Resmen orayı yönetiyor. Sana dürüst olacağım. Onun bu işlerin cezasını tek başına çekmesini istemedim, ama Frank ısrar etti. Ailesi için her şeyi üstlendi, o yüzden, gerçekten de, en azından ona iyi bakıldığını bilmeliyim."

Win, yaşlı adamın yüzünü ve beden dilini inceledi. Bir şey yoktu. Çoğu insan bir şekilde karşısındaki kişinin yalan söylediğini anladığını söyler çünkü yalan söylendiğine dair belli hareketler vardı. O kişi bunları yapıyorsa size yalan söyleyip söylemediğini anlarsınız. Böyle bir saçmalığa inananlar daha da aptaldır. Herman Ache bir sosyopattı. Muhtemelen Frank'in öldürebildiğinden çok daha fazla insan öldürmüştü, daha doğrusu öldürme emrini vermişti. Frank Ache açık oynuyordu, saldırı önden geldiği için de hemen fark ediliyor ve etkisiz hale getiriliyordu. Herman Ache ise daha çok çimenlerin arasındaki bir yılan, kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi hareket ediyordu, bu nedenle de çok daha tehlikeliydi.

On yedinci deliğin top tutacakları bugün çok daha yakındı, bu nedenle Win özel sopasını almak için elindekini bıraktı.

"Yaptığın işlerden biriyle ilgili bir soru sorabilir miyim?"

Herman Ache, Win'e baktı ve artık, evet, yılan gizli değildi.

"Gabriel Wire ile ilişkinden bahset."

Bir sosyopat bile şaşkına dönebilirdi. "Neden bunu bilmek istiyorsun ki şimdi?"

"Myron onun partnerini temsil ediyor."

"Ne olmuş?"

"Geçmişte onun kumar borçlarının icabına baktığını biliyorum."

"Bunun yasadışı olduğunu mu düşünüyorsun? Hükümet loto bileti satınca sorun değil. Las Vegas, Atlantic City ya da bir grup Hintli bahis açtırınca sorun değil, ama dürüst bir iş adamı yapınca bu bir şekilde suç mu oluyor?"

Win esnememek için kendini zor tuttu. "Hâlâ Gabriel Wire'ın kumar işlerini mi hallediyorsun?"

"Bunlar seni neden ilgilendiriyor, anlamadım. Wire ile yasal iş anlaşmalarımız var. Bunu bil yeter."

"Yasal iş anlaşmaları mı?"

"Doğru."

"Ama kafam karıştı," dedi Win.

"Ne konuda?"

"Hangi yasal iş anlaşmaları Evan Crisp'in, Wire'ın Adiona Adası'ndaki evini korumasına sebep olmuş olabilir?"

Hâlâ sopasını elinde tutan Ache donup kaldı. Sopayı yardımcıya verdi ve beyaz eldiveni de sol elinden çıkarıp attı. Win'e yaklaştı. "Beni dinle," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bu, Myron'la burnunuzu sokmak isteyeceğiniz bir

şey değil. İnan bana. Crisp'i tanıyor musun?"

"Sadece ününden."

Ache başını salladı. "O zaman buna değmeyeceğini de biliyorsundur."

Herman, Win'e sert bir bakış attı ve yardımcıya döndü. Eldivenini taktı ve sopasını geri istedi. Yardımcı sopayı ona verdi ve sonra soldaki ağaçlık alana yöneldi, çünkü orası Herman Ache'in golf toplarının ikametgâhıydı."

"Senin işine zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi Win. "O nedenle Gabriel Wire'la da bir işim yok."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Suzze T'yi öğrenmek istiyorum. Alista Snow'u öğrenmek istiyorum. Kitty Bolitar'ı öğrenmek istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Benim teorimi duymak ister misin?"

"Ne konuda?"

"On altı yıl önceye gidelim," dedi Win. "Gabriel Wire kumar borçları sebebiyle sana hatırı sayılır miktarda borçlanıyor. O bir uyuşturucu bağımlısı olan, pilili eteklilerin peşinde..."

"Pilili mi?"

"Genç kızları seviyor," diye açıkladı Win.

"Ha! Şimdi anladım. Pilili."

"Çok sevindim. Gabriel Wire aynı zamanda –bu senin için daha önemli– kumar bağımlısı. Kısacası berbat biri, ama kârlı. Parası ve muazzam bir kazanma potansiyeli var, dolayısıyla ondan sürekli olarak kâr edeceksin. Doğru mu?"

Herman Ache hiçbir şey demedi.

"Sonra Wire çok ileri gider. Madison Square Garden' daki bir konserden sonra, on altı yaşındaki, saf lise öğrencisi Alista Snow'u süitine davet eder. Wire ona Rohypnol, kokain ve elinin altında hangi uyuşturucudan varsa verir, kızın sonu da balkondan düşmek olur. Wire panikler. Ya da belki de önemli bir kazanç olduğundan, senin halihazırda olay yerinde bir adamın vardır. Belki de Crisp. Pisliği temizlersin. Tanıkları ortadan kaldırır ve hatta Snow ailesini bile satın alırsın; kendi adamını korumak için ne gerekiyorsa yaparsın. Artık sana daha da borçludur. Nasıl bir 'yasal iş anlaşması' yaptığınızı bilmiyorum, ama Wire'ın sana para ödemek zorunda olduğunu biliyorum. Ne kadar, kazandığının yarısı mı? Yılda en az birkaç milyon dolar ediyordur bu."

Herman Ache öfkeden kudurmamak için zor durarak sadece onun yüzüne baktı. "Win?"

"Evet?"

"Myron'la kendinizi sert adam sandığınızı biliyorum," dedi Ache, "ama ikiniz de kurşungeçirmez değilsiniz."

"Cık cık cık." Win kollarını iki yana açtı. "Bay Yasal'a ne oldu? Bay yasalara uyan iş adamına?"

"Seni uyarmıştım."

"Bu arada, cezaevindeki kardeşini ziyaret ettim."

Herman'ın yüzü düştü.

"Sana selamı var."

22

Myron ofise geri döndüğünde Koca Cyndi hazırda bekliyordu.

"Gabriel Wire'ın dövmesiyle ilgili size anlatacaklarım var, Bay Bolitar."

"Duyalım bakalım."

Koca Cyndi bugün, yüzünde bir minivanı kaplamaya yetecek kadar pembe boyayla birlikte, tamamen pembe giyinmişti. "Ma Gellan'ın kapsamlı araştırmasına göre, Gabriel Wire'ın bir dövmesi varmış. O da sol kalçasındaymış, sağ değil. Bu biraz tuhaf gelebilir, o nedenle beni dikkatli dinleyin."

"Dinliyorum."

"O dövme bir kalpmiş. Kalıcı bir dövmeymiş. Ama Gabriel Wire onu geçici olarak bir isme çevirecekmiş."

"Anlayamadım."

"Gabriel Wire'ın nasıl göründüğünü gördünüz, değil mi?"

"Evet."

"O bir rock yıldızıydı, ağız sulandırıyordu, ama bir kusuru varmış."

"Neymiş?"

"Yaşı küçük kızlardan hoşlanıyormuş."

"Pedofil miymiş?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Hedef kitlesi tamamen büyümüş olanlar. Ama gençlermiş. On altı, on yedi."

Alista Snow, mesela. Artık bunu düşündüğüne göre, o günlerde Suzze T de aynıydı.

"Bu sebeple, Gabriel Wire yakışıklı bir rock yıldızı olmasına rağmen, sıklıkla bir kızı onun kendisi için değerli olduğuna ikna etmek zorunda kalıyormuş."

"Dövmelerin bununla ilgisini anlayamadım."

"Dövme kırmızı bir kalpmiş."

"Yani?"

"Yani, çok basit. Sadece kırmızı. Gabriel Wire bir keçeli kalem alıp peşine düştüğü kızın ismini yazıyormuş. Sırf o kız için dövme yaptırmış gibi davranıyormuş."

"Vay canına!"

"Evet."

"Şeytana bak!"

Koca Cyndi içini çekti. "Erkeklerin bizim gibi seksi kadınları yatağa atmak için neler yapabileceğine inanamazsınız."

Myron bunu sindirmeye çalıştı. "İşe yaramış mı peki?"

"Kısmen. Eğer Gabriel işini hemen bitirmek istiyorsa, kızı daha o gece bir dövmeciye götürüyormuş. Ona arka odaya geçeceğini ve kendisini beklemesini söylüyormuş. Sonra

da ismi yazıyormuş. Bazen bunu ikinci buluşmadan önce yapıyormuş."

"Yani bir tür 'Sana çok değer veriyorum, bak, senin adını dövme yaptırdım' demek gibi mi?"

"Kesinlikle."

Myron başını iki yana salladı.

"Kabul etmelisini ki," dedi Koca Cyndi, "dahice."

"Daha çok hastalıklı diyelim."

"Ah, sanırım biraz öyle," dedi Koca Cyndi. "Gabriel Wire istediği her kızı elde edebiliyordu, genç olanları bile. O yüzden kendi kendime neden bu kadar zahmete girmiş, diye soruyorum. Neden bir kızdan ötekine doğrudan geçmemiş?"

"Yani?"

"Yani, bence, çoğu erkek gibi, kızın kendisine gerçekten âşık olmasını istiyormuş. Gençleri seviyormuş. O yüzden benim tahminim, Gabriel gelişmemiş; bir kızın kalbini kırmaktan korkan çocuk zamanında kalmış. Lisedeki gibi."

"Olabilir."

"Bu sadece bir varsayım," dedi Koca Cyndi.

"Tamam, bu çok ilginç, ama bunun diğer dövmeyle ne ilgisi var, yani Suzze'de de olanla?"

"Tasarım aynı kişinin işiymiş gibi duruyor," dedi Koca Cyndi. "O yüzden Ma Gellan, Suzze ile Gabriel'ın sevgili olduklarını düşünüyor. Suzze dövmeyi yaptırdı ve –onu etkilemek ya da kandırmak için– Gabriel da bir tane yaptırdı."

"Yani geçici miymiş?"

"Bundan emin olmanın bir yolu yok," dedi Koca Cyn-

di, "ama geçmişine bakılırsa, bu yüksek bir ihtimal."

Esperanza kapı eşiğinde duruyordu. Myron ona baktı. "Düşüncen ne?"

"Çok açık," dedi Esperanza. "Suzze ve Gabriel sevgiliymiş. Biri çocuğun babasıyla ilgili, her ikisinde de olan bir dövmeyle mesaj yazıyor."

"Kitty yazdığını kabul etti," dedi Myron.

"Bunu da koy üstüne," dedi Esperanza.

"O neden?"

Ofis telefonu çaldı. Koca Cyndi masasına döndü ve şeker gibi tatlı ses tonunu takındı. "MB Reps." Bir süre dinledi ve onlara doğru başını iki yana sallayıp kendini işaret etti: O halledebilirdi.

Esperanza, Myron'a onu kendi ofisine kadar takip etmesini işaret etti. "Suzze'nin ceptelefonu kayıtlarını aldım."

Televizyonda telefon kayıtlarına ulaşılması zormuş gibi gösteriyorlar ya da ulaşmanın günler, haftalar sürdüğü söyleniyor. Gerçekte, dakikalar içinde ulaşılabiliyor. Bu durumda, daha bile az sürmüştü. Suzze, MB Reps'in çoğu müşterisi gibi, bütün faturalarını MB Reps üzerinden ödüyordu. Bu da onun telefon numarasının, adresinin, şifrelerinin, sosyal güvenlik numarasının onların elinde olduğu anlamına geliyordu. Esperanza kendi numarasıymış gibi internetten bu dökümleri alabiliyordu.

"Son araması Lex'in ceptelefonu, ama açmamış. Sanırım geri dönüş uçağındaydı. Ama Lex onu gün içinde, daha erken bir saatte aramış. Hemen sonrasında –bu Suzze'nin öl-

düğü sabah– Suzze takibi yapılamayan bir kullan-at hattı aramış. Benim tahminim, polis onun uyuşturucu almak için torbacıyı aradığına inanacak."

"Ama öyle değil miydi?"

Esperanza başını iki yana salladı. "Numara, ihtiyar Aşk'ın sana Kitty'ye ulaşman için verdiği numara."

"Vay."

"Evet," dedi Esperanza. "Belki Suzze uyuşturucuyu böyle buldu."

"Kitty'den mi?"

"Evet."

Myron başını iki yana salladı. "Hâlâ inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsun?"

"Suzze. Onu burada gördün. Hamileydi. Mutluydu."

Esperanza arkasına yaslandı ve birkaç saniye ona baktı. "Suzze'nin Birleşik Devletler Açık'ı kazandığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Kendini işine adamıştı. Sadece tenise odaklandı ve bam, hemen kupayı kazandı. Bir şeyi bu kadar çok isteyen birini hiç görmemiştim. Hâlâ onun kazanma vuruşunu yaparken yüzünde beliren saf keyif, raketi havaya fırlatışı, dönüp seni işaret edişi gözümün önünde."

"Bizi," dedi Myron.

"Ukalalık etme bana, lütfen. Sen hep onun menajeri ve arkadaşı oldun, ama bu konuda kör olamazsın. Sonrasında ne olduğunu düşünmeni istiyorum."

Myron hatırlamaya çalıştı. "Büyük bir parti verdik. Suzze kupayı da yanında getirdi. Kupadan içki içtik."

"Sonra?"

Myron başını salladı, Esperanza'nın ne demeye çalıştığını anlamıştı. "Dibe vurdu."

"Hem de nasıl."

Kariyerinin en büyük zaferinden dört gün sonra –"Today", "David Letterman ile Late Show" ve birçok diğer yüksek profilli programda yer aldıktan sonra– Myron, Suzze'yi öğleden sonra ikide yatağında, hareketsiz şekilde ağlarken buldu. Bir hayalin gerçek olması kadar kötü bir şey yoktur, derler. Suzze Birleşik Devletler Açık'ı kazanmanın onu mutlu edeceğini sanmıştı. Sabahları kahvaltısının tadı daha güzel olacak, güneş tenine vurduğunda daha iyi hissedecek, aynaya baktığında daha çekici, daha güzel, daha sevilmeye layık birini göreceğini sanmıştı.

Kazanmanın onu değiştireceğini düşünmüştü.

"İşler en iyi haline geldiği zaman," dedi Esperanza, "uyuşturucu kullanmaya tekrar başladı."

"Burada olan şeyin de bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Esperanza tartı gibi kullanıp bir elini, sonra da diğerini kaldırdı. "Mutluluk, dibe vuruş. Mutluluk, dibe vuruş."

"Ya onca yıl sonra Karl Snow'u görmeye gidişi? Sence bu da mı tesadüf?"

"Hayır. Ama bence adam onu çok duygusallaştırmış. Bu da onu kullanmaya itmiş, aksine değil. Bu arada bana Suzze'nin GPS'inden verdiğin adresi kontrol ettim. Birin-

cisini bulmuşsun zaten, Karl Snow'un dondurmacı dükkânı. Geri kalanını da açıklamak çok kolay, sadece ikincisine dair herhangi bir ipucu bulamadım."

"Edison, New Jersey'deki kavşak mı?" Sonra: "Dur. Kitty'nin kullan-at telefonunun Edison'daki T-Mobile mağazasından alındığını söylememiş miydin sen?"

"Doğru." Esperanza bilgisayarda bir şey açtı. "İşte, Google Earth'ün uydu görüntüsü."

Myron baktı. Bir ShopRite. Bir Best Buy. Birkaç dükkân daha. Bir benzin istasyonu.

"T-Mobile yok," dedi Esperanza.

Ama, diye düşündü Myron, yine de oraya gitmeye değerdi.

23

Myron'ın telefonu araba Bluetooth'una bağlıydı. İlk yarım saati telefonda müşteriyle konuşarak geçirdi. Ölüm olunca hayat durmuyor. Eğer bunun kanıtını arıyorsanız, işinize geri dönün.

Gelmeden birkaç dakika önce Win aradı.

"Silahın var mı?" diye sordu Win.

"Galiba Herman Ache'i kızdırdın."

"Kızdırdım."

"Ee, Gabriel Wire'la iş yapıyor muymuş?"

"Öyle görünüyor, evet, bir şey dışında."

"Neymiş o?" diye sordu Myron.

"Ona, Gabriel Wire'ı şantaj ve kumar borcu yoluyla kontrol ettikleri tezimizi söyledim."

"Peki."

"Birkaç dakika sonra," dedi Win, "Bay Ache tezimizin doğruluğunu kabul etti."

"Yani?"

"Herman Ache öğle yemeğinde ne yediği konusunda bile yalan söyler," dedi Win.

"O zaman kaçırdığımız bir şey var."

"Evet. Bu arada, silahsız gezme."

"Geri döndüğümde bir silah alırım," dedi Myron.

"Beklemene gerek yok. Koltuğunun altında bir otuz sekizlik var."

Korkunç. Myron elini koltuğunun altına uzattı, sertliği hissetti. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Son delikte tek vuruşta parın bir gerisinde kaldım. İki vuruşta sayı yaptım."

"Detayları merak ediyorum."

"Mütevazı olmaya çalışıyordum."

"Bence," dedi Myron, "bir ara Gabriel Wire ile yüz yüze konuşmamız gerekecek."

"Bu kaleyi başlarına yıkmak anlamına gelebilir," dedi Win. "En azından Adiona Adası'ndaki evini."

"Güvenliğinden geçebilir miyiz sence?"

"Bu soruyu sormamışsın farz ediyorum."

Myron, Edison'daki kavşağa gelince küçük bir alışveriş merkezinin önüne park etti. Etrafta bir dondurmacı var mı diye baktı ama hayır. Burası, Best Buy, Staples ve küçük bir Avrupa prensliği büyüklüğündeki DSW diye bir ayakkabı mağazasıyla tipik bir Amerikan alışveriş merkeziydi.

O zaman buraya neden gelmişti?

Dünkü zaman planını aklından geçirdi. Suzze önce kocası Lex Ryder'dan bir telefon aldı. Konuşma kırk yedi da-

kika sürdü. Kapattıktan yarım saat sonra, Suzze, Kitty'nin kullan-at telefonunu aradı. Bu konuşma daha kısaydı; dört dakika. Tamam, güzel, ya sonra? Şimdi bir zaman boşluğu vardı, ama dört saat sonra Suzze dondurma dükkânında Karl Snow'la kızı Alista Snow'un ölümü hakkında konuştu.

Bu yüzden o dört saati doldurması gerekiyordu.

GPS mantığı izleyerek, Suzze'nin Kitty ile yaptığı dört dakikalık görüşme ve Suzze'nin Karl Snow'a girişi arasında buraya, Edison, New Jersey'deki bu kavşağa gelmişti. Suzze GPS'e tam bir adres girmemişti, tıpkı Karl Snow'un yanına giderken yaptığı gibi. Sadece bu kavşağı yazmıştı. Bir köşede bir alışveriş merkezi vardı. Diğer köşede de bir benzin istasyonu. Üçüncüsünde de bir Audi mağazası. Dördüncüde ise ağaçlık alan dışında bir şey yoktu.

O zaman neden? Neden gerçek bir adres girmemişti?

Birinci İpucu: Suzze buraya Kitty'yi aradıktan hemen sonra geldi. Oldukça uzun ve karmaşık ilişkilerini düşündükten sonra, dört dakikalık bir konuşma fazlaca kısa geliyordu. Olası sonuç: Suzze ve Kitty buluşma ayarlayacak uzunlukta konuşmuştu. İkinci olası sonuç: Burada buluşmak üzere sözleştiler, bu kavşakta.

Myron bir restoran ya da kafe aradı, ama hiç yoktu. İki eski tenis harikasının ayakkabı, ofis malzemesi ya da elektronik eşya almaya karar vermesi ihtimal dışı görünüyordu, o nedenle birinci köşe devre dışı kalıyordu. Soldaki yola baktı, sonra da sağdakine. Orada, Audi mağazasını geçince, abartılı bir tabela Myron'ın dikkatini çekti. Yazı karakterleri

eski İngiliz fontlarından biriydi ve şöyle yazıyordu: LENDALE MOBİL EVLER.

Myron karşıdan karşıya geçerken, oranın bir karavan parkı olduğunu gördü. Karavan parkları bile Madison Avenue ile kamuoyu yaratanların izinden gitmiş, sanki Newport, Rhode Island'da elit bir ev turunda sevilen bir noktaymış gibi havalı tabelalarla "ev" sözcüğünü kullanmıştı. Karavanlar, Bahçe Evi ve Yaşlı Meşe Ağacı gibi isimlerle yan yana diziliydi, eski olsun ya da olmasın, bir tanesinde bile bahçe ya da meşe ağacından eser olmadığı için Myron evle neyi kastettiklerini çok merak etti.

Yolun onun bulduğu noktasından bile, Myron çok sayıda "kiralık" tabelası görebiliyordu. Yeni sonuç: Kitty ve Mickey burada kalıyordu. Belki Suzze tam adres bilmiyordu. Belki GPS Bahçe Evi ya da Yaşlı Meşe Ağacı deyince bulamıyordu, o yüzden de Suzze'ye en yakın kavşağın adını vermişti.

Yanında Suzze'nin etrafa gösterebileceği bir fotoğrafı yoktu ve olsaydı bile, bu çok şüphe çekebilirdi. Vazgeçemez ya da gidip karavanların kapılarını da çalamazdı. Sonunda, Myron eski bir polis numarasını seçti. Arabasına geri döndü ve müdürün ofisinin yakınına, karavanların çoğunu rahatça görebildiği bir açıyla park etti. Peki, ne kadar süre park edip burada bekleyebilirdi? Eski arkadaşı Zorra'yı aradı, Zorra bu tip işlerde hep yardımcı olan eski bir Mossad ajanıydı. Zorra hemen gelip iki saat içinde işi halledecekti.

Myron koltuğuna kuruldu, beklerken geçen zamanı müşterilerini aramak için kullandı. En eski NBA oyuncusu

ve eski bir All-Star olan Chaz Landreaux profesyoneller arasında adının bir yıl daha olmasını umuyordu. Myron genel müdürleri arıyor, popüler eski oyuncuya bir şans daha tanınması için uğraşıyordu, ama kimse ilgilenmiyordu. Chaz'ın kalbi kırıktı. "Henüz vazgeçmiş değilim," dedi Myron'a. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Myron anlıyordu. "Spora devam et," dedi Myron. "Elbet biri sana şans verecek."

"Teşekkürler, dostum. Genç bir takıma yardımcı olabileceğimi biliyorum."

"Bunu ben de biliyorum. Sana bir şey soracağım. En kötü senaryo. Eğer NBA seni listeye almazsa, bir yıl Çin'de ya da Avrupa'da oynamaya ne dersin?"

"Hiç sanmıyorum."

Myron ön camından bakarken, bir karavanın kapısının açıldığını gördü. Bu kez, nasıl olduysa, yeğeni Mickey dışarı çıktı. Myron doğruldu. "Chaz, üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Yarın konuşalım."

Telefonu kapattı. Mickey hâlâ kapıyı açık tutuyordu. Bir süre karavanın içine baktı, sonra da kapıyı kapattı. Myron'ın önceki gece fark ettiği üzere, kalıplı bir çocuktu; boyu bir doksan üç, kilosu da yaklaşık doksan beşti. Mickey omuzları geride, başı dik yürüyordu. Myron, Bolitar yürüyüşünü fark etmişti. Myon'ın babası bu şekilde yürürdü. Brad bu şekilde yürürdü. Myron da.

Genlerinden kaçamazsın, evlat.

Şimdi ne olacaktı?

Suzze'nin Mickey'le konuşmuş ya da onunla tanışmış olması küçük de olsa bir ihtimaldi. Ama aslında pek de olası görünmüyordu. Burada kalsa daha iyiydi. Mickey gidene kadar beklemek en iyisiydi, sonra belki karavana gidip Kitty orada mı diye bakabilirdi. Kitty içeride değilse de Mickey'nin peşine düşerdi ve bu hiç zor olmazdı. Mickey'nin üzerinde kırmızı Staples logolu polo yaka bir tişört vardı; işe gidiyor olmalıydı.

Staples bu kadar genç yaşta çalışan kabul ediyor muydu?

Myron emin değildi. Siperliği indirdi. Güneşin yansımasından Mickey'nin kendisini görmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Yeğeni yaklaşınca, Myron onun tişörtündeki isim kartını okudu. Şöyle yazıyordu: BOB.

Tuhaf, daha da tuhaf.

Arabadan inmek için Mickey kavşaktan dönene kadar bekledi. Otoyola doğru yürüdü ve dönüp baktı. Evet, Mickey, Staples'a yönelmişti. Myron arkasını döndü ve Bahçe Evi'ne yöneldi. Park temiz ve bakımlıydı. Bazı karavanların önünde açılır-kapanır sandalyelerden, diğerlerinde plastik papatyalar ve yere saplanmış rüzgârgülleri vardı. Rüzgâr çanları ötüyordu. Ayrıca çok çeşitli çim süslemeleri, en popüler halinden uzak Meryem Ana'lar vardı.

Myron ileri uzanıp kapıyı çaldı. Cevap gelmedi. Daha sert çaldı. Yine ses yoktu. Pencereden içeri bakmaya çalıştı ama perdeler kapalıydı. Karavanın etrafını dolaştı. Gün ortasında tüm perdeler kapalıydı. Kapıya geri döndü ve kapı kolunu çevirmeyi denedi. Kilitliydi.

Kilit yaylı sürgüydü, muhtemelen de yeni değildi. My-

ron bir yere gizlice girme konusunda uzman değildi, ama gerçek şu ki eski bir yaylı sürgüyü "açmak" çok basitti. Myron kimsenin bakmadığından emin oldu. Yıllar önce, Win ona kredi kartından daha ince bir kartla bir yere girmeyi öğretmişti. Kart o zamandan beri cüzdanında duruyordu, hep oradaydı ama hiç kullanmamıştı; bir ergenin umutsuzca yanında kondom taşıması gibi. Kartı çıkardı, kimsenin bakmadığından emin oldu, kartı kapının çerçevesine doğru sokup sürgüyü itti ve kapının kilidini açtı. Eğer karavan kapısında kilit dili ya da asma kilit olsaydı tüm bu çaba beyhude olurdu. Şansına kilit ucuz ve dayanıksızdı.

Kapı açıldı.

Myron hızla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Işıklar kapalıydı, tüm perdeler kapalı olduğu için de oda loştu.

"Merhaba?"

Cevap gelmedi.

Işık düğmesine bastı. Ampuller kırpışarak ışığa kavuştu. Oda kiralık bir karavandan çok daha fazlasıydı. Yanında birkaç kitap, küçük bir televizyon ve eski püskü bir dizüstü bilgisayarla birlikte, o doksan dokuz dolarlık, kurması-zahmet-gerektiren "eğlence merkezlerinden" vardı. Yataklı kanepenin önünde, aya ilk ayak basılışından bu yana bardak altlığı görmemiş bir sehpa duruyordu. Myron kanepenin yatak olarak kullanıldığını üzerindeki yastık ve battaniyeden anladı. Mickey muhtemelen burada uyuyordu, annesi de yatak odasında.

Myron sehpanın üzerinde bir fotoğraf gördü. Lamba-

ya bastı ve fotoğrafı görebileceği şekilde kaldırdı. Mickey basketbol üniformasıylaydı, saçları dağınıktı, saçının önündeki dalgalar terden alnına yapışmıştı. Yanında Brad vardı, kolunu oğlunun boynuna atmıştı ve sanki onu sevgiyle boynundan tutup kendine çekecek gibiydi. Baba ve oğulda kocaman gülümsemeler vardı. Brad oğluna büyük bir sevgiyle bakıyordu ve o an öylesine özel geldi ki, Myron az kalsın başını çevirecekti. Brad'in burnunda artık belirgin bir eğrilik vardı. Ama dahası, Brad daha yaşlı görünüyordu, alnı açılmaya başlamıştı ve o fotoğraftaki bir şey, aradan geçen ve kaçırdıkları onca zaman, Myron'ın kalbini bir kez daha kırdı.

Myron arkasından bir ses duydu. Hemen döndü. Ses yatak odasından gelmişti. Kapıya gidip içeri baktı. Ana oda derli topluydu. Yatak odası ise içeriden bir hortum geçmiş gibiydi ve fırtınanın hemen ortasında da uyur (ya da daha kötü) halde, sırtüstü şekilde Kitty duruyordu.

"Merhaba?"

Kitty hareket etmedi. Kesik kesik, hırıltılı nefes alıyordu. Oda sigara ve bira teri kokuyordu. Yatağa biraz daha yaklaştı. Myron onu uyandırmadan önce hafifçe dürtmeye karar verdi. Kullan-at ceptelefonu komodinin üzerinde duruyordu. Telefonu kontrol etti. Suzze ve Joel "Aşk" Fishman'dan gelen aramaları tanıdı. Üç ya da dört arama daha vardı, kimileri yurtdışı aramaları gibi görünüyordu. Numaraları BlackBerry'sine girdi ve Esperanza'ya e-posta gönderdi. Kitty'nin el çantasına baktı ve onun ile Mickey'nin pasaportlarını buldu. Her kıtada düzinelerce ülkeye ait damgalar vardı üzerlerin-

de. Myron zamanlamaları görmek için hızla inceledi. Pek çok damga birbirine karışmıştı. Yine de Kitty Peru'dan sekiz ay önce Birleşik Devletler'e girmiş gibi görünüyordu.

Pasaportları çantaya geri koydu ve içini kurcalamaya başladı. Başta şaşırtıcı bir şey görmedi, ama sonra astarın içinde bir şey hissetmeye başladı ve –merhaba– sert bir yumru. Elini uzattı, parmaklarıyla dikiş kısmından iki tarafa açtı ve içinde az miktarda kahverengi toz bulunan naylon poşeti çıkardı.

Eroin.

Öfke ona daima galip geliyordu. Tam yatağa bir tekme atıp onu uyandıracaktı ki yerde bir şey fark etti. Bir an için inanamayıp gözlerini kırpıştırdı. Yerde, Kitty'nin kafasına yakın şekilde, uyuyakalınca düşmüş bir dergi ya da kitap misali duruyordu. Myron yakından bakmak için eğildi. Dokunmak, üzerinde parmak izi bırakmak istemedi.

Bir silahtı bu.

Etrafa baktı, yerde bir tişört buldu ve silahı alıp bakmak için onu kullandı. Bir 38 milimetreydi. Myron'ın kemerindeki, Win'in silahıyla aynıydı. Neler dönüyordu burada? Bir yanı aile hizmetlerine haber verip öylece bırakmak istiyordu.

"Kitty?"

Ses tonu daha yüksek ve daha sertti. Hareket etmedi. Bu uyku değildi. Baygındı. Yatağı tekmeledi. Bir şey değişmedi. Yüzüne su döküp dökmemek arasında kaldı. Onun yerine yüzünü hafifçe tokatlamayı denedi. Onun üzerine doğru eğildi ve nefesinin korkunç kokusunu aldı. Yine geçmişe,

onun sahaları kasıp kavuran bir genç kız olduğu zamanlara gitti ve aklına en sevdiği eski İbranice söz geldi: İnsanlar plan yapar, Tanrı gülermiş.

Bu gülmek de değildi.

"Kitty?" dedi tekrar, sesi biraz daha sertti.

Gözleri birden kocaman açıldı. Hemen döndü, Myron'ı ürküttü ve Myron ne yaptığını sonradan fark etti.

Silahı arıyordu.

"Bunu mu arıyorsun?"

Myron silahı gösterdi. İçeride çok az ışık olmasına rağmen Kitty elleriyle gözlerini kapadı ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Myron?"

24

"Neden elinin altında dolu bir silah var ki?"

Kitty yataktan kalktı ve kapalı perdenin altından dışarı baktı. "Beni nasıl buldun?" Gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Tanrım, beni mi takip ettin?"

"Ne? Hayır."

"Emin misin?" Tam bir panik halindeydi. Koşarak gitti ve diğer pencereyi kontrol etti. "Beni nasıl buldun?"

"Sakin ol."

"Sakin filan olmayacağım. Mickey nerede?"

"Onu işe giderken gördüm."

"Gitti mi? Saat kaç ki?"

"Bir." Myron hemen konuya girmek istedi. "Dün Suzze'yi gördün mü?"

"Beni öyle mi buldun? Bana söylemeyeceğine söz vermişti."

"Neyi söylemeyeceğine?"

"Hiçbir şeyi. Ama özellikle de nerede olduğumu. Ona anlattım."

Üzerine git, diye düşündü Myron. "Neyi anlattın?"

"Tehlikeyi. Ama o zaten biliyordu."

"Kitty, anlat bana. Nasıl bir tehlikedesin?"

Başını iki yana salladı. "Suzze'nin beni sattığına inanamıyorum."

"Satmadı. Seni onun GPS'inden ve telefon kayıtlarından buldum."

"Ne? Nasıl?"

Uzatmayacaktı. "Ne kadar zamandır uyuyorsun?"

"Bilmiyorum. Dün gece dışarı çıktım."

"Nereye gittin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Uçmaya mı?"

"Çık dışarı!"

Myron bir adım geri çekildi, zarar vermek istemediğini anlatmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. Saldırıya son vermeliydi. Neden aile söz konusu olunca hep işleri berbat ediyorduk? "Suzze'den haberin var mı?"

"Bana her şeyi anlattı."

"Ne anlattı?"

"Gizli. Ona söz verdim. O da bana söz verdi."

"Kitty, Suzze öldü."

Myron bir an için onun kendisini duymamış olabileceğini düşündü. Kitty öylece bakıyordu, gözleri ilk kez beraktı. Sonra da başını iki yana sallamaya başladı.

"Aşırı dozda uyuşturucudan," dedi Myron. "Dün gece."

Kitty başını daha da hızlı sallamaya başladı. "Hayır."

"Uyuşturucuyu nereden aldı sence, Kitty?"

"Ölmemiştir. Hamileydi o."

"Uyuşturucuyu sen mi verdin ona?"

"Ben mi? Tanrım, sen beni ne sanıyorsun?"

Kendi kendine: yatağının yanında silah tutan biri. Çantasında gizliden uyuşturucu bulunduran biri. Uyuşturucu almak için kulüplerde tuhaf adamlara oral seks yapan biri. Sesli olarak da, "Dün buraya geldi, değil mi?" dedi.

Kitty cevap vermedi.

"Neden?"

"Beni aradı," dedi Kitty.

"Numaranı nasıl bulmuş?"

"Facebook hesabıma yazdı. Senin yaptığın gibi. Acil olduğunu söyledi. Bana anlatması gereken şeyler olduğunu söyledi."

"Sen de ona ceptelefonu numaranı yazdın."

Kitty başını salladı.

"Sonra Suzze aradı. Sen de ona burada buluşabileceğinizi söyledin."

"Burada değil," dedi Kitty. "Hâlâ emin değildim. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Korkuyordum."

Myron şimdi anlamıştı. "Bu yüzden ona adresini vermek yerine kavşağın adresini verdin."

"Doğru. Ona Staples'ın yanındaki parkı söyledim. Bu şekilde onu izleyebilecektim. Onun tek başına olduğundan ve birinin onu izlemediğinden emin olacaktım."

"Kim takip edebilirdi ki?"

Ama Kitty hızla başını iki yana salladı, belli ki cevap

vermekten korkuyordu. Eğer onun konuşmasını istiyorsa bu yoldan gitmemeliydi. Myron daha çok cevap alabileceği yola geri döndü. "O zaman Suzze ve sen konuştunuz?"

"Evet."

"Ne konuştunuz?"

"Sana söyledim. Gizli."

Myron biraz daha yaklaştı. O kadının vücudundaki her kemikten ayrı ayrı nefret etmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Elini nazikçe onun omzuna koydu ve gözünün içine baktı. "Lütfen beni dinle, olur mu?"

Kitty'nin gözleri cam gibiydi.

"Suzze dün seni görmeye buraya geldi," dedi bir anaokulu öğrencisiyle konuşurmuşçasına yavaş bir şekilde. "Ondan sonra, Suzze Kasselton'a gitti ve Karl Snow'la görüştü. O kim, biliyor musun?"

Kitty gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Sonra eve döndü ve kendini öldürmeye yetecek dozda uyuşturucu aldı."

"Böyle bir şey yapmazdı o," dedi Kitty. "Hele de bebeğine. Onu tanıyorum. Öldürüldü o. Onu öldürdüler."

"Kim?"

Yine "konuşmayacağım" dercesine başını iki yana salladı.

"Kitty, neler olduğunu anlamama yardım etmen gerek. İkiniz ne konuştunuz?"

"İkimiz de söz verdik."

"O artık öldü. Bu her sözün üzerinde. Onun güvenini sarsmıyorsun. Sana ne dedi?"

Kitty çantasını aldı ve bir paket Kool marka sigara çıkardı. Bir süre paketi elinde tutup ona baktı. "Oraya 'Ondan değil' yazanın ben olduğumu biliyordu."

"Kızgın mıydı?"

"Tam aksine. Benden onu affetmemi istedi."

Myron bunu düşündü. "Sen hamile kaldığında seninle ilgili yaydığı dedikodular yüzünden mi?"

"Ben de öyle sanmıştım. Herkese benim önüme gelenle yattığımı ve bebeğin Brad'den olmadığını söylediği için özür dilemek istediğini düşündüm." Kitty, Myron'la göz göze geldi. "Suzze sana anlattı, değil mi?"

"Evet."

"Bu yüzden mi fahişenin biri olduğumu düşündün? Brad'e de bu yüzden mi bebeğin ondan olmayabileceğini söyledin?"

"Sadece ondan değil, hayır."

"Ama etkisi oldu?"

"Sanırım," dedi, öfkesini bastırıp. "Bana o zamanlar yattığın tek kişinin Brad olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Hataydı. Myron bunu fark etti.

"Ne söylediğimin ne önemi var ki?" dedi. "Sen zaten en kötüsüne inanacaksın. Hep öyle yaptın."

"Sadece Brad'in bundan emin olmasını istedim, hepsi bu. Ben onun ağabeyiyim. Sadece onu korumaya çalışıyordum."

Sesi acı doluydu. "Ne kadar asil."

Myron onu yine kaybediyordu. Yolundan sapıyordu. "Neyse, Suzze buraya yaydığı dedikodular için özür dilemeye mi geldi?"

"Hayır."

"Ama az önce..."

"Öyle düşündüğümü söyledim. Başta. Diledi de. Rekabetçi tabiatının onun da üstüne çıktığını kabul etti. Ona sorunun onun rekabetçi tabiatı değil, kevaşe annesi olduğunu söyledim. Ya birincisin ya da hiçbir şey. Onu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Ama o kadının nasıl bir deli olduğunu hiç bilmiyordum. Doksanlardaki o güzel olimpik artistik patinajcıyı hatırlıyor musun? Neydi adı? Hani rakibinin eski kocasının saldırısına uğramıştı?"

"Nancy Kerrigan."

"Doğru. Suzze'nin annesinin de bana aynı şeyi yaptığını, birini tutup levyeyle bacağıma vurdurduğunu filan düşünebiliyordum. Ama Suzze annesi yüzünden olmadığını söyledi. Belki annesinin ona baskı yaptığını ve o yüzden ağzından kaçırmış olabileceğini söyledi, ama ona göre annesi değil, kendisiydi."

"Kendisi olan neydi?"

Kitty'nin gözleri önce yukarı, oradan da sağa kaydı. Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Komik bir şey duymak ister misin, Myron?"

Myron durdu.

"Tenisi seviyordum. Maçları." Gözleri uzaklara daldı ve Myron onun o zamanlar nasıl olduğunu, bir panter gibi kortları nasıl geçtiğini hatırladı. "Diğer kızlarla karşılaştırınca o kadar da hırslı değildim. Elbette ki kazanmak isti-

yordum. Ama gerçekte, çocukluğumdan beri, sadece oynamayı sevdim. Gerçekten de kazanmak için oynayanları hiç anlamıyorum. Sıklıkla onların korkunç insanlar olduklarını düşünüyorum, özellikle de teniste. Neden, biliyor musun?"

Myron başını iki yana salladı.

"Tenis maçında iki kişi vardır. Biri kazanır, diğeri kaybeder. Ben de zevkin kazanmaktan gelmediğini düşünüyorum. Zevk, birini yenmekten geliyor." Şaşkın bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu. "Peki, buna neden hayranlık duyuyoruz? Onlara kazananlar diyoruz, ama düşününce, sadece birinin kaybetmesi üzerine kazanıyorlar. Neden buna bu kadar hayranız?"

"Bu güzel bir soru."

"Profesyonel bir tenisçi olmak istedim, çünkü, yani, sevdiğin şeyi oynayıp hayatını da ondan kazanmak ne kadar harika bir şey, tahmin edebiliyor musun?"

Suzze'nin sesi yankılandı kulaklarında: "*Kitty harika bir oyuncuydu, değil mi?*"

"Edemiyorum, hayır."

"Ama eğer sen gerçekten iyiysen, gerçekten yetenekliysen, herkes işin eğlencesine son vermeye çalışır. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Neden gelecek vaat etmeye başladığımız andan itibaren oyunun güzelliğini alıp her şeyi kazanmaya odaklıyorlar? Bizi o saçma rekabetin içine yolladılar. Sadece senin başarman yetmezdi, arkadaşlarının da başarısız olması gerekiyordu. Suzze bunu anlattı bana, sanki ben bilmiyormuşum gibi. Bütün kariyerini yitirmiş olan ben. O, tenisin benim

için ne demek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu."

Myron havayı bozmak istemediği için sessiz kaldı. Kitty'nin daha fazlasını anlatmasını bekledi, ama anlatmadı. "Yani Suzze özür dilemek için geldi?"

"Evet."

"Sana ne söyledi?"

"Bana," –Kitty'nin gözü Myron'ı geçip pencereye takıldı– "kariyerimi mahvettiği için üzgün olduğunu söyledi."

Myron tepki vermemeye çalıştı. "Senin kariyerini nasıl mahvetti?"

"Bana inanmadın, Myron."

Myron cevap vermedi.

"Kasıtlı olarak hamile kaldığımı düşündün." Gülümsemesi artık ürkütücüydü. "Bir durup düşününce ne kadar da aptalca. Böyle bir şeyi neden yapayım ki? On yedi yaşındaydım. Profesyonel bir tenisçi olmak istiyordum, anne değil. Neden kasıtlı olarak hamile kalayım?"

Myron da yakın zamanda aynı şeyi düşünmemiş miydi? "Bunun için üzgünüm," dedi. "Bilmem gerekirdi. Haplar yüzde yüz korumuyor. Yani, bunu daha yedinci sınıftaki sağlık dersinin ilk haftasında öğreniyoruz, değil mi?"

"Ama buna inanmadın, değil mi?"

"O zaman, hayır. Bunun için özür dilerim."

"Bir özür daha," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu da çok geç. Ama elbette ki yanılıyorsun."

"Ne konuda yanılıyorum?"

"Hapların işe yaramadığı konusunda. Bak, Suzze bana

bunu söylemek için geldi. Bunu başta şaka olsun diye yapmış. Ama düşündüm. Suzze benim dinine bağlı biri olduğumu, asla kürtaj yaptırmayacağımı biliyordu. Bu durumda beni, en dişli rakibini elemek için en iyi yol ne olabilirdi?"

Suzze'nin sesi iki gece önceden yankılanıyordu. "*Annemle babam bana rekabette her şeyin mübah olduğunu söylemişti. Kazanmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorsun sen...*"

"Tanrım."

Kitty onaylamak istercesine başını salladı. "Suzze buraya bunu söylemek için geldi. Benim doğum kontrol haplarımı değiştirmiş. Bu yüzden hamile kalmışım."

Mantıklıydı. Şaşkına çeviriyordu ama duruma uyuyordu. Myron bir saniye durdu ve bunları hazmetmeye çalıştı. Suzze iki gece önce, birlikte balkondalarken çok sıkıntılıydı. Şimdi o suçluluk, aşırı hırslı olmanın tehlikeleri, geçmişin pişmanlıkları konulu konuşmanın sebebini anlıyordu. Artık her şey daha netti.

"Hiç bilmiyordum," dedi Myron.

"Biliyorum. Ama bu zaten hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?"

"Sanırım değiştirmez. Onu affettin mi?"

"İçindekileri anlatmasına izin verdim," diye devam etti Kitty. "Konuşmasına ve her şeyi detaylarıyla anlatmasına izin verdim. Hiç lafını kesmedim. Soru sormadım. Bitirdiğinde de ayağa kalktım, bu odaya geldim ve ona sarıldım. Ona sımsıkı sarıldım. Uzunca bir süre. Sonra da 'Teşekkür ederim,' dedim."

"Ne için?"

"O da bunu sordu. Dışarıdan bakan biriysen, bu soruyu anlarım. Bak ben ne hale geldim. Eğer hapları değiştirmeseydi hayatımın nasıl olacağını merak etmen gerek. Belki de devam edip herkesin tahmin ettiği gibi bir tenis şampiyonu olacaktım, kupalar kazanacaktım ve lüks içinde dünyayı gezecektim. Belki Brad'le ben birlikte kalacaktık ve ben emekli olduktan sonra çocuklarımız olacaktı, yani şimdi mesela ve sonra sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Belki. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var –emin olduğum tek şey– o da eğer Suzze haplarımı değiştirmeseydi Mickey'nin olmayacağı."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Başka ne olursa olsun –beraberinde hangi felaket gelmiş olursa olsun– Mickey bunları on kat fazlasıyla telafi ediyor. Gerçek şu ki, Suzze'nin niyeti her neydi ise, Mickey onun sayesinde var. Tanrı'nın bana verdiği en harika hediye, hem de onun yaptığı şey yüzünden. Bu yüzden onu affetmekle kalmadım, aynı zamanda ona ne kadar kötü durumda olursam olayım, her gün için teşekkür ettim, dizlerimin üzerine çöktüm ve o güzel, muhteşem çocuk için Tanrı'ya şükrettim."

Myron şaşkınlıkla kalakalmıştı. Kitty onun yanından geçti, büyük odaya, oradan da mutfağa girdi. Buzdolabını açtı. İçinde çok şey yoktu ama düzenliydi. "Mickey yiyecek alışverişine gitti," dedi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır." Sonra: "Sen Suzze'ye ne itiraf ettin?"

"Hiçbir şey."

Kitty yalan söylüyordu. Yine etrafa bakmaya başladı.

"O zaman neden buradan çıkıp Karl Snow'un dondurma dükkânına gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Kitty. Bir araba sesi onu irkiltti. "Aman tanrım." Buzdolabının kapağını çarptı ve kapalı perdelerden birinin altından baktı. Araba geçip gitti, ama Kitty sakinleşmedi. Gözleri yine paranoyayla birlikte fal taşı gibi açılmıştı. Kendini köşeye doğru itti, her mobilya üzerine atlayıp ona saldıracakmış gibiydi. "Toparlanmamız gerek."

"Nereye gideceksiniz?"

Dolabı açtı. Mickey'nin kıyafetleri askılardaydı, tişörtler de üstte katlı duruyordu. Bu çocuk çok düzenliydi. "Silahımı geri istiyorum."

"Kitty, neler oluyor?"

"Eğer sen bizi bulduysan... burası güvenli değildir."

"Güvenli olmayan ne? Brad nerede?"

Kitty başını iki yana salladı, kanepenin altından bir valiz çekip çıkardı. Mickey'nin eşyalarını içine tıkmaya başladı. Bu uyuşturucu müptelasını –bunun yerine daha uygun bir sözcük yoktu– izlerken Myron tuhaf, ama bariz bir aydınlanma yaşadı.

"Brad ailesine böyle bir şey yapmaz," dedi Myron.

Bu onu yavaşlattı.

"Her ne oluyorsa olsun –ve gerçekten tehlikede misin yoksa bir paranoya içinde misin bilmiyorum, Kitty– ama ben kardeşimi tanıyorum. O seni terk etmez ve oğlunu bu şekilde bir başına bırakmaz. Sen uyuşturucunun etkisindesin ve ister gerçekten, istersen de hayali olarak hayatın için endişe ediyorsun."

Kitty'nin yüzü hafifçe buruştu. Ses tonunda çocuksu bir yakarış vardı. "Onun hatası değil."

Vay. Myron burada yavaş yavaş ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Yarım adım daha yaklaştı ve olabildiğince nazik konuştu. "Bunu biliyorum."

"Çok korkuyorum."

Myron başını salladı.

"Ama Brad bize yardım edemez."

"Nerede o?"

Başını iki yana salladı, vücudu kasıldı. "Söyleyemem. Lütfen. Söyleyemem."

"Tamam." Ellerini havaya kaldırdı. Sakin ol, Myron. Çok üsteleme. "Ama belki benim yardım etmeme izin verirsin."

Ona tedbirli şekilde baktı. "Nasıl?"

Sonunda, küçük de olsa bir fırsat vardı. Onun için rehabilitasyon merkezi önermek istedi. Livingston'daki eve yakın güzel bir yer biliyordu. Onu götürmek, temizlenmesine yardımcı olmasını istediği yer orasıydı. Mickey onunla kalırken, o da rehabilitasyon merkezine gidebilirdi, sadece Brad'le iletişime geçip onu buraya getirene kadar.

Ama kendi sözcükleri onu bile ürküttü: Brad onları bu şekilde bırakmazdı. Bu iki anlama geliyordu: Birincisi, Brad karısının ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordu. İkincisi de bir sebepten onlara yardım edemiyordu.

"Kitty," dedi yavaşça, "Brad tehlikede mi? Şu an korkuyor olmanın sebebi bu mu?"

"Yakında dönecek." Sertçe kollarını kaşımaya başladı,

sanki derisinin altında böcekler vardı. Gözleri yine sağı solu tarıyordu. A-ha, diye düşündü Myron.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sadece tuvalete girmem gerek. Çantam nerede?"

Evet, tabii.

Hızla yatak odasına girdi, çantasını aldı ve tuvalet kapısını kapattı. Myron arka cebine dokundu. Kitty'nin zulası hâlâ oradaydı. Tuvaletten gelen deli gibi çanta kurcalama sesini duyabiliyordu.

Myron, "Kitty?" diye seslendi.

Ön taraftan kapıya doğru gelen ayak sesleriyle irkildi. Myron kafasını sese doğru çevirdi. Kitty tuvalet kapısından "Kim o?" diye seslendi. Myron paniğini bastırmaya çalışıp silahını çekti ve kapıya doğrulttu. Kapı kolu döndü ve Mickey içeri girdi. Myron hemen silahını indirdi.

Mickey, amcasına baktı. "Senin burada...?"

"Selam, Mickey." Myron isim kartını işaret etti. "Yoksa Bob mu demeliyim?"

"Bizi nasıl buldun?"

Mickey de korkmuştu. Sesinden anlaşılıyordu. Öfke, evet, ama daha çok korku.

"Annem nerede?" diye sordu.

"Tuvalette."

Kapıya koştu, ellerini kapıya koydu. "Anne?"

"Ben iyiyim, Mickey."

Mickey kafasını kapıya yaslayıp gözlerini kapadı. Ses tonu dayanılmayacak kadar kırılgandı. "Anne, lütfen dışarı çık."

"O iyi olacak," dedi Myron.

Mickey ona döndü, elleri yumruk olmuştu. On beş yaşındaydı ve dünyaya kafa tutmaya hazırdı. Ya da en azından amcasına. Mickey esmerdi, kalıplıydı ve kızların dizinin bağını çözecek o saplantılı, tehlikeli havası vardı. Myron bu saplantılı tavrın nereden geldiğini düşünürken gözü tuvalet kapısına gitti, cevabı zaten biliyordu.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Mickey yine.

"Bunu merak etme. Annene bazı sorular sormam gerekiyordu."

"Ne hakkında?"

"Baban nerede?"

Kitty çığlık attı. "Sakın ona söyleme!"

Mickey kapıya döndü. "Anne? Dışarı çık, olur mu?"

İçeriden hâlâ delicesine çanta kurcalama sesi geliyordu ve Myron bunun faydasız olduğunu biliyordu. Kitty küfretmeye başladı. Mickey, Myron'a döndü. "Çık dışarı."

"Hayır."

"Ne?"

"Sen on beş yaşında bir çocuksun. Ben yetişkinim. Cevabım hayır."

Kitty artık ağlıyordu. Bunu ikisi de duyabiliyordu. "Mickey?"

"Efendim, anne."

"Dün gece eve nasıl geldim ben?"

Mickey hemen Myron'a döndü. "Seni ben getirdim."

"Beni yatağa mı yatırdın?"

Mickey belli ki bu konuşmayı Myron'ın önünde yapmaktan hoşnut değildi. Kapıdan fısıldamaya çalıştı, sanki Myron duyamayacakmış gibi. "Evet."

Myron sadece başını iki yana salladı.

Kitty artık aşırı heyecanlı ses tonuyla, "Çantamı karıştırdın mı?" diye sordu.

Myron anlamıştı. "Hayır, Kitty, ben karıştırdım."

Mickey döndü ve gözlerini dikip amcasına baktı. Myron elini arka cebine uzattı ve eroini çıkardı. Tuvalet kapısı açıldı. Kitty dışarı çıktı ve, "Ver onu bana," dedi.

"Mümkün değil."

"Sen kendini ne zannediyorsun, bilmiyorum ama..."

"Bu kadar yeter," dedi Myron. "Sen keşsin. O bir çocuk. İkiniz de benimle geliyorsunuz."

"Bize ne yapacağımızı söylemeye kalkma," dedi Mickey.

"Evet, Mickey, söylüyorum. Ben senin amcanım. Hoşuna gitmeyebilir, ama seni burada oğlunun gözü önünde eroin kullanacak olan keş bir anneyle bırakıp hiçbir yere gitmiyorum."

Mickey annesi ile Myron arasında durdu. "Biz iyiyiz."

"İyi filan değilsiniz. Sen yasadışı çalışıyorsun, eminim, hem de takma bir isimle. Onu barlardan topluyorsun ya da bir şekilde evin yolunu buluyor ve onu yatağına sen yatırıyorsun. Burada insanca yaşamaya çalışıyorsun. O yalanlar söyleyip etrafta dolaşırken, sen buzdolabına yiyecek koyuyorsun."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamazsın."

"Elbette ki kanıtlayabilirim ama bir önemi yok. Olacak şey şu ve hoşuna gitmiyorsa şansına küs. Kitty, seni rehabili-

tasyon merkezine götürüyorum. Güzel bir yerdir. Sana yardım edebilirler mi –zaten başka biri de edebilir mi– bilmiyorum, ama denemeye değer. Mickey, sen de benimle geliyorsun."

"Çok beklersin."

"Geliyorsun. Benimle olmak istemiyorsan büyükannen ve büyükbabanla Livingston'da kalırsın. Annen temizlenecek. Babanla görüşeceğiz ve ona burada neler olduğunu anlatacağız."

Mickey vücudunu beti benzi atmış annesine siper etti. "Bizi zorla götüremezsin."

"Evet, götürebilirim."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Eğer büyükbabam gelmeseydi..."

"Bu kez," dedi Myron, "bana karanlıkta saldırmayacaksın."

Mickey sırıtmaya çalıştı. "Yine de seni haklarım."

"Hayır, Mickey, yapamazsın. Güçlüsün, cesursun, ama hiç şansın yok. Zaten bir önemi de yok, ya size söylediğimi yaparsınız ya da polisi ararım. En azından annen çocuğunun hayatını tehlikeye atıyor. Sonu hapis olabilir."

Kitty bağırdı, "Hayır!"

"Size artık seçim şansı sunmuyorum. Brad nerede?"

Kitty oğlunun arkasından çıktı. Dik durmaya çalıştı ve bir an için Myron o eski sporcuyu gördü. Mickey, "Anne?" dedi.

"O haklı," dedi Kitty.

"Hayır..."

"Yardıma ihtiyacımız var. Korunmaya ihtiyacımız var."

"Biz kendimize bakabiliriz," dedi Mickey.

Oğlunun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Her şey yoluna girecek," dedi ona. "O haklı. Ben ihtiyacım olan yardımı alabilirim. Sen de korunmuş olursun."

"Neden korunmuş olur?" diye sordu Myron tekrar. "Gerçekten de bu kadarı yeter. Kardeşimin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Biz de," dedi Kitty.

Mickey tekrar, "Anne?" dedi.

Myron bir adım yaklaştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Brad üç ay önce ortadan kayboldu," dedi Kitty. "Bu yüzden kaçıyoruz. Hiçbirimiz güvende değiliz."

25

Onlar eşyalarını toplarken Myron, Esperanza'yı aradı ve ondan Kitty'nin Coddington Rehabilitasyon Merkezi'nde kalışını ayarlamasını istedi. Sonra da babasını aradı.

"Mickey bir süre evde sizinle kalabilir mi?"

"Tabii ki," dedi babası. "Neler oluyor?"

"Çok şey."

Babası lafını kesmeden dinledi. Myron ona Kitty'nin uyuşturucu sorununu, Mickey'le bir başına oluşunu, Brad'in ortadan kayboluşunu anlattı. Bitirdiğinde de babası, "Kardeşin ailesini bu şekilde bırakıp gitmez," dedi.

Tıpkı Myron'ın düşündüğü gibi. "Biliyorum."

"Bu başının dertte olduğu anlamına geliyor," dedi babası. "İkinizin arasında sorunlar olduğunu biliyorum, ama..."

Düşüncesini tamamlamadı. Bu onun tarzıydı. Myron gençken, babası bir şekilde Myron'ı, onu çok zorlamadan başarıya itmişti. Asla onunla gurur duymak bir önkoşulmuş gibi göstermeden, onun her başarısıyla gurur duydu. Babası

yine istemiyordu, ama istemek zorunda da değildi.

"Onu bulacağım," dedi Myron.

Myron yol süresince detayları sordu.

Kitty öne, onun yanına oturdu. Mickey arkada onları duymazdan geliyordu. Kulaklarında beyaz iPod kulaklıklarıyla pencereden dışarı bakıyor ve huysuz ergeni oynuyordu, ama Myron öyle olduğunu görmüştü zaten.

Coddington Rehabilitasyon Merkezi'ne vardıklarında öğrendiği şuydu: Sekiz ay önce, pasaporttaki damgadan da belli olduğu üzere, Brad, Kitty ve Mickey Bolitar Los Angeles'a taşınmıştı. Üç ay önce, Brad "gizli bir acil görev" (Kitty'nin deyimiyle) için Peru'ya gitmiş ve kimseye hiçbir şey söylememelerini istemişti.

"Brad kimseye söylemeyin derken neyi kastetti?"

Kitty umursamaz görünüyordu. "Onun için endişelenmememizi ve kimseye anlatmamamızı söyledi. Dikkatli olun da dedi."

"Neden?"

Kitty omuzlarını silkti.

"Bir fikrin var mı, Mickey?" Çocuk oralı bile olmadı. Myron soruyu tekrar etti, ama bu kez sesini duyurmak için bağırdı. Mickey ya onu duymuyordu ya da duymazdan geliyordu. Kitty'ye dönüp, "Sizin hayır işleri yapan bir grup için çalıştığınızı sanıyorum," dedi.

"Çalışıyorduk."

"Ee?"

Yine omuz silkti. Myron birkaç soru daha sordu ama öğrenecek pek bir şey yoktu. Haftalar geçmişti ama hâlâ Brad'den haber yoktu. Bir yerden sonra Kitty izleniyorlarmış gibi hissetmeye başladı. Biri onları arayıp sonra yüzlerine kapatıyordu. Bir gece, bir alışveriş merkezinin otoparkında biri üzerine saldırmış, ama Kitty kaçmayı başarabilmişti. Sonra da Mickey'le taşınıp izini kaybettirmeye karar verdi.

Myron, "Niye bana bunların hiçbirini daha önce anlatmadın?" diye sordu.

Kitty ona kaba bir şey istemiş gibi baktı. "Sana mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Myron şimdi eski düşmanlıklarını gün yüzüne çıkarmak istemiyordu. "Ya da başka birine," dedi. "Brad üç aydır kayıp. Daha ne kadar beklemeyi planlıyordun?"

"Sana söyledim. Brad kimseye söylemeyin dedi. Hepimiz için tehlikeli olurmuş bu."

Myron hâlâ inanmıyordu –aklına yatmayan bir şeyler vardı– ama zorlamaya kalktığında da Kitty kendini kapatıyor ve ağlamaya başlıyordu. Sonra, Mickey'nin dinlemediğinden emin olunca (Myron dinlediğinden emindi), Kitty zulasını geri almak için yalvardı, rehabilitasyona gittiği için "son bir kez" dedi, bunun ne zararı olurdu ki?

Rehabilitasyon merkezinin tabelası küçüktü ve CODDINGTON REHABİLİTASYON MERKEZİ yazıyordu. Myron güvenlik kapısını geçince şahsi yoldan yürüdü. Dışarıdan bakınca merkez, dış cephe kaplamalı, sahte Viktorya dönemi pansiyonları gibi duruyordu. İçeride, en azından resep-

siyon alanında, lüks otel ile cezaevi karışımı gibi enteresan bir hava vardı. Tepedeki hoparlörlerden yumuşak bir klasik müzik çalıyordu. Tavandan avize sarkıyordu. Süslemeli, kemerli pencerelerde parmaklıklar vardı.

Resepsiyonistin isim kartında CHRISTINE SHIPPEE yazıyordu ve Myron onun resepsiyonistten çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Christine aslında Coddington'ın, elini işinin üzerinden hiç çekmeyen kurucusuydu. Onları kurşungeçirmez camın arkasından karşıladı, bu sebeple "karşılamak" fazla güçlü bir sözcük olarak kaldı. Christine "karşıdan gelene yol ver" tabelası gibi bir yüze sahipti. Zincirin ucunda sallanan okuma gözlükleri vardı. Onlara baktı, talepkâr göründüklerini fark edince içini çekti. Banka gişelerindeki oluklara benzeyen bir şeyden formları uzattı.

"Belgeleri doldurun, sonra geri gelin," dedi Christine tanışma mahiyetinde.

Myron köşeye geçti. Onun adını yazmaya başladı, ama Kitty onu durdurdu. "Lisa Gallagher adını kullan. Takma adım. Beni bulmalarını istemiyorum."

Myron bir kez daha "onlar" derken kimi kastettiğini sordu ve Kitty bir kez daha hiçbir fikri olmadığını iddia etti. Şimdi bunun tartışmasını yapma zamanı değildi. Formları doldurdu ve resepsiyoniste geri götürdü. Resepsiyonist formları aldı, okuma gözlüklerini taktı ve hataları kontrol etmeye başladı. Kitty'nin vücudu titriyordu. Mickey annesine sarıldı, onu sakinleştirmeye çalıştı. İşe yaramıyordu. Kitty artık iyice küçülmüştü, daha kırılgan görünüyordu.

"Valiziniz var mı?" diye sordu Christine.

Mickey valizi onun yerine kaldırdı.

"Orada bırakın. Odanıza getirmeden önce içine bakacağız." Christine dikkatini Kitty'ye yöneltti. "Şimdi vedalaşın. Sonra şu kapıda durun, ben sizi içeri alacağım."

"Durun," dedi Mickey.

Christine Shippee ona döndü.

"Onunla içeri gelebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

"Ama odasını görmek istiyorum," dedi Mickey.

"Ben de Hugh Jackman'la çamur güreşi yapmak istiyorum. İkisi de olmuyor. Şimdi vedalaşıp gidin."

Mickey pes etmedi. "Ne zaman ziyaret edebilirim?"

"Bakacağız. Annenin detoksa ihtiyacı var."

"Ne kadar sürer?" diye sordu Mickey.

Christine, Myron'a baktı. "Neden bir çocukla konuşuyorum ki?"

Kitty hâlâ şiddetle titriyordu. "Bundan emin değilim."

Mickey, "Eğer içeri girmek istemiyorsan..." dedi.

"Mickey," dedi Myron onun sözünü kesip. "Böyle yardımcı olmuyorsun."

Mickey kızgın ama fısıltılı bir tonla şöyle dedi: "Korktuğunu göremiyor musun?"

"Korktuğunu biliyorum," dedi Myron. "Ama yardımcı olmuyorsun sen. Bırak da insanlar işlerini yapsın."

Kitty oğluna tutundu ve "Mickey?" dedi.

Myron'ın bir tarafı Kitty için yoğun bir merhamet hissediyordu. Ama daha büyük tarafı ise onu oğlundan kopar-

mak ve kıçına bir tekme atıp kapıdan sokmak istiyordu.

Mickey, Myron'a doğru yürüdü. "Başka bir yolu olmalı."

"Yok."

"Onu burada bırakmayacağım."

"Evet, Mickey, bırakacaksın. Ya böyle ya da polisleri, sosyal hizmetleri, her kim olursa arayacağım."

Ama Myron artık tek korkanın Kitty olmadığını görebiliyordu. Mickey de korkuyordu. Onun hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlattı Myron kendine. Myron'ın aklına birden o mutlu aile fotoğrafları geldi: Baba, Anne, Tek Oğulları. Mickey'nin babası Güney Amerika'da bir yerlerde kaybolmuştu. Annesi ağır bir güvenlik kapısından geçip yoğun bir arınma ve uyuşturucu rehabilitasyon sürecine girecekti.

"Merak etme," dedi Myron olabildiğince nazik bir ses tonuyla. "Biz seninle ilgileneceğiz."

Mickey yüzünü buruşturdu. "Sen ciddi misin? Yardımını istediğimi filan mı düşünüyorsun?"

"Mickey?"

Kitty'ydi bu. Annesine döndü ve bir anda roller yine eski haline dönmüştü: Kitty anne, Mickey de yine çocuğuydu. "İyi olacağım," dedi toparlayabildiği en güçlü ses tonuyla. "Sen gidip büyükannen ve büyükbabanla kal. Mümkün olduğunca çabuk da gelip beni gör."

"Ama..."

Ellerini yine onun yüzüne koydu. "Bir şey yok. Söz veriyorum. Yakında ziyarete geleceksin."

Mickey yüzünü onun omzuna götürdü. Kitty ona bir

süre sarıldı, sonra Myron'a baktı. Myron da onun iyi olacağını söylemek istercesine başını salladı. Bu baş sallama onun için hiç teselli olmamıştı. Kitty sonunda çekildi ve başka bir şey demeden kapıya yöneldi. Resepsiyonistin otomatik kapıyı açmasını bekledi ve sonra içeriye girip gözden kayboldu.

"İyi olacak," dedi Christine Shippee, Mickey'e, sonunda sesinde biraz yumuşama vardı.

Mickey döndü ve hızla kapıdan çıktı. Myron peşinden gitti. Uzaktan kumandaya bastı, arabanın kapısını açtı. Mickey açık arka kapıya uzandı. Myron kumandaya tekrar bastı ve kapıyı kilitledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Öne geç," dedi Myron. "Şoför değilim ben."

Mickey ön koltuğa oturdu. Myron arabayı çalıştırdı. Mickey'e döndü, ama çocuk kulaklarına iPod kulaklıklarını takmıştı bile. Myron çocuğun omzuna dokundu.

"Çıkar şunları."

"Ciddi misin sen, Myron? Bu oyunu böyle mi oynayacağımızı sanıyorsun?"

Ama birkaç dakika sonra, Mickey isteneni yaptı. Çocuk pencereden dışarı bakıyor, Myron'a arkasını dönüyordu. Livingston'daki evden sadece on dakika uzaklıktalardı. Myron ona daha çok şey sormayı, onun içini dökmesini istiyordu, ama belki de bugünlük bu kadar yeterdi.

Mickey dışarı bakarken, "Sakın onu yargılamaya kalkma," dedi.

Myron ellerini direksiyondan ayırmadı. "Ben sadece yardım etmek istiyorum."

"Hep böyle değildi."

Myron'ın daha binlerce sorusu vardı, ama çocuğu rahat bıraktı. Mickey yeniden konuştuğunda o savunmacı ton geri gelmişti. "O harika bir anne."

"Bundan eminim."

"Bana ukalalık taslama, Myron."

Haklıydı. "Sonra ne oldu?"

"Nasıl yani?"

"Hep böyle olmadığını söyledin. Keş olmayı mı kastettin?"

"Ona böyle demeyi kes."

"O zaman terimi sen seç."

Bir şey demedi.

"O zaman bana 'hep böyle değildi' derken ne demek istediğini söyle," dedi Myron. "Ne oldu?"

"Ne oldu derken?" Gözünü ön cama doğru çevirdi, yola bakıyordu. "Babamın durumu işte! Onu suçlayamazsın."

"Ben kimseyi suçlamıyorum."

"Önceden çok mutluydu. Bilemezsin. Hep gülerdi. Sonra babam gitti ve..." Kendini tuttu, gözlerini kırpıştırdı, yutkundu. "Sonra dağıldı. Birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini bilemezsin. Mesela büyükannemle büyükbabam harika bir çift, ama onların arkadaşları, eşleri, dostları var. Annem ile babam için sadece birbirleri vardı."

"Ve sen."

Kaşlarını çattı. "Yine ukalalık ediyorsun."

"Özür dilerim."

"Anlamıyorsun, ama eğer onları birlikte görseydin an-

lardın. Bu kadar âşıkken…" Mickey durdu, nasıl devam edeceğini bilemedi. "Bazı çiftler ayrılmak için yaratılmamıştır. Tek kişi gibidirler. Birini alırsan…" Bitirmedi.

"Peki, uyuşturucu kullanmaya ne zaman başladı?"

"Birkaç ay önce."

"Baban kaybolduktan sonra?"

"Evet. Ondan önce, ben doğduğumdan beri temizdi ve evet, sen sormadan söyleyeyim, eskiden uyuşturucu kullandığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben çok şey biliyorum," dedi Mickey ve yüzünde sinsi, hüzünlü bir gülümseme vardı. "Ne yaptığını biliyorum. Onları nasıl ayırmaya çalıştığını biliyorum. Babama annemin nasıl başka bir adamdan hamile kaldığını söylediğini biliyorum. Onunla bununla yattığını. Onla olmak için okulu bırakmaması gerektiğini."

"Nereden biliyorsun tüm bunları?"

"Annemden."

"Hepsini annen mi anlattı?"

Mickey başını salladı. "O bana yalan söylemez."

Vay canına. "Peki, başka neler anlattı?"

Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Senin için on beş yılın üstünden geçecek değilim."

"Ona asıldığımı da söyledi mi?"

"Ne? Hayır. İğrenç. Asıldın mı?"

"Hayır. Ama babanla aramı bozmak için ona böyle söyledi."

"Bu çok iğrenç."

"Ya baban? O sana ne anlattı?"

"Onlarla görüşmediğini söyledi."

"Bunu ben istemedim."

"Senin neyi istediğin kimin umurunda? Onları bir kenara ittin." Mickey derin bir nefes aldı. "Onlarla görüşmedin ve şimdi buradayız."

"Yani?"

"Ne demek yani?"

Babasının kayıp olmasını kastediyordu. Annesinin keş olmasını kastediyordu. Myron'ı suçladığını, Myron o zamanlar daha kabullenici olsaydı hayatları nasıl olurdu diye merak ettiğini kastediyordu.

"O iyi bir anne," dedi Mickey tekrar. "En iyisi."

Evet, eroin bağımlısı tam da Yılın Annesi'dir zaten. Myron'ın babasının birkaç gün önce dediği gibi, çocukların kötü olanı kendilerinden uzak tutma yolları vardı. Ama bu durum daha çok yanılsama gibi duruyordu. Sonra yine, bir ebeveynin yaptığı işi nasıl yargılayabilirsin? Eğer Kitty'yi sonuçlarına bakıp yargılayacak olursan, o zaman dönüp bir de şu çocuğa bakmak gerekiyordu. Çocuk muhteşemdi. Cesur, güçlü, zeki, ailesi için savaşmaya hazır.

O yüzden belki de çılgın, yalancı, keş Kitty bir şeyleri doğru yapmıştı.

Bir dakika daha sessizlik olduktan sonra, Myron sıradan bir konuyla tekrar sohbet açmaya çalıştı: "Potadan top geçirmekte çok zalim olduğunu duydum."

Potadan top geçirmekte çok zalim mi?

"Myron?"

"Evet?"

"Burada bir bağ filan kurmuyoruz."

Mickey kulaklıkları kulağına geri taktı, sesini sağlıksız bir seviyeye kadar yükseltti ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Yolun geri kalanını sessizlik içinde bitirdiler. Livingston'daki eski evin önüne geldiklerinde Mickey iPod'unu kapattı ve dışarıya baktı.

"Oradaki pencereyi görüyor musun?" dedi Myron. "Üzerinde çıkartma olan?"

Mickey oraya baktı, hiçbir şey demedi.

"Biz çocukken, orası babanla ortak kullandığımız odaydı. Oyuncak basketbol potamız vardı, birbirimize basketbol kartları verip alırdık, tenis topu ile dolap kapağından bir hokey oyunu icat etmiştik."

Mickey biraz bekledi. Sonra amcasına doğru döndü ve "Top sizmişsiniz zaten," dedi.

Herkes ayrı bir ukala.

Son yirmi dört saatin tüm dehşetine rağmen –belki de onlar yüzünden– Myron gülmekten alamadı kendini. Mickey arabadan indi ve önceki gece Myron'ın üzerine atladığı patikadan yürümeye başladı. Myron peşinden gitti ve bir an için yeğenine şaka olsun diye çelme takası geldi. En tuhaf zamanlarda insanın beyninden geçenler de komik oluyordu.

Annesi kapıdaydı. Önce Mickey'e sarıldı, ancak annesinin sarılabileceği şekilde. Annesi sarıldığı zaman her şeyiyle sarılırdı, hiçbir şeyini beride tutmazdı. Mickey göz-

lerini kapadı ve o anı hissetti. Myron çocuğun ağlamasını bekledi ama Mickey sulugözlü değildi. Annesi sonunda onu bıraktı ve bu kez de oğluna sarıldı. Sonra geri çekildi, önlerini kesti ve ikisine de öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Size ne oluyor böyle bakayım?" diye sordu annesi.

Myron, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Bana 'ne demek istiyorsun' filan deme. Baban, Mickey'nin bir süre bizimle kalacağını söyledi. Başka da bir şey demedi. Beni yanlış anlama. Mickey, bizimle kalacağın için çok sevindim. Gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu zaten, bana sorarsan, tüm o yurtdışında olma saçmalıkları yüzünden. Sen buraya aitsin. Bize. Ailene."

Mickey hiçbir şey demedi.

Myron, "Babam nerede?" diye sordu.

"Bodrum katında, senin eski odanı Mickey'e hazırlıyor. Ee, neler oluyor?"

"Neden babamı da çağırıp sonra konuşmuyoruz?"

"Bana uyar," dedi annesi, tam bir anne gibi parmağını kaldırıp, "ama komiklik istemem."

Komiklik mi?

"Al? Çocuklar geldi."

Eve girdiler. Annesi, kapıyı arkalarından kapadı.

"Al?"

Cevap gelmedi.

Hepsi birbirine baktı, hiçbiri kıpırdamadı. Sonra Myron bodrum katına yöneldi. Myron'ın eski yatak odasına inen –yakında Mickey'e ait olacak olan– kapı ardına kadar açıktı. Babasına seslendi. "Baba?"

Hâlâ cevap yoktu.

Myron dönüp annesine baktı. O herkesten de şaşkın görünüyordu. Myron'ın göğsüne doğru bir panik yayılmaya başladı. Bu paniği savıp yarı sıçrayarak, yarı koşarak merdivenlerden indi. Mickey de hemen arkasındaydı.

Myron en alt basamağa gelince birden durdu. Mickey ona çarpıp hafifçe itti onu. Ama Myron bunu hissetmedi. Önüne baktı. O an tek hissettiği şey, dünyasının un ufak olmaya başladığıydı.

26

Myron on, Brad de beş yaşındayken, babası onları Red Sox'a karşı oynanan bir maçı izlemek üzere Yankee Stadyumu'na götürmüştü. Çoğu erkek çocuğun böyle bir anısı vardır: birinci ligde oynanan bir beyzbol maçı, şahane temmuz havası, o tünelden geçip de beyzbol sahasını ilk kez gördüğün an ağzının açık kalması, neredeyse boyanmış gibi görünen yemyeşil çimler, ilk günündeymiş gibi parlayan güneş, yetenekli olmanın verdiği rahatlıkla ısınan kahramanlar...

Ama bu maç farklı olacaktı.

Babası sahayı en uzaktan gören yerden almıştı biletleri, ama son anda, bir iş ortağı ona Red Sox oyuncu kulübesinin üç sıra arkasından iki bilet vermişti. Tuhaf bir sebepten –ailenin geri kalanını da dehşete düşürecek şekilde– Brad Red Sox'ı tutuyordu. Aslında sebebi o kadar da tuhaf değildi. Carl "Yaz" Yastrzemski, Brad'in ilk beyzbol kartıydı. Önemli gibi gelmeyebilir, ama Brad ilklerine sonuna kadar bağlı çocuklardandı.

Oturduklarında babası bir sihirbaz gibi biletlerini çıkarıp Brad'e gösterdi. "Sürpriz!"

Biletleri Myron'a verdi. Babası üst tribünde kalacak, iki oğlunu sahaya yakın koltuklara gönderecekti. Myron heyecanlanan Brad'i elinden tuttu ve birlikte aşağı indiler. Vardıklarında Myron sahaya ne kadar yakın olduklarına inanamadı. Loca koltukları tek kelimeyle muhteşemdi.

Brad, Yaz'ı metreler ötede görünce öyle bir güldü ki, Myron şu an bile gözlerini kapattığında onu görebiliyordu. Brad deli gibi tezahürat yapmaya başladı. Yaz vuruş alanına geldiğinde, Brad tamamen kendini kaybetmişti. "Yaz! Yaz! Yaz!"

Önlerinde oturan adam arkasına dönüp kaşlarını çattı. Yirmi beş yaşında filandı, sakalları dağınıktı. Bu da Myron'ın asla unutmayacağı diğer şeydi.

"Yeter artık," dedi sakallı adam Brad'e. "Sessiz ol."

Sakallı adam yüzünü sahaya döndü. Brad biri yüzüne tokat atmış gibi hissediyordu.

"Dinleme onu," dedi Myron. "Bağırmaya hakkın var."

Her şeyin tersine döndüğü an o oldu. Sakallı adam döndü ve Myron'ı tişörtünden yakaladı. Myron on yaşındaydı, biraz uzundu, ama yine de on yaşında bir çocuktu. Yankee amblemli tişört giymiş olan sakallı adam yumruğunu sıktı ve Myron'ı adamın nefesindeki bira kokusunu duyacağı kadar yakınına çekti.

"Kız arkadaşımın başını ağrıtıyor," dedi sakallı adam. "Hemen sesini kessin."

Myron şaşkına dönmüştü. Gözleri yaşla dolmuştu ama

onları asla akıtmayacaktı. Göğsünün titrediğini hissetti, hem korkudan hem de tuhaf şekilde utançtan. Adam elini Myron'ın tişörtünde bir ya da iki dakika daha tuttu, sonra da onu koltuğuna geri itti. Ardından oyuna dönüp kolunu kız arkadaşının boynuna attı. Ağlayacağından korkan Myron, Brad'i elinden tuttuğu gibi üst tribünlere çıkardı. Hiçbir şey demedi, en azından başta, ama babası anlamıştı ve on yaşındaki çocuklar dünyanın en iyi aktörleri değildi.

"Ne oldu?" diye sordu babası.

Göğsü korku ve utançtan hızla inip kalkarken, Myron babasına güçlükle o sakallı adamı anlattı. Al Bolitar dinlerken sakinliğini korumaya çalıştı. Elini oğlunun omzuna koydu, ama kendisinin de vücudu titriyordu. Yüzü kızarmıştı. Myron adamın onu tişörtünden yakaladığı kısma gelince, Al Bolitar'ın gözleri patlayacak gibi oldu ve resmen karardı.

Aşırı kontrollü bir ses tonuyla, "Hemen dönerim," dedi babası.

Myron geri kalanını dürbünle izledi.

Beş dakika sonra babası merdivenlerden aşağı indi, üçüncü sıraya girdi ve sakallı adamın arkasına geçti. Ellerini ağzının kenarına götürdü ve var gücüyle bağırmaya başladı. Zaten kızarmış olan yüzü resmen mora dönmüştü. Babası bağırmaya devam ediyordu. Sakallı adam arkasını bile dönmedi. Babası megafon yaptığı ağzıyla öne eğildi, sakallı adama neredeyse birkaç santimetre kalmıştı.

Biraz daha bağırdı.

Sonra sakallı adam hızla döndü ve babası o sırada My-

ron'ın ağzını açık bırakacak bir şey yaptı: Sakallı adamı itti. Sakallı adam "Ne oluyor?" demek istercesine iki elini yana açtı, ama babası onu iki kez daha itip başparmağıyla çıkışı işaret etti ve onu dışarı çağırdı. Sakallı adam reddedince babası onu tekrar itti.

Artık etraftakiler de fark etmişti. İnsanlar ayağa kalkmaya başladı. Sarı rüzgârlıklı güvenlik görevlileri hızla merdivenlere koştu. Artık oyuncular da izliyordu, Yaz bile. Güvenlikler tartışmayı sonlandırdılar. Babama yukarı kadar eşlik ettiler. Fanatikler ona tezahürat yaptı. Babası da çıkarken kalabalığı selamladı.

On dakika sonra babası üst tribüne geldi. "Şimdi aşağı inin tekrar," dedi babası. "Artık sizi rahatsız etmeyecek."

Ama Myron ve Brad başlarını iki yana salladılar. Gerçek kahramanlarının yanındaki koltukları da beğenmişlerdi.

Şimdi, otuz yıldan da uzun zaman sonra, kahramanları bodrum katın zemininde yatmış ölüyordu.

Saatler geçti.

Saint Barnabas Hastanesi'nin bekleme salonunda annesi öne arkaya sallanıp duruyordu. Myron da yanında oturmuş, metin olmaya çalışıyordu. Mickey ise sürekli yürüyordu.

Annesi, babasının nasıl bütün gün –aslında dün geceden beri– nefesinin daraldığını anlatmaya başladı. Ona bu konuda espri yaptığından –"Al, neden sapık gibi nefes alıyorsun?"–, babasının hiçbir şeyi olmadığını söyleyişinden,

ona doktoru araması gerektiğinden, ama babasının ne kadar inatçı olduğunu bildiğinden, hiçbir şeyi yokken neden doktoru aramam gerekiyor, diye söylendiğinden bahsetti.

Annesi, kocasının önceki geceden beri nefes darlığı çektiğinden bahsedince, Mickey kasıklarına bir yumruk yemiş gibi oldu. Myron ona telkin edici bir bakış attı, ama çocuk hızla dönüp koridorda koşmaya başladı.

Myron onun peşinden gitmek için ayağa kalktı ama o sırada doktor göründü. İsim kartında MARK Q. ELLIS yazıyordu ve pembe kemerli, mavi bir önlük giymişti. Maskesini indirmiş, çenesinin altına sıkıştırmıştı. Ellis'in gözleri kıpkırmızı ve çipil çipildi, iki günlük sakalı vardı. Her yerinden yorgunluk akıyordu. Myron'la yaşıt görünüyordu ve bu onu, birinci sınıf bir kardiyolog olarak genç yapıyordu. Myron en iyisini bulması için Win'i aramış, gerekirse onu silah zoruyla getirmesini istemişti.

Dr. Ellis, "Babanız ciddi bir miyokart enfarktüsü geçirdi," dedi.

Kalp krizi. Myron dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Annesi hafifçe inledi. Mickey geri döndü ve onlara katıldı.

"Tekrar soluk almasını sağladık, ama hayati tehlikeyi atlatmış değil. Ciddi bir tıkanıklık var. Kısa süre sonra daha fazla şey öğrenmiş olacağım."

Gitmek için döndüğü sırada Myron, "Doktor?" dedi.

"Evet?"

"Babamın nasıl aşırı çaba sarf ettiğini biliyorum sanırım." *Biliyorum sanırım –biliyorum* ya da *sanıyorum* değil–

tedirgin çocuk konuşması işte. Myron'ın bunu nasıl anlatacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Yeğenim ve ben kavga ettik." Babasının dışarı çıkışını ve onları ayırışını anlattı. Myron konuşurken gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Suçluluk – evet, tıpkı on yaşındaki hali gibi– ve utanç aynı anda çullanmıştı üstüne. Göz ucuyla annesine baktı. Ona daha önce hiç görmediği bir şekilde bakıyordu. Ellis dinledi, başını salladı ve, "Bilgi için teşekkür ederim," dedikten sonra koridorda gözden kayboldu.

Annesi hâlâ ona bakıyordu. Lazer gibi gözlerini önce Mickey'e, sonra da oğluna çevirdi. "Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

Myron az kalsın Mickey'i gösterip "O başlattı!" diyecekti, ama onun yerine hafifçe başını salladı. Mickey yüzünü indirmedi, kararlı bir ifadeyle bakıyordu, ama beti benzi atmıştı. Annesinin gözleri Myron'ın üzerindeydi.

"Anlamıyorum. Babanın kavganıza müdahale etmesine izin mi verdin?"

Mickey, "Benim hatamdı," dedi.

Annesi döndü ve torununa baktı. Myron çocuğu savunmak için bir şey söylemek istedi, ama aynı zamanda yalan söylemek de istemiyordu. "Benim yaptığım bir şeye tepki verdi," dedi Myron. "Benim de hatam."

İkisi de annesinin bir şey söylemesini bekledi. Söylemedi, bu çok daha kötüydü. Döndü ve sandalyesine geri oturdu. Annesi titreyen elini –Parkinson'dan mı, endişeden mi olduğu belli değildi– yüzüne götürdü ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Myron ona doğru gitmek istedi ama durdu.

Şimdi zamanı değildi. Yine aklına anne ve babasının Livingston'daki o evin önüne pusetteki bebekleriyle ilk gelişleri, El-Al yolculuğuna başladıkları an geldi. Bu sön bölüm mü acaba, diye düşünmeden edemiyordu.

Mickey bekleme salonunun diğer ucuna gitti ve duvara monte edilmiş televizyonun önüne oturdu. Myron biraz daha yürüdü. Çok üşüyordu. Gözlerini kapadı ve o yüce güç her ne ise onunla pazarlığa başladı, babasını bağışlaması için neler verip neleri feda edeceğini söyledi içten içe. Yirmi dakika sonra Win, Esperanza ve Koca Cyndi göründü. Win, Myron'a Dr. Mark Ellis'in harika biri olduğunu, ama Win'in New York Presbytarian'dan arkadaşı efsanevi kardiyolog Dennis Callahan'ın da yolda olduğunu söyledi. Hiçbirinin parçası olmak istemeyen Mickey hariç hepsi özel bir bekleme salonuna geçti. Koca Cyndi, Myron'ın annesinin elini tuttu ve sahnedeymişçesine ağladı. Kadına yardım etmeye çalışıyordu.

İşkence gibi bir yavaşlıkta geçti saatler. İnsan her türlü olasılığı düşünüyor. Kabul ediş, reddediş, küfürler ve ağlama. Duygusal çalkantı hiç geçmiyordu. Birkaç kez hemşire geldi ve yeni bir şey olmadığını söyledi.

Herkes bitkin bir sessizliğe bürünmüştü. Myron koridorda yürürken, Mickey koşa koşa ona geldi.

"Ne oldu?"

"Suzze T öldü mü?" diye sordu Mickey.

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Mickey. "Şimdi haberlerde gördüm."

"Bu yüzden anneni görmeye gelmiştim," dedi Myron.

"Bir dakika, annemin bununla ne ilgisi var?"

"Suzze ölmeden birkaç saat önce sizin karavana geldi."

Mickey bir adım geri gitti. "Ona uyuşturucuyu annemin verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Yani, bilmiyorum. Vermediğini söyledi. O ve Suzze samimi bir konuşma yapmışlar."

"Nasıl samimi?"

Myron, Kitty'nin Suzze'nin aşırı dozda uyuşturucu almasıyla ilgili söylediği bir şeyi hatırladı: "*Böyle bir şey yapmazdı o. Hele de bebeğine. Onu tanıyorum. Öldürüldü o. Onu öldürdüler.*"

"Annen birinin onu öldürdüğünden emin gibiydi."

Mickey hiçbir şey demedi.

"Ona aşırı dozda uyuşturucudan bahsedince daha da korkmuş gibiydi."

"Yani?"

"Yani, bunların hepsi birbiriyle bağlantılı mı, Mickey? Siz kaçıyorsunuz. Suzze ölüyor. Baban kayıp."

Omuzlarını abartılı şekilde silkti. "Ben bir bağlantı görmüyorum."

"Çocuklar?"

İkisi de döndü. Myron'ın annesiydi seslenen. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Elinde bir kâğıt mendili top yapmıştı. Gözlerini sildi. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne konuda?"

"Yine başlama," dedi, ancak bir annenin oğluna kullanabileceği bir ses tonuyla. "Sen ve Mickey kavga ediyorsu-

nuz, sonra birden gelip bizimle yaşamaya başlıyor. Annesi ile babası nerede? Neler döndüğünü bilmek istiyorum. Hepsini. Hemen."

Bunun üzerine Myron ona anlattı. Annesi dinledi, titreyerek ağlamaya başladı. Ondan hiçbir şeyi gizlemedi. Ona Kitty'nin rehabilitasyonda, Brad'in da kayıp olduğunu bile anlattı. Bitirince annesi onlara biraz daha yaklaştı. Önce Mickey'e döndü, Mickey de ona bakıyordu. Onun elini tuttu.

"Bu senin hatan değil," dedi ona. "Beni duyuyor musun?"

Mickey başını salladı, gözlerini kapadı.

"Büyükbaban asla seni suçlamazdı. Ben de seni suçlamıyorum. O kadar damar tıkanıklığıyla onun hayatını bile kurtarmış olabilirsin. Ve sen..." birden Myron'a döndü, "yüzünü buruşturmayı bırak ve git buradan. Bir değişiklik olursa seni ararım."

"Gidemem."

"Elbette ki gidebilirsin. Farz et ki baban uyandı."

Ona doğru eğilip boynunu uzattı. "Baban sana kardeşini bulmanı söyledi. Ne kadar hasta olduğu umurumda değil. O ne diyorsa onu yapacaksın."

27

Peki, şimdi ne olacaktı?

Myron, Mickey'i kenara çekti. "Karavanınızda bir dizüstü bilgisayar gördüm. Ne kadar zamandır sizde o?"

"İki yıl olabilir. Neden sordun?"

"Tek bilgisayarınız o mu?"

"Evet. Tekrar soruyorum, neden soruyorsun?"

"Eğer baban onu kullandıysa, belki içinde bir şeyler vardır."

"Babam teknolojiden pek anlamıyordu."

"Bir e-posta adresi olduğunu biliyorum. Büyükannenle dedene yazıyordu, değil mi?"

Mickey omuzlarını silkti. "Sanırım evet."

"Şifresini biliyor musun?"

"Hayır."

"Tamam, ona ait başka ne var sizde?"

Çocuk gözlerini kırpıştırdı. Alt dudağını ısırdı. Myron yine kendine Mickey'nin hayatının şu anki durumunu hatır-

lattı: babası kayıp, annesi rehabilitasyonda, büyükbabası kalp krizi geçirmiş ve belki de suçlusu kendisi. Bir de on beş yaşında. Myron elini uzatmak istedi, ama Mickey kendini çekti.

"Hiçbir şey yok."

"Tamam."

"Çok eşya sahibi olmaya inanmıyoruz," dedi Mickey savunmaya geçip. "Çok seyahat ediyoruz. Az eşya taşıyoruz. Neyimiz olacaktı ki?"

Myron ellerini kaldırdı. "Tamam, sadece soruyorum."

"Babam onu aramamamızı söyledi."

"Bu uzun zaman önceydi, Mickey."

Başını iki yana salladı. "Karışmaman gerek."

On beş yaşındaki bir çocuğa bunu açıklamaya gerek de zaman da yoktu. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Nedir?"

"Birkaç saat büyükannenle ilgilenebilirsin, değil mi?"

Mickey cevap vermeye tenezzül dahi etmedi. Bekleme salonuna gitti ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Myron, Win, Esperanza ve Koca Cyndi'ye koridora gelmelerini işaret etti. Peru'daki Amerikan elçiliğine ulaşmaları ve kardeşiyle ilgili herhangi bir söylenti var mı, onu öğrenmeleri gerekiyordu. Dışişleri Bakanlığı'ndaki tüm kaynaklarını aramaları ve onları Brad Bolitar konusuna dahil etmeleri lazımdı. Brad'in e-posta adresine girmesi ya da şifresini bulması için bir bilgisayar korsanı bulmaları gerekiyordu. Esperanza New York'a döndü. Koca Cyndi annesine yardımcı olmak ve Mickey'den biraz daha bilgi alabilir mi diye bakmak için orada kalacaktı.

"Çok baştan çıkarıcı olabilirim," dedi Koca Cyndi.

Myron, Win'le yalnız kalınca Lex'in numarasını yeniden aradı. Hâlâ cevap yoktu.

"Hepsi bir şekilde birbirine bağlı," dedi Myron. "Önce kardeşim kayboluyor. Sonra Kitty korkuyor ve kaçmaya başlıyor. Sonunda buraya geliyor. Suzze ve Gabriel'da aynısı bulunan dövmenin görseliyle 'Ondan değil' yazıyor. Lex'le görüşüyor. Suzze onu görmeye gidiyor, sonra da Alista Snow'un babasını. Hepsinin birbiriyle bağlantısı olmalı."

"Ben 'olmalı' demezdim," diye ekledi Win, "ama hepsinin ucu dönüp dolaşıp Gabriel Wire'a gidiyor, değil mi? Alista Snow öldüğünde o oradaydı. Belli ki Suzze T ile de ilişkisi vardı. Hâlâ Lex Ryder'la birlikte çalışıyor."

"Ona ulaşmamız lazım," dedi Myron.

Win parmaklarını birleştirdi. "O zaman küçük bir ada da yaşayan, iyi korunan, çok paralı bir münzevi rock yıldızının peşine düşmeyi öneriyorsun."

"Belli ki cevaplar onda."

"Harika," dedi Win.

"Peki, nasıl yapacağız bunu?"

"Biraz plan yapmak gerekecek," dedi Win. "Bana birkaç saat ver."

Myron saatine baktı. "Olur. Ben de karavana gidip dizüstü bilgisayarlarına bakmak istiyorum. Belki orada bir şey vardır."

Win, Myron'a onu araba ve şoförle bırakmayı teklif etti, ama Myron kafası dağılır diye kendi gitmeyi tercih etti.

Son birkaç gecedir pek uyumamıştı, o nedenle müziğin sesini iyice açıp arabayı öyle kullandı. iPod'unu arabaya bağladı ve yumuşak bir müzik çalmaya başladı. The Weepies "dünya deli gibi dönüyor" diyordu. Keane o özel kişiyle "sadece onların bildiği bir yerde" kaybolmak istiyordu. Snow Patrol kayıp aşkını ararken "üçüncü barı ateşe veriyordu".

Öyle işte.

Myron gençken babası araba kullandığı sırada sadece radyo açardı. Bileklerini oynatır ve ıslık çalardı. Sabahları tıraş olurken de sadece haber veren radyo kanallarını dinlerdi.

Myron telefonun çalmasını bekledi. Hastaneden ayrılmadan önce kalbindeki değişimi hissetmişti. Farz edin ki Myron annesine sormuştu, babası sadece bir kez daha uyanmıştı. Farz edin ki Myron babasıyla konuşmak için son şansını kaçırmıştı.

Annesi gerçekçi bir cevap vermişti: "O zaten farkında değilse ne diyebilirsin ki?"

Haklıydı. Sonunda, bu babasının istekleriyle alakalı bir durumdu. Babası, Myron'ın ne yapmasını tercih ederdi? Bekleme salonunda oturup ağlamasını mı yoksa kardeşini bulmaya çalışmasını mı? Bu açıdan bakıldığında cevap çok basitti.

Myron karavan parkına geldi. Motoru durdurdu. Yorgunluk kemiklerine kadar inmişti. Neredeyse sendeleyerek arabadan inip gözlerini ovaladı. Nasıl da bir fincan kahveye ihtiyacı vardı. Herhangi bir şey. Adrenalin pompalamaya başlamıştı yine. Kapıya uzandı. Kilitliydi. Gerçekten de Mickey'den anahtarı almayı unutmuş muydu? Başını iki yana salladı, elini cüzdanına attı ve aynı kredi kartını çıkardı.

Kapı aynı birkaç saat önce olduğu gibi açıldı. Dizüstü bilgisayar hâlâ ana odada, Mickey'nin çekyatının yanındaydı. Kapağını kaldırdı ve açılırken o da etrafı aradı. Mickey haklıydı. Çok az eşya vardı. Kıyafetler zaten valizdeydi. Televizyon muhtemelen kiraya dahildi. Myron eski kâğıt ve fotoğraflarla dolu bir çekmece buldu. Bilgisayar açıldığının sinyalini verdiğinde, çekmecedekileri çoktan kanepenin üzerine dökmüştü.

Myron kâğıt yığının yanına oturdu, bilgisayarı kendine doğru çekti ve internet geçmişini açtı. Facebook oradaydı. Google aramaları birinin Manhattan'daki Three Downing gece kulübünü ve Garden State Plaza Alışveriş Merkezi'ni aradığını gösteriyordu. Başka bir sayfada da her ikisine giden toplu ulaşım araçlarına bakılmıştı. Başka bir şey yoktu. Brad zaten Peru'ya üç ay önce dönmüştü. Geçmiş ancak birkaç gün öncesine gidiyordu.

Telefonu çaldı. Arayan Win'di.

"Ayarladım. İki saat sonra Teterboro'dan çıkıp Adiona Adası'na gidiyoruz."

Teterboro, Kuzey New Jersey'de özel bir havalimanıydı. "Tamam, orada olacağım."

Myron telefonu kapattı ve bilgisayara geri döndü. İnternet geçmişinden kayda değer bir veri çıkmamıştı. Peki, şimdi ne olacaktı?

Başka uygulamaları dene, diye düşündü. Teker teker açmaya başladı. Kimse Takvim ve Adres Defteri programlarını kullanmamıştı, ikisi de boştu. PowerPoint'te Mickey'nin

birkaç okul sunumu vardı, en sonuncusu da Mayalar'ın tarihiyle ilgiliydi. Slayt gösterisi İspanyolcaydı. Etkileyiciydi, ama konuyla ilgisi yoktu. Word dosyasını açtı. Yine bir grup okul projesi vardı. Myron tam kapatacaktı ki o sırada sekiz ay önceye ait "İstifa mektubu" adlı dosyayı gördü. "Myron ikona tıkladı ve okudu:

Alıcı: Abeona Sığınma Evi

Sevgili Juan:

Eski dostum, üzülerek harika organizasyonumuzdaki pozisyonumdan istifa ediyorum. Kitty ve ben hep sadık destekçileriniz olduk. Buna çok inanıyoruz ve çok da fazla katkımız oldu. İşin aslı, yardım ettiğimiz genç insanlardan çok biz zenginleştik. Bunu anlıyorsundur. Hep minnettar kalacağız.

Gezenti Bolitarların durulma zamanı geldi artık. Los Angeles'ta bir iş buldum. Kitty ve ben göçebe olmayı seviyoruz, ama kök salacak kadar durmayalı uzun zaman oldu. Oğlumuz Mickey'nin de buna ihtiyacı var, bence. Bu hayatı o istemedi. Yaşamını seyahat ederek, arkadaş edinip sonra kaybederek ve hiçbir yere ev diyemeyerek geçirdi. Artık normalleşmesi ve tutkularının peşinden gitmesi gerek, özellikle de basketbolun. Çokça düşündükten sonra, Kitty ve ben onun lisenin son üç yılı için tek bir yerde kalmasına, sonra da üniversiteye başvurabilmesine karar verdik.

Sonrasını kim bilebilir? Kendim için hiç bu hayatı düş-

lememiştim. Babam eski İbranice bir atasözü söylerdi. İnsanlar plan yapar, Tanrı güler. Kitty ve ben bir gün geri dönmeyi umuyoruz. Hiç kimsenin Abeona Sığınma Evi'ni gerçekten terk edeceğine inanmıyorum. Çok şey istediğimi biliyorum. Ama anlayacağını umuyorum. Bu arada, bu geçişin olabildiğince sorunsuz olması için elimizden geleni yapacağız.

Kardeşin, Brad

Abeona Sığınma Evi. Kitty "Ondan değil" yazısını Abeona S. profil ismini kullanarak yazmıştı. Myron hemen Google'da "Abeona Sığınma Evi"ni aradı. Bir şey çıkmadı. Hımm. Yine Google'da Abeona'yı aradı ve onun, çocukları ailelerinin yanından ilk ayrıldığında koruyan, pek de bilinmeyen bir Roma tanrıçasının adı olduğunu gördü. Myron bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, tabii bir anlamı varsa. Tahminen Brad hep kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için çalışmıştı. Abeona Sığınma Evi de onlardan biri miydi?

Sonra Esperanza'yı aradı. Ona Juan'ın adresini ve Abeona Sığınma Evi'nin adını verdi. "Ona ulaş. Bak bakalım, bir şey biliyor mu?"

"Tamam. Myron?"

"Evet."

"Babanı gerçekten de çok seviyorum."

Gülümsedi. "Evet, biliyorum."

Sessizlik oldu.

Esperanza, "Kötü haber vermenin iyi zamanı yoktur derler ya."

A-ha. "Ne oldu?"

"Bir konuda arada kaldım," dedi. "Sana bunu söylemek için işler düzelene kadar bekleyebilirim. Ya da hazır her şey üst üste gelmişken, bunu da söylerim ve anlamazsın bile."

"Söyle gitsin."

"Thomas ve ben boşanıyoruz."

"Ah, kahretsin." Ofisindeki fotoğrafları, Esperanza'nın mutlu aile tablosunu, Thomas'ı ve küçük Hector'u düşündü. İçi bir kez daha acıdı. "Çok üzüldüm."

"Umarım sorunsuz olur," dedi Esperanza. "Ama öyle olacağını sanmıyorum. Thomas kirli geçmişim yüzünden ve uzun saatler çalıştığım için anneliğe uygun olmadığımı iddia ediyor. Hector'un velayetini almaya çalışacak."

"Asla alamaz," dedi Myron.

"Sanki bu senin kontrolündeymiş gibi konuşuyorsun." Bağırdı, ama bu yarı kahkaha gibiydi aslında. "Ama böyle kendinden emin laflar ettiğinde hoşuma gidiyor."

Myron bir an kısa süre önce Suzze'yle yaptığı konuşmaya gitti:

"İçimde kötü bir his var. Sanırım her şeyi berbat edeceğim."

"Etmeyeceksin."

"Ediyorum, Myron."

"Bu kez değil. Menajerin buna izin vermeyecek."

Onun her şeyi berbat etmesine izin vermeyecekti. Ve o artık ölmüştü.

Myron Bolitar: kocaman, kendinden emin laflar eden, kocaman adam.

Myron konuşmaya geri dönemeden Esperanza, "Ben halledeceğim," dedi ve kapattı.

Bir süre telefona bakakaldı. Uykusuzluk vurmaya başlamıştı. Başı o kadar ağrıyordu ki, Kitty'nin ecza dolabında bir ağrı kesici var mı, diye düşündü. Tam bakmak için kalktığı sırada bir şey dikkatini çekti.

Kanepenin diğer ucundaki kâğıt ve fotoğraf yığınının içindeydi. Sağda, en altta. Sadece bir köşesi dışarı çıkmıştı. Kraliyet mavisi köşe. Myron'ın gözleri kısıldı. Uzandı ve bakmak için çıkardı.

Bir pasaporttu.

Dün Kitty'nin çantasında Kitty ile Mickey'nin pasaportlarını bulmuştu. Brad en son Peru'ya seyahat ederken görülmüştü, o nedenle Kitty'ye göre pasaportunun orada olması gerekiyordu. Bu da o bariz soruyu sorduruyordu: Kimin pasaportuydu bu?

Myron kimlik sayfasını açtı. Orada, tam karşısında, kardeşinin fotoğrafı duruyordu. Yine kaybolmuş gibi hissetmeye, ağrıyan başı dönmeye başladı.

Myron ne yapacağını düşündüğü sırada fısıltılar duydu.

Sinir bozukluğu sebebiyle bunu yaşadığı zamanlar olmuştu. Bu da onlardan biriydi. Beklemek ya da fısıltının nereden geldiğini, kimin yaptığını bulmaya çalışmak yerine hemen tepki verdi. Atıldı ve kâğıtlarla fotoğrafları kanepenin üzerinden aldı. Arkasından karavan kapısının açılmaya çalışıldığını duydu. Myron hemen kendini yere attı ve kanepenin arkasına yuvarlandı.

İki adam ellerinde silahlarla içeri daldı.

İkisi de genç, soluk tenli, sıska, bir zamanlar "eroin şıklığı" denen haldeydi. Sağdakinin alev şeklinde, tişörtünün yakasından boynuna doğru uzanan kocaman, karmaşık bir dövmesi vardı. Diğerinde de özenti, sert adam keçi sakalı vardı.

Keçi sakallı olan, "Nasıl ya... Onu içeri girerken gördük," dedi.

"Diğer odada olmalı. Ben arkanı kollarım."

Yerde, kanepenin arkasında yatarken, Win'e kendisine silah bıraktığı için sessizce teşekkür etti. Çok zamanı yoktu. Karavan küçüktü. Myron'ı bulmaları ancak birkaç saniye sürerdi. Ayağa fırlayıp "Kıpırdamayın!" diye bağırmakla bağırmamak arasında kaldı. Ama ikisi de silahlıydı ve nasıl tepki vereceklerini bilmesine imkân yoktu. İkisi de güven verici görünmüyordu, bu sebeple panik olup ateş açmaları yüksek bir ihtimaldi.

Hayır, en iyisi onları şaşırtmak ve dağıtmaktı.

Myron bir karar verdi. Saldırıp, belki de onlara zarar vermenin doğru, akla yatkın, duygusal olmayan bir karar olduğunu düşündü, çünkü babası belki de ölmek üzereydi, kardeşi de... Brad'in pasaportu geldi aklına, onun nerede olduğuna, ne yaptığına, nasıl bir tehlike içinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Zihnini boşalt. Mantıklı davran.

Keçi Sakal, yatak odası kapısına doğru iki adım attı. Myron sürünerek kanepenin kenarına doğru geldi. Bir saniye daha bekledi, Keçi Sakal'ın dizine nişan aldı ve hiçbir uyarıda bulunmadan tetiği çekti.

Dizi patladı.

Keçi Sakal bağırdı ve yere yığıldı. Silahı odanın diğer ucuna fırladı. Ama Myron onu umursamadı. Eğildi, görünmemeye çalıştı ve Dövmeli Boyun'un tepkisini izledi. Eğer ateş etmeye başlasaydı Myron onun üzerine ateş açacaktı. Ama Dövmeli Boyun öyle yapmadı. Çığlık attı ve Myron'ın umduğu gibi kaçtı.

Dövmeli Boyun hemen dönüp dışarı çıktı. Myron artık hızlı hareket ediyordu. Yerinden sıçradı ve kanepenin arkasından çıktı. Önünde, yerde Keçi Sakal acı içinde kıvranıyordu. Myron eğildi, adamın suratını tuttu, ona baktı. Sonra da silahı onun yüzüne dayadı.

"Bağırmayı kes yoksa seni öldürürüm."

Keçi Sakal'ın çığlığı hayvanları andıran bir inlemeye dönüştü.

Myron hızla adamın silahını aldı ve sonra pencereye koştu. Dışarı baktı. Dövmeli Boyun bir arabaya biniyordu. Myron plakasına baktı. New York. Hemen plakayı BlackBerry'sine girip Esperanza'ya gönderdi. Artık çok vakti yoktu. Keçi Sakal'a döndü.

"Kimin için çalışıyorsun?"

İnleyerek, çocuksu bir ses tonuyla, "Beni vurdun!" dedi.

"Evet, biliyorum. Kimin için çalışıyorsun?"

"Canın cehenneme."

Myron yere oturdu. Silahın namlusunu adamın diğer dizine dayadı. "Gerçekten hiç zamanım yok."

"Lütfen," dedi, sesi çok zayıf çıkmıştı. "Bilmiyorum."

"Adın ne?"

"Ne?"

"Adın. Boş ver. Sana Keçi Sakal diyeceğim. Şimdi şöyle olacak, Keçi Sakal. Seni diğer dizinden de vuracağım. Sonra dirseklerine geçeceğim."

Keçi Sakal ağlıyordu. "Lütfen."

"Er ya da geç bana söyleyeceksin."

"Bilmiyorum! Yemin ederim."

Parktan biri muhtemelen silah sesini duymuştu. Dövmeli Boyun yanında yedek kuvvetlerle geliyor olabilirdi. Her iki durumda da Myron'ın çok az zamanı vardı. Myron hafifçe içini çekerek tetiği çekmeye başladı, artık o raddeye gelmişti ama o sırada mantığı devreye girdi. Bunu yapabilse bile, silahsız, çaresiz bir adamı vursa bile, bunun sonucunu görecekti. Acı Keçi Sakal'ı konuşturmaktan ziyade onun ya bayılmasına ya da şoka girmesine sebep olacaktı.

"Son şans..." Myron yine de bunu söylerken emin değildi.

Keçi Sakal dile geldi. "Adı Bert! Tek bildiğim bu. Bert!"

"Soyadı?"

"Bilmiyorum! Kevin ayarladı bu işi."

"Kevin kim?"

"Beni az önce burada bırakan adam, dostum."

"Bert senden ne yapmanı istedi?"

"Seni takip ettik, dostum. Hastaneden buraya kadar. Senin bizi Kitty Bolitar'a götüreceğini söyledi."

Myron artık gerçekten de çaptan düştüğünü hissediyordu. Bu iki aptal herif onca zamandır peşindeydi ve Myron

bunu fark etmemiş miydi? Acınası. "Kitty'yi bulduğunuzda ne yapacakmışsınız ona?"

Keçi Sakal yine ağlamaya başladı. "Lütfen."

Myron silahı adamın kafasına dayadı. "Gözlerime bak."

"Lütfen."

"Ağlamayı kes ve gözlerime bak."

Sonunda baktı. Burnunu çekiyor, kendini toplamaya çalışıyordu. Dizi berbat haldeydi. Myron onun bir daha koltuk değneksiz asla yürüyemeyeceğini biliyordu. Bir gün bu Myron'ın canını sıkabilirdi, ama bundan şüpheliydi.

"Bana doğruyu söyle ve her şey bitsin. Belki hapse bile girmen gerekmez. Yalan söylersen kafana ateş ederim, ortada tanık da kalmaz. Anlıyor musun?"

Gözleri şaşırtıcı şekilde sabitlenmiş, duruyordu. "Beni her koşulda öldüreceksin."

"Hayır, öldürmeyeceğim. Neden, biliyor musun? Çünkü buradaki iyi adam hâlâ benim. Öyle de kalmak istiyorum. O yüzden bana doğruyu anlat ve ikimizi de kurtar: Kitty'yi bulunca ona ne yapacaktınız?"

Sonra, yaklaşan polis arabalarının sirenleriyle birlikte Keçi Sakal, Myron'a beklediği cevabı verdi: "İkinizi de öldürecektik."

Myron karavanın kapısını açtı. Siren sesleri artık daha yüksekti.

Myron'ın arabasına gidecek zamanı yoktu. Koşarak çıktı, Glendale Evleri girişinden çıkar çıkmaz da iki polis

arabası parkın önüne geldi. Polis arabalarından güçlü bir ışık huzmesi gelip onu buldu.

"Dur! Polis!"

Myron dinlemedi. Polisler peşine takıldı ya da en azından Myron öyle olduğunu sandı. Hiç arkasını dönmedi, sadece koşmaya devam etti. İnsanlar bu gürültünün ne olduğuna bakmak için karavanlarından çıktı, ama kimse önüne çıkmadı. Myron silahını beline soktu. Onu çıkaracak ve polislere kendisini vurmak için bir bahane yaratacak durumda değildi. Fiziksel bir tehdit olmadığı sürece vurmazlardı.

Değil mi?

Polis arabasının hoparlörünün çatlayan sesi duyuldu: "Polis konuşuyor. Dur ve ellerini havaya kaldır."

Bir an için az kalsın yapacaktı. Açıklayabilirdi. Ama saatler, belki günler sürerdi ve şu an öyle bir zamanı yoktu. Win onları Adiona Adası'na götürmenin bir yolunu bulmuştu. Myron bir şekilde işlerin o yere, münzevi Gabriel Wire'a uzanacağını biliyordu ve ona kaçma fırsatı vermeye hiç niyeti yoktu.

Karavan parkının sonu ağaçlıktı. Myron bir patika buldu ve koşmaya başladı. Polis ona tekrar durmasını söyledi. Myron sola döndü ve devam etti. Arkasından, çalıların arasından hareketliliği duyabiliyordu. Polisler onu ağaçların arasında takip ediyordu. Hızlandı ve arayı açmaya çalıştı. Bir kayanın ya da ağacın arkasına saklanıp onların kendisini geçmesini sağlamayı düşündü, ama bunun ona ne faydası olacaktı? Buradan çıkıp kaçmalı ve Teterboro Havalimanı'na gitmeliydi.

Bağırışlar duymaya devam etti, ama artık daha uzaktaydılar. Bir an risk alıp arkasına baktı. Birinin elinde el feneri vardı, ama çok uzaktaydı. Güzel. Myron koşmaya devam ederken cebinden Bluetooth'unu çıkarıp kulağına taktı.

Win'in hızlı arama tuşuna bastı.

"Söyle."

"Bana araba lazım," dedi Myron.

Hızlıca anlattı. Win sözünü kesmeden dinledi. Myron'ın bulunduğu yeri söylemesine gerek yoktu. BlackBerry'deki GPS Win'in onun yerini bulmasına yardım edecekti. Sadece o gelene kadar gözden uzak olması gerekiyordu. Bitirdiğinde Win "Bir Numaralı Otoban'ın yaklaşık yüz metre batısındasın. Otobanda kuzeye doğru yönel, çok sayıda dükkân göreceksin. Saklanacak bir yer bul ya da insanların içine karış. Seni alması ve havalimanına getirmesi için bir limuzin ayarlayacağım."

28

Myron açık bir Panera Bread dükkânı buldu. Yoğun hamur işi kokusu Myron'a ezelden beri hiçbir şey yemiyormuş gibi hissettirdi. Kahve ve ayı pençesi şeklindeki çöreklerden ısmarladı. Hızlıca çıkabilsin diye, yan kapının önündeki masalardan birine oturdu. Bu avantajlı noktadan aynı zamanda otoparka giren ve otoparktan çıkan her aracı görebiliyordu. Eğer bir polis arabası gelirse, zaman kaybetmeden dışarı çıkıp ormanda kaybolabilirdi. Kahvesini yudumlayıp çöreğini mideye indirdi. Babasını düşünmeye başladı. Babası hep çok hızlı yerdi. Eskiden cumartesi sabahları babası onu ve Brad'i alıp milkshake, patates kızartması ve belki de bir paket beyzbol kartı için Livingston Caddesi'ndeki Seymour'ın Restoranı'na götürürdü. Myron ve Brad taburelere oturup oldukları yerde dönerlerdi. Babası da, erkeklerin yapması gereken buymuş gibi her seferinde yanlarında ayakta dururdu. Kızarmış patatesler gelince tezgâha eğilir ve kurt gibi hepsini yutardı. Babası hiçbir zaman şişman olmamıştı, ama "sağlıklı kilo" çizgisinin hep yanlış tarafındaydı.

Olan biten bunun bir parçası mıydı? Babası daha iyi yemiş olsaydı nasıl olurdu? Daha çok spor yapsaydı, daha az stresli bir işi olsaydı ya da başını, geceleri onu uyutmayacak işlere sokan bir oğlu olmasaydı ne olurdu? Ya aynı oğlunu korumak için kendini evden dışarı atmasaydı?

Yeter.

Myron Bluetooth'u yine kulağına yerleştirdi ve İlçe Baş Dedektifi Loren Muse'u aradı. Cevap verdiğinde Myron, "Bir sorunum var," dedi.

"Nedir?"

"Edison, New Jersey'de hiç kaynağın var mı?"

"Burası Middlesex İlçesi. Essex ve Hudson'ı kapsıyorum. Ama evet."

"Bu gece orada bir vurulma olayı oldu."

"Doğru mu bu?"

"Teoride o kişiyi meşru müdafaa amaçlı ben vurmuş olabilirim."

"Teoride mi?"

"Bunların hiçbirinin aleyhime kullanılmasını istemiyorum."

"Senin şu avukat ağzın. Devam et."

Myron ona anlatırken siyah bir limuzin yavaşça park etti. Penceredeki tabelayı okudu: DOM DELUISE. Win. Myron kulağında Bluetooth'la hızla dışarı çıktı ve arkaya bindi. Şoför merhaba dedi. Myron da merhaba dedi ve sonra kulağındakini gösterip hem telefonda hem de kendini beğenmiş biri olduğunu göstermeye çalıştı.

Loren Muse bundan hiç hoşlanmamıştı. "Bu bilgiyle tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Kaynağına söyle."

"Kaynağıma tam olarak ne diyeceğim? Vuran kişi beni aradı ve henüz teslim olmak istemediğini söyledi mi diyeceğim?"

"Onun gibi bir şey."

"Bizleri ne zaman şereflendirmeyi düşünüyorsun acaba?" diye sordu Muse.

"Yakında."

"Güzel, onu tatmin eder zaten."

"Onların başı ağrımasın diye uğraşıyorum, Muse."

"Bunu şimdi gelerek yapabilirsin."

"Gelemem."

Sessizlik oldu. Sonra Muse şunu sordu: "Bunun Suzze'nin aşırı doz almış olmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Sanırım var, evet."

"Sence karavandaki adamlar onun torbacısı mıydı?"

"Olabilir, belki."

"Hâlâ Suzze'nin ölümünün bir cinayet olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu mümkün, evet."

"Sonuç olarak, bu detayları bana verince zincirimi biraz daha sıktığını mı sanıyorsun?"

Myron, Muse'a Suzze'nin Kitty'yi ziyarete gittiğini, ölümünden kısa süre önce görüşme yaptığı o kullan-at telefon numarasının kardeşinin karısına ait olduğunu söyleyip bir parça kemik daha mı atsa diye düşündü. Ama sonra bunun

ucunun nereye gideceğini –daha fazla soru ve belki de Coddington Rehabilitasyon Merkezi'ne ziyaret– fark etti ve aksine karar verdi.

Onun yerine soruya soruyla karşılık vermeyi seçti. "Aşırı dozdan başka bir şey olabileceğini gösteren başka bir kanıtın var mı?"

"Aa, anladım," dedi Muse. "Eğer ben sana bir şey verirsem, sen bana vermemeye devam edeceksin. Karşılıksız çaba."

"Gerçekten de henüz bir şey bilmiyorum."

"Saçmalıklarla dolusun, Myron. Ama şu noktada, neyi önemsiyorum? Soruna cevap olacaksa, Suzze T'nin ölümünün cinayet olduğunu destekleyecek bir tanecik bile kanıt yok."

Pek değil.

"Peki, şimdi neredesin?" diye sordu Muse.

Myron kaşlarını çattı. "Sen ciddi misin?"

"Bana söylemeyeceksin, ha?"

"Söylemeyeceğim."

"Bana güvenin buraya kadar mıydı?"

"Bir memur olarak, söylediğim her şeyi kanuna bildirmek gibi bir zorunluluğun var," dedi Myron. "Ama bilmediğin bir şeyi söyleyemezsin."

"Bana o karavanda kimin yaşadığını söylemeye ne dersin? Zaten öğreneceğim."

"Hayır, ama..." Ona atmak istediği bir kemik vardı, söylemeyeceğini söylemiş olsa da.

"Ama?"

"Ridgewood'da, Joel Fishman adındaki ortaokul öğretmeni için yakalama emri çıkar. Torbacı o." Myron ihtiyar

Aşk'a onu ihbar etmeyeceğine söz vermişti, ama bir ortaokulda birine silah çektiğinde, Joel "asla aşılmaz" denen çizgileri aşmıştı.

Myron ona Fishman'ı tutuklamaya yetecek kadar detay verdikten sonra kapatma tuşuna bastı. Hastanede ceptelefonuna izin verilmiyordu, o nedenle idareyi aradı. Kayıtlara bakacak bir hemşire bulunca onu aktardılar ve hemşire ona babasının durumunda yeni bir şey olmadığını söyledi. Korkunç.

Limuzin uçağın yanındaki asfalta park etti. Bagaj verme, biniş kartı, kırk yedi çağrıya ve metal detektörlere rağmen önündeki adamın ceplerini boşaltması gibi bir şey yoktu. Özel uçakla uçunca, uçağın yanına kadar arabayla gelip merdivenlerden çıkabiliyorsun. Sonra da bingo, kalkıyorsun.

Win'in belirttiği gibi, zengin olmak güzeldi.

Win çoktan binmişti, "Sassy ve Sinclair Finthrope" ile ikiz, genç oğulları "Billings ile Blakely"yi tanıştırdı.

Myron kaşlarını çattı. Zengin insanlar Afrikalı-Amerikan isimleriyle dalga mı geçiyordu?

Sassy ve Sinclair'de tüvit ceket vardı. Sassy aynı zamanda binici pantolonu ve deri eldiven de giymişti. Sarı saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Aşırı güneşten yüzünde gereğinden fazla kırışık vardı, ellili yaşlardaydı. Sinclair keldi, göbekliydi ve fular takıyordu. Her şeye kahkahalarla gülüyor ve söylenen her şeye cevap olarak, "Çok, çok," diyordu.

"Bu çok heyecan verici," dedi Sassy sıktığı dişleriyle. "Değil mi, Sinclair?"

"Çok, çok."

"James Bond'a gizli görevinde yardım ediyormuşuz gibi."

"Çok, çok."

"Çocuklar? Heyecan verici değil mi?"

Billings ve Blakely ona klasik ergen umursamazlığıyla baktı.

Sassy, "Şimdi kokteyl zamanı!" dedi.

Myron'a bir içki verdiler. Billings ve Blakely suratsızlıklarına devam etti, belki de bu genetik yüz ifadeleriydi. İkizlerin saçları dalgalı, Kennedyvari idi, ikisinde de beyaz tenis tişörtü, bir de omuzlarına bağlanmış kazakları vardı. Win'in dünyası işte.

Hepsi yerlerine geçti ve uçağa bindikten beş dakika sonra tekerler yerden kesildi. Win, Myron'ın yanına oturdu.

"Sinclair kuzenim," dedi Win. "Adiona Adası'nda bir evleri var ve yarın oraya gideceğiz. Onlardan da gelmelerini rica ettim."

"Crisp bizim de bu uçuşta olduğumuzu bilmesin diye mi?"

"Kesinlikle. Eğer kendi uçağımı ya da teknemi almış olsaydım, onları uyandırırdık. Havalimanlarını kontrol eden bir adamı da olabilir. Önce kuzenlerim inecek, biz de gizlice kaçacağız."

"Bizi Wire'ın evine sokacak bir planın var mı?"

"Var. Biraz yerel yardım da alacağım."

"Kimden?"

"Ben hallediyorum," dedi Win küçük bir gülümsemeyle. "Adada ceptelefonu hizmeti yok, ama hastanenin bize ulaşması gerekirse diye uydu telefonum var."

Myron başını salladı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

"Çok önemli bir şey daha var," dedi Win.

"Dinliyorum."

"Esperanza karavan parkındaki arabanın plakasını araştırmış. Araba Regent Kira Ortaklığı tarafından kiralanıyormuş. Sonra şirketin geçmişini araştırmış. Bil bakalım Regent kime aitmiş?"

Myron'ın gözleri hâlâ kapalıydı. "Herman Ache."

"Etkilenmeli miyim?"

"Haklı mıyım?"

"Haklısın. Nereden bildin?"

"Eğitimli bir tahmin. Hepsi birbiriyle bağlantılı."

"Bir tezin var mı?"

"Kısmen."

"Anlat."

"Bence daha önce de söylediğimiz şey. Frank Ache, Wire'ın büyük kumar borçları oluğunu söylemişti, değil mi?"

"Doğru."

"O zaman şuradan başlıyoruz: Gabriel Wire ve belki Lex de Herman Ache'e borçlu. Ama bence Herman asıl Alista Snow olayında Wire'a kancayı attı."

"Onu alacağı cezalardan koruyarak mı?"

"Cezaları öyle ya da böyle ortadan kaldırarak. Burada her ne oluyorsa, Alista Snow'un öldüğü gece başladı."

Win başını salladı. "Bu da Suzze'nin dün neden Karl Snow'u ziyarete gittiğini açıklıyor."

"Doğru, bir bağlantı daha," dedi Myron. "Suzze'nin bir şekilde o geceyle bağlantısı var. Belki Lex üzerinden. Bel-

ki de gizli sevgilisi Gabriel Wire üzerinden. Emin değilim. Ama sebebi her ne ise, artık ortaya çıkıp gerçeği anlatması gerekiyordu. Kitty'ye gitti ve onun doğum kontrol haplarını değiştirmekle hata ettiğini söyledi. Sonra Karl Snow'a gitti. Belki ona, kızına gerçekte ne olduğunu anlattı, bilmiyorum."

Myron durdu. Ama yine bir şeyler oturmuyordu. Win bunu dile getirdi.

"Ve ardından, vicdanını temizledikten sonra, hamile Suzze T eroin satın aldı, çatı katının terasına çıktı ve intihar mı etti?"

Myron başını iki yana salladı. "Kanıtların ne dediği umurumda değil. Bu hiç mantıklı değil."

"Alternatif bir tezin var mı?"

"Var," dedi Myron. "Herman Ache öldürttü onu. Tamamen profesyonel bir işti, o yüzden benim tahminim, işi Crisp'in yapmış olduğu. Cinayetleri doğal sebeplerle olmuş gibi göstermekte üstüne yok."

"Gerekçe?"

Myron hâlâ emin değildi. "Suzze bir şey biliyordu, muhtemelen de Wire'a zarar verebilecek, onu Alista Snow'la ilgili suçlardan yargılatacak bir şey. Bu yüzden Ache onu öldürttü. Sonra da Kitty'yi bulup öldürmeleri için iki adam gönderdi."

"Neden Kitty?"

"Bilmiyorum. Yine temizlik yapıyordu belki. Herman onun bir şey bildiğini anladı ve belki de Suzze'nin onunla konuşmuş olmasından korktu. Her neyse, Herman işini şansa bırakmamaya karar verdi. Her yeri kazıyın. Suzze ve Kitty'yi öldürün."

"Bir de seni," diye bitirdi Win.

"Evet."

"Peki, ya kardeşin? Onun bunlarla ilgisi ne?"

"Bilmiyorum."

"Bilmediğimiz çok şey var."

"Neredeyse her şey," dedi Myron. "Ama bir şey daha var: Eğer Brad Peru'ya döndüyse, o zaman pasaportu neden karavandaydı?"

"En olası cevap? Gitmedi. Eğer durum buysa, ne sonucuna varabiliriz?"

"Kitty'nin yalan söylediği," dedi Myron.

"Kitty yalan söyledi," diye tekrarladı Win. "Bu bir Steely Dan şarkısı değil miydi?"

"*Katy Yalan Söyledi* o. Ayrıca şarkının değil, albümün adı."

"Ah, doğru. O albümü severdim."

Myron, kaleyi yakmadan önce bir süre beynini dinlendirmek istedi. Uçak inişe geçince gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı. Beş dakika sonra yerdelerdi. Myron saatine baktı. Teterboro Havalimanı'na kırk beş dakika önce gelmişti.

Evet. Zengin olmak güzeldi.

29

Uçağın perdeleri kapalıydı, o nedenle kimse içeriyi göremiyordu. Finthorpe ailesi gitti. Pilotlar uçağı park etti, ışıkları söndürdü, kendileri de indi. Myron ile Win yerlerinde kaldı. Gece inmişti.

Myron uydu telefonundan hastaneyi aramayı denedi. Bu kez Dr. Ellis geldi telefona. "Babanız ameliyattan çıktı, ama zor bir ameliyat oldu. Kalbi masadayken iki kez durdu."

Gözleri yine dolmaya başladı. Myron zorla geri itti onları. "Annemle konuşabilir miyim?"

"Ona bir sakinleştirici verdik, koridordaki odalardan birinde uyuyor. Yeğeniniz de sandalyede uyuyor. Uzun bir gece oldu."

"Teşekkür ederim."

Win tuvaletten çıktı, baştan aşağı siyah giyinmişti. "Senin için de kıyafet var içeride," dedi. "Duş da var. Kendine gelmene yardımcı olur. Yardım on dakikaya gelecek."

Uçağın duş başlığı uzun boylulara göre tasarlanma-

mıştı, ama su basıncı şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. Myron eğildi ve on dakikanın dokuzunu suyun altında, bir dakikasını da kurulanıp siyah giysilerini giymek için kullandı. Win haklıydı, kendine gelmişti.

"Arabamız bekliyor," dedi Win. "Ama önce..."

Myron'a iki tane silah verdi. Büyük olanın omuz kılıfı vardı. Küçük olan da ayak bileğine bağlanabilecek gibiydi. Myron ikisini de yerlerine yerleştirdi. Win önden gitti. Uçağın merdivenleri çok kaygandı. Yağmur yağmıştı üzerine. Win korunmak için uçağın kanadının altına geçti. Gece görüş gözlüklerini kutusundan çıkardı ve dalgıç maskesi gibi yüzüne geçirdi. Yavaşça bir daire çizdi.

"Her yer temiz," dedi Win.

Gözlükleri kutusuna geri koydu. Sonra ceptelefonunu çıkardı ve bir düğmeye bastı. Ekran aydınlandı. Myron uzakta birinin farlarını üzerlerine doğru yaktığını gördü. Win araca doğru yürümeye başladı. Myron da onu takip etti. Havalimanı, bir beton bina ile acil durum iniş pistinden ibaretti. Başka bir şey yoktu. Acil durum iniş pistinin ön kısmını bir yol kesiyordu. Trafik ışığı ya da arabanın gitmesini engelleyecek herhangi bir kapı yoktu, gelen uçağı ancak tahmin edebiliyordu insanlar, diye geçirdi Myron içinden. Belki bu da Adiona Adası'nın gizemiydi. Biri geldiğinde zaten *biliyordun.*

Yağmur yağmaya devam ediyordu. Şimşek çaktı. Arabaya ilk varan Win oldu ve arka kapıyı açtı. Myron binip yolcu koltuğunun arkasına geçti. Ön koltuklara baktığında Billings ve Blakely'yi görünce şaşırdı.

"Yerel yardım mı?"

Win sırıttı. "Daha iyi kim olabilirdi ki?"

Araba esrar kokuyordu.

"Kuzen Win, Wire'ın evine girmek istediğinizi söyledi," dedi kullanan ikiz.

"Sen hangisisin?" diye sordu Myron.

Kendini aşağılanmış hissetti. "Ben Billings."

"Ben de Blakely."

"Doğru, pardon."

"Blakely ve ben kendimizi bildik bileli her yazımızı bu adada geçirdik. Gerçekten de sıkıcı olabiliyor."

"Yeterince kız yok," diye ekledi Blakely.

"Çok doğru," dedi Billings. Sürmeye başladı. Yolda başka araba yoktu. "Geçen yıl çirkin bakıcılarla ilgili acımasız hikâyeler uydurduk."

"Onlar da kovuldu," dedi Blakely.

"Kesinlikle."

"O annelerden hiçbiri de kendi çocuklarına bakmak istemiyor."

"Tanrı aşkına, hayır."

"Bu yüzden bakıcı değiştirmek zorunda kalıyorlar."

"Sıklıkla da daha güzel olanlarıyla."

"Zekâyı görüyor musun?"

Myron, Win'e döndü. Win sadece sırıttı.

"Diyelim ki görüyorum," dedi Myron.

"Bu ada zaten sıkıcı," dedi Blakely.

"Sıkıntıdan patlatıyor," diye ekledi Billings.

"Bıktırıcı."

"Bezdirici."

"Böyle bir sıkıntıdan ölebilir insan, gerçekten. Aslında, kimse Gabriel Wire'ın orada yaşadığından emin bile değil."

"Onu hiç görmedik."

"Ama eve yaklaştık."

"Dokunduk."

Blakely dönüp Myron'a sırıttı. "Bak, oraya bebekleri getiriyoruz. O evin Gabriel Wire'a ait olduğunu ve çok iyi korunduğunu söylüyoruz."

"Çünkü tehlike afrodizyaktır."

"Bir kıza tehlikeden bahsedince, yelkenleri suya iniyor, ne dediğimi anlıyor musun?"

Myron yine Win'e baktı. Win hâlâ sırıtıyordu.

"Diyelim ki anlıyorum," dedi Myron yine.

Billings devam etti: "Biraz zamanımızı aldı –deneme yanılma işte, bilirsin– ama Wire'ın evinden plaja inen güvenli bir patika bulduk."

"Artık hiç yakalanmıyoruz."

"Son iki yazdır hiç."

"Plaja gidiyoruz. Bazen kızları da getiriyoruz."

"Senin zamanında," dedi Billings, Myron'a bakarak, "belki de buna Âşıklar Yolu ya da onun gibi bir şey diyorsunuzdur."

"Eski filmlerdeki gibi."

"Kesinlikle. Onları önce biracıya, oradan da Âşıklar Yolu'na götürürsün, değil mi?"

"Evet," dedi Myron. "Faytona bindirdikten sonra."

"Doğru. Bak, Wire'ın evinin yanındaki plaj? Bu da bizim versiyonumuz."

"Billings kızlar konusunda çok iyidir," dedi Blakely.

"İhtiyar Blakely mütevazılık ediyor."

İkisi de kendi konuşmalarına güldü. Blakely elde sarılmış bir sigara çıkarıp yaktı. Bir nefes çekip sigarayı kardeşine verdi.

"Orada ayrıca esrarlı sigara içiyoruz," dedi Billings.

"Esrar."

"Cigara."

"Kenevir."

"Ot."

"Mal."

"Birazcık esrar."

"Marihuana," dedi Myron onların lafını bölüp. "Anladım."

Çocuklar kıs kıs gülmeye başladı. Bu, o gece içtikleri ilk sigara değildi.

Win, "Blakely ve Billings bizi o gizli patikaya götürecek," dedi.

"Kızları götürdüğümüz yer."

"Tatlılarımız."

"Bebeklerimiz."

"Muhteşem seksilerimiz."

"Lezzetlilerimiz."

"Yemeye doyamadıklarımız."

Myron, Win'e baktı. "Onlar, ee, bu işe girmek için biraz küçük görünüyorlar."

"Hayır, bir şey olmaz," dedi Billings. "Bize bir zararları olmaz."

"Ayrıca cesuruz."

"Özellikle de biraz kafayı çektikten sonra."

"Biraz ot."

"Birazcık Doña Juanita."

"Panama Jeli."

Artık çılgınlar gibi gülüyorlardı. Kendilerinden geçecek kadar. Myron yine Win'e baktı, kafası kıyak iki çocuğa güvenmek konusunda endişeliydi. Aynı zamanda, bir yerlere izinsiz girmek ki Win'in güçlü noktalarından biriydi. Bir planı vardı. Myron sadece onu takip edecekti.

Neredeyse el bile sallamadan, yolun ortasında iki güvenlik kulübesi geçtiler. İkizler ve esrar kokan arabaları bu adada iyi biliniyordu. Kimse onları rahatsız etmiyordu. Billings ya da Blakely –Myron çoktan unutmuştu– arabayı dengesiz kullanıyordu. Myron emniyet kemerini bağladı. Gündüz ada insana mesafeli görünüyordu. Gece ise, hele de yağmurda, tamamen terk edilmiş bir hali vardı.

Billings –Myron artık hatırladı– arabayı asfalttan çıkarıp toprak bir yola soktu. Yol sarsıntılı olacaktı belli ki. Sık ağaçların arasından geçip de bir açıklığa gelene dek, Myron koltukta bir o yana bir bu yana savruldu. Araba plajın kenarında durdu.

Blakely yine arkasını döndü. Myron'a esrar uzattı. Myron teşekkür ederek reddetti.

"Emin misin? En iyisidir."

"Birinci sınıf," diye ekledi Billings.

"Patron."

"Anladım," dedi Myron. "Gerçekten de iyi."

İkizler arkalarına yaslandı, bir an için herkes susmuştu. "Plaja ne zaman gelsem," dedi Billings, "bir kum tanesi alıyorum."

"Ah, hayır," dedi Blakely. "Yine başlama."

"Hayır, ben ciddiyim. Düşün. Bir kum tanesi. Bir tane alıyorum ve plajda kaç kum tanesi olduğunu düşünüyorum. Sonra adanın tamamında bunlardan kaç tane var diye düşünüyorum. Ardından da tüm dünyada kaç kum tanesi var diye düşünmeye başlıyorum. Bunun üzerine de vay canına oluyorum."

Myron, Win'e biraz daha baktı.

"Olay –asıl olay– Dünya'yı bir kum tanesi sayarsak, diğer tüm kum taneleri arasında tek bir kum tanesi olduğu. Bunu anlayabilir misin? Güneş sistemimiz, evrenin geri kalanıyla kıyaslayınca bir kum tanesinden bile küçük."

Myron, "Bu şeyden bugün ne kadar içtiniz siz?" diye sordu.

Billings güldü. "Haydi. Sizi Bay Ünlü Rock Yıldızı'na giden yola götürelim."

"Onun yaptığı müzikten nefret ediyorum," diye ekledi Blakely.

"Tam bir deli saçması."

"Rahatına düşkün pislik."

"Kendini beğenmiş mart kedisi."

Arabadan indiler. Myron kapıyı açacaktı, ama Win elini onun dizine koydu. "Bekle. Onlar önden gitsin. Bizim gizlenmemiz gerek."

"Bu çocuklara cidden güveniyor musun?"

"Bir amaç için buradalar. Endişelenme."

Bir dakika sonra Win tamam der gibi başını salladı. Yağmur üzerlerine yağmaya devam ediyordu. İkizler plajdan bir patikaya geçti. Myron ve Win de peşlerinden gitti, aralarında en az elli metre bırakmışlardı. Yağmur görmeyi zorlaştırıyordu. Yılan gibi bir patikadan, oldukça engebeli, ağaçlıklı bir alana çıktılar. Artık patika bitmişti, o nedenle ağaç dallarının altından eğilip kayaların üzerinden atlamaları gerekiyordu. Bir süre sonra Myron sol tarafında, ağaçların arasından plajı görmeye başladı. Sonunda, Win kapı gibi kolunu Myron'ın önüne uzattı. İkisi birden durdu.

İkizler gitmişti.

"Wire'ın evine vardılar," dedi Win. "Artık daha tedbirli olmalıyız."

Myron, Win'in önden gitmesine izin verdi. Adımlarını yavaşlattılar. Açıklık bir karadelik gibi görünüyordu. Myron yüzündeki yağmur damlalarını sildi. Win eğildi. Gece görüş gözlüklerini çıkardı ve yüzüne geçirdi. Myron'a beklemesini işaret etti ve sonra karanlıkta kayboldu. Birkaç dakika sonra Win ağaçların arasına geri döndü ve Myron'a ilerlemesini işaret etti.

Myron o açıklığa çıktı ve ay ışığında bir plajda olduklarını gördü. Elli metre ötede, Billings ve Blakely büyük kayaların üzerinde uzanıyordu. Sırtüstülerdi, sırayla esrarlı sigarayı birbirlerine uzatıyorlardı, yağmur umurlarında değildi. Dalgalar kayalara çarpıyordu. Win sağa doğru baktı. Myron

da onu izleyip tepeye doğru baktı ve arkadaşının dikkatini çeken şeyin ne olduğunu gördü.

Vay, ibne.

Gabriel Wire'ın sarayının Atlantik'e bakan bir terası vardı. Kırmızı tuğla, taş ve kiremitten, Viktoryen neo-Gotik terası ve Parlamento Binası gibi sivri kuleleriyle ev, bir rock yıldızının egosuna çok uygun ve geniş, nefsine düşkün havasıyla, adanın geri kalanındaki gösterişsiz WASP evlerine hiç benzemiyordu. Ön tarafındaki, Suzze ve Lex'in çatı katındakini ikiye katlayacak boydaki kapılı kemerle kale gibi görünüyordu.

Billings ve Blakely onlara doğru geldi. Bir süre hepsi sadece eve baktı. "Size söylememiş miydik?" dedi Billings.

"Şahsen," dedi Blakely, "bence görgüsüzlük."

"Nefes kesecek kadar gösterişli."

"Çok zorlama."

"Gösteriş meraklısı."

"Kendini beğenmiş."

"Çok fazla."

Çocukların ikisi de buna çok güldü. Sonra daha ağırbaşlı olan Blakely, "Ama dostum, ah dostum, nasıl bir Bebek Yuvası!" dedi.

"Aşk Yuvası."

"Herpes Yuvası."

"Penis Sarayı."

"Kadın Tuzağı."

Myron içini çekmemek için zor durdu. Çok can sıkıcı

bir sözlükle takılmak gibiydi. Win'e döndü ve planın ne olduğunu sordu.

"Beni izle," dedi Win.

Ağaçların arasına dönüp eve doğru çıkmaya başladıkları sırada Win, Blakely ve Billings'in eve önden yaklaşacaklarını söyledi. "İkizler daha önce pek çok kez eve vardılar," dedi Win, "ama içeri hiç giremediler. Zili çaldılar. Pencereleri denediler. Sonunda bir güvenlik görevlisi onları kovaladı. Çocuklar gece evde sadece bir güvenlik görevlisi olduğunu söylüyor, ikincisi de yoldaki kapıda duruyormuş."

"Ama bundan emin değiller."

"Hayır, biz de değiliz."

Myron düşündü. "Ama görevli onları görmeden eve kadar gidiyorlar. Bu da muhtemelen hareket sensörü olmadığı anlamına geliyor."

"Hareket sensörleri açık alandaki evlerde pek çalışmaz," dedi Win. "Çok fazla hayvan var, alarm yok yere öter. Muhtemelen alarm vardır ya da kapılarda, pencerelerde zil gibi bir şey, ama bu bizim derdimiz değil."

Hırsız alarmları amatör ya da beceriksiz soyguncuları uzak tutmak içindi. Win'i ve çantasındaki aletleri değil.

"O zaman tek sorun," dedi Myron, "evin içinde gerçekte kaç koruma olduğu."

Win gülümsedi. Gözlerinde o komik parlaklık vardı. "Biraz risk almadan hayat olur mu?"

Win ve Myron ağaçların arasından eve yirmi metre mesafe kalana dek ilerledi. Win, Myron'a eğilmesini işaret etti. Yan ka-

pıyı gösterdi ve, "Hizmetçi girişi. Oradan yaklaşacağız," dedi.

Ceptelefonunu çıkardı ve yine ışığını yaktı. Uzaktan Billings ve Blakely tepeden yukarı, evin kemerli kapısına doğru çıkmaya başladı. Rüzgâr hızını artırmıştı, çocuklara çarpıp duruyordu. Başlarını aşağıda tutarak yaklaştılar.

Win, Myron'a başını salladı. İkisi de yüzüstü uzandı ve komando misali hizmetçi girişine doğru süründüler. Myron kapının mutfak ya da kiler gibi bir yere açıldığını görebiliyordu, ama içerinin ışıkları kapalıydı. Yerler yağmur sebebiyle su birikintileriyle doluydu, o yüzden yılan gibi kıvrılıyorlardı. Altlarındaki çamur kayıyor, kolay ilerlemelerini sağlıyordu.

Myron ve Win yan kapıya vardıklarında karınlarının üstünde kalıp beklemeye devam ettiler. Myron başını yana çevirip çenesini ıslak zemine dayadı. Okyanusu görebiliyordu. Gök gürlüyor, şimşekler gökyüzünü ikiye bölüyordu. Orada bir ya da iki dakika kadar kaldılar. Myron yerinde duramıyordu.

Birkaç dakika sonra, rüzgâr ve yağmurun arasında bir bağırtı duydu: "Müziğin berbat!"

Billings ya da Blakely'di bu. Diğeri –hangisi bağırmadıysa– geldi ve, "Bu dehşet!" dedi.

"Ürkütücü!"

"Dehşet verici!"

"Korkunç!"

"Berbat!"

"Duyulabilir bir saldırı!"

"Korkunç bir kulak suçu!"

Win kalkmıştı, ince bir tornavidayla kapıyı kurcalıyordu. Kilit sorun olmazdı, ama Win manyetik bir sensör görmüştü. Bir parça özel folyo çıkarttı ve arada boşluk olabilsin diye folyoyu iki sensörün arasına sıkıştırdı.

Myron yağmurda ikizlerin suya doğru koşan siluetlerini gördü. Arkalarına başka bir adam geldi, güvenlik görevlisiydi ve ikizlerin plaja geçmesine izin vermedi. Ağzına bir şey götürdü –Myron bir tür telsiz olduğunu düşündü– ve "Yine o ayyaş ikizler," dedi.

Win kapıyı açtı. Myron içeri daldı. Win de peşinden girip kapıyı arkalarından kapattı. Artık ultramodern bir mutfaktaydılar. Mutfağın ortasında sekiz ocaklı ve tavanda gümüş rengi bir davlumbazı olan ikili bir fırın vardı. Tavandan, dekoratif bir kaos halinde çok çeşitli kaplar ve tavalar sallanıyordu. Myron, Gabriel Wire'ın gurme aşçı gibi bir şey olduğunu anımsadı, bunun üzerine gördükleri ona mantıklı geldi. Kaplar ve tavalar eskiden kalma gibi görünmüyordu, yeni, az kullanılmış ya da iyi bakılmışlardı.

Myron ve Win bir dakika boyunca hareket etmeden durdu. Hiçbir ayak sesi, telsiz cızırtısı yoktu. Uzaktan, muhtemelen de üst kattan, derinden gelen bir müzik sesi duydular.

Win, Myron'a başını sallayıp gitmelerini işaret etti. İçeri girdikten sonrasının stratejisini çoktan planlamışlardı. Myron, Gabriel Wire'ı bulmaya çalışacaktı. Win onu korumaya gelen olursa icabına bakacaktı. Myron BlackBerry'sini telsiz frekansına getirdi ve Bluetooth'unu kulağına taktı. Win de aynısı yaptı. Win artık Myron'ı olası bir tehlikeye karşı uyarabilecekti, Myron da onu.

Myron eğilmiş pozisyonda mutfağın balo salonu gibi bir yere açılan kapısını itip açtı. Işık yoktu, tek ışık kaynağı iki bilgisayarın ekran koruyucularıydı. Myron daha abartılı bir şey beklemişti, ama salon daha çok bir dişçinin bekleme salonunu andırıyordu. Duvarlar beyaza boyalıydı. Kanepe ve iki kişilik koltuk takımı tarz olmaktan çok, yol üzerindeki herhangi bir mağazadan alabileceğiniz türden, kullanışlı bir takımdı. Köşede bir dosya dolabı, bir yazıcı ve bir faks makinesi vardı.

Geniş merdivenler ahşaptandı, gösterişli tırabzanları ve kan kırmızısı bir halısı vardı. Myron merdivenlerden çıkmaya başladı. Hâlâ derinden bir müzik sesi geliyordu. Merdivenin en üstüne çıktıktan sonra uzun bir koridorda yürümeye başladı. Sağdaki duvar HorsePower'ın çerçeveli platin albümleri ve plaklarıyla doluydu. Solda ise Hindistan ve Tibet fotoğrafları vardı; Gabriel Wire'ın sıklıkla gittiği yerler. Söylentilere göre, Wire'ın Bombay'ın güneyinde lüks bir evi varmış ve sıkça da Tibet'in doğusundaki Kham bölgesinde yer alan manastırlarda gizlice kalıyormuş. Myron bunu düşündü. Bu ev aşırı depresifti. Evet, dışarısı karanlıktı ve hava daha iyi olabilirdi, ama Gabriel Wire gerçekten de son on beş yılını burada bir başına mı geçirmişti? Belki. Belki de Wire'ın insanların inanmasını istediği buydu. Belki gerçekten de deliydi, Howard Hughes gibi dünya klasmanında bir münzeviydi. Belki de ünlü olmaktan, hep ışıklar altında olmaktan alacağını almıştı. Belki diğer dedikodular doğruydu ve Wire sürekli dışarıdaydı, basit şekillerde kılık değiştiriyor,

Manhattan'daki Met'e gidebiliyor ya da Fenway Park'taki tribünlerde oturabiliyordu. Belki hayatı ne zaman ve nasıl raydan çıktı diye de bakmış; uyuşturucu, kumar borçları, küçük kızlar ve bu işe neden başladığını, onu asıl iten şeyin ne olduğunu, neyin mutlu ettiğini bulmuştu:

Müzik yapmak.

Belki Wire'ın spot ışıklarından kaçma davranışı o kadar da delice değildi. Belki hayatını değiştiren herkes gibi dibe vurması gerekmişti ve on altı yaşındaki bir kızın ölümünden sorumlu tutulmaktan daha kötü ne olabilirdi ki?

Myron duvardaki son platinyum albümü geçti: Horse-Power'ın ilk albümü, *Aspects of Juno* isimli plaktı. Herhangi bir müzik hayranı gibi, Myron da Gabriel Wire ve Lex Ryder'ın efsanevi ilk buluşmalarını duymuştu. Lex, kalabalık bir cumartesi akşamı, Melbourne'ün St. Kilda bölgesinde Espy diye üstünkörü bir barda çıkıyor, yavaş ve bolca sözü olan şarkılar söyleyip kaba, sarhoş kalabalık tarafından yuhalanıyordu. O kalabalıktakilerden biri de yakışıklı, genç şarkıcı Gabriel Wire'dı. Wire daha sonraları, etrafındaki loşluğa rağmen melodilerin ve sözlerin onu hem büyülediğini hem de ona ilham verdiğini söyleyecekti. Sonunda, yuhalamalar yeri göğü inletmeye başlayınca, Gabriel Wire sahneye çıktı ve zavallı piçin durumunu kurtarmak için Lex Ryder'la birlikte çalıp söylemeye, şarkı sözlerini değiştirmeye, tempoyu artırmaya, bas ve davula da birilerini çağırmaya başladı. Ryder başını sallamaya başladı. Daha çok nakaratla geri geldi, klavyeden gitara geçti, sonra yine geri döndü. İki adam birbirini besledi. Kalabalığın saygıdan sesi kesildi,

adeta neye tanıklık ettiklerinin farkına varmış gibiydiler.

HorsePower böyle doğdu.

Lex'in birkaç gece önce Three Downing'de şair edasıyla dile getirdiği gibi miydi? "Her şey dalga dalga yayılır." Her şey orada, dünyanın bir ucundaki o köhne barda, çeyrek asırdan da önce başlamıştı.

Myron farkına bile varamadan babasına geçti bu kez. Bunu düşünmemeye, sadece elindeki göreve odaklanmaya çalışıyordu, ama birden babasını güçlü, sağlıklı bir adam değil, bodrum katın zeminine serilmiş bir adam olarak gördü. Buradan çıkıp gitmek istedi. O lanet uçağa binmek ve hastaneye, ait olduğu yere geri dönmek istedi, ama sonra küçük kardeşini de yanında götürse ne güzel olur, babası için ne anlamlı olur diye düşündü.

Kardeşi nasıl olmuş da Gabriel Wire'a ve Alista Snow cinayetine bulaşmıştı?

Cevap çok basit ve üzücüydü: Kitty.

O bildik öfke –Kitty'nin kocası kayıptı ve o uyuşturucu almak için seks mi yapıyordu?– koridorda yürürken yine yüzeye doğru tırmanıyordu. Artık müziği daha net duyabiliyordu. Bir akustik gitar ve yumuşak bir tonda şarkı söyleyen biri:

Gabriel Wire'ın sesi.

Ses içini burktu. Myron durdu ve bir süre sözleri dinledi:

"Tek aşkım, bir daha dünümüz olmayacak,
Şimdi de sonsuz bir gecenin içindeyim..."

Koridorun sonundan geliyordu. Üçüncü kata giden merdivenlerin oradan.

"Gözyaşlarımdan önümü göremiyorum,
Acı soğuğu hissetmiyorum,
Üzerime vuran yağmuru duymuyorum..."

Açık bir kapının önünden geçti ve risk alıp hızla içeriye baktı. Oda yine ürkütücü mobilyalarla, duvardan duvara gri halılarla dekore edilmişti. Fırfır, zarafet, süs püs yoktu. Tuhaf. Devasa ön cephe insanın ağzını açık bırakırken, içerisi adeta bir orta düzey yönetici ofisi gibiydi. Burası ya bir misafir yatak odasıydı, diye düşündü Myron, ya da güvenlik görevlilerinden biri burada kalıyordu. Ama yine de tuhaftı.

Yürümeye devam etti. Koridordun sonunda dar bir merdiven vardı. Artık oraya yaklaşıyor, hüzünlü sese ulaşıyordu:

"Son gecemizi hatırla,
Sonsuza dek sürecek bir aşktı bizimki,
Gözlerimiz kendinden geçmişti birbirinde,
Biz el ele tutuşunca herkes kaybolup gitti,
Ama şimdi sen de gittin..."

Merdivenden önce açık bir kapı daha vardı. Myron hızlıca içeri baktı ve donup kaldı.

Bir bebek odası.

Bir Viktoryen beşiğin üzerinde, üzeri hayvanlarla dolu –parlak ve yoğun renklerde ördekler, atlar, zürafalar– bir dönence sallanıyordu. Kelebekli gece lambasının ışığı, My-

ron'ın Winnie the Pooh'lu –modern değil, eski Winnie çizimi– duvar kâğıdını görmesine yetmişti ve bir köşede hemşire kıyafetli bir kadın uyukluyordu. Myron parmak uçlarında odaya girdi ve beşiğe baktı. Yeni doğmuş bir bebekti. Myron onun vaftiz oğlu olduğunu düşündü. Demek ki Lex'in kaçtığı yer burasıydı ya da en azından Suzze'nin oğlunun olduğu yer burasıydı. Neden?

Myron, Win'e söylemek istedi ama fısıltıyla bile söyleyemezdi. Sessize aldığı klavyeyle mesaj yazdı: İKİNCİ KATTA BEBEK VAR.

Burada yapacak başka bir şey yoktu. Dikkatlice koridora geri çıktı. Loş ışık yüzünden uzun gölgeler oluşuyordu. Önündeki dar merdiven hizmetçilerin çatı katındaki odasına gidiyor gibi görünüyordu. Basamaklarda halı yoktu, sadece ahşaptı, o nedenle mümkün olduğunca sessiz çıktı. Ses artık daha yakından geliyordu:

"O an güneşim soldu,
Artık yağmur dinmiyor,
Sonsuz bir zamanda,
Bir anın ortasında,
Artık devam edemeyeceğimiz o an..."

Myron sahanlığa vardı. Daha küçük evlerde buraya çatı katı denirdi. Oysa burada o kat açılmış, tüm ev zeminine eş hale getirilmişti. Yine ışıklar loştu, ama odanın uzak ucundaki üç büyük ekran televizyonun ışığı içeriye ürkütücü bir parlaklık veriyordu. Üçünde de spor kanalları açıktı: bir bi-

rinci lig beyzbol maçı, ESPN *SportsCenter* ve yabancı bir basketbol maçı. Ses kısıktı. Burası tam bir yetişkin oyun odasıydı. Myron loş ışıkta bir HorsePower tilt makinesi gördü. Dopdolu, altı bar tabureli, buzlu camlı, maun bir bar vardı. Zeminde âlem yapmaya yetecek büyüklükte, kocaman puf minderler duruyordu.

Puf minderlerden biri üç televizyonun ortasındaydı. Myron bir kafa silueti gördü. Yanında, Myron'ın içki şişesi olduğunu düşündüğü şişeler vardı.

"Şimdi sen de gittin,
Yağmurun altında, zaman durdu,
Sensiz, zaman durur..."

Biri düğmeye basmış gibi müzik durdu. Myron minderdeki adamın doğrulduğunu gördü, belki de hayal görüyordu. Myron ne yapacağını bilemedi –seslense mi, yavaşça yaklaşsa mı, beklese mi?– ama karar ona kalmadan verilmişti.

Minderdeki adam sendeleyerek ayağa kalktı. Myron'a doğru döndü, televizyonun ışığından sadece karanlık bir siluet olarak görünüyordu. Myron tepki olarak elini cebine götürdü.

Adam, "Selam, Myron," dedi.

Gabriel Wire değildi.

"Lex?"

Sendeliyordu, muhtemelen içkiden. Lex, Myron'ı orada gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Tepkileri

muhtemelen şişede kalmıştı. Lex kollarını iki yana açtı ve Myron'a doğru yürüdü. Myron da ona doğru yürüdü ve onu neredeyse kollarına yığılmak üzereyken yakaladı. Lex yüzünü Myron'ın omzuna gömdü. Myron onu tuttu.

Lex gözyaşları içinde, "Benim hatam. Hepsi benim hatam," diye tekrarlayıp durdu.

Myron onu rahatlatıp sakinleştirmeye çalıştı. Lex viski kokuyordu. Myron onun ağlamasına izin verdi. Lex'i bir bar taburesine doğru getirip oturttu. Kulağındaki Bluetooth'tan Win'in, "Güvenlik görevlisini indirmek zorunda kaldım. Güvenli şekilde, merak etme. Ama acele etmen gerekebilir," dediğini duydu.

Myron, Win kendisini görebiliyormuş gibi başını salladı. Lex berbat haldeydi. Myron girizgâhı geçip doğrudan konuya girmeye karar verdi. "Suzze'yi neden aradın?"

"Ha?"

"Lex, buna zamanım yok, o yüzden iyi dinle. Suzze dün sabah senden bir telefon aldı. Ondan sonra Kitty'yi ve Alista Snow'un babasını görmeye gitti. Sonra eve döndü ve aşırı dozda uyuşturucu aldı. Ne dedin ona?"

Tekrar ağlamaya başladı. "Benim hatamdı."

"Ona ne dedin, Lex?"

"Kendi tavsiyeme uydum."

"Ne tavsiyesi?"

"Sana söylemiştim. Three Downing'de. Hatırlıyor musun?"

Myron hatırlıyordu. "Sevdiğin kişiden sır saklama."

"Kesinlikle." İçki yüzünden sallanıyordu. "Ben de gerçek aşkıma gerçeği söyledim. Onca yıl sonra. Ona yıllar önce söylemeliydim, ama bir şekilde Suzze'nin zaten bildiğini düşündüm hep. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Myron'ın hiçbir fikri yoktu.

"İçten içe onun hep gerçeği bildiğini düşündüm. Hepsinin bir tesadüf olmadığını."

Ah, bir sarhoşla konuşmak ne zor şeydi. "Ne tesadüf değildi, Lex?"

"Âşık olmamız. Önceden ayarlanmıştı. Hep gerçeği biliyormuş gibi. Bilirsin, içten içe işte. Belki –kim bilir?– biliyordu. Bilinçaltında. Belki de müziğe âşık oldu, adama değil. İkisi de iç içe zaten. Bir adamı müziğinden nasıl ayırırsın ki? Öyle işte."

"Ona ne söyledin?"

"Gerçeği." Lex yine ağlamaya başladı. "Şimdi o öldü. Yanıldım, Myron. Gerçek bizi özgür bırakmadı. Gerçek baş edemeyecek kadar büyüktü. O kısmı unuttum. Gerçek insanları yakınlaştırır, ama aynı zamanda kaldıramayacak kadar da ağır olabilir."

"Ne gerçeği, Lex?"

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Suzze'ye ne anlattın?"

"Bir önemi yok. O öldü. Artık ne fark eder ki?"

Myron taktik değiştirmeye karar verdi. "Kardeşimi hatırlıyor musun, Brad'i?"

Lex ağlamayı kesti. Şaşkın görünüyordu.

"Kardeşimin başının tüm bunlar yüzünden dertte olduğunu düşünüyorum."

"Suzze'ye söylediğim şey yüzünden mi?"

"Evet. Olabilir. O yüzden buradayım."

"Kardeşin yüzünden mi?" Düşündü. "Anlamıyorum. Ah, dur." Bekledi ve Myron'ın kanını donduracak bir şey söyledi. "Evet, sanırım onca yıl sonra bunun kardeşinle bir ilgisi olabilir."

"Nasıl?"

Lex başını iki yana salladı. "Suzzem..."

"Lütfen, Lex, bana ona ne anlattığını söyle."

Daha çok hıçkırdı. Başını daha çok sallamaya başladı. Myron onu konuşturmak zorundaydı.

"Suzze, Gabriel Wire'a âşıktı, değil mi?"

Lex biraz daha burun çekti, gömleğinin koluyla burnunu sildi. "Nereden biliyorsun?"

"Dövme."

Başını salladı. "Suzze yaptırmıştı, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bir araya geldiğinde bir aşk şiiri oluşturan İbranice ve Galik harflerden oluşuyordu. Suzze sanata çok düşkündü."

"Sevgililer miydi o zaman?"

Kaşlarını çattı. "Bilmediğimi sanıyordu. Bu onun sırrıydı. Onu sevmişti." Lex'in sesi hüzne boğuldu. "Gabriel Wire'ı herkes sever. Onunla ilişkileri başladığında Suzze'nin kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

"On altı," dedi Myron.

Lex başını salladı. "Wire hep küçük yaştaki kızları baştan çıkarmaktan hoşlanıyordu. Sübyancı değildi. Öyle bir şey değil. Sadece gençlerdi. O yüzden Suzze, Kitty ve birkaç tenisçi kızla daha parti yaptık. Ünlüler ünlülerle. Rock yıldızıyla tenis yıldızı. Ünlüler cennetinde bir buluşma. Ben onlara hiç ilgi duymadım. Etrafımda yeterince kız vardı, o nedenle yasadışı işlere kalkışmaya gerek yoktu. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Myron. "Live Wire çekiminden bir fotoğraf gördüm. Gabriel'da da Suzze'dekiyle aynı dövme vardı."

"O mu?" dedi Lex sırıtıp. "Geçiciydi. Sadece listesinde bir tane de ünlü olsun istemişti. Suzze ona o kadar âşıktı ki, Alista Snow'u öldürdükten sonra bile ondan vazgeçmedi."

Vay.

"Dur bir dakika," dedi Myron. "Sen az önce Gabriel Wire, Alista Snow'u öldürdü mü dedin?"

"Bilmiyor muydun? Elbette. Ona o tecavüz haplarından verdi. Ama yeterince vermemiş, aptal herif. Ona tecavüz etti ve sonra kız aklını kaçırdı. Bunu anlatacağını söyledi. Wire'ın savunması da –hayır, bu savunma değil– kendi kafasının da tamamen uçmuş olduğuydu. Onu balkondan aşağı attı. Hepsi videoda var."

"Nasıl?"

"Odada güvenlik kamerası vardı."

"O video nerede şimdi?"

Başını iki yana salladı. "Sana bunu söyleyemem."

Ama Myron zaten biliyordu, o yüzden kendi söyledi: "Herman Ache."

Lex cevap vermedi. Gerek yoktu. Biliyordu, tabii ki. Tam da Myron'ın düşündüğü gibiydi.

"İkimiz de Ache'e çok borçluyuz," dedi Lex. "Gabriel daha çok. Ama o HorsePower'ı teminat olarak kullandı. Adamlarından biri hep bizimleydi. Yatırımını korumak için."

"Evan Crisp o yüzden mi hâlâ burada?"

Lex onun adını duyar duymaz ürperdi.

"Beni korkutuyor o," dedi fısıltıyla. "Suzze'yi o öldürmüştür diye bile düşündüm. O gerçeği öğrenince, Crisp bizi uyarmıştı. Riske atılacak para büyüktü. Önüne çıkan herkesi öldürürdü."

"Sana onun öldürmediğini düşündüren nedir?"

"Bana öldürmediğine yemin etti." Lex arkasına yaslandı. "Nasıl yapabilirdi ki? Suzze aşırı doz almıştı. O kadın dedektif, neydi adı?"

"Loren Muse."

"Doğru. Öldürüldüğüne dair bir kanıt olmadığını söyledi. Bütün işaretler aşırı doz olduğunu gösteriyormuş."

"Sen hiç Wire'ın Alista Snow'u öldürdüğü video kaydını izledin mi?"

"Yıllar önce. Ache ve Crisp ikimizi de oturttu ve izletti. Wire bunun bir kaza olduğunu, onu aşağı itmek istemediğini söyleyerek ağlayıp durdu, ama ne fark ederdi ki? O zavallı kızı öldürdü. İki gece sonra –bunu uydurmuyorum– Suzze'yi arayıp çağırdı. O da geldi. Suzze onun medyanın kurbanı olduğunu düşünüyordu. O kadar kördü ki, ama daha on

altı yaşındaydı. Dünyanın geri kalan bahaneleri de neydi? Sonra onu terk etti. Biz nasıl birlikte olmaya başladık, biliyor musun? Suzze ve ben."

Myron başını iki yana salladı.

"Doğal Tarih Müzesi galasından on yıl sonraydı. Suzze benimle dans etmek istedi ve yemin ederim ki, o akşam benim yanıma gelmesinin tek sebebi, onu Wire'a geri götüreceğimi ummasıydı. Hâlâ ona âşıktı."

"Ama sana âşık oldu."

Bunun üzerine zorla da olsa gülümsedi. "Evet. Oldu. Gerçekten. Biz ruh eşiydik. Suzze'nin beni sevdiğini biliyordum. Ben de onu sevdim. Bunun yeteceğini sandım. Ama aslında, durup da düşününce, Suzze bana çoktan âşık olmuştu. Müziğe âşık olmak yani. Bu güzel görüntüye âşık oldu, evet, ama aynı zamanda müziğe, sözlere, anlamlarına da. *Cyrano de Bergerac* gibi. O oyunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Herkes güzelliğe âşık olur. Bütün dünya, gerçekten, hepimiz dış güzelliğe âşık oluruz. Yeni bir haber değil, değil mi Myron? Hepimiz sığız. Birini, belki bir adamı görüp daha suratından orospu çocuğunun teki olduğunu anlamaz mısın? Wire tam tersiydi. O kadar duygusal, şairane, güzel ve hassas görünüyordu ki. Dışarıdan. Ama içi tamamen çürümüştü."

"Lex?"

"Evet."

"Suzze'ye telefonda ne söyledin?"

"Gerçeği."

"Alista Snow'u Gabriel Wire'ın öldürdüğünü mü söyledin?"

"Bir kısmı buydu, evet."

"Geri kalanı neydi?"

Başını iki yana salladı. "Suzze'ye gerçeği söyledim ve bu onu öldürdü. Artık korumam gereken bir oğlum var."

"Geri kalanı neydi, Lex?"

Sonra olabilecek en tuhaf şey oldu. Lex ağlamayı kesti. Gülümsüyor ve televizyonun önündeki mindere bakıyordu. Myron kanının donduğunu hissetti.

Lex konuşmuyordu. Sadece mindere bakıyordu. Myron merdivenlerden çıkarken ne duyduğunu hatırladı. Biri şarkı söylüyordu.

Gabriel Wire şarkı söylüyordu.

Myron tabureden indi. Mindere doğru yürüdü. Önünde tuhaf bir şekil gördü, eğildi, yerdeydi belki de. Yaklaştı, yere baktı ve artık ne olduğunu görebiliyordu.

Bir gitar.

Myron hemen Lex Ryder'a döndü. Lex hâlâ gülümsüyordu.

"Onu duydum," dedi Myron.

"Kimi duydun?"

"Wire'ı. Merdivenlerdeyken onun şarkı söylediğini duydum."

"Hayır," dedi Lex. "Duyduğun bendim. Hep bendim. Suzze'ye de bunu söyledim. Gabriel Wire on beş yıl önce öldü."

30

Win alt kattaki güvenlik görevlisini uyandırdı.

Görevli gözlerini birden açtı. Bağlanmış, ağzı da tıkanmıştı. Win ona gülümsedi. "İyi akşamlar," dedi Win. "Ağzındakini çıkaracağım. Sorularıma cevap verecek ve bağırmayacaksın. Kabul etmezsen, seni öldürürüm. Başka sorun var mı?"

Güvenlik görevlisi başını iki yana salladı.

"Kolay olanla başlayalım," dedi Win. "Evan Crisp nerede?"

"Melbourne'deki Espy'de tanıştık. Ama hikâyemizin gerçek olan tek kısmı oydu."

Tekrar bar taburelerine oturdular. Birden Myron bile bir kemere ihtiyaç duydu. İkisine de ikişer parmak Macallan viski koydu. Lex kadehine, onun da bir sırrı varmış gibi bakıyordu.

"O zamanlar ben solo albümümü zaten çıkarmıştım. Hiç-

bir yere varamadım. O yüzden bir grup kurmayı düşünmeye başladım. Gabriel çıkıp geldiğinde Espy'deydim. O zaman on sekiz yaşındaydı. Ben de yirmi yaşındaydım. Gabriel okulu bırakmış, iki kez uyuşturucu bulundurmaktan, bir kez de birine saldırmaktan tutuklanmıştı. Ama bara girdiğinde, herkes dönüp ona bakıyordu... Ne demek istediğimi anladın mı?"

Myron sadece başını salladı, sözünü kesmek istemiyordu.

"Bir nota bile bilmiyordu. Enstrüman çalamıyordu. Ama eğer bir rock grubu filmse, onu başrol oyuncusu olarak almam gerektiğini biliyordum. Ben barda çalarken onun imdadıma yetiştiği hikâyesini uydurduk. Aslında bu sahneyi bir filmden çaldım. *Eddie and the Cruisers*. İzledin mi?"

Myron yine başını salladı.

"Hâlâ o gece Espy'de olduğuna yeminler eden insanlarla karşılaşıyorum. Kendilerini önemli hissetmek için yalan mı söylüyorlar yoksa hayal mi gördüler, bilmiyorum. Belki ikisi de."

Myron kendi çocukluğunu anımsadı. Bütün arkadaşları Asbury Park'taki Stone Pony'de "sürpriz" bir Springsteen gösterisi izlediğini iddia ederdi. Myron'ın şüpheleri vardı. Söylentileri duyduktan sonra, lisedeyken oraya üç kez gitmiş, ama Bruce hiç gelmemişti.

"Neyse, HorsePower olduk, ama her şarkıyı ben yazdım, her melodiyi, her sözü. Sahnede arkadan kasetleri çaldık. Gabriel'a müzik kulağını öğrettim, ama çoğunlukla ya onun üzerine ben söyledim ya da stüdyoda ayarladık.

Durdu, büyük bir yudum aldı, düşüncelere daldı. Myron onu geri getirmek için, "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Onu neden vitrin gibi kullandın?"

"Saçma saçma konuşma," dedi Lex. "Yakışıklıydı. Sana anlattığım gibi, Gabriel yakışıklı, şairane, duygusal görünüşlüydü. Onu en iyi enstrümanım olarak gördüm. İşe de yaradı. Büyük bir yıldız olmayı, önüne çıkan her genç kızla yatmayı, elinin para görmesini sevdi. Ben de mutluydum. Herkes benim müziğimi dinliyordu. Tüm dünya."

"Ama övgüleri hiç sen almadın."

"Ne olmuş? Bu benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Benim derdim müzikti. Hepsi bu. Dünyanın beni yan eleman gibi görmesi... Kandırılmış olan onlardı, değil mi?"

Myron, belki de öyleydi, diye düşündü.

"Biliyordum," diye devam etti Lex. "Bu kadarı bana yetti. Bir bakıma, gerçek bir rock grubuyduk. Gabriel'a ihtiyacım vardı. Güzellik de kendi başına bir yetenekti. Başarılı tasarımcılar kendi kıyafetlerini güzel modellerin üzerine geçiriyor. Modellerin de bir rolü yok mu? Büyük şirketler çekici sözcüler buluyor. Bu da aynı şey değil mi? Gabriel Wire da HorsePower için böyleydi. Kanıtı da içindeydi. Wire'la tanışmadan önceki solo albümümü dinle. Müzik en az bu kadar güzel. Kimse umursamadı. Milli Vanilli'yi hatırlıyor musun?"

Myron hatırlıyordu. Başka birinin sesi üzerine dudak kıpırdatan, Rob ve Fab adında iki modeldi onlar ve listelerde en üste kadar yükseldiler. En İyi Yeni Sanatçı Grammy Ödülü'nü bile aldılar.

"Gerçek ortaya çıktığında tüm dünyanın o iki adamdan nasıl nefret ettiğini hatırlıyor musun?"

Myron başını salladı. "İtibarları zedelendi."

"Kesinlikle. İnsanlar sokaklara dökülüp onların albümlerini yaktı. Neden ki? Müzik, aynı müzikti."

"Öyleydi."

Planlı bir şekilde öne eğildi. "Hayranları o iki adama neden böylesine sırt çevirdi, biliyor musun?"

Myron sırf onu konuşturmaya devam edebilsin diye başını iki yana salladı.

"Çünkü o iki güzel çocuk gerçeği gösterdi: Hepimiz sığız. Milli Vanilli koca bir yalandı ve Grammy kazandılar! İnsanlar onları sadece Rob ile Fab yakışıklı ve havalı diye dinliyordu. O skandal görünenden fazlasını alıp onları paramparça etti. Hayranların yüzlerine birer ayna tutup onlara kendilerini aptal gibi hissettirdi. Affedebileceğimiz çok şey var. Ama bize kendimizi gerçekten aptal hissettirenleri affedemeyiz. Kendimizi sığ olarak görmek istemeyiz. Ama öyleyiz. Gabriel Wire düşünceli ve derin görünüyordu, ama ondan başka her şeydi aslında. İnsanlar Gabriel'ın kendini çok önemli hissettiği için röportaj vermediğini düşünüyordu; röportaj vermiyordu çünkü çok salaktı. Yıllar boyunca benimle alay edildiğini biliyorum. Bir yanım incindi –kim incinmez ki?– ama büyük bir yanım da bunun tek yol olduğunu anlamıştı. Başlayınca, Gabriel Wire'ı yaratınca, artık kendimi yok etmeden onu yok edemezdim."

Myron bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. "Suzze'nin senden önce müziğine âşık olduğunu söylerken anlatmak istediğin buydu. Cyrano olmak yani."

"Evet."

"Ama anlamıyorum. Gabriel Wire'ın öldüğünü söyleyince..."

"Gerçek anlamıyla söyledim. Biri onu öldürdü. Muhtemelen de Crisp."

"Neden yapsın ki bunu?"

"Emin değilim, ama bazı şüphelerim var. Gabriel, Alista Snow'u öldürünce, Herman Ache bir fırsat yakaladı. Eğer onu bu pislikten kurtarırlarsa, sadece kumar borçlarını almakla kalmayacaklar, aynı zamanda Wire onlara ömür boyu borçlu kalacaktı."

"Evet, tamam, anladım."

"Bu yüzden onu ateşten aldılar. Tanıkları ortadan kaldırdılar. Alista Snow'un babasına para verdiler. Sonrasında ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sanırım Wire biraz delirdi. Kontrolsüz davranmaya başladı. Ya da belki de ona gerçekte ihtiyacımız olmadığını fark ettiler. Müziği kendi başıma yapabiliyordum. Belki bu planı yaptılar ve Wire ölünce daha da iyi olacağını düşündüler."

Myron bunu düşündü. "Bu çok riskli görünüyor. Ayrıca siz bir konserle tonlarca para kazanıyordunuz."

"Ama turneye çıkmak da büyük riskti. Gabriel daha fazlasını yapmak istiyordu, ama zaman ilerledikçe, dudak oynatma skandalından vazgeçmek daha da zorlaşıyordu. Buna değmezdi."

"Hâlâ anlamıyorum. Neden Wire'ı öldürsünler ki? O sebepten olsa bile, ne zaman?"

"Alista Snow öldürüldükten birkaç hafta sonra," dedi Lex. "Önce ülkeden ayrıldı. O kısım doğruydu. Eğer onun adını temizleyemeselerdi, sanırım Gabriel yurtdışında kalacak ve bir Roman Polanski filan olacaktı. Kendisine açılan dava düşünce geri döndü. Tanıklar ifadelerini geri almaya başladı. Güvenlik kaydı yoktu. Gabriel'ın atacağı son adım Karl Snow'la görüşmek ve ona bir çanta dolusu para vermekti. Hepsi bitince, medya ve polisler ortadan kayboldu."

"Sonra, her şey bitince, Crisp, Gabriel Wire'ı öldürdü mü?"

Lex omuz silkti. Mantıklı gelmiyordu.

"Suzze'ye telefonda bunu mu söyledin?"

"Hepsini değil, hayır. Bak, her şeyin, Kitty'nin bizim hayatlarımızla bağlantısının birden ortaya döküldüğünü biliyorum. Önce ona söylemem gerekirdi. Zaten yıllarca beklemiştim ve artık bir bebeğimiz olacaktı... Yalanlardan, tüm sırlardan kurtulmamız gerekiyordu. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama 'Ondan değil' yazan gönderiyi gördüğünde doğru olmadığını biliyordun."

"Evet."

"O zaman neden kaçtın?"

"Sana Three Downing'de de söyledim. Zamana ihtiyacım vardı. Suzze bana gönderiden bahsetmedi. Nasıl mı? Onu gördü, dostum, daha o an bir terslik olduğunu anladım. Düşündüm. Sana geldiğinde senden sadece beni bulmanı istemedi. O gönderiyi yazanın kim olduğunu da bulmanı istedi." Başını yana eğdi. "Bunu neden yaptı sence?"

"Sen," dedi Myron, "Gabriel'a hâlâ umut beslediğini mi düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum. Biliyorum. Suzze sana bile söylemedi, çünkü onun başka bir adamla yeniden bir araya gelmesine yardım eder miydin? Hayır."

"Yanılıyorsun. O seni seviyordu."

"Elbette ki seviyordu." Lex artık gülümsüyordu. "Çünkü Wire bendim. Anlamıyor musun? Yani ben o gönderiyi görünce şok oldum. Ne yapacağıma karar vermek için zamana ihtiyacım vardı. Ben de buraya geldim ve biraz müzik yaptım. Sonra, daha önce de dediğim gibi, gerçeği söylemek için Suzze'yi aradım. Ona Wire'ın öldüğünü söylemekle başladım, hem de on beş yıl önce. Ama bana inanmadı. Kanıt istedi."

"Sen cesedi gördün mü?"

"Hayır."

Myron kollarını iki yana açtı. "O zaman tek bildiğin hayatta olduğu. Belki de yurtdışındadır. Belki gizleniyordur ya da Tibet'te bir komünde yaşıyordur."

Lex az kalsın bunun üzerine kahkaha atacaktı. "Sen o saçmalığa inandın mı? Ah, yapma. O dedikoduları yayan biziz. İki kez yeni yetme yıldızların onunla olduğunu söylemeleri için anlaşma yaptık, onların da işine geldiği için kabul ettiler. Hayır, Gabriel öldü."

"Nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı." Komik."

"Ne?"

"Suzze de bunu sorup durdu: Nasıl emin olabiliyormuşum?"

"Ona ne dedin peki?"

"Bir tanık olduğunu söyledim. Gabriel'ın öldürüldüğünü gören biri vardı."

"Kim?"

Ama Myron, daha Lex cevap bile vermeden biliyordu. Suzze, Lex'le konuştuktan hemen sonra kimi aradı? Lex'i, gerçeğin ortaya çıkmasından korkutan gönderiyi kim yazdı? Ve kim, eğer bir sonraki seviyeye geçeceksek, tüm bunlara kardeşini de bulaştırdı?

"Kitty," dedi Lex. "Kitty, Gabriel Wire'ın öldürüldüğünü gördü."

Win, eli kolu bağlı güvenlik görevlisiyle –kulağında da Myron ve Lex Ryder'ın sesleriyle– birlikte alt kattaki bilgisayar ekranlarının yanına gitti. Sade dekorun sebebi artık anlaşılıyordu. Lex kayıt stüdyosuna gelebilirdi. Crisp ya da çok güvenilen adamları gece kalabilirdi. Ama gerçekte burada kimse yaşamıyordu. Boşluğu hissedebiliyordu insan. Güvenlik görevlisi kaslı, eski bir Ache çalışanıydı. Ağzını kapalı tutmayı iyi biliyordu. Ama o bile şartları pek bilmiyordu. Her birkaç ayda bir güvenlik görevlileri değişiyordu. Tek bildiği üst katın yasak olduğuydu. Bu güvenlik görevlisi Gabriel Wire'ı hiç görmemişti elbette, ama bunu sorgulamamıştı da. Wire'ın çok seyahat ettiğini düşünmüştü sadece. Wire paranoyak bir münzeviydi, ona öyle denmişti. Ona asla yaklaşmayacaktı. O da hiç yaklaşmadı.

Win güvenliğin azlığına şaştı, ama artık çok mantıklı geliyordu. "Wire" çok az kişinin yaşadığı, çoğunun da gözlerden uzak ve kendi mahremiyeti içinde kalmak istediği bir adada kalıyordu. Biri gelse, birileri eve girmeyi başarmış olsa bile ne olacaktı ki? Gabriel Wire'ı göremeyeceklerdi, bu ne anlama gelirdi ki? Ache, Crisp ve Ryder, onun yokluğunu açıklamak için gizli seyahatler ve kılık değiştirmeyle ilgili bolca hikâye uydurmuştu.

Gayet zekiceydi.

Win bilgisayar uzmanı filan değildi, ama yeterince şey biliyordu. Birazcık iknayla da güvenlik görevlisi ona geri kalanı için yardımcı oldu. Win yolcu konşimentolarını açtı. Crisp'in üzerinde çalıştığı diğer dosyaları açtı. Crisp aptal değildi. Suç teşkil edecek, mahkemede aleyhine kullanılabilecek hiçbir şey bırakmamıştı, ama Win'in derdi mahkeme değildi.

İşi bitince Win üç yere telefon açtı. İlki pilotuydu.

"Hazır mısın?"

Pilot, "Evet," dedi.

"Çık şimdi. İnebileceğin zaman sana sinyal vereceğim."

Win'in ikinci telefonu Esperanza'yaydı. "Bay Boitar'la ilgili bir gelişme var mı?"

Al Bolitar, Win'e hep kendisine Al diye hitap etmesi için ısrar etmişti. Ama Win bunu hiç yapamadı.

"Onu alelacele ameliyata geri soktular," dedi Esperanza. "İyi görünmüyor."

Win yine kapattı telefonu. Üçüncü telefon ise Lewisburg, Pensilvanya'daki federal cezaevineydi.

Win konuşmaları bitince oturdu ve Myron ile Lex Ryder'ı dinledi. Seçeneklerini düşündü, ama tek bir gerçek vardı. Bu kez çok ileri gitmişlerdi. Kendilerini uçurumun eşiğine getirmişlerdi ve bundan kurtulmanın sadece bir yolu vardı.

Güvenlik görevlisinin telsizi öttü. Telsiz cızırtısının arasından biri, "Billy?" dedi.

Ses Crisp'e aitti.

Win gülümsedi. Bu da Crisp'in yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Büyük gösteriye dakikalar kalmıştı artık. Frank Ache hapishane ziyareti sırasında olayların buraya geleceğini öngörmüştü. Win bunu videoya kaydedeceğine dair şaka yapmıştı, ama hayır, Frank sözlü anlatıma razı olacaktı.

Win telsizi güvenlik görevlisine doğru uzattı. Win yaklaşınca güvenlik görevlisi inlemeye başladı. Win anladı. Silahını çıkardı ve adamın alnına dayadı. Abartmıştı, gerçekten. Adam zaten sert görünmeye çalışıyordu. Çok sürmeyecekti.

"Muhtemelen Crisp'e başının dertte olduğunu anlatmak için bir şifreniz vardır," dedi Win. "Eğer onu kullanırsan, bana bu tetiği çekmem için yalvarırsın. Anladın mı?"

Güvenlik görevlisi başını salladı, söyleneni yapmaya hevesliydi.

Win telsizi Billy'nin kulağına götürdü ve konuşma düğmesine bastı. "Ben Billy," dedi.

"Durum ne?"

"Her yer temiz."

"Önceki problem halloldu mu?"

"Evet. Dediğim gibi, ikizlermiş. Ben dışarı çıkınca kaçtılar."

"Arabayla kaçtıklarını söyleyeyim o zaman," dedi Crisp. "Konuğumuz ne yapıyor?"

"Hâlâ üst katta o yeni şarkıya çalışıyor."

"Çok güzel," dedi Crisp. "Ben eve doğru geliyorum. Billy?"

"Evet."

"Ona geldiğimi söylemene gerek yok."

Konuşma sona erdi. Crisp geliyordu.

Win'in hazırlanma zamanı gelmişti.

Myron, "Kitty mi?" dedi.

Lex Ryder başını salladı.

"Wire'ın öldüğünü o nereden biliyormuş?"

"Gördü."

"Onların Wire'ı öldürdüğünü mü gördü?"

Lex Ryder başını salladı. "Ben de birkaç gün öncesine kadar bilmiyordum. Beni telefonla aradı ve korkutmaya çalıştı. "'Gabriel'a ne yaptığınızı biliyorum,' dedi. Benimle kafa bulduğunu düşündüm. 'Bir şey bildiğin yok,' dedim ve kapattım. Kimseye söylemedim. Öyle bırakıp gideceğini düşündüm. Ertesi gün o dövmeli 'Ondan değil' gönderisi geldi. Uyarı gibi. Ben de onu aradım. Three Downing'de buluşmayı önerdim. Onu gördüğümde, yani, şey, berbat haldeydi. Onu

para verip susturabilirim, diye düşündüm ama artık tam bir bağımlıydı. Tamamen güvenilmezdi. Sonunda Buzz, Crisp'i aradı ve onun orada burada konuştuğunu söyledi. Üzerine de sen gece kulübüne geldin. Konuşurken Kitty'ye defolup gitmesini ve bir daha geri gelmemesini söyledim. O da bana on altı yıldır aynı şeyi yaptığını söyledi, Wire vurulduğundan beri."

O zaman, diye düşündü Myron, Kitty paranoyak değildi. Herman Ache ve Evan Crisp'e milyonlarca dolara mal olacak bir sır biliyordu. Bu da Keçi Sakal ve Dövmeli Boyun'un onu karavana kadar takip etmesini açıklıyordu. Ache, Myron'ın kendisini Kitty'ye götürebileceğini fark etmişti. Onun peşine adam taktı, yerlerini bulunca da emir belliydi: İkisini de öldür.

O zaman neden Crisp'i kullanmadı? Cevap ortada: Crisp başka bir şey yapmakla meşguldü. Myron'ı takip etmek uzun vadeli bir işti. O nedenle ucuz güç kullandı.

Win kulağına konuştu. "Orada işin bitti mi?"

"Büyük ölçüde."

"Crisp geliyor."

"Planın var mı?"

"Var."

"Yardım lazım mı?"

"Olduğun yerde kalman yeter."

"Win?"

"Evet?"

"Crisp, kardeşime ne olduğunu biliyor olabilir."

"Evet, biliyorum."

"Onu öldürme."

"Peki," dedi Win. "Hemen öldürmem."

31

İki saat sonra Adiona Adası'nın küçük havalimanında, Win'in Boeing özel jetine biniyorlardı. Mee onları göz alıcı kırmızı hostes üniforması ve minik kepiyle karşıladı.

"Uçağa hoş geldiniz," dedi Mee. "Basamağa dikkat edin, hoş geldiniz, basamağa dikkat edin."

Merdivenden önce Lex çıktı. Yeni yeni ayılıyordu ve bu ona hiç yaramamıştı. Bebek hemşiresi, kucağında Lex'in oğluyla peşinden çıktı. Arkalarından da Myron, Win ve hâlâ sendelemekte olan Evan Crisp geldi. Crisp'in elleri arkadan birkaç plastik kelepçeyle bağlıydı. Win bazı insanların plastik kelepçelerden kurtulabildiğini biliyordu. Varsa bile çok az insan birden fazla kelepçeden kurtulabilirdi, hele de üst kollarına ve göğsüne büyüklerinden bağlandıysa. Win bunu sağlamlaştırmak için bir de ona silah doğrultmuştu. Crisp şansını denemişti. Win risk almazdı.

Myron arkasını dönüp Win'e baktı. "Bir dakika," dedi Win.

Mee kapıya geri geldi ve Win'e başını salladı. Win, "Tamam, şimdi," dedi.

Myron önden geçti, Crisp'i arkasından yarı sürükler haldeydi. Win arkada kaldı, Crisp'i yukarı itiyordu. Myron onu önce karga tulumba taşımıştı, ama Crisp artık ayılmaya başlamıştı.

Win lüks uçağını, bir bilgi yarışması sorusuna dönüşmeden önce listeleri alt üst eden ve sonra aşırı harcamalarını nakde çevirmek zorunda kalan, bir zamanların popüler bir rapçisinden almıştı. Ana kabinde büyük, deri uzanma koltukları, pelüş halılar, geniş ekran bir 3D televizyon, sağlam bir ahşap işçiliği vardı. Uçağın ayrı bir yemek odası, bir de arkada yatak odası vardı. Lex, hemşire ve bebek, yemek odasına geçtiler. Win ve Myron onların Crisp'le yan odada olmasını istemedi.

Crisp'i bir koltuğa oturttular. Win onu iyice bağladı. Crisp sakinleştiricinin etkisinden çıkarken gözlerini kırpıştırıyordu. Win, normalde filler için kullanılan ve insanda ölümcül olan Etorfin'in seyreltilmiş halini kullanmıştı. Filmlerde sakinleştiriciler hemen etkisini gösteriyordu. Gerçekte bunun hiç garantisi yoktu.

Sonuçta Crisp yıkılmaz değildi. Kimse değildi. Herman Ache'in şairane bir dille dediği gibi –Myron ve Win bile– kurşungeçirmez değildi. Gerçek şu ki, en iyi taktikle normal şartlarda kolayca ele geçirilebiliyorlardı. Evinize bir bomba düşse, bire bir dövüşte ne kadar becerikli olduğunuzun bir önemi yoktur; ölürsünüz.

Win güvenlik görevlisi Billy'den, Crisp'in Wire'ın evine gelirken kullandığı patikayı öğrendi. İdeal bir nokta bul-

muştu. İki silahla karşısına çıktı, birinde gerçek kurşun vardı, diğerinde de Etorfin. Hiç beklemedi. Gerçek silahı ona doğrulturken, Crisp'i Etorfin ile vurdu ve adam kendinden geçerken ondan uzak durdu.

Win ile Myron iki sıra geri geçti ve yan yana oturdu. Gelmiş geçmiş en profesyonel uçuş görevlisi Mee güvenlik konuşmasını yaptı, kemerlerin ve yanındaki kişiye yardım etmeden önce oksijen maskesinin nasıl kullanılacağını, can yeleğinin nasıl şişirileceğini gösterdi. Win kendi has gülümsemesiyle onu izlerken sırıttı.

"Tüpü üfleme kısmını tekrar göster," dedi Mee'ye.

Win işte.

Kalkış, sanki koreografisi Motown tarafından yapılmış gibi sakin ve sorunsuz oldu. Myron, Esperanza'yı aradı. Babasının yeniden ameliyata alındığını duyunca gözlerini kapadı ve güçlükle nefes almaya çalıştı. Olasılıklara konsantre olmalıydı. Babası en iyi tıbbi yardımı alıyordu. Eğer Myron yardım etmek istiyorsa, tek bir yolu vardı: Brad'i bulmak.

"Abeona Sığınma Evi ile ilgili bir şey bulabildin mi?" diye sordu Esperanza'ya.

"Hiçbir şey çıkmadı. Sanki hiç yokmuş gibi."

Myron telefonu kapattı. O ve Win şu ana dek bildiklerini ve bunların ne anlama geldiklerini tartıştı. "Lex bana daha en başta doğru cevabı vermişti," dedi Myron. "Bütün çiftlerin sırları vardır."

"Çok da dünyayı sarsacak bir gerçek değil," dedi Win.

"Bizim sırlarımız var mı, Win?"

"Hayır. Ama seks de yapmıyoruz zaten."

"Sırlara sebep olan seks mi sence?" diye sordu Myron.

"Sence değil mi?"

"Seksin hep daha ileri bir samimiyete götürdüğünü düşünmüşümdür."

"Boş versene!" dedi Win.

"Boş ver mi?"

"Çok safsın."

"Nasıl yani?"

"Bunun tam aksi olduğunu kanıtlamadık mı? Çiftler – Suzze ve Lex gibi seks yapanlar– asıl sır saklayanlar."

Haklıydı. "O zaman şimdi nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

"Aramızda sır yok sanıyordum."

Crisp ayılmaya başladı. Tek gözünü açtı, sonra da diğerini. Tepki vermedi. Tam olarak nerede olduğunu, ne yapacağını anlamaya çalışıyordu. Myron'a ve Win'e baktı.

"Herman Ache'in size ne yapacağını biliyor musunuz?" diye sordu Crisp. Sonra: "Bu kadar aptal olamazsınız."

Win tek kaşını kaldırdı. "Olamaz mıyız?"

"Siz o kadar da sert adamlar değilsiniz."

"Bunu işitip duruyoruz hep."

"Herman sizi öldürecek. Bütün ailenizi öldürecek. Sizi seven son kişi de son nefesinde size lanet ederek ölecek."

"Peki, peki," dedi Win, "Herman'ın dramatik bir yeteneği yok mu? Şükür ki bir planım var. Sen de dahil herkes için kazan-kazan bir durum."

Crisp hiçbir şey demedi.

"Sevgili Herman'ı ziyarete gideceğiz," dedi Win ona. "Dördümüz oturacağız, belki güzel bir latte de içeriz. İşbirliği yapacağız. Her şeyi anlatacağız. Sonra da kimse zarar görmesin diye asgari müşterekte buluşacağız."

"Yani?"

"Yumuşama. Hiç duydun mu?"

"Duydum," dedi Crisp. "Herman'ın duyduğundan emin değilim."

Myron da tam bunu düşünüyordu. Ama Win rahat görünüyordu.

"Herman çok tatlıdır, göreceksiniz," dedi Win. "Bu arada, Myron'ın kardeşine ne oldu?"

Crisp kaşlarını çattı. "Kitty'yle evli olan adam mı?"

"Evet."

"Ben nereden bileyim?"

Win içini çekti. "İşbirliği. Her şeyi konuşmak. Hatırladın mı?"

"Ben ciddiyim. Lex'le iletişime geçene dek Kitty'nin buralarda olduğunu bile bilmiyorduk. Kocasının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Myron bunu düşündü. Crisp yalan söylüyor olabilirdi –muhtemelen de öyleydi– ama söyledikleri Lex'in anlattıklarıyla örtüşüyordu.

Win kemerini açtı ve Evan Crisp'in yanına gitti. Ona uydu telefonunu verdi. "Herman Ache'i aramanı istiyorum. Bir saate onunla Livingston'daki evinde buluşacağımızı söyle."

Crisp şüpheyle baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Aslında çok şakacı biriyimdir. Ama bu defa değilim."

"Sizi içeri silahlı sokmaz."

"Güzel. Silaha ihtiyacımız yok. Eğer biri saçımızın bir teline dokunacak olursa, dünya Gabriel Wire hakkındaki gerçeği öğrenir. Elveda paracıklar. Ayrıca sağmalık ineğiniz Lex Ryder'ı da güvenli bir yere götürüyoruz. Anladın mı?"

"İşbirliği," dedi Crisp. "Her şey anlatılacak."

"Birbirimizi anlamamız çok güzel."

Crisp telefonu açtı. Win bu süre boyunca başında dikildi. Telefonun diğer ucundaki Herman Ache başta duyduklarından hiç hoşlanmadı, ama Crisp, Win'in ne yapmak istediğini anlattı. Sonunda Herman buluşmaya ikna oldu.

"Harika," dedi Win.

Myron, Crisp'in gülümsemesine baktı, sonra da Win'e. "Karanlıkta kalmaktan çok hoşlandığımı söyleyemeyeceğim," dedi Myron.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu Win.

"Sen daha iyi bilirsin."

"Bilirim. Her şey kontrol altında."

"Ölümsüz değilsin, Win."

"Doğru," dedi Win. Sonra da ekledi: "Ama aynı zamanda hep senin inançlı kader arkadaşın da değilim."

"Bizi tehlikeli bir duruma sokuyor olabilirsin."

"Hayır, Myron, onu sen yaptın. Suzze'ye yardım etmeyi kabul ettiğinde ve onca şey yaşanınca, bizi şu an bulunduğumuz noktaya getirmiş oldun. Ben şimdi bize bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

Myron, "Vay canına," dedi.

"Gerçekler acıtır, eski dostum."

Gerçekti ve acıtmıştı.

"Eğer başka bir şey yoksa..." Win saatine baktı ve en sevdiği hostesine gülümsedi. "İnmeden önce otuz dakikamız var. Sen kal ve esirimize göz kulak ol. Ben Mee ile biraz yatak odasına geçeceğim."

32

Koca Cyndi onlarla Caldwell, New Jersey'deki Essex County Havalimanı'nda buluştu. Lex, hemşire ve bebeği bir cipe yerleştirdi. Koca Cyndi onları, kadın kıyafetleriyle dolaşan eski Mossad ajanı Zorra'ya götürecekti. Zorra da onlara güvenli bir ev bulup nerede olduğunu kimseye –Myron ve Win de dahil– söylemeyecekti. Bu şekilde, eğer planı bir şekilde geri teperse, Herman Ache onları yakalayıp işkence ederse, onlara Lex'in nerede olduğunu söyleyemezlerdi, diye düşünmüştü Win.

"Ne kadar iç rahatlatıcı," demişti Myron.

Win'in bir arabası onları bekliyordu. Normalde şoför kullanırdı, ama neden başka birini daha tehlikeye atsındı? Crisp artık tamamen ayılmıştı. Onu arka koltuğa oturtturlar ve bağlarını sağlamlaştırdılar, birkaç tane de bacaklarına taktılar. Myron yolcu koltuğuna oturdu. Win arabayı kullandı.

Herman Ache, Livingston'da, Myron'ın büyüdüğü eve

yakın, efsanevi bir malikânede yaşıyordu. Myron çocukken orası ünlü bir mafya patronuna aitti. Malikâne hakkında dedikodular dolaşıp dururdu. Çocuklardan biri oraya girince, gerçek gangsterlerin insana ateş ettiğini söylemişti. Başka bir çocuk da, evin arkasında mafya patronunun kurbanlarını yaktığı bir krematoryum olduğundan bahsetmişti.

İkinci dedikodu aslında doğruydu.

Kapı direklerinin üzerinde bronz aslan kafası heykelleri vardı. Win ilk girişe gelen uzun yoldan geçti. Bu, gidebildikleri en uzak noktaydı. Park ettiler. Myron üç koca adamın, üzerlerine hiç yakışmayan takım elbiselerle yaklaştığını gördü. Ortadaki, lider olan, daha kalıplıydı.

Win iki silahını da çıkardı ve torpido gözüne koydu.

"Silahlarını bırak," dedi Win. "Üzerimizi arayacaklar."

Myron ona baktı. "Bir planın var mı?"

"Var."

"Benimle paylaşmak ister misin?"

"Paylaştım zaten. Dördümüz konuşacağız. Mantıklı davranacağız. Kardeşinle ilgili ne öğrenmemiz gerekiyorsa öğreneceğiz. Onlar bize zarar vermedikçe, biz de onların kazandığı paraya zarar vermeyeceğiz. Bunun neresi seni rahatsız ediyor?"

"Herman Ache gibi bir psikopatın mantıklı davranacağına olan güvenin."

"Her şeyden önce o iş yapmaya ve yasal olmaya odaklı. Bizi öldürmek buna zarar verir."

Koca adamların içinde, çam yarması gibi olanı –iki metre boyunda, yüz otuz beş kilo kadar vardı– yüzüğüyle Win'in camını çaldı. Win pencereyi açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayranlıkla bakıyorum." Çam Yarması, Win'e az önce bir köpeğin arkasında düşmüş gibi bakıyordu. "Demek şu meşhur Win sensin."

Win ağız dolusu gülümsedi.

"Bir şeye de benzemiyorsun," dedi Çam Yarması.

"Birkaç klişe laf ederdim aslında –kitabı kapağına göre değerlendirme, büyük şeyler küçük paketlerde gelir gibi– ama kafan alır mı bilemedim."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

Çam Yarması bir Neanderthal gibi kaşlarını çattı. "Silahlı mısın?"

"Hayır," dedi Win elini göğsüne götürerek. "Ben Win. Sen silahlı mısın?"

"Ha?"

İçini çekti. "Hayır, silahlı değiliz."

"Üzerinizi arayacağız. Tepeden tırnağa."

Win, Çam Yarması'na göz kırptı. "Ben de onu bekliyordum, koca adam."

Çam Yarması bir adım geri çekildi. "Kafana bir delik açmadan arabadan in. Hemen."

Homofobi. Her seferinde işe yarıyordu.

Myron genelde bu korkusuz atışmalarda Win'e eşlik ederdi, ama bu durum çok kontrolden çıkmış gibi görünüyordu. Win anahtarları kontakta bıraktı. O ve Myron arabadan indi. Çam Yarması onlara nerede duracaklarını söyledi. Onlar da söyleneni yaptı. Diğer iki adam arka kapıyı açtı ve Evan Crisp'in plastik kelepçelerini kesmek için ustura kullandı. Crisp bileklerine kan gelsin diye ovaladı. Win'e doğru yürüdü ve hemen karşısında durdu. İki adam birbirine bakıyordu.

"Bu kez beni alt edemeyeceksin," dedi Crisp.

Win ona gülümsedi. "Gitmek ister misin, Crisp?"

"Hem de çok. Ama şu an zaman kısa, o yüzden bu kez çocuklar arkadaşına silah tutarken ben de sana tutacağım. Sadece küçük bir ödeşme."

"Bay Ache'in özel emirleri var," dedi Çam Yarması. "O konuşana dek adamlara zarar gelmeyecek. Beni takip edin."

Çam Yarması yolu gösterdi. Myron ve Win önden gidiyordu. Crisp ve iki koruma arkadan yürüdü. Eski bir gangsterin "Transilvanya Klasiği" diye adlandırdığı, karanlık, baronlara özgü malikâneyi görebiliyordu. Tam olmuştu. Dostum, diye düşündü Myron, büyük, ürkütücü evler gecesi bu herhalde. Yürürlerken Myron uzun süre önce ölenlerin yardım çağrısını duyduğuna yemin edebilirdi.

Çam Yarması onları arka girişten sokup vestiyere aldı. Onları metal detektöründen geçirdi, sonra da iki kez güvenlik detektörüyle taradı. Myron sakin olmaya, Win'in silahını

nereye sakladığını bulmaya çalıştı. Silah olmadan böyle bir duruma girmesine imkân yoktu.

Çam Yarması'nın detektörle işi bitince Myron'ı elle aradı. Sonra Win'e geçti, onu daha uzun aradı.

Win, "Söz verildiği gibi tepeden tırnağa. Bahşiş kutusu filan var mı?" dedi.

"Komik adam," dedi Çam Yarması. İşi bitince bir adım geri çekildi ve bir dolabın kapağını açtı. İki tane gri eşofman takımı çıkardı. "Tamamen soyunun. Sonra bunları giyebilirsiniz."

"Onlar yüzde yüz pamuk mu?" diye sordu Win. "Çok hassas bir cildim var benim, özel tasarım giydiğimden bahsetmeyeceğim."

"Komik adam," dedi yine Çam Yarması.

"Bir de gri benim tenime hiç gitmez. İyice solgun gösterir." Ama şu an, Win bile işlerin gittiği yerden pek hoşnut gibi değildi. Ses tonu karanlıkta uğulduyor gibiydi. Diğer iki adam kıs kıs güldü ve silahlarını çıkardı. Myron, Win'e baktı. Win omuzlarını silkti. Artık pek seçenek yoktu. İkisi de iç çamaşırlarına kadar soyundu. Çam yarması onları da çıkarttırdı. Ee, sorun şükür ki kısa sürdü. Win'in homofobik esprileri onları aşırı tedbirli olmaya itmişti.

İşleri bittiğinde Çam Yarması eşofmanlardan birini Myron'a, diğerini de Win'e verdi. "Giyin şunları."

Sessizce giydiler.

"Bay Ache kütüphanede bekliyor," dedi Çam Yarması.

Crisp yüzünde bir gülümsemeyle yolu gösterdi. Çam Yarması ve Çocuklar arkada kaldı. Sürpriz değildi. Gabriel Wire konusu çok gizli kalmalıydı. Myron kimsenin bunu bilmediğini tahmin ediyordu; Ache, Crisp ve bir avukat hariç. O evde çalışan güvenlik görevlileri bile bilmiyordu. "Belki de konuşmayı ben yapmalıyım," dedi Myron.

"Tamam."

"Sen haklısın. Herman Ache ne yararına olacaksa onu yapmak isteyecektir. Altın yumurtlayan tavuğu bizde."

"Katılıyorum."

Kütüphaneye girdiklerinde Herman Ache elinde bir brendi kadehiyle bekliyordu. Dünya şeklindeki antika içki masalarından birinin yanında duruyordu. Bunlardan Win'de de vardı. Aslında tüm oda, dekorasyonunu Win yapmış gibi duruyordu. Duvarlarda dizili kitap rafları üç katlıydı, üst katlara ulaşabilmek için bir tane kayan merdiven vardı. Deri berjer koltuklar bordo renkteydi. Yerde Doğu'ya özgü bir halı vardı, tavanda da kaplamalar bulunuyordu.

Herman Ache'in beyaz peruğu bu gece daha bir parlaktı. Polo yaka bir tişört, üzerine de V yaka bir süveter giymişti. Göğsünde bir golf kulübünün logosu vardı.

Herman, Win'e döndü. "Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim."

Win başını salladı. "Söyledin aslında." Sonra Win elini eşofmanının beline uzattı, bir silah çıkardı ve Herman Ac-

he'i iki gözünün ortasından vurdu. Herman Ache iki büklüm yere yığıldı. Myron'ın ağzı açık kalmıştı. Çoktan Evan Crisp'e de silah doğrultmuş olan Win'e döndü.

"Sakın," dedi Win, Crisp'e. "Eğer ölmeni isteseydim, seni de öldürürdüm. Beni zorlama."

Crisp donup kaldı.

Myron sadece izliyordu. Herman Ache ölmüştü. Buna şüphe yoktu.

Myron, "Win?" dedi.

Win gözünü Crisp'ten ayırmadı. "Onun üzerini ara, Myron."

Myron şaşkınlıkla Win'in söylediğini yaptı. Silah yoktu. Win, Crisp'e diz çökmesini ve ellerini kafasının arkasında birleştirmesini söyledi. Silahını onun kafasına doğru tutuyordu hâlâ.

"Win?"

"Başka seçeneğimiz yoktu, Myron. Bay Crisp burada haklıydı. Herman hepimizi öldürecekti."

"Ya o herkesin yararına olacak olan konuşma? Yumuşama filan?"

"Herman buna bir süre için ikna olabilirdi, ama uzun vadede değil. Bunu biliyorsun. Wire'ın öldüğünü öğrendiğimiz an ya biz sağ kalacaktık ya da o. Bizim yaşamamıza asla izin vermezdi, bu hep kafasını kurcalardı."

"Ama Herman Ache'i öldürmek..." –Myron anlamaya

çalışarak başını iki yana salladı– "Bundan sen bile elini kolunu sallayarak sıyrılamazsın."

"Bunu düşünme sen şimdi."

Crisp elleri kafasının arkasında, dizlerinin üstünde, put gibi kalmıştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Myron.

"Belki," dedi Win, "dostumuz Bay Crisp'i burada öldüreceğim. Battı balık yan gider."

Crisp gözlerini kapadı. Myron, "Win?" dedi.

"Ah, merak etme," dedi Win, silahı Crisp'in başına doğru tutarak. "Bay Crisp sadece kiralık katil. Herman Ache'e bir bağlılığı yok, değil mi?"

Crisp sonunda sessizliğini bozdu. "Yok, hayır."

"Öyle işte." Win, Myron'a baktı. "Devam et. Sor ona."

Myron, Evan Crisp'in önüne geçti. Crisp başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Myron.

"Neyi?"

"Suzze'yi nasıl öldürdün?"

"Ben öldürmedim."

"Peki," dedi Win. "O zaman ikimiz de yalan söylüyoruz."

Crisp, "Ne?" dedi.

"Sen Suzze'yi öldürmek konusunda yalan söylüyorsun," dedi Win. "Ben de seni öldürmemek konusunda yalan söylüyorum."

Uzaklarda bir yerde bir duvar saati ötmeye başladı. Herman Ache kan kaybetmeye devam ediyordu, başının etrafında kusursuz bir daire şeklinde kan birikintisi oluşmuştu.

"Benim tezim," dedi Win, "senin bu konuda sadece bir kiralık katil değil, aynı zamanda ortak olduğun yönünde. Aslında fark etmez. Sen çok tehlikeli bir adamsın. Seni alt etmiş olmamdan hoşlanmıyorsun. Eğer rolleri değişseydik, ben de hoşlanmazdım. O yüzden zaten biliyorsun. Senin bir gün daha yaşamana izin veremem."

Crisp, Win'e bakmak için başını çevirdi. Win'le göz göze gelmeye çalıştı, sanki bir işe yarayacakmış gibi. Ama Myron artık Crisp'te korkunun kokusunu alıyordu. Sert adam olabilirdin. Civardaki en güçlü adam olabilirdin. Ama ölümle yüz yüze gelince, akla sadece bir düşünce gelir: Ölmek istemiyorum. Dünya bir anda çok basitleşir. Hayatta kalmak. Yaradan'la buluşmak için dua etmeyiz. Bunu istemediğimiz için ederiz.

Crisp bir çıkış yolu aradı. Win bekledi, anın tadını çıkarıyor gibiydi. Avını köşeye sıkıştırmıştı ve şu an onunla oynuyordu.

"İmdat!" diye bağırdı Crisp. "Herman'ı vurdular!"

"Lütfen." Win sıkılmışa benziyordu. "Bu bir işe yaramaz."

Crisp'in gözleri şaşkınlıktan açıldı, ama Myron anlamıştı. O silahı almış olmasının tek bir yolu vardı: İçeriden biri yardım etmişti.

Çam Yarması.

Silahı eşofmanın içine Çam Yarması koymuştu.

Win namluyu kaldırıp Crisp'in alnına nişan aldı. "Son sözlerin ne?" Crisp'in gözleri uçuşan kuşlar misali kırpışıyordu. Başını çevirdi, Myron'dan medet umar gibiydi. Sonra Myron'a bakarak çaresizce son bir hamle yaptı: "Vaftiz oğlunun hayatını ben kurtardım."

Win bile bir an nefes alamadı. Myron, Crisp'e yanaştı, yüz yüze olabilmeleri için eğildi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"İyi bir iş tutturmuştuk," dedi Crisp. "Hepimiz iyi para kazanıyorduk, aslında kime zararımız vardı ki? Sonra Lex'in aklı başına geldi ve bunu berbat etti. Onca yıl sonra, neden Suzze'ye anlattı ki? Herman'ın buna ne tepki vereceğini sanıyordu?"

"Bu yüzden onu susturman gerekiyordu," dedi Myron.

Crisp başını salladı. "Ben de New Jersey'e uçtum. Garajda bekledim ve park edince onu yakaladım. Silahımı karnına dayadım ve onu merdivenlerden çıkarttım. Orada güvenlik kamerası yok. Biraz zaman aldı. Çatı katına vardığımızda, ona aşırı dozda eroin almasını, aksi takdirde onu kafasından vuracağımı söyledim. Kaza ya da intihar gibi görünmesini istedim. Silahla da yapabilirdim ama uyuşturucuyla daha kolay olacaktı. Onun geçmişine bakınca polisler için aşırı doz kolay sonuçtu."

"Ama Suzze bunu yapmazdı," dedi Myron.

"Doğru. Bunun yerine anlaşma yapmak istedi."

Myron artık anlamak üzereydi. Suzze kafasına silah dayalıyken gözünü bile kırpmamıştır. Haklıydı. Kendini öylece öldürmezdi. Silah karşısında bile söylenene öylece boyun eğmezdi. "Nasıl bir anlaşma?"

Crisp bir cesaretle dönüp Win'e baktı. Win'in blöf yapmadığını, Crisp'i hayatta bırakmasının çok tehlikeli olduğu sonucuna vardığını biliyordu. Yine de, ne olursa olsun, adam hayatta kalmak için uğraşıyordu. Bu itiraf Crisp'in dualarının son saniyesiydi, Myron'ı Win'in tetiği çekmemesine ikna edecek kadar insaniyet göstermeye çalışıyordu.

Myron bir temizlik görevlisinin 911'i aradığını hatırladı. "Suzze aşırı dozda eroin almayı kabul etti," dedi Myron, "911'i araman şartıyla."

Crisp başını salladı.

Nasıl oldu da daha önce anlamamıştı? Suzze'ye zorla eroin aldıramazdın. O da hayatta kalmaya çalışacaktı. Bir şartla.

"Suzze senin istediğini yapacaktı," diye devam etti Myron, "çocuğuna yaşamak için bir şans vermen karşılığında."

"Evet," dedi Crisp. "Bir anlaşma yaptık. O iğneyi yaptığı an ben de arayacağıma söz verdim."

Myron'ın yüreği bir kez daha burkuldu. Suzze'nin eğer onu kafasından vurarak öldürürse doğmamış oğlunun hemen öleceğini anladığını fark etti. O yüzden evet, kendini değil, çocuğunu korumak için boyun eğmişti. Bir şekilde bir yolunu bulmuştu. Riskliydi. Eğer aşırı dozdan hemen ölür-

se, bebek de ölebilirdi. Ama en azından ona bir şans verdi. Suzze muhtemelen eroinin aşırı dozunun nasıl olduğunu, bünyenin nasıl yavaş yavaş kendini kapattığını, zamanı olacağını biliyordu.

"Sen de sözünü tuttun?"

"Evet."

Myron o beklenen soruyu sordu: "Neden?"

Crisp omuzlarını silkti ve karşı çıktı. "Neden olmasın? Mecbur değilsem masum bir bebeği öldürmem için hiçbir sebebim yok."

Bir katilin ahlakı. Myron artık biliyordu. Buraya cevaplar için gelmişlerdi. Bir tane daha kalmıştı. "Bana kardeşimden bahset."

"Sana söyledim zaten. O konuda bir şey bilmiyorum."

"Kitty'nin peşinden gittin."

"Elbette. Geri gelip de sorun çıkarmaya başlayınca onu bulmaya çalıştık. Ama kardeşine dair bir şey bilmiyorum. Yemin ederim."

O son sözcüklerin ardından Win tetiği çekti ve Evan Crisp'i başından vurdu. Myron geri sıçradı, sesten ürkmüştü. Adamın vücudu yere yığılırken Doğu halısına kan akmaya başladı. Win hemen kontrol etti, ama ikinci kez vurmasına gerek kalmamıştı. Herman Ache de Evan Crisp de ölmüştü.

"Biz ya da onlar," dedi Win.

Myron sadece izledi. "Şimdi ne olacak peki?"

"Şimdi," dedi Win, "sen babana gideceksin."

"Sen ne yapacaksın?"

"Onu merak etme. Muhtemelen beni bir süre görmeyeceksin. Ama iyi olacağım."

"Bir süre görmeyeceğim derken? Bunun cezasını bir başına çekmeyeceksin."

"Evet, çekeceğim."

"Ama ben de buradayım."

"Hayır, değilsin. Ben yaptım. Arabamı al. Seninle iletişime geçmenin bir yolunu bulacağım, ama beni bir süre görmeyeceksin."

Myron karşı çıkacak oldu, ama bunun ancak kaçınılmaz olanı geciktireceğini, belki de tehlikeye sokacağını biliyordu.

"Ne kadarlığına?"

"Bilmiyorum. Şu an seçme şansımız yok. Bu iki adamın bizi hayatta bırakmasına imkân yoktu. Bunu anlaman gerek."

Myron anlıyordu. Win'in ona neden söylemediğini de anlamıştı artık. Myron başka bir yol arardı, ama aslında başka yol yoktu. Win cezaevinde Frank Ache'i ziyaret ettiğinde birbirlerine iyilik yapacaklarına dair söz vermişlerdi. Win sözünü tuttu ve dediğini yaptı.

"Git," dedi Win. "Bitti artık."

Myron başını iki yana salladı. "Bitmedi," dedi. "Brad'i bulana kadar olmaz."

"Crisp doğruyu söylüyordu," dedi Win. "Kardeşin nasıl bir tehlikedeyse, bununla bir ilgisi yok."

"Biliyorum," dedi Myron.

Buraya cevaplar için gelmişlerdi, Myron belki de artık gerçekten hepsini biliyordu.

"Git," dedi Win.

Myron, Win'e sarıldı. Win de ona sarıldı. Bu sarılış sert, sımsıkı ve uzun süreli oldu. Hiç konuşmadılar, buna gerek de yoktu. Ama Myron, Suzze yardım istemek için ofisine ilk geldiğinde Win'in iyi şeylerin sonsuza dek süreceğine inanmaya yatkınlığımızla ilgili söylediği şeyi hatırladı. Sürmüyordu. Hep genç kalacağımızı düşünüyoruz, sevdiğimiz anlar hep sürecek, sevdiğimiz insanlar hep yanımızda olacak sanıyoruz. Ama öyle olmuyor. Myron arkadaşının kollarındayken, aralarında bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. İlişkilerinde bir şey değişmişti. Bir şey sonsuza dek kaybolmuştu.

Sarılmaları bitince, Myron koridora çıkıp üstünü değiştirdi. Çam Yarması oradaydı. Diğer iki adam gitmişti. Myron onların akıbetinin ne olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Çam Yarması, Myron'a başını salladı. Myron, Çam Yarması'na doğru yürüdü ve, "Bir iyilik daha isteyeceğim," dedi. Çam Yarması'na ne istediğini söyledi. Çam Yarması şaşırdı ama, "Bana bir dakika ver," dedi. Başka bir odaya gitti, geri geldi, Myron'a istediğini verdi. Myron ona teşekkür etti.

Dışarı çıktı, Win'in arabasına bindi ve arabayı çalıştırdı.

Her şey neredeyse bitmişti.

Esperanza aradığında daha yola yeni çıkmıştı. "Baban uyandı," dedi. "Seni görmek istiyor."

"Ona onu sevdiğimi söyle."

"Geliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Henüz gelemem. Benden istediğini yapmadan olmaz."

Sonra Myron telefonu kapattı ve ağlamaya başladı.

33

Christine Shippee, Myron'ı Coddington Rehabilitasyon Merkezi'nin lobisinde karşıladı.

"Ölmüş de dirilmiş gibi görünüyorsun," dedi Christine. "Bunu burada her gün gördüğümü düşünürsen, ciddi bir şey söylüyorum."

"Kitty'yle konuşmam gerek."

"Sana telefonda da söyledim. Konuşamazsın. Bana onunla ilgilenmem konusunda güvendin."

"Bilgi almam gerek."

"Zor."

"Melodram yaratmak istemiyorum ama ölüm kalım meselesi."

"Yanılıyorsam düzelt," dedi Christine, "ama beni yardım istemek için aradın, değil mi?"

"Evet."

"Onu buraya yatırırken kuralları da biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum. Onun yardım almasını istiyorum. İkimiz

de buna ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Ama şu an babam ölüyor olabilir ve benden son birkaç cevap istedi."

"Cevapların da Kitty'de olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Şu an berbat halde. Protokolümün nasıl işlediğini biliyorsun. İlk kırk sekiz saat cehennemden farksızdır. Konsantre olamayacaktır. Tek istediği uyuşturucu."

"Bunu biliyorum."

Christine başını iki yana salladı. "On dakikan var." Otomatik kapının düğmesine basıp onu içeri alıp koridora soktu. Ses yoktu. Christine Shippee onun aklını okumuş gibi, "Bütün odalar ses geçirmez," dedi.

Kitty'nin kapısına geldiklerinde Myron, "Bir şey daha var," dedi.

Christine bekledi.

"Onunla yalnız konuşmalıyım," dedi Myron.

"Hayır."

"Bu konuşmanın gizli olması gerek."

"Kimseye söylemem."

"Yasal sebeplerden," dedi Myron. "Eğer bir şey duyarsan ve bir gün tanıklık için çağırılırsan, yeminliyken yalan söylemeni istemem."

"Tanrım. Ona ne soracaksın?"

Myron hiçbir şey demedi.

"Sana saldırabilir," dedi Christine. "Agresifleşebilir."

"Ben koca bir adamım."

Bunu bir dakika daha düşündü. Sonra içini çekti, kapının kilidini açtı ve, "Tek başınasın," dedi.

Myron içeri girdi. Kitty yatakta yarı uyur yarı uyanık, inler haldeydi. Kapıyı arkasından kapatıp yatağa yöneldi. Bir lamba açtı. Kitty kan ter içindeydi. Işığı görünce gözlerini kırpıştırdı.

"Myron?"

"Yalanların sonuna geldik artık," dedi.

"Uyuşturucu istiyorum, Myron. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Onların Gabriel Wire'ı öldürdüklerini gördün."

"Onlar mı?" Şaşırmış gibiydi, ama sonra, düşününce, pes etti ve şöyle dedi: "Evet. Gördüm. Suzze'ye bir mesaj götürmeye gitmiştim. Onu hâlâ seviyordu. Hâlâ anahtarı vardı onda. Yan girişten girdim. Silah sesini duydum ve saklandım."

"Bu yüzden kardeşimle birlikte kaçtınız. Kaçtın, çünkü hayatın için endişe ediyordun. Brad de risk altındaydı. O yüzden benimle ilgili o yalanı uydurdun, aramızı bozmak için. Ona, sana asıldığımı söyledin."

"Lütfen," dedi, çaresizce ona tutunup. "Myron, uyuşturucu istiyorum, hem de hemen! Sadece bir tane daha ve sonra bana yardım etmelerine izin vereceğim. Söz veriyorum."

Myron odaklanmaya çalıştı. Çok zamanı olmadığını biliyordu. "Suzze'ye ne dediğin umurumda değil, ama Lex'in söylediğini doğrulamış oldun. Yani Wire'ın yıllar önce öldürüldüğünü. İntikam almak için de 'Ondan değil' yazdın, sana yardım etsin diye de Lex'e mesaj göndermiş oldun."

"Sadece birkaç dolara ihtiyacım vardı. Çaresizdim."

"Evet, korkunç. Bu da Suzze'nin hayatına mal oldu."

Ağlamaya başladı.

"Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Myron. "Şu an tek şey umurumda."

Kitty gözlerini sımsıkı kapadı. "Konuşmayacağım."

"Gözlerini aç, Kitty."

"Hayır."

"Gözlerini aç."

Tek gözüyle gizlice bakmaya çalışan bir çocuk gibi açtı gözünü. Myron gözünün önünde plastik poşetteki eroini salladı, az önce Çam Yarması'ndan aldığı eroin. Kitty bir hışımla onu elinden almaya çalıştı, ama Myron tam zamanında geri çekti. Kitty onu tırmalamaya ve çığlık atmaya başladı, ama Myron onu itti.

"Bana gerçeği anlat," dedi Myron. "Ben de sana poşeti vereyim."

"Söz mü?"

"Söz."

Ağlamaya başladı. "Brad'i çok özledim."

"Özlediğini biliyorum. Bu yüzden tekrar uyuşturucu kullanmaya başladın, değil mi? Onsuz hayatla baş edemedin. Mickey bazı çiftlerin ayrılmak için yaratılmadığını söyledi." Sonra, yanaklarından süzülen yaşlarla, hâlâ Yankee Stadyumu'nda ciğerleri patlayacakmış gibi bağıran o beş yaşındaki çocuğu düşünerek, "Brad öldü, değil mi?" dedi.

Kitty hareket edemedi. Yatağa geri yığıldı, gözleri açıktı ama görmüyordu.

"Nasıl öldü, Kitty?"

Kity sırtüstü kaldı, kendinden geçmiş gibi tavana bakıyordu. Sonunda konuştu ve sesi son derece hissizdi. "O

ve Mickey San Diego'daki AAU maçına gitmek için Beş No'lu Otoban'daydı. Bir cip kontrolünü kaybetti ve bariyeri aştı. Brad çarpmanın etkisiyle öldü, oğlunun gözü önünde. Mickey üç hafta hastanede kaldı."

İşte böyleydi. Myron kendini tuttu –böyle bir şey çıkacağını biliyordu– ama yine de bunun doğrulanmış olması onu mahvetti. Odanın diğer ucundaki sandalyeye yığıldı. Küçük kardeşi ölmüştü. Herman Ache, Gabriel Wire ya da Kitty'yle bile ilgisi yoktu. Sadece bir trafik kazasıydı.

Kaldıramayacağı kadar büyük bir olaydı.

Myron odanın diğer ucuna baktı. Kitty artık hareketsizdi, sarsılmalar geçici olarak bitmişti. "Bize neden söylemedin?"

"Nedenini biliyorsun."

Biliyordu. Biliyordu, çünkü böyle anlamıştı. Kitty bu fikri Gabriel Wire'dan almıştı. Onun öldüğünü görmüştü, ama daha da önemlisi, Lex ve diğerlerinin o yaşıyormuş gibi davrandıklarını görmüştü. Bunu öğrenmişti.

Wire yaşıyormuş gibi yapmak, ona Brad de yaşıyormuş gibi yapma fikrini vermişti.

Myron başını iki yana salladı.

"Kardeşin öldüğünde..." –durdu, yutkundu– "sanki ipli bir kuklaydım da, biri gelip tüm iplerimi kesmiş gibi hissettim. Darmadağın oldum."

"Bana gelebilirdin."

"Yanılıyorsun. Sana Brad'i söyleseydim tam olarak ne olacağını biliyordum. Los Angeles'a gelirdin. Beni berbat halde bulurdun, dün yaptığın gibi. Yalan söyleme, Myron.

Şimdi olmaz. Doğru olduğunu düşündüğün ne varsa yine onu yapardın. Velayet için mahkemeye başvururdun. Benim –dün yaptığım gibi– sorumsuz bir keş, Mickey'i büyütmeye uygun olmayan biri olduğumu söylerdin. Oğlumu benden koparıp alırdın. Bunu inkâr etme."

Etmedi. "O zaman çaren Brad yaşıyor gibi yapmak mı oldu?"

"İşe yaradı, değil mi?"

"Mickey'nin de, neye ihtiyacı olduğunun da canı cehenneme yani?"

"Onun annesine ihtiyacı vardı. Bunu neden anlamıyorsun?"

Anlıyordu. Mickey'nin kendisine annesinin nasıl harika bir anne olduğunu söyleyip durduğunu hatırladı. "Ya biz? Ya Brad'in ailesi?"

"Ne ailesi? Mickey ve ben onun ailesiyiz. Son on beş yıldır hiçbiriniz onun hayatında yoktunuz."

"Bu kimin hatası peki?"

"Evet, Myron. Kimin?"

Hiçbir şey demedi. Kitty'nin hatası olduğunu biliyordu. Kitty de Myron'ın. Babası... bunu nasıl kaldırmıştı? Bir yolunu buluyoruz işte. Brad, demişti babası, evde oturup bir yerde kalabilecek biri değil.

Ama babası bunu Myron'ın yalanı üzerine kurmuştu.

"Buna inanmadığını biliyorum. Yalan söylediğimi ve onu benimle kaçması için kandırdığımı düşündüğünü biliyorum. Belki de öyle yaptım. Ama bu doğru karardı. Brad mutluydu. İkimiz de mutluyduk."

Myron fotoğrafları, ağız dolusu gülümsemeleri hatırladı. Onların, o fotoğraflarda gördüğü mutluluğun yalan, bir yanılsama olduğunu düşünmüştü. Değildi. O açıdan Kitty haklıydı.

"O yüzden evet, bu benim planımdı. Kendimi toplayana dek haber vermeyi geciktirmek istedim."

Myron sadece başını iki yana salladı.

"Özür dilememi istiyorsun," dedi Kitty, "ama dilemeyeceğim. Bazen doğru şeyleri yaparsın ve yanlış sonuçlar elde edersin. Bazen de, Suzze'ye bak işte. O, doğum kontrol haplarını değiştirerek benim kariyerimi sabote etmek istedi, ben de o sayede Mickey'e kavuştum. Anlamıyor musun? Hepsi bir kaos. Doğru ya da yanlışla ilgili değil. En çok sevdiklerine tutunuyorsun. Ben hayatımın aşkını korkunç bir kazada kaybettim. Bu adil miydi? Doğru muydu? Belki sen de biraz nazik olsaydın, Myron. Eğer bizi kabul etmiş olsaydın, belki yardım için sana gelirdim."

Ama Kitty ona gelmemişti, ne o zaman ne de şimdi. Yine her şey dalga dalga yayılıyordu. Belki on beş yıl önce onlara yardım etmeliydi. Belki Kitty ona güvenseydi, Myron onu hamile kaldığı için suçlamasaydı birkaç gün önce Lex'e gitmek yerine ona gelirdi. Belki o zaman Suzze hâlâ hayatta olurdu. Belki Brad de.

Çok fazla belki vardı.

"Bir sorum daha var," dedi. "Brad'e gerçeği söyledin mi hiç?"

"Bana asılman konusunda mı? Evet. Ona bunun yalan olduğunu söyledim. Beni anladı."

Myron yutkundu. Sinirleri gevşemişti. "Beni affetti mi?" derken sesi çatallanmıştı.

"Evet, Myron. Seni affetti."

"Ama hiç arayıp sormadı."

"Bizim hayatlarımızı anlamıyorsun," dedi Kitty, gözlerini onun elindeki poşete dikip. "Biz göçebeydik. O şekilde mutluyduk. Bu hayatının işiydi. Sevdiği, yapmak istediği şeydi. Artık döndüğümüze göre, seni arayabileceğimizi düşündüm. Ama..."

Durdu, başını iki yana salladı, gözlerini kapadı.

Artık gidip babasını görme zamanı gelmişti. Plastik eroin poşeti elindeydi. Onunla ne yapacağını bilemedi.

"Bana inanmıyorsun," dedi Kitty. "Brad'in seni affettiği konusunda."

Myron hiçbir şey demedi.

"Mickey'nin pasaportunu görmedin mi?" diye sordu Kitty.

Myron bu soruya şaşırdı. "Gördüm. Karavanda."

"Ona dikkatli bak," dedi.

"Pasaporta mı?"

"Evet."

"Neden?"

Gözlerini kapadı ve cevap vermedi. Myron eroine bir kez daha baktı. Ona bir söz vermişti ve tutmak istemiyordu. Ama şimdi, ayağa kalkarken, Kitty onu bu son ahlaki ikilemden kurtardı.

Kitty başını iki yana salladı ve ona gitmesini söyledi.

* * *

Myron Saint Barnabas Hastanesi'ne geri döndükten sonra, yavaşça babasının odasının kapısını açtı.

Karanlıktı, ama babasının uyuduğunu görebiliyordu. Annesi yanına oturdu. Döndü ve Myron'ın yüzünü gördü. Biliyordu. Çığlık atacak gibi oldu ama eliyle ağzını kapadı. Yerinden kalkıp koridora yöneldi.

"Bana söyle," dedi.

Söyledi. Annesi şoku yaşadı. Sarsıldı, ağladı, kendini topladı. Hızla odaya döndü. Myron da peşinden gitti.

Babasının gözleri kapalıydı, nefesi hırıltılı ve düzensizdi. Her yerinden hortumlar çıkıyordu. Myron babasının koluna baktı. Annesi, yatağın kenarında oturuyordu. Parkinson hastalığı yüzünden titreyen elleri onunkilerdeydi.

"Ee," dedi annesi Myron'a alçak sesle. "Hemfikir miyiz?"

Myron cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra babasının gözleri kırpışarak açıldı. Myron gözyaşlarını içine akıttı ve herkesten çok kıymet verdiği babasına baktı. Babası neredeyse çocuksu bir şaşkınlıkla ve yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

Güçlükle tek kelime edebildi: "Brad..."

Myron gözyaşlarını içine akıttı ve yalanı söylemeye hazırlandı, ama annesi onu durdurmak için elini oğlunun koluna uzattı. Göz göze geldiler.

"Brad," dedi babası tekrar, bu kez daha acıklı bir tonda.

Hâlâ Myron'a bakmakta olan annesi başını iki yana sal-

ladı. Myron anladı. Sonuçta Myron'ın babasına yalan söylemesini istemiyordu. Bu büyük bir ihanet olurdu. Kırk üç yıllık kocasına döndü ve elini sımsıkı tuttu.

Babası ağlamaya başladı.

"Geçecek, Al," dedi annesi yumuşak bir ses tonuyla. "Geçecek."

Sonsöz

ALTI HAFTA SONRA

Los Angeles, Kaliforniya

Babası bastonundan kuvvet alarak önden yürüdü.

Açık kalp ameliyatından sonra yirmi kilo vermişti. Myron onun yokuşu çıkarken tekerlekli sandalyeye binmesini istemişti, ama Al Bolitar bunu asla yapmazdı. Oğlunun ebedi istirahat mekânına yürüyecekti.

Annesi de onlarla birlikteydi tabii ki. Mickey de. Mickey, Myron'dan bir takım elbise ödünç almıştı. Üzerine tam olmuştu. Myron sıranın sonundaydı, kimsenin geride kalmadığından emin olmak için.

Güneş üzerlerine vuruyordu. Myron başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. Gözleri sulandı. Suzze yardım istemek

için ofisine geldiği günden bu yana çok şey değişmişti.

Yardım. Düşününce şaka gibiydi.

Esperanza'nın kocası sadece boşanma davası açmakla kalmamış, aynı zamanda Hector'un velayetini almak istemişti. İddialarının bir kısmı Esperanza'nın işyerinde uzun saatler kalması ve annelik görevini yerine getirememesiydi. Myron'a onun yasal haklarını almasını söylediğinde bu tehditten çok korkmuştu, ama Esperanza ya da Win olmadan MB Reps'te çalışmak çok heves kırıcıydı. Sonunda, onca tartışmanın ardından, MB Reps'i satmaya karar verdiler. Onları alan mega ajans, şirketlerini birleştirmeye ve MB ismini atmaya karar verdi.

Koca Cyndi kıdem tazminatı almıştı, biraz izne çıkıp anılarını yazmaya başladı. Dünya onu bekliyordu.

Win hâlâ saklanıyordu. Myron son altı haftada ondan sadece bir tane mesaj almıştı; kısa ve basit bir e-posta:

Sen kalbimdesin.

Ama Yu ve Mee pantolonumda.

Win.

Nişanlısı Terese hâlâ Angola'dan ayrılamıyordu ve artık, hayatındaki bunca ani değişimle birlikte, Myron da oraya gidemiyordu. Henüz olmadı. Belki uzun bir süre daha olmayacaktı.

Mezara yaklaştıklarında Myron, Mickey'e yetişti. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Mickey, adımlarını hızlandırıp amcasıyla arasındaki mesafeyi artırarak. Bunu çok yapıyordu. Bir dakika sonra vardılar.

Brad'in mezarında henüz mezar taşı yoktu. Sadece plaka vardı.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Dördü de mezarın başında öylece durdu. Hemen yandaki otobandan arabalar umursamadan, metreler ötede yas tutan ailenin acısını görmeden geçip gidiyorlardı. Babası hiçbir şey demeden, hafızasından İbranice ölü duası olan Kadiş'i okumaya başladı. Dindar insanlar değillerdi, çok da uzaktılar buna, ama bazı şeyleri gelenekten, âdetten, ihtiyaçtan yaparız.

"Yit'gadal v'yit'kadash sh'mei raba..."

Myron, Mickey'e baktı. Babasının ölümüyle ilgili bir yalanı yaşamış, ailesini bir arada tutmak için bir yol bulmaya çalışmıştı. Artık, babasının bedeninin yattığı yerde durup dimdik kalabilirdi. Başı dikti. Gözleri kuruydu. Üzerine darbeler gelirken ayakta durmanın tek yolu buydu belki de. Kitty rehabilitasyondan döndükten sonra, uyuşturucu aramak için oğlundan kaçmıştı. Onu köhne bir otelde kendinden geçmiş halde buldular ve Coddington Rehabilitasyon Mekezi'ne geri götürdüler. Tekrar yardım alıyordu ve Myron onun düzelip düzelmeyeceğini gerçekten bilmiyordu.

Myron, Mickey'nin velayetini alma konusunu ilk açtığında, yeğeni şaşılmayacak şekilde karşı çıktı. Annesin-

den başka kimsenin velisi olmasına asla izin vermeyeceğini söyledi. Eğer Myron üstelerse, ondan kurtulmak için dava açacağını, hatta evden kaçacağını belirtti. Myron'ın anne ve babasının Florida'ya geri dönmesi ve pazartesi günü okulun açılmasıyla birlikte, Myron ve Mickey sonunda bir ortak nokta buldu. Mickey Livingston'daki evde, Myron'ın yasal velisi olmaması kaydıyla, onunla kalmaya ikna oldu. Babasının ve amcasının mezun olduğu Livingston Lisesi'ne gidecekti. Karşılığında da Myron ona karışmayacak, bunu her ne kadar istemese de Kitty'nin onun tek yasal velisi olarak kalmasına ses çıkarmayacaktı.

Gelişmekte olan ve huzursuz bir barış anlaşmasıydı.

Myron'ın babası ellerini birleştirmiş, başını öne eğmiş şekilde, uzun duasını "Aleinu v'al kol Yis'ra'eil v'im'ru Amin," sözleriyle bitirdi.

Myron ve annesi o son amine eşlik etti. Mickey sessiz kaldı. Birkaç dakika boyunca kimse yerinden kıpırdamadı. Myron önündeki toprak yığınına baktı ve küçük kardeşini onun altında hayal etmeye çalıştı. Yapamadı.

Onun yerine, kardeşini son gördüğü anı canlandırdı gözünde; on altı yıl önce, o karlı gecede, onu hep korumaya çalışan ağabeyi Myron, Brad'in burnunu kırmıştı.

Kitty haklıydı. Brad okulu bırakmak ve bilmediği yerlere kaçıp gitmek konusunda sınırı aşmıştı. Babası öğrenince, Myron'ı kardeşiyle konuşması için gönderdi. "Sen git," dedi

babası ona. "Kitty hakkında söylediklerin için özür dile." Myron karşı çıktı, Kitty'nin doğum kontrol hapı konusunda yalan söylediğini, nasıl bilindiğini, Myron'ın sonradan gerçek olmadığını öğrendiği şeyleri dile getirdi. Babası o zaman bile olacakları görmüştü. "Onu sonsuza dek uzaklaştırmak mı istiyorsun?" diye sormuştu babası. "Git ve özür dile, sonra ikisini de eve getir."

Ama Myron geldiğinde, çaresizce kaçma derdinde olan Kitty, Myron'ın kendisine asıldığı hikâyesini uydurmuştu. Brad çılgına dönmüştü. Kardeşinin bağırıp üstüne yürüdüğünü gören Myron da Kitty'yle ilgili söylenen her şeyin doğru olduğunu düşünmüştü. Kardeşi zaten onunla ilişki yaşadığı için aptalın tekiydi. Myron da ona bağırmaya başlamış, tüm bu rezillikten Kitty'yi suçlamıştı. Son olarak da bağırarak kardeşine şu cümleyi söylemişti:

"*Ağabeyin yerine bu yalancı orospuya mı inanacaksın?*"

Brad bir yumruk savurmuş, Myron eğilmiş ve öfkelenip bir yumruk da o savurmuştu. Şimdi bile, Brad'in mezarının başında dururken, Myron kardeşinin, parmaklarının ucunda kırılan burnunun rahatsız edici, ıslak çatırdama sesini duyabiliyordu.

Myron, Brad'i son gördüğünde, Brad yerde ve şoktaydı. Kitty de onun burnundaki kanları temizlemeye çalışıyordu.

Myron eve döndüğünde babasına ne yaptığını söyleyemedi. Kitty'nin aptal yalanını tekrar etmek bile daha inandı-

rıcı olabilirdi. Bu yüzden Myron onun yerine babasına yalan söyledi. "Özür diledim, ama Brad dinlemedi. Onunla sen konuşmalısın, baba. Seni dinler."

Ama babası başını iki yana salladı. "Eğer Brad'in tutumu buysa, belki de böyle olması gerekiyordur. Belki de onu bırakıp kendi yolunu bulmasına izin vermemiz lazım."

Öyle de yaptılar. Şimdi ilk kez hepsi yine bir aradaydı, evden üç bin mil uzakta, bir mezarın başında.

Bir sessiz dakika daha geçtikten sonra, Al Bolitar başını iki yana salladı ve, "Bu hiç olmamalı," dedi. Durdu ve gökyüzüne baktı. "Bir baba oğluna asla Kadiş okumamalı."

Bunu söyleyip patikadan geri dönmeye başladı.

Annesini ve babasını LAX'ten Miami uçağına bindirdikten sonra, Myron ve Mickey Newark Havalimanı'na giden bir uçağa bindiler. Uçakta hiç konuşmadılar. İndikten sonra otoparktan Myron'ın arabasını aldılar ve Garden State Otobanı'na çıktılar. Yolun ilk yirmi dakikasında ikisi de konuşmadı. Mickey onların Livingston sapağını geçtiklerini görünce sonunda bir şey dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

On dakika sonra bir alışveriş merkezinin önüne geldiler. Myron arabayı otoparka park etti ve Mickey'e gülümsedi.

Mickey önce ön camdan dışarı baktı, sonra da Myron'a döndü.

"Beni dondurmacıya mı getirdin?"

"Haydi," dedi Myron.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

SnowCap dondurma dükkânına girdiklerinde, Kimberly gülümseyerek onların yanına geldi ve, "Hey, yine gelmişsin! Ne getireyim size?" dedi.

"Yeğenime SnowCap Potası'ndan hazırlayabilirsin. Bir dakikalığına babanla konuşmam gerek."

"Tabii. Arka odada."

Myron odaya girdiğinde Karl Snow faturaları inceliyordu. Okuma gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Tekrar gelmeyeceğinize söz vermiştiniz."

"Bunun için üzgünüm."

"O zaman neden buradasınız?"

"Çünkü bana yalan söylediniz. Ne kadar fırsatçı olduğunuzu mantığa sığdırmak için lafı geveledi niz. Kızınızın öldüğünü ve onu hiçbir şeyin geri getiremeyeceğini söylediniz. Gabriel Wire'ın bunun için hapse girmesi mümkün değildi. Siz de Kimberly'ye yardım etmek için onca parayı aldınız. Bunu güzelce ve mantıklı şekilde anlattınız, ama ben tek kelimesine bile inanmadım. Sizi burada Kimberly'yle gördükten sonra mümkün değildi. Sonra verilen emri düşündüm."

"Ne emri?"

"Lex Ryder, Suzze'yi arıyor ve Gabriel Wire'ın öldü-

günü söylüyor. Suzze şoka giriyor. Şüpheleniyor, o nedenle Lex'in doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek için Kitty'yi görmeye gidiyor. Tamam, bunu anladım." Myron başını yana eğdi. "O zaman Suzze neden Gabriel'ın öldürülmesinin tek tanığı olan Kitty'nin ardından hemen size geliyor?"

Karl Snow hiçbir şey demedi. Söylemesi de gerekmiyordu. Myron artık biliyordu. Lex, Wire'ı Ache ve Crisp'in öldürdüğünü düşünmüştü, ama hiç mantıklı gelmiyordu. HorsePower üzerinden iyi para kazanıyorlardı.

"Gabriel Wire zengindi, bağlantıları vardı ve Alista cinayeti yanına kaldı. Bunu gördünüz. Kızınıza yaptığı şeyden sonra asla adaletin karşısına çıkmayacağını anladınız. O yüzden harekete geçtiniz. Bu bir bakıma ironik."

"Nasıl?"

"Bütün dünya kızınızı sattığınızı düşünüyor."

"Ne olmuş?" dedi Karl Snow. "Bunun benim için sorun olduğunu mu sanıyorsunuz? Dünyanın ne düşündüğünün?"

"Sanırım hayır."

"Size daha önce de söyledim. Bazen bir çocuğu gizliden gizliye sevmeniz gerekir. Bazen de acınızı gizliden gizliye yaşamalısınızdır."

Bazen de adaleti gizliden gizliye sağlamalısınızdır.

"Bir şey diyecek misiniz?" diye sordu Snow.

"Hayır."

Rahatlamış görünmüyordu. Muhtemelen Myron'la aynı

şeyi düşünüyordu. Dalga dalga yayılıyordu her şey. Eğer Snow onu infaz etmeseydi –Gabriel Wire'ı öldürmeseydi– Kitty buna tanık olmayacak ve kaçmayacaktı. Myron'ın kardeşi hâlâ hayatta olabilecekti. Suzze T de. Ama bu mantığı her şey için düşünebilirdi insan. Myron'ın babası bir ebeveynin hakaretinin çocuğundan daha uzun yaşadığını söylemişti ona. Karl Snow'un kızı öldürülmüştü. Doğru, yanlış, artık kim biliyordu ki?

Myron sonra ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Veda etmek için döndü, ama Karl Snow başını indirmiş, aşırı konsantrasyonla faturaları inceliyordu. Dükkânın içine geri döndüğünde Mickey, SnowCap Potası'yla boğuşuyordu. Kimberly onunla konuşmak için yanına gelmişti. Sesini alçalttı ve Mickey'e kahkaha attıracak bir şey söyledi.

Myron yine kardeşine attığı yumruğu hatırladı. Şu an tek şey yardım edecekti ona. Pasaport. Kitty'nin söylediği üzere, ona daha dikkatli bakacaktı. Önce damgalara baktı, çok fazla ülkeye gitmişti. Ama Kitty'nin görmesini istediği şey bu değildi. İlk sayfaydı, kimlik sayfası. Tekrar baktı ve Mickey'nin adını gördü. Gerçek adını. Myron, Mickey'nin Michael için kullanılan bir takma ad olduğunu düşünmüştü. Ama değildi.

Mickey'nin gerçek adı Myron'dı.

Kimberly yine çok komik bir şey söyledi ve Mickey kaşığını düşürdü, arkasına yaslandı ve kahkaha attı. Myron

onu tanıdığından beri ilk kez ve gerçekten kahkaha atıyordu. Bu ses Myron'ın içini burktu. Kahkaha o kadar tanıdık, o kadar Brad'inkine benziyordu ki, adeta uzak bir anıdan, iki kardeşin uzun zaman önce paylaştığı mükemmel bir andan çıkıp bu dondurma dükkânına gelmiş, Brad'in oğlunda can bulmuş gibiydi.

Myron ayağa kalkıp dinledi. Bu yankılanmanın tekrar yok olacağını bildiği için de hiç dinmemesini diledi.

TEŞEKKÜRLER

Ekibe teşekkür etme kısmına geldim, ne ayrıcalıklı bir ekip bu! Alfabetik sırayla: Christine Ball, Eliane Benesti, David Berkeley (paraşüt ipi), Anne Armstrong-Coben, Yvonne Craig, Diane Discepolo, Missy Higgins, Ben Sevier, Brian Tart, Lisa Erbach Vance ve Jon Wood.

Bu hikâye bir kurmaca. Yani içindekileri ben uydurdum. O yüzden, eğer romandaki karaterleri bir yerlere dayandırdığımı düşünüyorsanız ve etrafınızda tam da böyle biri varsa, cevabım hayır.

Myron'ın yeğeni Mickey Bolitar'ın –dolayısıyla Myron'ın– hikâyesini sevdiyseniz, kendisiyle ilgili gelişmeler 2011 sonbaharında yayımlanmış olan genç yetişkin romanım Shelter'da devam ediyor. Detaylar ve örnek bölüm okumak için www.HarlanCoben.com'u ziyaret edebilirsiniz. Uyarı: Örnekte *Yüksek Gerilim*'in sonuna dair bilgiler olabilir. Bu kitabı bitirmeden onu okumayın.

Her zaman olduğu gibi, teşekkür ederim.

HARLAN COBEN

YÜKSEK GERİLİM

En iyi polisiye roman yazarlarından biri olduğunu bir kez daha kanıtlayan Harlan Coben, *Yüksek Gerilim*'de okuru can alıcı bir soruyla yüzleştiriyor:

Acı bir gerçek, en zararsız yalandan daha mı iyidir?

Eski tenis yıldızı olan Suzze, Myron'ın ofisine geldiğinde sekiz aylık hamiledir. Facebook sayfasında bebeğinin başkasından olduğuna dair yapılan yorum üzerine rock yıldızı olan eşi Lex ortadan kaybolunca, Suzze onu bulması için Myron'dan yardım ister.

Myron, Lex'i bulduğu gece kulübünde uzun zamandır görmediği biriyle karşılaşır. Bu kişi, yıllar önce kardeşini kendisinden ve ailesinden uzaklaştıran Kitty'den başkası değildir. Kadının peşinden gidip kardeşine ulaşmaya çalışırken, Suzze'nin ani ölümüyle kendini beklenmedik olaylar zincirinin içinde bulur. Şimdi Myron'ın pek çok yalan ve sarsıcı bir gerçekle yüzleşmesinin tam vaktidir.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-605-348-961-0
9 786053 489610